

查无此人
云霓



Lấy để
anh ở bên em

Vân Nghi

Mục lục

Chương 1: Chương Mở Đầu

Chương 2: Tạm Biệt

Chương 3: Tình Cảm Vẩn Vơ

Chương 4: Chui Đầu Vào Lưới

Chương 5: Khó Mà Không Động Lòng

Chương 6: Lựa Chọn

Chương 7: Muôn Vạn Trờ Ngại

Chương 8: Sự Khác Biệt Trong Kí Ức

Chương 9: Chi Là Trò Bịp Bợm

Chương 10: Lưỡng Nan

Chương 11: Tình Mộng

Chương 12: Chạy Trốn

Chương 13: Từ Biệt

Chương 14: Trở Về

Chương 15: Tình Muộn

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghê

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chương Mở Đầu

Bạn có tin trên đời này có chuyện thời gian quay ngược lại không?

Thời gian là một thân dây leo mềm mại vươn mình về phía trước.

Chúng ta là những bông hoa nhỏ bé nằm đối diện với nhau trên cái thân dây leo ấy. Anh muốn được lại gần em nhưng lại sợ em sẽ tàn úa và rơi rụng xuống mặt đất.

Có thể chúng ta đã bỏ lỡ kiếp này, không biết bao giờ mới có thể gặp lại. Nhưng cũng rất có thể chúng ta sẽ gặp lại nhau giữa biển người mênh mông.

Vân Vy thường ngồi bên cửa sổ chờ đợi Giang Nhan. Trên bực cửa sổ của cô còn có một cây hoa nhài đang nở hoa thơm ngát. Mỗi khi mở cánh cửa phòng ra, những cánh hoa lại rung rinh trong gió. Cứ mỗi lần như vậy, cô lại cố tình nói thật to: -Ấy, có phải Giang Nhan đến không nhỉ?

Giờ đây, Giang Nhan sẽ không bao giờ đến nữa.

Những bông hoa nhài của cô cũng đã rơi rụng, những cánh hoa nhỏ bé vàng úa rơi đầy bực cửa sổ của Vân Vy.

Cô nhặt một cánh hoa bỏ vào miệng....Hóa ra cánh hoa có vị đắng.

Rõ ràng đang là mùa xuân mà sao cô cảm thấy toàn thân lạnh toát như đang ở trong những ngày tháng chạp rét mướt.

Cỏ cây bên ngoài cửa sổ mặc dù đã nhú lên những chồi xanh mơn mớn, báo hiệu một mùa xuân hùng hực sức sống đang đến, nhưng mùa xuân trong lòng cô đã bị mang đi mất....và cũng sẽ không bao giờ quay trở lại.

Bệnh viện, nhà xác, tai nạn xe, di vật...tất cả đều mơ hồ như một cơn ác mộng của cô.

-Đây là di vật của người đã khuất!

Những món đồ quá quen thuộc: cặp đồng hồ đôi mà họ đã cùng mua, cái ví tiền có để tấm ảnh chụp chung của hai người, cái mặt thắt lưng da mà cô mới mua cho anh, bộ quần áo thấm đẫm máu tươi, còn cả một cái hộp bằng da đựng đồ trang sức.... Vân Vy tay run run mở cái hộp đó ra, bên trong là một cái nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Vân Vy đóng nắp cái hộp lại, ánh mắt thẫn thờ.

-Cô phải làm một số thủ tục để nhận những thứ này về!

Vân Vy đứng dậy.

-Này cô, cô không nghe thấy tôi nói gì à?

Là giả, tất cả những thứ này đều là giả, thật là nực cười! Vân Vy ngồi thu mình trong một góc nhỏ của bệnh viện, bàn tay cô vô thức cào lên bức tường lạnh ngắt của bệnh viện.

Giang Nhan vẫn còn sống, không ai có thể cướp mất anh ấy được!

Đây....tất cả chỉ là một giấc mơ hoang đường của cô, chỉ cần tỉnh lại thì mọi điều tồi tệ này sẽ tan biến.

Cô tưởng rằng cô sẽ là một cô gái bình thường, cô tưởng rằng cô có thể nắm tay Giang Nhan đi đến cuối đời....thế nhưng đột nhiên anh lại bỏ

cô để đến một nơi rất xa. Chẳng biết bao lâu sau, Vân Vy mới khó nhọc đứng dậy. Cô không đứng ở đây chờ đợi, cô nhất định phải đến bên Giang Nhan. Chỉ cần được ở bên anh thì có phải trả cái giá đắt như thế nào cô cũng thấy xứng đáng.

-Giang Nhan ơi...- Vân Vy khe khẽ gọi tên anh. Cô luôn hi vọng trong dòng người đông đúc sẽ có ai đó ngoảnh đầu lại nhìn cô, sẽ có một người yêu thương một đứa con gái bình thường như cô, sẽ có một người mãi mãi ở bên cô.

Thế nhưng Giang Nhan ơi, nếu như tất cả những thứ này có thể làm lại từ đầu, có thể quay trở lại lúc trước khi hai người gặp nhau, thì cô thà cô độc một đời chứ không muốn được gặp gỡ với anh, mà cho dù có gặp gỡ cũng sẽ không yêu nhau.

...Cho dù cô có phải cô độc cả một đời.

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghệ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tạm Biệt

Có lẽ nỗi đau khổ của một người thật sự có thể làm cảm động đến ông trời, vì vậy ông trời mới cho cô một cơ hội, để cuộc đời của cô được quay trở lại.

Vân Vy chỉ cảm thấy bản thân mình chờ đợi trong bóng tối rất lâu, để rồi cuối cùng bỗng có người nói thầm bên tai cô rằng: -Cuộc đời của cô sẽ được bắt đầu lại. Cô sẽ được quay trở lại thời điểm trước khi gặp gỡ với Giang Nhan. Nếu như cô muốn lại có được hạnh phúc, vậy thì hãy cố gắng thay đổi tất cả!

Đúng vào lúc cô đang nghĩ rằng đó chỉ là những hoang tưởng của cô thì giọng nói ấy lại vang lên: -Nhớ kĩ, hãy trân trọng cơ hội này!

Vân Vy cảm thấy tất cả những chuyện này đều đột ngột giống như vụ tai nạn ấy....nhưng nó lại là sự thực.

Tiếng chuông báo thức réo rắt đến đình tai....Vân Vy ngái ngủ mở mắt ra, ánh nắng mặt trời buổi sớm xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào người cô. Cô động đậy đôi bàn chân. Một vật gì đó mềm mềm trên tấm chăn khẽ cựa quậy.... Con mèo đen mở to đôi mắt màu vàng kim nhìn cô, há miệng ngáp một cái thật dài rồi tiếp tục chìm vào giấc mộng. Một buổi sáng thật yên tĩnh, cô lắng tai nghe tiếng đồng hồ tích tắc ở bên tai. Năm năm rồi, cô vẫn chưa quen với năm năm quay ngược thời gian này. Trên đầu giường có đặt một bức ảnh cô chụp ở sân trượt tuyết, cô hơi nheo mắt, mặc dù cảnh có đơn điệu nhưng nụ cười của cô lại cực kì hạnh phúc. Thời gian ghi trên bức

ảnh là ngày 10 tháng 12 năm 2007, đó là ngày sinh nhật lần thứ 27 của Giang Nhan.

Vào một buổi sáng năm 2007, sau khi xảy ra vụ tai nạn của Giang Nhan, Vân Vy phát hiện ra rằng mình đã trở lại năm 2004, lúc đó cô vẫn chưa quen biết với Giang Nhan. Sau khi phát hiện ra sự thực này, cô đã gần như lập tức rời khỏi cái thành phố mà cô đã sinh sống biết bao nhiêu năm nay. Bởi vì cô tin rằng, chỉ cần cô với Giang Nhan không gặp mặt thì vận mệnh của Giang Nhan sẽ thay đổi. Sự thực đúng như cô tưởng tượng, ngày 10 tháng 12 năm 2007, Vân Vy đến từ tương lai đã gặp Giang Nhan 26 tuổi, là người vốn dĩ đã phải rời bỏ thế gian này đang tắm mình trong ánh nắng mặt trời rạng rỡ. Khuôn mặt thân thương ấy khiến cho cô vui mừng đến rơi nước mắt.

Vân Vy đưa tay lên chạm vào bức ảnh.

Cũng vào ngày hôm ấy, Vân Vy và Giang Nhan đã đi lướt qua nhau. Ánh mắt của anh chỉ vội vàng lướt qua mặt cô, lạnh nhạt giống như ánh mắt dành cho một người dưng. Sau đó anh nhanh chân rảo bước đến bên một cô gái xinh đẹp, hai người họ thân mật nắm lấy tay nhau. Nghĩ đến đây, Vân Vy liền nhắm chặt mắt lại, đây là sự lựa chọn của cô, chỉ cần Giang Nhan vẫn còn sống...chỉ cần anh ấy vẫn còn sống....

Cô đã xem không ít tiểu thuyết quay ngược thời gian, các nhân vật nam chính và nữ chính trong chuyện sau khi quay ngược thời gian đều gặp lại nhau, lại yêu nhau và sống những ngày tháng hạnh phúc bên nhau. Chẳng phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ cùng anh nối lại mối tình duyên, chỉ có điều không hiểu vì sao, sau khi quay ngược thời gian, giữa cô và Giang Nhan như bị ngăn cách bởi một bức tường, cả hai đều không thể lại gần nhau được. Giang Nhan.... dường như đã tan biến hoàn toàn trong cuộc đời của cô. Chẳng mấy chốc đã bước sang năm 2010. Cô và Giang Nhan vốn định sẽ cưới nhau vào ngày 10 tháng 10 năm 2010. Vân Vy khẽ cười, giờ anh đã có cuộc sống mới của mình, có phải cô cũng nên....Chỉ

cần nghĩ đến việc phải nói lời từ biệt với tình yêu trước đây của mình, trong lòng cô lại cảm thấy tội cùng đau đớn.

Con người không nên đòi hỏi quá nhiều!

Dù gì cũng là hai người bị vận mệnh chia cách, cô làm sao có thể cứ mãi ôm ảo tưởng được trở về bên anh?

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng lồng ngực cô vẫn cảm thấy đau tức.

Vân Vy vừa nghĩ vừa lần tìm điện thoại. Tiếng chuông điện thoại đình tai vang lên đầy thúc giục.

-Chị Vy ơi...- giọng nói ở đầu dây bên kia cuống quýt: -Sếp nói đề án tối qua chúng ta đưa lên có vấn đề, chị đến công ty ngay đi!

-Nếu như bộ phận kinh doanh nói bảng dự thảo của chị có vấn đề thì em cứ lấy tập tài liệu ở trong ngăn kéo thứ hai bên tay phải trong phòng làm việc của chị đưa cho họ!- mâu thuẫn giữa bộ phận kinh doanh và bộ phận của Vân Vy chẳng phải chuyện ngày một ngày hai nữa. Bộ phận kinh doanh thường xuyên chọc ngoáy bộ phận của cô trong mỗi cuộc họp. Nếu như không phải cô luôn có sự chuẩn bị trước thì có lẽ mới sáng sớm cô đã phải xấp xấp ngửa ngửa lao đến công ty rồi.

-Chị Vy, thế hôm nay chị....

-Hôm nay tôi xin nghỉ!- khó khăn lắm mới có một ngày cuối tuần, cô với chị Đường đã hẹn nhau ra ngoài dạo phố, cô cũng tranh thủ thư giãn đầu óc một chút. Suốt hai năm nay, ngày nào cũng cắm đầu vào đồng công việc bề bộn khiến cho đầu óc của cô lúc nào cũng căng như dây đàn.

-Tiểu Vy, chị đã ra khỏi nhà rồi, em nhanh lên, đừng có đến muộn đấy!Tiếng điện thoại thúc giục vang lên, Vân Vy cuống quýt chuẩn bị mặc

quần áo. Nhưng vừa mở tủ ra cô mới phát hiện ra rằng trong tủ quần áo của cô toàn là quần áo công sở.

Vân Vy khó khăn lắm mới tìm ra được một bộ quần áo rộng rãi để mặc, sau đó cặp vội mái tóc lên, xách theo cái túi xách. Đã gần ấy năm rồi mà cô vẫn ăn mặc, chải chuốt vô cùng qua loa. Cho dù có là Giang Nhan thì nhìn thấy cô trong bộ dạng này chắc cũng chết vì cười mất!

Ra khỏi nhà, Vân Vy hít một hơi thật sâu, lòng thầm mong hôm nay sẽ có một ngày thư giãn.

Vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn tâm lí để đón nhận một ngày thư thái, vui vẻ. Nhưng vừa nhìn thấy người đứng đối diện với mình, trong lòng cô lại thầm kêu trời. Biết trước thế này thì cô đã đi làm cho xong, ít nhất cũng lấy được lòng sếp! Cô đến như đã hẹn. Nhưng chị Đường đến lúc ấy lại lỡ hẹn, đã thế còn “nhồi” cho cô một “người bạn khác giới” nữa chứ.

Chị Đường ngọt ngào giới thiệu trong điện thoại: -Đây là Triệu Dương, là trưởng phòng nhân sự của công ty chị. Hai người cứ tự nhiên nói chuyện, chị bất ngờ có việc gấp phải giải quyết, chắc không đến chỗ hẹn với em được!

Rõ ràng đây là âm mưu đã được sắp đặt từ trước, chỉ còn chờ con cá ngu ngốc là cô tìm đến cắn câu.

Cái anh chàng họ Triệu này đã có sự chuẩn bị từ trước, trên người mặc com lê rất chỉnh tề, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét.

Uống ực một cốc cà phê vào bụng, anh chàng họ Triệu hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, Vân Vy chỉ ậm ừ đáp lời. Hai người gượng gạo diễn một vở kịch “đi coi mắt” hết sức tẻ nhạt.

Cũng may là hiện nay, việc đi coi mắt là khá phổ biến, nếu không thì cô thực sự không biết giấu mặt vào đâu!

Chỉ có điều những vấn đề mà Triệu Dương đề cập đến thật sự không thể khiến Vân Vy cảm thấy hứng thú chút nào. Anh ta từ nền kinh tế Mỹ nhảy phắt sang loài voi của châu Phi, từ loài voi của châu Phi nhảy vọt sang các tin đồn thất thiệt trên đài báo...càng nói càng nhảm tai. Vân Vy bỗng nhiên phải đóng vai là một thính giả chăm chú nghe “đài” và chỉ biết ậm ừ đáp lại.

-Lúc học đại học, anh học thể dục khá lắm!- Triệu Dương thao thao bất tuyệt: -Lúc đó anh thích nhất là chơi bóng rổ!

Chỉ có điều nhìn thân hình chỉ cao có mét bảy của anh ta, Vân Vy thực sự không thể tưởng tượng nổi anh ta làm cái trò gì trên sân bóng rổ.

Vân Vy chỉ biết ngời cười, cốc nước uống đã nhìn thấy đáy. Cũng đến lúc viện cố để ra về rồi. Cô quét mắt đi khắp quán cà phê, bỗng nhiên một bóng dáng khiến cho trái tim cô đập loạn nhịp. Vân Vy không ngờ lại gặp anh ở nơi này. Mặc dù đã gần ba năm không gặp mặt nhưng cô vẫn có thể ngay lập tức nhận ra cái bóng thân thương ấy. Anh nổi bật giữa đám đông, chẳng có gì khác với hình ảnh của anh ở trong kí ức của cô, nhất là nụ cười nhàn nhạt trên môi anh. Mùi hương quen thuộc của anh tỏa ra lúc đi ngang qua người cô khiến cho cô vô cùng nhớ nhung và bồi hồi. Giang Nhan, sao anh lại ở đây? Anh đi công tác hay đi du lịch? Hay có khi nào....anh đã kết hôn rồi, đã có một gia đình hạnh phúc rồi.....

Cô bỗng nhiên cảm thấy vô cùng xót xa. Cô không dám tiếp tục nhìn anh mà vội vàng cúi mặt xuống.

Cô chưa chuẩn bị về tâm lí, thực sự chuyện này xảy ra quá bất ngờ!

Đã gần ấy năm rồi, cô luôn mong muốn có thể gặp lại anh, đáng tiếc là cô chẳng bao giờ ngờ rằng cuộc gặp gỡ này lại bất ngờ đến thế....

- Vân Vy.....- có người khe khẽ

-À....- Vân Vy giật mình ngẩng đầu lên, bối rối như bị nhìn thấu bí mật trong tim. Trống ngực cô bỗng nhiên đập thình thịch.

-Để anh gọi cho em một cốc cà phê đen nhé!

-Hơ?

-Chẳng phải con gái đều thích cà phê đen sao? Nghe nói là có tác dụng giảm béo!- Triệu Dương tỏ vẻ ân cần.

Vân Vy biết rõ tình trạng của mình lúc này, cô thấy mình không được lịch sự cho lắm với Triệu Dương, nhưng thực sự bây giờ toàn bộ tâm trí của cô đều đặt ở chỗ Giang Nhan hết cả. Cái cảm giác vui mừng và xót xa lẫn lộn này khiến cho cô hít thở cũng cảm thấy đau đớn.

Gần quá....anh ấy đang ở ngay bên cạnh cô!

Giang Nhan có nhìn thấy cô không nhỉ? Với bộ dạng này của cô, làm sao bì được với cô gái đi bột cao, ăn mặc rất thời trang ấy được? Nếu như là Giang Nhan của trước đây thì chỉ cần nhìn qua anh cũng có thể phát hiện ra bóng dáng của cô trong đám đông. Thế nhưng hiện giờ, Giang Nhan hoàn toàn không quen biết một người như cô. Cô thầm mong Giang Nhan chỉ mua một cốc cà phê rồi đi ra ngoài, nếu không không biết chừng cô sẽ lại không tự chủ được bản thân mà ngoảnh đầu sang nhìn anh.-Ngồi ở đây đi!- giọng nói ấm áp của Giang Nhan vang lên. Giọng nói ấy dường như có từ tính nên đã níu chặt sự chú ý của Vân Vy lại.

Vân Vy căng thẳng túm chặt vạt áo. Trước đây, mỗi lần căng thẳng cô thường có thói quen gạt tóc mai ra đằng sau tai, về sau Giang Nhan đã dạy cô túm chặt lấy vạt áo thay vì làm như vậy để tránh bị người khác phát hiện ra sự căng thẳng và lo sợ trong nội tâm của mình. Anh đã ngồi xuống ghế, ngồi ngay phía sau cô.

-Vân Vy!- giọng nói của Triệu Dương lại vang lên.

Vân Vy ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trung niên đang ngồi trước mặt mình, đây chính là khoảng cách giữa mơ tưởng và hiện thực. Trước đây cô tình cờ gặp Giang Nhan chính là một sự may mắn. Sau khi quay ngược thời gian lại, ông trời chắc chắn sẽ không mang lại cái may mắn ấy cho cô lần nữa đâu!

-Nghe nói ở trong công ty, em đã là một nhân viên quản lí bậc trung rồi! Trong mỗi cuộc xem mặt của người trưởng thành đều xuất phát từ vấn đề điều kiện. Lúc trước, những cặp yêu nhau thường bàn luận đến vấn đề sở thích, đam mê. Nhưng đến độ tuổi này rồi, những phương diện tinh thần đã được chuyển sang phương diện vật chất.

-Nghe nói em đến bây giờ vẫn chưa yêu ai!

Cái anh Triệu Dương này đột nhiên lại hỏi thẳng vào vấn đề này. Vân Vy rất sợ Giang Nhan sẽ nghe thấy chuyện này.

Vân Vy than thầm trong lòng nhưng không biết nói gì. Triệu Dương mỉm cười vẻ rất đại lượng nói: -Đã yêu ai hay chưa không thành vấn đề. Với lứa tuổi của chúng ta hiện giờ tình yêu chẳng còn ý nghĩa gì, quan trọng nhất chính là gia đình ổn định. Em nói có phải không, Vân Vy?

Lớn tuổi rồi là mất đi quyền lợi theo đuổi tình yêu sao? Phần lớn mọi người đều cho rằng tình yêu là chuyện của những cô, cậu ở tuổi đôi mươi. Xem ra chỉ có cô là không hiểu rõ được điểm này Triệu Dương vừa nói vừa nhắc tay xem đồng hồ. Cô tưởng rằng anh ta định kết thúc buổi diễn thuyết ở đây, nào ngờ anh ta lại với tay lấy ra một lọ thuốc ở trong túi áo, lấy mấy viên thuốc ra. Vân Vy biết đó là mấy loại thuốc bổ, cô thường thấy đồng nghiệp của mình uống mấy loại thuốc này.

-Con người phải biết bảo vệ sức khỏe của mình, phải có trách nhiệm với bản thân!- Triệu Dương miệng ngậm mấy viên thuốc nói: -Giờ em chỉ thấy tướng mạo của mình chẳng còn trẻ trung gì nữa, nhưng chỉ một thời

gian nữa thôi em sẽ thấy sức khỏe của mình cũng xuống cấp rất nhanh. Nhân lúc vẫn còn chưa quá tệ, hãy cố mà giữ gìn sức khỏe của mình!

Cái gã Triệu Dương này cứ như thế đến đây để nói với cô cái sự thực là cô đã không còn trẻ trung gì nữa.

Vân Vy đột nhiên nhớ lại chuyện sắp mình dạo trước vì bị sỏi mật mà phải vào viện. Nghe mọi người nói là do ông ấy uống quá nhiều thuốc bổ nên mới tác dụng phụ. Nghĩ đến đây Vân Vy liền không nén được nói: -Tôi nghe nói bổ sung quá nhiều thuốc bổ hay thực phẩm chức năng có thể gây phản tác dụng, tạo ra gánh nặng cho cơ thể đấy!- Giang Nhan là một bác sĩ giỏi, bao năm ở bên anh cô đã học được không ít kiến thức thường thức: - Cho dù là uống thuốc gì cũng phải thông qua gan, thận đào thải ra ngoài. Uống những thuốc này vào, gan thận càng phải làm việc nhiều hơn. Mà nghe nói thuốc nào cũng có tác dụng phụ cả. Không biết anh Triệu có biết điều này không?

Hi vọng rằng những lời cô nói không gây cười cho Giang Nhan đang ngồi phía sau.

Không biết có phải Vân Vy đã đâm trúng vào chỗ đau của Triệu Dương hay không mà vừa nghe cô nói vậy, nụ cười trên môi anh ta liền tắt ngấm. Chỉ vài giây sau, môi anh ta bỗng nhiên tím tái.

-Anh Triệu, anh không sao chứ ạ?- Vân Vy hỏi như thăm dò.

Vân Vy tưởng rằng cùng lắm anh ta chỉ bị nghẹn thuốc ở cổ họng thôi, nào ngờ càng nhìn càng thấy có điều gì đó bất thường. Triệu Dương đưa tay lên ôm chặt lấy ngực, mồ hôi rịn ra trên trán, đôi mắt anh ta trợn ngược, nhìn thẳng vào mặt Vân Vy. Bàn tay của Vân Vy như run lên, chẳng may làm đổ cốc cà phê ở trên bàn.

Người phục vụ đứng gần đó dường như cũng phát hiện ra điều gì đó bất thường liền đặt tờ menu ở trên tay xuống, vội vàng chạy đến hỏi han: -

Này anh, anh làm sao thế?-cô phục vụ vừa hỏi xong thì thân hình của Triệu Dương đã đổ phịch xuống ghế.

Xung quanh bỗng nhiên trở nên vô cùng hỗn loạn.Sắc mặt của Triệu Dương trông thật đáng sợ, mắt trợn toàn lòng trắng, toàn thân dường như đã ở vào trạng thái chết lâm sàng.

Cấp cứu, cấp cứu.... Vân Vy vừa lập cập gọi điện thoại vừa nhìn người đàn ông mặt trắng bệch như xác chết đang nằm trước mặt mình. Cả con người cô dường như đã mất điều khiển. Bác sĩ....

Cuối cùng cũng gọi được xe cấp cứu. Người trong điện thoại hỏi địa chỉ quán cà phê. Bỗng nhiên có người giật lấy điện thoại trên tay Vân Vy, nói rõ địa chỉ rồi trả lại điện thoại cho cô.

Người ở đầu dây bên kia vẫn tiếp tục hỏi: -Xe cấp cứu của chúng tôi đã lên đường rồi, giờ cô hãy nói rõ cho tôi biết tình trạng của bệnh nhân ra sao?- Vân Vy cảm thấy đầu óc mình lúc này vô cùng hỗn loạn.

-Này cô, cô có biết ép tim ngoài lồng ngực không?

Ép tim ngoài lồng ngực.... Vân Vy lại lần nữa đưa ánh mắt nhìn Triệu Dương. Chẳng trách mà những tiếng ồn ào, huyên náo xung quanh đã im bật.

Anh đang quỳ trên nền đất, tay dấm vào ngực Triệu Dương. Tư thế dứt khoát và kiên định của anh chẳng khác gì nhiều năm trước, lúc anh dang rộng vòng tay che mưa cho cô. Các động tác của anh vô cùng thành thực, không một chút hoảng loạn. Dường như thời gian đã trở lại như trước đây, cứ như thể tất cả mọi thứ đều chưa từng thay đổi.

Cứ như thế vào cái buổi trưa hôm ấy, cô ngồi trong nhà hàng đợi anh đến. Còn anh đã đến bên cô như đã hẹn.

Ánh mắt của Vân Vy chợt nhạt nhòa dần. Mấy năm nay chắc anh ấy sống rất tốt. Anh đã trở nên chững chạc hơn trước rất nhiều, người ở bên cạnh anh chắc đã chăm sóc cho anh rất chu đáo.

Vân Vy mím môi, nắm chặt điện thoại trong tay. Giang Nhan ơi....

Lúc này cô không nên nghĩ đến quá nhiều chuyện quá khứ, giờ hai người chẳng khác gì người dưng.

-Này cô, cô có đang nghe không đấy?

-Đã có người ép tim ngoài lồng ngực cho anh ta rồi!- Vân Vy dừng lại một chút rồi nói: -Anh ấy là một bác sĩ!

Xe cấp cứu chẳng mấy chốc đã đến nơi. Triệu Dương nhanh chóng được cho thở khí ôxi và truyền dịch.

-Cám ơn anh!- Vân Vy không dám nhìn thẳng vào mắt Giang Nhan, chỉ biết cúi đầu nhìn xuống những ngón tay của anh. Những ngón tay thon dài đang buông thõng xuống, trên ống tay áo là hai đường hoa văn rất tao nhã. Vân Vy cảm thấy căng thẳng đến nghẹt thở.

Chỉ cần cảm ơn xong là cuộc gặp gỡ tình cờ này giữa anh và cô sẽ kết thúc. Hồi lâu vẫn không nghe thấy anh lên tiếng đáp lời, Vân Vy đành phải ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đôi mắt anh khẽ nheo lại, đôi con ngươi đen láy lấp lánh như hai vì sao. Anh đang lặng lẽ quan sát cô, ánh mắt của anh huyền ảo tựa như một bầu trời đêm, lặng lẽ bao trùm cả con người cô, làm cho hơi thở của cô trở nên thật khó khăn.

-Chúng ta có quen nhau không?

Đối diện nói chuyện với nhau, lại phải nhìn thẳng vào mặt anh mà nói dối, chuyện này có độ khó quá cao đối với cô. Vân Vy gần như nói không nên lời, mãi hồi lâu sau mới ngập ngừng đáp: -Không quen!

Anh khẽ mỉm cười: -Vậy tôi xin mạo muội hỏi một câu, nếu như chúng ta không quen biết nhau, vậy tại sao cô biết tên tôi?

-Tôi.....

-Tại sao lại kéo tay tôi bảo tôi cứu người?

Vân Vy ngây người không biết trả lời thế nào. Ban nãy trong lúc hoảng loạn, cô đã tình phạm phải sai lầm này. Nghĩ đến đây mặt Vân Vy lại đỏ bừng lên. Kể cả có là cầu cứu thì đáng nhẽ ra cô cũng nên dùng những từ ngữ mang tính khách sáo để xưng hô với anh chứ không nên gọi thẳng tên anh như vậy.

-Tôi chỉ từng gặp anh ở trong bệnh viện!- Vân Vy dãn mắt nhìn xuống đất, mím môi nói dối một câu. Đây là lời nói dối hoàn hảo nhất mà cô có thể nghĩ ra lúc này.

-Ở bệnh viện nào?

Cũng may là cô còn nhớ tên bệnh viện mà Giang Nhan đang làm việc. Cô liền nói ra tên bệnh viện đó rồi thở phào nhẹ nhõm: -Lần trước tôi với chị Đường đến bệnh viện có gặp anh. Cám ơn anh rất nhiều, bác sĩ Giang ạ! Nếu như không phải tình cờ gặp anh ở đây thì hôm nay tôi thực sự không biết phải làm thế nào nữa!

Không biết Giang Nhan có tin lời của cô không, chỉ thấy anh mỉm cười chỉnh lại tay áo mà không chất vấn tiếp nữa. Anh đưa mắt nhìn theo Triệu Dương đang nằm trên cáng cứu thương, cất tiếng hỏi: - Người đàn ông đó là ai?

Vân Vy mím chặt môi đáp: - Đó là đồng nghiệp của chị Đường!- cô với Triệu Dương lần đầu tiên gặp mặt, vốn dĩ cũng chẳng phải bạn bè gì.

-Chị Đường bạn cô đã khỏi bệnh chưa?

-Cũng đỡ nhiều rồi!

Anh đưa ra một tấm danh thiếp. Vân Vy vội vàng đưa tay ra đón lấy.

-Lần sau có chuyện gì cần cứ đến tìm tôi!- anh mỉm cười nói: -nếu như cô nhớ ra chuyện gì thì cứ gọi điện cho tôi!

Giang Nhan vẫn dịu dàng và lịch lãm như trong kí ức của cô. Xem ra anh ấy đã tin lời cô nói là thật, bởi vì trong kí ức của cô, Giang Nhan vẫn là một người cực kì dễ lừa. Chỉ có điều chuyện này vẫn khiến cho Vân Vy toát mồ hôi hột. Cô mỉm cười gượng gạo, ánh mắt dõi theo bóng dáng Giang Nhan đang khuất dần. Cô chăm chú nhìn theo anh, thậm chí còn chẳng dám chớp mắt, bởi vì tất cả những thứ này đều đã ngưng đọng thành kí ức trong cô, mãi mãi tồn tại trong trái tim của cô.

Cô cứ mãi mê chìm đắm trong những suy nghĩ vẩn vơ, mãi cho đến khi bác sĩ cấp cứu cất tiếng gọi, cô mới chợt giật mình nhớ ra anh chàng Triệu Dương đang nằm trên xe cấp cứu.

Vân Vy nghiêm nhiên trở thành “người nhà” duy nhất của bệnh nhân đang nằm trên xe cấp cứu kia.

-Bệnh nhân thường ngày có bị dị ứng với thuốc gì không?

Đối mặt với câu hỏi này, Vân Vy chợt giật mình nhớ ra là cô nên lập tức thông báo chuyện này với người nhà của Triệu Dương.

Ấn phím gọi chị Đường, đầu dây bên kia nghe xong tin dữ bắt đầu tỏ vẻ hoang mang, tiếp theo đó là tiếng chông chị Đường chấn an tinh thần

chị.

Vân Vy đặt điện thoại xuống, ngẩng mặt nhìn Triệu Dương. Nhìn người lại nghĩ đến ta, Vân Vy thầm nhủ, những người cô độc quá là đáng thương!

-Tiểu Vy, chị thật sự rất xin lỗi em, chị không ngờ anh ta còn mắc bệnh tim!- chị Đường hít hơi hít hải chạy đến bệnh viện, mặt mày vô cùng ảm nản.

-Anh ta thường ngày trông có vẻ rất khỏe mạnh, lại thường xuyên uống thuốc bổ, thật chẳng ngờ

Triệu Dương vẫn chưa được kiểm tra xong. Không biết rốt cuộc gì nguyên nhân gì mà đột nhiên tim anh ta lại ngừng đập. Chỉ có điều cũng may là anh ta đã thoát khỏi cơn nguy kịch. Điều này khiến cho mọi người cũng yên tâm phần nào.

Chị Đường đột nhiên nhớ ra, liền lên tiếng hỏi: -Nghe nói trước đó có người ép tim ngoài lồng ngực cho Triệu Dương. Tiểu Vy, em có lưu lại địa chỉ liên lạc của người đó không? Bác Triệu muốn đích thân đến cảm ơn anh ta.

Vân Vy không biết có nên nói sự thực hay không. Cho dù có nói ra tên của Giang Nhan cũng chẳng có vấn đề gì, bởi vì sau khi quay ngược thời gian lại, người thân của cô đều không biết đến Giang Nhan.

Mặc dù trong bụng nghĩ vậy nhưng lời ra đến miệng vẫn bị khác đi:- Lúc em nhớ ra phải cảm ơn thì anh ấy đã đi mất rồi!

-Đáng lẽ ra phải cảm ơn người ta tử tế mới phải, ít nhất thì cũng phải mời người ta ăn bữa cơm thể hiện sự biết ơn!

Vân Vy cúi đầu phụ họa: -Đúng là nên cảm ơn anh ấy!

-Nhưng người ta đi mất rồi, sau này chưa chắc đã có cơ hội gặp lại! Đúng vậy, biến người mênh mông. Cô có thể gặp lại anh đã là một sự trùng hợp quá lớn trong cuộc đời. Sau lần này, ai mà biết được liệu có còn cơ hội gặp mặt nhau nữa hay không?

-Để chị trả em tiền viện phí nhập viện!

-Không cần đâu!- Vân Vy từ chối.

Chị Đường sốt ruột đến toát mồ hôi hột, nói bằng giọng như đang cầu xin:

-Tiểu Vy, em đừng làm chị áy náy thêm nữa mà!

Vân Vy đành phải nhận xấp tiền trên tay chị Đường.

Vật vã suốt cả ngày trời, vừa vào đến nhà thì cả điện thoại bàn lẫn điện thoại nhà đều reo vang. Người gọi đến là mẹ với thím Vân Vy, nội dung là cuộc xem mắt tình cờ ngày hôm nay. Nghe nói cả hai người đã mắng cho chị Đường một trận nên thân.

Vân Vy vội vàng lên tiếng giải thích: -Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi mà!- đến cuối cùng vẫn là cô phải đi chấn an người khác.

Vân Vy ăn qua loa một ít cơm, tắm một cái rồi nằm duỗi thẳng tay chân ở trên giường. Suốt cả một ngày mệt mỏi, cũng may cô cũng thu hoạch được ít nhiều, ít nhất thì cô cũng đã được gặp mặt Giang Nhan.

Nhớ lại khoảnh khắc Giang Nhan mỉm cười với mình, Vân Vy lại cảm thấy có một nụ hoa đang hé nở ở trong lòng.

Cố gắng nhớ lại toàn bộ sự việc, chính cô là người túm lấy tay áo cầu cứu anh. Có lẽ là vì trông cô đáng thương, hoặc cũng có thể là do xuất phát từ tình thần nghề nghiệp, Giang Nhan đã giật lấy cái điện thoại ở trên tay

cô và nói rõ địa chỉ quán cà phê cho bên cấp cứu, sau đó vội vàng tiến hành cấp cứu cho Triệu Dương. May mà có anh nên cái mạng của Triệu Dương mới được bảo toàn.

Vân Vy đột nhiên nhớ ra cái danh thiếp mà Giang Nhan đã đưa cho cô. Cô vội vàng ngồi dậy khỏi giường, lấy ra cái ví tiền rồi lục tung lên. Cuối cùng thì cô cũng tìm tấm danh thiếp màu xanh nhạt ở trong ví tiền của mình. Thế nhưng những con chữ xuất hiện trên tấm danh thiếp khiến cho cô giật mình kinh ngạc.

Sao có thể thế được?

Rõ ràng Giang Nhan đã học năm năm ở trường đại học y khoa, sau khi tốt nghiệp anh ấy đã vào làm việc ở một bệnh viện rất có danh tiếng, thế nhưng sao lại....

Vân Vy lắc đầu thật mạnh, cảnh tượng xảy ra lúc ban ngày lại lần nữa hiện về trong đầu cô. Các động tác cấp cứu của Giang Nhan lúc đó vô cùng thành thực, tuyệt đối không giống như một “lang băm” đang hành nghề. Nhưng tại sao trên danh thiếp rõ ràng lại ghi là anh đang làm việc ở một công ty nhà nước A nào đó.

Vân Vy ngẩn người phải đến hơn một phút mới bừng tỉnh, miệng lẩm bẩm:

-Thật là vô lí!

Thật sự quá vô lí! Tất cả chỉ là quay ngược thời gian lại, Giang Nhan làm sao lại thay đổi nhiều như vậy được? Hơn nữa cô chỉ quay ngược lại thời gian có năm năm, vậy thì cái chuyện Giang Nhan đã học y năm năm là sự thực không thể thay đổi được!

Rốt cuộc là vì chuyện gì đã khiến cho anh từ bỏ nghề y? Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Nhưng sau đó thì sao? Ngộ nhờ anh ấy kết hôn rồi thì sao?

Còn cô vẫn đang ôm mãi ảo tưởng với anh, vậy cuối cùng cô sẽ thế nào đây?

Vân Vy buồn bã nhét tấm danh thiếp xuống dưới gối, nhắm chặt mắt lại. Một lúc sau cô lại mở mắt ra, lấy tấm danh thiếp ra, nhập những con số trên danh thiếp vào điện thoại....Những con số này cô đã quá quen thuộc, không chỉ đơn giản là bởi vì số điện thoại này là do cô và Giang Nhan cùng đi mua mà còn là bởi vì vào ngày anh xảy ra chuyện, cô đã gọi không biết bao nhiêu cú vào máy của anh.

Lẽ nào không quen biết với cô mà anh vẫn mua số điện thoại này? Tại sao thứ mà cô nghĩ rằng sẽ thay đổi lại không thay đổi, trong khi thứ mà cô nghĩ không thay đổi lại thay đổi?

Đã bao năm rồi Giang Nhan không mang chiếc áo blu trắng này ra ngắm. Trên chiếc áo ấy còn thêu tên trường đại học y khoa S. Anh ngắm nhìn chiếc áo hồi lâu mới cất lại vào trong tủ, sau đó cởi cúc áo và đi thẳng vào nhà tắm.

Bác sĩ Giang, cách xưng hô này lâu lắm rồi anh không được nghe.

Nhớ lại ánh mắt lấp lánh, đôi má đỏ bừng của Vân Vy lúc đó, anh lại không dừng được cười.

Cho dù có phát hiện ra những lời nói dối của mình đã bị anh nhìn thấu chắc cô cũng không gọi điện thoại cho anh đâu nhỉ! Những người có vẻ rụt rè như cô chỉ biết lặng lẽ đứng núp ở một góc....

Sáng hôm sau, Vân Vy vừa bước vào công ty đã phát hiện ra không khí có vẻ khá kì lạ. Quả nhiên đúng là có chuyện. Cô vừa mới ngồi xuống ghế thì Tiểu Thu, cô bạn đồng nghiệp khá thân của cô đã chạy đến, trong tay còn cầm một tờ báo buổi sáng.

-Vân Vy, cậu đã xem cái này chưa?

Cái tí tít báo to ðùng ðập ngay vào mắt cô: “Vỡ kịch tình yêu ở quán cà phê”, bên dưới là một tấm ảnh đen trắng.

Ðây là lần đầu tiên Vân Vy lên báo.

Góc độ chụp của tấm ảnh ấy rất chuẩn xác, có thể chụp rõ ðược cô và Triệu Dương, thậm chí còn chụp ðược khuôn mặt chính diện của Giang Nhan. Kể từ khi các tòa soạn ðưa ra quyết ðịnh thưởng tiền mặt cho những ai cung cấp tin tức và hình ảnh cho tòa soạn, tất cả những tin tức ở trong thành phố này dường như ðều ðược phơi bày ra ánh sáng.

-Vân Vy, là thật sao?

Vân Vy gật ðầu, chứng cứ rành rành trước mặt, cô có muốn chối cũng không ðược.

-Ðấy, tớ ðã nói rồi mà, nếu không hôm qua cậu ðâu có ðột nhiên xin nghỉ như vậy!- Tiểu Thu vừa thốt lên ðã thu hút không ít sự chú ý của các ðồng nghiệp trong văn phòng.

Ðối mặt với những ánh mắt tò mò này, Vân Vy ðành phải thuật lại toàn bộ câu chuyện, còn ðặc biệt làm sáng tỏ những ðiều bịa ðặt của báo chí về cô và Triệu Dương. Triệu Dương chẳng qua chỉ là một người bạn của chị, nhưng rõ ràng những ðiều cô nói không khiến cho những người vô cùng tò mò kia thỏa mãn.

Nói thế nào thì nói, nam nữ ðộc thân hẹn hò với nhau vào cuối tuần là một sự thực không thể thay ðổi ðược.

-Vân Vy, cậu không quen người này à?- Lí Nhiễm bò ra bàn làm việc của Vân Vy, chỉ tay vào Giang Nhan hỏi.

-Không quen!

-Thật là đáng tiếc! Một người đàn ông đẹp trai và phong độ thế này hiếm lắm đấy! Bình thường không gặp được thì thôi, tại sao có cơ hội tốt như vậy cậu lại không chủ động xin danh thiếp của người ta? Hơn nữa dù sao người ta cũng coi như đã giúp đỡ cậu, ít nhất cũng phải mời người ta đi ăn bữa cơm chứ?

Nếu đổi lại là người khác chắc chắn cô cũng sẽ làm như vậy. Dù gì thì người ta cũng đã giúp mình mà. Không trực tiếp cảm ơn người ta là bất lịch sự! Vân Vy im lặng nhìn Giang Nhan trong ảnh....nhưng người ấy lại chính là anh....

Vân Vy vốn cứ tưởng chuyện này chị bị đồng nghiệp tò mò chút thôi, nào ngờ sóng gió vẫn không ngừng lan rộng. Cái gã Triệu Dương ấy lại là họ hàng với một đồng nghiệp ở bộ phận khác trong công ty Vân Vy. Khổ nỗi người đồng nghiệp ấy cũng quá mức “nhiệt tình”, sẵn sàng đứng ra làm mai mối, cứ có cơ hội là lại rót vào tai Vân Vy đủ những điều tốt đẹp về Triệu Dương: -Triệu Dương ấy mà, vô cùng chững chạc, ba mươi mấy tuổi rồi mà chưa từng thấy anh ấy có quan hệ yêu đương với ai. Bình thường sức khỏe rất tốt, đến cảm cúm còn chẳng mấy khi bị, lần này chẳng qua chỉ là một sự cố ngoài ý muốn mà thôi!

Sau mấy lần “bị khuyên”, Vân Vy rất ngại mỗi khi chạm mặt cô ta. Cái công ty lớn như vậy nhưng kiểu gì cũng vẫn phải chạm mặt nhau. Về sau, chỉ cần là những đồng nghiệp có đôi chút qua lại với Vân Vy đều quan tâm đến chuyện của cô và Triệu Dương.

-Vân Vy, cậu thực sự nên cân nhắc đến chuyện chung thân đại sự của mình rồi đấy!- Tiểu Thu miệng nhồm nhoàm gặm bánh bao, nhìn Vân Vy suốt ngày cau mày nhíu mặt, nói.

Vân Vy trợn mắt lườm cho Tiểu Thu một cái sắc lém: -Cậu cũng đến làm thuyết khách phải không?

Tiểu Thu cười ha ha nói: -Tớ không phải nói cái gã Triệu Dương bệnh tật đầy người kia đâu. Ý của tớ là cậu nên cân nhắc đến chuyện tìm một nửa kia của mình đi, chứ cái gã Triệu Dương kia ấy mà, chết lúc nào chả biết!

Nghĩ kĩ những lời Tiểu Thu nói cũng có lí. Với một gia đình truyền thống như gia đình cô, chắc chắn không thể chịu được việc cô độc thân cả đời. Cho dù cô có không cam tâm tình nguyện, cuối cùng vẫn phải bước vào cuộc sống hôn nhân. Nói một cách lí trí thì đáng lẽ ra cô nên chấp nhận sự sắp xếp đi xem mặt của gia đình, nhưng không hiểu sao trong lòng cô vẫn mãi vương vấn mối tình dành Giang Nhan.

Giang Nhan từng hỏi cô: -Em có biết cần phải làm gì để xóa bỏ tàn dư để lại sau một trận hỏa hoạn chưa?

Cô lắc đầu.

Giang Nhan đáp: -Vậy thì phải tạo ra một vụ hỏa hoạn to hơn!

Nhưng cả đời này, cô không thể nào châm lên ngọn lửa tình yêu nào càng mãnh liệt hơn lúc trước nữa.

-Vân Vy, tớ không tin trong lòng cậu lại không có người nào thích hợp cả!- Tiểu thu bắt đầu bày ra kế hoạch: -Nếu như có, cậu nên mạnh dạn làm thân với người ta, có thể hẹn người ta ra ngoài....

Vân Vy lại chợt nhớ đến tấm danh thiếp của Giang Nhan để ở trong ví.

Cuộc hội ngộ của họ quả thực quá kịch tính, chắc chắn anh sẽ có ấn tượng không tốt đối với những lời nói dối của cô. Tại sao cô không gặp anh vào những lúc “tử tế” hơn? Nếu có thể như vậy có lẽ cô đã có dũng cảm để âm thầm nằm mơ những giấc mơ không hiện thực kia.

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghệ

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tình Cảm Vãn Vương

-Vân Vy, cô cắt cử người đi đào tạo cho khách hàng. Đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác với bệnh viện, nhất định phải phục vụ người ta thật chu đáo!

Đây là lần đầu tiên công ty hợp tác với bệnh viện, thế nên sếp của Vân Vy cẩn thận dặn dò cô.

- Giờ tôi đang không có việc gì, để tôi đi vậy!- thấy sếp có vẻ thận trọng, hơn nữa đây lại là lần đầu tiên công ty cô phục vụ tận nơi cho khách hàng nên cô không yên tâm giao cho người khác.

Quả nhiên, sếp của Vân Vy gật đầu vẻ hài lòng: - Cũng được, vậy giao cho cô nhé!

Công việc của Vân Vy là giải thích cho khách hàng cách sử dụng phần mềm của công ty cô như thế nào, sau đó tiến hành một số điều tra và bảo hành cho khách hàng sau khi mua. Sau hai ngày làm việc bận rộn, bác sĩ Tiểu lâm vô cùng hài lòng với tác phong làm việc của Vân Vy.

- Giám đốc Vân quả nhiên là kiên nhẫn!- bác sĩ Lâm khen ngợi: - Lại còn hiểu được những tư ngữ của giới y học chúng tôi nữa!

- Tôi có một người bạn làm bác sĩ mà!

- Chẳng trách! - bác sĩ Lâm tiễn Vân Vy ra đến tận cửa. Đi từ đây ra là gần nhất!- bác sĩ Lâm chỉ tay về phía hành lang bên cạnh.

Bên hành lang không biết là phòng khám khoa nào, dường như tất cả các phòng bệnh ở đây đều được bố trí giống hệt nhau, bên hành lang còn được trồng rất nhiều cây xanh, mang lại cho người ta cảm giác mát lạnh, thư thái.

Không đợi Vân Vy hỏi, bác sĩ Lâm đã chủ động giới thiệu: -Đây là khoa tư vấn tâm lí.

Khoa tư vấn tâm lí? Sau khi Giang Nhan xảy ra chuyện, người nhà cô đã từng mời bác sĩ tâm lí về giúp cô thoát khỏi tâm trạng đau đớn và khổ sở, nhưng kết quả điều trị rõ ràng chẳng có tác dụng gì với cô cả. Phần lớn thời gian cô đều dành cho việc ngủ, sống nhờ vào những giọt nước truyền vào máu mỗi ngày. Nếu như ông trời không cho cô cơ hội được quay ngược thời gian thì có lẽ cô đã kiệt sức bởi nỗi đau đớn quá lớn ấy rồi.

Vân Vy vừa đi vừa nghĩ, lúc đi ngang qua phòng chẩn trị, bất ngờ có một cơn gió thổi qua làm cánh cửa phòng hơi hé ra. Cô đưa mắt nhìn vào bên trong, vô tình chạm phải ánh mắt của một bệnh nhân trong đó.

Vân Vy chợt thấy các dây thần kinh trong đầu căng ra. Cô rảo bước đi thật nhanh, chỉ sợ người đó sẽ đuổi theo.

Không phải mắt cô nhìn nhầm đấy chứ? Cô làm sao có thể ngờ rằng bệnh nhân ở trong căn phòng ấy chính là Triệu Dương?

Rõ ràng anh ta bị phát bệnh tim đột ngột, vậy tại sao giờ anh ta lại ở trong khoa tâm lí? Lẽ nào ngoài bệnh tim ra anh ta còn mắc bệnh về tâm lí nữa à?

Trước đây cô từng đọc báo và được biết, phần lớn những cô nam, quả nữ trong thành phố đều bị mắc căn bệnh trầm cảm hoặc tự kỉ. Không biết cái gã họ Triệu ấy mắc phải bệnh gì? Không biết vài năm nữa liệu cô có phải thường xuyên bổ sung các loại thực phẩm chức năng, liên tục đến thăm mỹ viện và thỉnh thoảng “ghé thăm” bác sĩ tư vấn tâm lí không nữa?

Đi một đoạn đường dài, cuối cùng cô cũng ra được đến cầu thang. Ngoảnh đầu lại nhìn, không thấy Triệu Dương không đuổi theo, Vân Vy thở phào nhẹ nhõm. Thoát được Triệu Dương thì sao? Thoát được anh ta cô cũng chẳng thể thoát ngăn được bàn chân mình đang tiến dần đến tuổi già. Nỗ lực sống hết năm này qua năm khác, tuổi tác cũng theo đó nhiều lên. Chỉ thêm vài năm nữa thôi, có lẽ một người đàn ông như Triệu Dương bây giờ cô cũng chẳng thể tìm được.

-Sau khi về phải chịu khó nghỉ ngơi, mặc dù sức khỏe đã hồi phục tương đối nhưng cũng không được phép làm việc quá sức. Với cường độ làm việc của anh tôi thấy người bình thường không thể nào tiêu hóa nổi!

-Tôi biết!

-Anh biết? Cứ nhìn vào thành tích của anh hai năm nay thì tôi biết anh mang mạng sống của mình ra đùa như thế nào rồi! Theo như những gì tôi được biết về anh, anh không đời nào chấp nhận an phận!

Tiếng cười khe khẽ vang lên: -Cũng chưa chắc!

Có người đang nói chuyện ở cầu thang, có một giọng nói mà Vân Vy cảm thấy rất quen thuộc.

Vân Vy chậm chậm đi đến cầu thang và nhìn xuống dưới, ánh mắt vô tình lướt qua một khuôn mặt.

Người đó cũng ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh mắt của anh dường như là chùm ánh sáng mặt trời đẹp đẽ nhất đậu trên bờ vai cô.

Nếu như lúc này cô còn hoang mang đi như chạy thì giờ cô đã chẳng còn sức lực nào để mà chạy trốn nữa. Bàn chân của cô như bị dính chặt

dưới đất, miệng ấp úng mãi chẳng thốt ra lời dưới cái nhìn của anh: - Thật....thật trùng hợp!

Anh mỉm cười, nhẹ nhàng cất lời: - Đúng là trùng hợp thật! Mới đó mà đã gặp lại nhau!

-Vâng, bệnh viện này muốn sử dụng phần mềm của công ty chúng tôi nên tôi đến đây để hướng dẫn họ!- cô cố gắng giải thích, vụng về như một con ngốc, chỉ sợ anh lại hiểu nhầm mình. Hơn nữa cô rất sợ anh sẽ vạch trần những lời nói dối của mình, cái gì mà đưa chị Đường đi khám bệnh chứ, toàn là nói dối. Như vậy thì còn mặt mũi nào mà nhìn anh?

Cũng may là anh không nhắc gì đến chuyện đó. Anh kết thúc cuộc nói chuyện với bác sĩ của mình rồi cùng cô đồng hành, thản nhiên cứ như thể hôm ấy chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Anh sánh vai đi bên cô. Vân Vy không biết phải làm thế nào để che đi sự hoang mang trong lòng, bàn tay túm chặt lấy vạt áo đang rịn mồ hôi.

Cô y tá ở phòng phát thuốc đưa cho anh một túi to đủ các loại thuốc rồi dặn dò: -Anh nhớ uống theo chỉ dẫn của bác sĩ!

Trong kí ức của Vân Vy, sức khỏe của Giang Nhan rất tốt, cho dù có bị cảm cúm hay sốt cao thì cũng chỉ mất vài ngày là khỏi ngay.

Vân Vy nhìn vào những loại thuốc ở trong túi, toàn là những loại thuốc hiếm gặp.

-Cô chuẩn bị đi đâu?

-Về công ty thôi!- cô nghĩ Giang Nhan chỉ tiện miệng hỏi như vậy thôi nên cũng thản nhiên đáp mà không cần suy nghĩ.

-Để tôi tiễn cô!

Đề nghị của anh quá bất ngờ, Vân Vy bối rối từ chối: -Không cần đâu anh Giang, làm phiền anh quá!- Vân Vy có chút không quen với cách xưng hô khách sáo này.

Anh vốn quá đổi thân thương trong trái tim cô, thế mà giờ lại trở thành một người chẳng quen biết. Nếu như Giang Nhan gọi cô là “Cô Vân” thì có lẽ cô cũng sẽ cảm thấy vô cùng xót xa. Thế nhưng cô cố gắng kìm nén bản thân, chỉ sợ một khi không kiềm chế được tâm trạng của mình sẽ khiến cho anh sợ mất vía. Cô phải duy trì khoảng cách nhất định với anh, một khoảng cách đủ để anh coi cô là một người bình thường.

Không có ai biết, anh và cô đã cách nhau cả một kiếp người.

Nếu như cô nói ra sự thực này, không những anh không thể tin mà còn cho rằng cô là một con điên. Dường như chỉ có một mình cô còn mãi đắm chìm trong những kí ức xa xôi. Cô khát khao được ở gần bên anh, nhưng lại sợ khoảng cách trong hiện thực sẽ khiến cho cô quy ngã. Vân Vy cảm thấy bản thân mình không hề yếu đuối, cô chỉ không muốn bị Giang Nhan làm tổn thương, bởi vì trong kí ức của cô, tất cả những kỉ niệm của cô và anh đều vô cùng đẹp đẽ.

-Nói địa chỉ công ty cô cho tôi!

Xem ra anh ấy định đưa cô về công ty thật rồi!

Cô ngoan ngoãn ngồi vào trong xe của anh, sau đó nói địa chỉ công ty mình cho anh: -Đi qua Cầu W, đi thêm một đoạn nữa là đến!- nhìn Vân Vy tự nhiên thế thôi nhưng lúc này trống ngực cô đang đập thình thịch. Nhìn mình trong gương chiếu hậu, Vân Vy thấy hai má mình đỏ bừng lên.

Giang Nhan vẫn tỏ ra như bình thường, thản nhiên nhìn cô hỏi: -Cầu tây hay là cầu đông?

Vân Vy đưa ánh mắt mơ hồ nhìn ra dòng xe cộ tập nập ở bên ngoài, cố gắng phân biệt được phương hướng đông tây nam bắc. Cuối cùng cô đành mím môi từ bỏ: -Tôi chỉ biết là đi qua cầu, rẽ sang bên trái là đến.

Lần này thì Giang Nhan khẽ mỉm cười, đôi mắt ánh lên những tia sáng ấm áp. Vân Vy cảm thấy hình như mình đã nhìn nhầm, hoặc cũng có thể cô bị ảo giác.

Giang Nhan biết lái xe, không biết anh đã học lái xe từ khi nào. Vân Vy ngồi bên cạnh nhìn anh điều khiển xe, những ngón tay thon dài đặt lên vô lăng, mùi hương từ cơ thể anh thoang thoảng đưa lại.

Những kí ức đẹp về anh bắt đầu nhạt nhòa trong cô.

Mấy năm không gặp, anh đã thay đổi rất nhiều, không giống như cô chẳng có chút tiến bộ nào. Quay ngược thời gian đã mấy năm rồi nhưng dường như cô chẳng có gì thay đổi, ngay cả công việc hiện nay cũng mới làm có gần ba năm.

-Thuốc này anh mua hộ người khác à?- Vân Vy cố nghĩ ra một chủ đề để nói chuyện.

-Không!- câu trả lời của Giang Nhan không nằm ngoài suy nghĩ của Vân Vy: - Tôi mua cho tôi đấy!

Sao có thể thế được? Vân Vy kinh ngạc, một túi thuốc to thế này, mỗi lần phải uống bao nhiêu thuốc mới đủ?

- Sợ rồi phải không?- anh mỉm cười: - Tôi bình thường rất bận rộn nên chẳng có thời gian đi lấy thuốc, vì vậy mỗi lần đi phải lấy nhiều hơn một chút!

Vân Vy định đưa tay ra lấy túi thuốc xem sao, nhưng cuối cùng cô lại rụt tay lại.

Hai người giờ đã chẳng còn quan hệ thân mật như trước nữa, dù gì cũng chỉ là người qua đường, không nên dò xét đời tư của người khác, nếu không biết đâu lại khiến cho anh cảm thấy bực bội.

Giang Nhan ngoảnh đầu sang nhìn Vân Vy, thấy cô túm chặt vạt áo, cố gắng thu mình lại cứ như thể sợ chạm phải bất cứ thứ gì trên xe của anh vậy. Giang Nhan hơi nhíu mày, dồn sức tập trung trở lại con đường trước mặt: -Cô kéo giúp tôi cái màn che nắng xuống với!

Vân Vy liền đưa tay ra kéo cái màn che nắng xuống. Bỗng nhiên một tấm ảnh rớt xuống theo. Bức ảnh chụp một phong cảnh một đỉnh núi tuyết trắng xóa. Bức ảnh này trước đây anh đã từng cho cô xem.

Nhiếp ảnh là sở thích của Giang Nhan, cô lại đặc biệt thích những bức ảnh chụp cảnh tuyết của anh. Đây là bức ảnh mà cô thích nhất.

Cô nhớ rằng sau khi Giang Nhan chết, cô đã đem đốt tất cả những bức ảnh này. Thế mà giờ đây anh lại đang giữ nó. Điều này khiến cho Vân Vy có cảm giác như hai người đang cách nhau cả một thế giới vậy.

-Cô có thích không?

Vân Vy gật đầu: -Trước đây tôi vô cùng thích những bức ảnh chụp cảnh tuyết trắng!

-Thế còn bây giờ?

-Vẫn như vậy!- Vân Vy lưu luyến cầm bức ảnh trên tay, không nỡ đặt xuống.

Anh ngoảnh đầu lại nhìn thẳng vào con đường trước mặt, đôi mắt khê nheo lại: -Tôi còn tưởng bây giờ thì không thích nữa chứ?

Vân Vy vội vàng nói: -Có những sở thích có làm thế nào cũng không thể thay đổi được!

-Thế sao?

-Ừ?- Vân Vy lại một lần nữa khẳng định.

Giang Nhan khẽ nhếch môi cười: -Vậy thì tốt

Vân Vy cứ cảm thấy trong những câu nói của Giang Nhan có ẩn ý gì đó, thế nhưng cô không sao hiểu nổi. Cô chợt nhớ lại người con gái ở bên cạnh Giang Nhan mấy năm trước, có thể anh đang nói đến cô ấy chẳng?

Vân Vy lật đi lật lại bức ảnh, cuối cùng cũng đành phải đưa nó lại cho Giang Nhan. Cô đã chẳng còn quyền sở hữu đối với bức ảnh này nữa rồi.

-Nếu cô thích tôi tặng cho cô đấy!

Vân Vy ngạc nhiên há hốc miệng. Trước đây cô từng đòi Giang Nhan phải cho mình bức ảnh này, thế mà anh còn tiếc. Vậy mà bây giờ anh lại hào phóng tặng nó cho một người mà anh mới gặp mặt có vài lần.

-Anh....- cô biết là anh đã đánh mất phim chụp của bức ảnh này rồi, nếu như là vậy...:- Anh thật sự muốn tặng nó cho tôi sao?

Giang Nhan mỉm cười, tỏ vẻ rất thản nhiên, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng điều khiển vô lăng:-Cô rất thích nó mà!- anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: -Hay là cô không muốn nhận cái gì từ người lạ?

Vân Vy chẳng bao giờ nghĩ rằng tất cả những thứ đã mất đi lại có thể lấy lại được. Cô ép chặt bức ảnh vào lồng ngực, vội vàng giải thích: -Không phải, tôi chỉ cảm thấy núi cao như vậy, anh chẳng dễ dàng gì mới chụp được bức ảnh này....-Giang Nhan đã từng nói với cô, để có được bức

ảnh này, anh đã phải khổ công chờ đợi suốt cả đêm, vì thế mà suýt chút nữa anh còn bị chết cồng ở trên đỉnh núi tuyết đó.

- Làm sao cô biết được ngọn núi ấy rất cao?

Vân Vy sững người, cô vội vàng giải thích mà chẳng buồn suy nghĩ: - Tôi có một người bạn đã từng đến đó!

-Anh ta cũng thích nhiếp ảnh à?

-Vâng!

Giang Nhan bật cười thành tiếng: -Tôi cứ tưởng cô chỉ biết đây là một bức ảnh chụp đỉnh núi, nào ngờ cô còn biết được cụ thể cả địa điểm chụp nó!

Vân Vy chợt dạ, chẳng ngờ cô lại hết lần này đến lần khác để “lộ cái đuôi” của mình. Vốn dĩ chỉ là một câu nói hết sức bình thường, thế mà cô càng giải thích càng rắc rối, chẳng khác gì “chữa lợn lành thành lợn què”. Nếu như Giang Nhan mà nói một câu: “Khi nào rảnh giới thiệu anh ấy với tôi nhé!”, thế thì chẳng phải cô sẽ lộ nguyên hình hay sao?

Giang Nhan hình như đã thay đổi khác trước rồi, ít nhất thì anh đã không còn giống như Giang Nhan trong kí ức của cô. Giang Nhan của hiện tại khiến cho cô không thể nắm bắt được.

-Cô có biết con đường này không?

Vân Vy lắc đầu đáp: -Không!

Giang Nhan đi qua một con đường nhỏ rồi dừng lại: -Nhớ nhé, từ đây đến công ty cô càng nhanh hơn đấy!

Giờ Vân Vy mới phát hiện ra công ty mình cách chỗ này chẳng xa: - Anh....

-Trước đây tôi từng lái xe qua đây!-anh đã từng lái xe qua đây, sau đó nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn đang ôm một cái túi xách rất to, chậm chạp lê bước về phía trước.

Vân Vy sửng người. Anh chỉ nói rằng anh đã từng đi qua đây thôi, thế mà đã thuộc đường xá hơn cả một người đã học ở đây hai năm trời như cô.

-Tôi ít khi đi đường này, nhà tôi ở hướng khác mà!- cô ngại ngùng nói.

H năm nay cô gần như đã quen thuộc với một con đường. Thịnh thoảng lắm cô mới đi siêu thị, vì không biết đường nên phải đi vòng một vòng rất xa. Có lần vì mua nhiều đồ quá nên cô đành phải ngồi bệt xuống đất mà thở.

Giang Nhan trước đây thường xuyên nhắc nhở cô là đừng nên mua quá nhiều đồ và phải tìm con đường ngắn nhất về nhà.

Có lẽ.... Vân Vy lén nhìn Giang Nhan, có lẽ ông trời đã ban cho cô có cơ hội quay ngược lại thời gian không chỉ là để Giang Nhan có thể sống tốt hơn mà rất có thể còn tạo cơ hội cho hai người quay trở lại với nhau. Tiếng chuông điện thoại vui tai vang lên. Vân Vy vội vàng mở túi xách, nhưng lại thấy chiếc điện thoại vẫn im lìm nằm đó. Lúc này cô mới ý thức được rằng tiếng chuông điện thoại quen thuộc ấy không phải là từ máy điện thoại của cô.

Cô giật mình nhớ ra rằng kể từ sau khi Giang Nhan chết, chuông điện thoại của cô đã đổi thành bản nhạc mà Giang Nhan thích. Thế mà giờ bản nhạc cô thích lại phát ra từ điện thoại của Giang Nhan.

Giang Nhan từng trêu chọc cô vì dùng thứ âm nhạc ấu trĩ này, thế mà bây giờ anh lại....

Trong điện thoại loáng thoáng vọng ra giọng nói rất hào hứng của ai đó: -Cậu chuẩn bị kết hôn rồi không? Không đợi cái người không thể kia

của cậu nữa à? Tôi nói rồi mà, ban nãy tôi gọi điện cho bác gái, bác bảo cậu sắp kết hôn, hóa ra là thật à?

- Ừ...- Giang Nhan không hề phủ định: -Khi nào gặp thì nói chuyện tiếp nhé!

Trái tim của Vân Vy đột nhiên như bị bóp nghẹt lại. Anh ấy chuẩn bị kết hôn rồi. Anh thật sự sắp kết hôn rồi, hóa ra ông trời đang trêu đùa cô. Hai người họ sớm chẳng gặp, muộn chẳng gặp, lại gặp đúng vào lúc anh chuẩn bị kết hôn.

Giang Nhan ngắt điện thoại. Vân Vy vội vàng nói cảm ơn rồi mở cửa xe định xuống.

- Khoan đã!-Giang Nhan cười cười nói: - Có phải cô cũng nên đưa cho tôi một thứ giống như thế không?

- Cái gì?

- Danh thiếp ấy!- anh ngập ngừng nói: - Dù sao tôi cũng phải biết người tôi đã đưa danh thiếp là ai chứ nhỉ?

Lúc này Vân Vy mới sực tỉnh. Cô vụng về lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Giang Nhan rồi đứng gọn vào lề đường, nhìn chiếc xe của Giang Nhan đang hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường.

- Vân Vy, người ban nãy là ai thế?

Mãi đến khi nghe thấy tiếng hỏi của đồng nghiệp, Vân Vy mới giật mình bừng tỉnh.

- Một người bạn!

- Không phải chứ?

- Thật đấy!- có lẽ đối với Giang Nhan, cô chẳng thể được coi là một người bạn.

Giang Nhan lấy chìa khóa mở cửa, vừa đi vào phòng đã nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc: -Tiểu Nguyên về rồi đấy à?

- Nhìn con lớn bằng ngần này rồi mà còn không biết tự chăm sóc bản thân!- bà Giang đang mặc tạp dề từ trong bếp chạy ra, đón lấy cái áo khoác trên tay Giang Nhan rồi nhíu mày nhìn cậu con trai: - Có phải gần đây lài làm việc vất vả quá không? Trông có vẻ tâm trạng không được tốt...-nói đến đây mẹ Giang Nhan bỗng nhíu mày: - C phải bệnh tim lại....

- Mẹ à...- Giang Nhan cười cười:- Đừng nghĩ vớ vẩn nữa. con vừa đến bệnh viện kiểm tra rồi, mọi thứ đều ổn cả!- để chứng minh cho những gì mình vừa nói, Giang Nhan còn đưa cho mẹ xem tờ đơn khám bệnh mà bác sĩ đã viết.

Mẹ Giang Nhan đọc kết quả kiểm tra của con, nụ cười lập tức nở trên môi.

Trong nhà vệ sinh, Giang Nhan soi vào gương. Hình ảnh của anh trong gương có chút cứng nhắc, khuôn mặt cứ thất thần như người mất hồn, nếu không chẳng đến mức có người đến nhà mà anh không biết. Mẹ anh cứ thỉnh thoảng lại đến dọn dẹp nhà cửa cho anh, hôm nay cũng không phải là ngoại lệ.

Trên bàn bày toàn đồ ăn mà thường ngày anh vẫn thích ăn, thế nhưng hôm nay ăn vào lại chẳng thấy ngon miệng chút nào. Có lẽ tại vì dạo này anh thực sự quá bận rộn.

- Mẹ đã đặt khách sạn tổ chức hôn lễ cho con rồi, ở khách.....

Mẹ anh bắt đầu nói đến chuyện chuẩn bị hôn lễ. Giang Nhan chẳng để hề để tâm đến những gì mẹ anh đang nói.

- Các con kết hôn xong không định dọn về nhà ở thật à?

- Không ạ...- Giang Nhan cười cười:-Con quen ở riêng rồi!

- Cũng phải!- mẹ Giang Nhan tỏ vẻ rộng lượng:- Thanh niên đều thích có không gian riêng tư!- nói rồi bà đưa mắt nhìn khắp căn phòng: - Có cần phải sửa lại căn hộ này không con?

Giang Nhan bỏ đôi đũa trên tay xuống, đáp: - Không cần phiền phức như vậy đâu mẹ!

- Dù sao cũng phải mua sắm một vài dụng cụ gia đình chứ....

- Gần đây công ty bận lắm, con không có thời gian đâu!

- Không sao, để mẹ mua giúp con!- mẹ Giang Nhan hào hứng nói. Chỉ cần con trai chịu kết hôn thì cho dù có vất vả đến đâu bà cũng chấp nhận.

Giang Nhan chần chừ một chút đành gật đầu, chẳng nhẽ mẹ nói gì anh cũng gật đi: -Vâng, vất vả cho mẹ quá!

- Cái thằng này, sao mà khách sáo với mẹ thế!

Sau khi thu dọn phòng bếp xong xuôi, mẹ Giang Nhan chuẩn bị ra về. Trước khi đi mẹ anh chợt nhớ ra chuyện gì đó, liền ngoảnh lại nói: - À phải rồi....- mẹ lấy ra một cái điện thoại đã tắt máy ở trong túi ra và nói: - Tiểu Nguyên, cái điện thoại này con đã để ở nhà hơn một năm nay rồi. Nếu như con đã không dùng đến thì mẹ mang đi cho người ta nhé!

Giang Nhan ngẩng đầu nhìn, chiếc điện thoại ấy được bày trong tủ kính, anh vừa nhìn đã ưng ý ngay. Kiểu cách đơn giản, vỏ ngoài màu đen sang trọng....không hiểu vì sao mà anh vừa nhìn thấy nó đã bỏ tiền ra mua nó về luôn không suy nghĩ, rồi đặt nó vào chiếc tủ đầu giường.

Hóa ra đã để nó ở đó hơn một năm trời rồi, cuối cùng vẫn chỉ coi là như một vật để trưng bày mà thôi.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tháng. Trong buổi họp tổng kết cuối tháng, sếp hết lời khen ngợi Vân Vy. Khách hàng của công ty đã gọi điện đến hết lời khen ngợi và tỏ ra vô cùng hài lòng với thái độ và chất lượng phục vụ của công ty. Sếp còn thưởng cho Vân Vy ba nghìn tệ.

Cô còn chưa được lĩnh tiền thì các đồng nghiệp đã hò reo đòi Vân Vy phải khao. Vừa hay ở trên con phố gần đó mới khai trương một cửa hàng đồ n mọi người ai nấy đều nghỉ làm từ sớm và ra đó ngồi tụ tập với nhau.

Chẳng mấy khi được vui vẻ thế này, cho dù có mất tiền cũng thấy đáng! Dù gì thì đây cũng là tiền của sếp chứ đâu phải tiền của cô. Mọi người ngồi xung quanh cái bàn, cụng li chúc mừng và ăn uống no say. Sau khi ăn uống xong, họ lại rủ nhau đến KTV hát.

Nhân lúc đám đàn ông con trai đang hát hò, mấy chị em phụ nữ liền ngồi túm tụm với nhau buôn dưa lê.

- Thật không ngờ trước khi kết hôn lại gặp phải chuyện này!- Tôn Kỳ mím môi nhấp một ngụm rượu vang: -Các chị nói xem có kì lạ không, đúng vào lúc này gặp lại anh ấy, hóa ra anh ấy đến giờ vẫn còn chưa kết hôn! Đúng vào lúc chuẩn bị nắm tay vị hôn phu bước vào lễ đường thì Tôn Kỳ lại tình cờ gặp lại người yêu cũ.

- Thế cậu định lựa chọn ra làm sao?- Tiểu Thu tò mò hỏi.

Vẻ mặt Tôn Kỳ có chút đau khổ, chỉ có điều đây chẳng qua chỉ là sự uất trong một vài giây ngắn ngủi. Chỉ vài giây sau cô đã nở nụ cười tươi rói: -Lựa chọn thế nào? Đương nhiên là tôi vẫn sẽ kết hôn theo đúng kế hoạch, chẳng nhẽ anh ấy đột nhiên xuất hiện nói rằng vẫn còn yêu tôi thì tôi phải bỏ đám cưới để quay lại với anh ấy chắc? Cho dù tôi có yêu anh ấy đến mức nào cũng sẽ không làm như vậy. Đâu có còn là mấy cô bé, cậu bé

nông nổi như trước đây, còn có ai dám tin tưởng vào một thứ tình yêu chẳng bao giờ phai nữa chứ? Trước đây cậu nói cậu thề non hẹn biển với một người, cả đời chỉ yêu một mình người ấy thôi, có lẽ mọi người sẽ cảm động đến rớt nước mắt. Nhưng bây giờ mà cậu nói vậy, mọi người vẫn sẽ rơi nước mắt, nhưng mà là cười chảy nước mắt. Quá khứ chỉ là quá khứ, không thể để quá khứ trở thành vật cản cho tương lai được!

Tiểu Thu tiếc nuối thở dài: - Lẽ nào bây giờ ai nấy đều bị hiện thực hóa hết rồi hay sao?

Tôn Kỳ cười cười nói: - Đây là hiện thực, cũng là một sự lựa chọn hết sức bình thường! Chẳng ai muốn mang một thứ mơ hồ ra để đánh cược cả đời mình cả! Mà tình yêu lại là thứ mơ hồ nhất trong cái thế giới này!

- Tìm lại giấc mộng tình yêu chẳng qua chỉ là một sự hoang tưởng. Mộng cũ, chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi!

Tôn Kỳ nói đúng, đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Vì hôm sau còn phải đi làm nên mọi người vui chơi đến mười giờ là lục tục giải tán hết. Vân Vy ra quầy thanh toán rồi cùng Tiểu Thu ra bến xe buýt. Ra đến bến xe, mở túi ra lấy tiền lẻ thì cô mới phát hiện ra là điện thoại của mình không có ở trong túi.

- Cậu nhớ lại cho kỹ vào, có phải là để quên điện thoại ở KTV rồi không?

Vân Vy nhớ kỹ lại, ban nãy vì sợ tiếng nhạc quá ồn không thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại nên cô đã lấy điện thoại ra khỏi túi và để lên ghế sofa. Thế mà lúc ra về cô lại quên không cầm theo.

- Tớ một mình quay lại đó lấy là được rồi! Cậu về đi, nh cậu xa!

- Không sao!-Tiểu Thu túm lấy cánh tay Vân Vy: - Tớ đi với cậu, cùng lắm thì về nhà cậu ngủ một đêm chứ gì!

Hai người vừa nói vừa chạy vội vàng về phía quán karaok để lấy điện thoại. Vân Vy đi nhanh đến nỗi khiến cho Tiểu Thu chạy đuổi theo mệt đến thở hơi tai: - Tiểu Vy, cậu đừng sốt ruột, điện thoại để ở đây không mất được đâu. Bình thường cậu giữ điện thoại rất kĩ, có phải là sợ người khác phát hiện ra bí mật gì trong đó không hả?

Tiểu Thu nói bừa nhưng lại trúng ngay tim đen của Vân Vy.

Trong điện thoại của cô có chứa bí mật không thể nói cho người khác biết được. Sau khi thời gian quay ngược trở lại,cô đã chạy đến trước cửa nhà nhà Giang Nhan, dùng máy ảnh chụp lại một bức ảnh của Giang Nhan. Sau khi mua điện thoại hồi đầu năm, cô đã chuyển bức ảnh ấy vào trong bộ nhớ máy. Ngộ nhớ có người lấy được cái máy rồi mở ra xem ảnh, phát hiện ra bức ảnh ấy...chắc cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ? Không được, cô không thể mạo hiểm như vậy được! Cô nhất định phải tìm lại điện thoại. Chuyện này mà để cho Giang Nhan biết được, chắc chắn anh sẽ cho rằng cô là một kẻ biến thái, một con điên.

Trước kia, lúc cô và Giang Nhan còn ở bên nhau, cô luôn thể hiện những mặt tốt của mình trước mặt anh. Bây giờ mặc dù không có duyên phận được ở bên nhau nhưng cũng không thể để anh có ấn tượng xấu về cô được.

- Này anh!- Vân Vy lao đến quầy thu tiền: - Tôi vừa ngồi ở phòng 302, hình như điện thoại của tôi vẫn còn để trong đó!- vừa nói Vân Vy vừa móc ra hóa đơn vừa thanh toán.

- Xin cô đợi cho một chút! Để tôi hỏi nhân viên phục vụ xem sao!- cô gái ở quầy thanh toán lịch sự chần an cô rồi nhắc máy gọi cho nhân viên phục vụ.

Trống ngực Vân Vy đập thành thịch, mắt dán chặt vào cô gái đứng ở quầy.

Cô gái đó hỏi nhân viên phục vụ vài câu là lập tức có đáp án:

- Nhân viên dọn dẹp nói ban nãy dọn phòng không nhìn thấy điện thoại của cô!- cô gái đó nói.

Vân Vy vẫn không nản lòng: - Điện thoại của tôi có màu đen, có khi lại rơi vào khe ghế nào đó mà người đó không nhìn thấy, tôi có thể lên đó tìm có được không?

- Xin lỗi cô, phòng 302 hiện giờ đã có khách vào rồi, chúng tôi phải được sự đồng ý của khách mới dám cho cô vào!- cô gái ở quầy lễ tân mỉm cười giải thích, sau đó đưa tay ra mời Vân Vy ngồi vào ghế chờ đợi: - Mời cô ngồi xuống đây đợi một chút, chúng tôi đã cho người vào hỏi rồi ạ!

Một cốc trà hoa cúc nóng hồi được bê đến trước mặt cô, Vân Vy chẳng buồn uống lấy một ngụm, mắt cứ dán chặt vào quầy.

Đáng nhẽ ra cô không nên lưu lại ảnh của Giang Nhan. Dù sao anh cũng đâu còn là người yêu của cô nữa. Cô cất giữ những gì có liên quan đến anh, lén lút như một tên ăn trộm, thế này còn ra thể thống gì nữa chứ?

Nỗi tương tư, sự mong nhớ khiến cho cô có cảm giác như đang làm chuyện gì tội lỗi...mà đối tượng bị phạm tội lại là người mà cô đã thề non hẹn biển. đến đây trái tim cô chột đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt.

Không biết có phải là vì “có tật giật mình” hay không mà cô cứ cảm thấy có gì đó không lành đang chờ đợi mình. Ngộ nhỡ bị phát hiện...cô biết giải thích thế nào đây. Đang mãi mê nghĩ ngợi vẫn vợ thì....

-Thưa cô...- cô gái ở quầy lễ tân lên tiếng: - Điện thoại của cô đã tìm thấy rồi, nhưng vị khách nhạt được điện thoại của cô yêu cầu đích danh cô

lên lấy!

Vừa hay tin đã tìm được điện thoại, Vân Vy chưa kịp thở phào thì câu nói tiếp theo của cô phục vụ khiến cho Vân Vy giật thót: - Tại sao lại bảo đích danh tôi đến lấy?- Vân Vy đứng dậy, ngần ngừ hỏi.

Cô gái đó bình thản nói: - Có lẽ là muốn làm quen với cô thôi ạ!

Vân Vy thật sự không thể hiểu nổi, có lí do gì để phải làm như vậy đâu?

- Cám ơn, tôi biết rồi! - cô dừng lại một lát rồi nói tiếp: - Khách trên phòng đó là nam hay nữ?

- Là nữ ạ!- cô gái đó mỉm cười đáp.

Là nữ, vậy thì tốt.

Vân Vy thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì đây cũng không phải là Giang Nhan, không phải Giang Nhan thì tốt! Nghĩ đến đó Vân Vy liền cười chế nhạo bản thân. Có lẽ tại vì gần đây cô thường xuyên gặp Giang Nhan nên thần kinh lúc nào cũng căng thẳng. Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến như vậy, chẳng nhẽ Giang Nhan lúc nào cũng xuất hiện ở những nơi cô đến?

Vân Vy và Tiểu Thu cùng đi vào thang máy theo người phục vụ.

Trong thang máy đang phát bản nhạc rất thịnh hành. Tiểu Thu cũng lẩm bẩm hát theo, thế nhưng Vân Vy chẳng có bụng dạ nào mà nghe nữa. Sau khi lấy được điện thoại, việc đầu tiên mà cô phải làm là xóa bức ảnh của Giang Nhan đi. Qua lần này cô đã rút ra được bài học xương máu.

Trong phòng vọng ra tiếng cười nói ồn ào. Cô phục vụ lễ phép gõ cửa rồi đẩy cửa bước vào.

Vân Vy còn chưa kịp nói mục đích đến đây thì một cô gái tóc dài đã ngoảnh đầu lại nhìn cô. Cô ta có một đôi mắt to tròn như mắt nai, lúc cười trên má có hiện ra hai cái má lúm rất sâu. Ánh mắt của cô ta dừng lại trên mặt Tiểu Thu khoảng hai giây rồi lập tức dán chặt vào mặt Vân Vy.

Hai bên nhìn nhau mất vài giây, đột nhiên Vân Vy cảm thấy khuôn mặt này quen quen nhưng nhất thời cô không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

- Thật sự rất xin lỗi vì đã làm phiền các bạn!- nếu như đối phương đã không lên tiếng thì Vân Vy đành phải lịch sự cất lời.

- Không sao!- cô gái tóc dài xinh đẹp đi đến trước mặt Vân Vy, chìa cái điện thoại ra trước mặt cô: - Cô xem xem đây có phải điện thoại của cô không?

Chiếc điện thoại màu đen, trên đó có treo một cái móc điện thoại có hình quả cầu thủy tinh lóng lánh.

Thật không ngờ có thể tìm thấy cái điện thoại của mình dễ dàng đến như vậy. Vân Vy mỉm cười đáp: - Đúng là của tôi!

Cô gái đó nheo nheo mắt hỏi: - Thật sự là của cô ư?

Vân Vy nhìn cô ta bằng ánh mắt khó hiểu, lẽ nào cô lại nhận bừa điện thoại của người khác là của mình?

- Vậy, cái này thì sao?- những ngón tay trắng nõn lại giơ ra một chiếc điện thoại khác. Một chiếc điện thoại giống hệt, điều khiến cho người khác không thể ngờ đến đó là ngay cả cái móc đeo điện thoại cũng giống hệt.

Trên đời lại có chuyện trùng hợp thế sao?

- Chẳng trách mà cô lại nhận nhầm, ban đầu tôi cũng nhận nhầm đấy!

Vân Vy ngậy người không biết phải làm sao.

- Chiếc điện thoại này là của chồng chưa cưới mua cho tôi, còn cái móc đeo điện thoại này tôi với chồng chưa cưới mới cùng đi chọn gần đây!- cô ta khẽ mấp máy môi, ánh mắt chăm chú nhìn Vân Vy, dường như muốn thăm dò điều gì đó từ cô: - Điều khiến cho tôi bất ngờ nhất lại là...- cô ta ấn vào bàn phím, màn hình sáng lên, sau đó giơ ra trước mặt Vân Vy. Tiểu Thu kinh ngạc “A” lên một tiếng. Bức ảnh của Giang Nhan đã hiện lên màn hình. Tim Vân Vy như thắt lại.

- Cô có thể nói cho tôi biết đây là ai không?

Cô chưa bao giờ dám làm việc xấu, bởi vì sợ một ngày sẽ bị người khác vạch trần. Thế mà hôm nay, đối mặt với cô gái này, cô lại thấy bất lực và sợ hãi như một tên kẻ cắp bị bắt tại trận.

Tất cả những người ngồi trong phòng đều hướng mắt về phía cô. Vân Vy hoang mang nhìn vào đôi mắt tức tối đang nhìn thẳng vào mặt mình kia, cô không thể nói với mọi người trên thế giới này rằng, đây chính là người yêu của cô, là người đã chết đi giờ được sống lại nhờ thời gian quay ngược trở lại..

Thấy Vân Vy không nói năng gì, đối phương càng tỏ ra hung hăng.

- Tại sao cô lại có ảnh chồng chưa cưới của tôi?

- Hai người quen biết nhau à?

Trước hai câu hỏi đầy tính chất vấn này, Vân Vy còn chưa kịp trả lời thì Tiểu Thu đã nổi quạu lên: - Này, cô làm cái trò gì thế hả? Trong điện thoại của Vân Vy có ảnh của ai thì liên quan gì đến cô. Cô trả điện thoại lại cho chúng tôi thì chúng tôi cảm ơn cô. Còn nếu cô cứ thích bắt nạt người khác, tôi nói cho cô biết, chúng tôi không dễ bắt nạt đâu!

Tiểu Thu vừa nói dứt lời thì mấy cô gái ban nãy vẫn còn mãi mê hát hò liền bỏ micro xuống, cầm một cốc nước đá đi về phía hai người: - Nói

chuyện với loại người này thì cần gì phải lịch sự?- dứt lời cô ta đưa tay lên, hất thẳng cốc nước vào mặt hai người.

Lúc Vân Vy kịp phản ứng lại thì đã quá muộn. Mặc dù cô đã né người đi nhưng nửa bên mặt của cô vẫn lĩnh trọn cốc nước lạnh. Bộ dạng của cô lúc này trông thật thê thảm. Cô phục vụ thấy tình hình không ổn liền cầm máy bộ đàm lên gọi.

Các nhân viên phục vụ xung quanh đẩy bồng chốc kéo. Đây là lần thứ hai trong tháng Vân Vy phải chứng kiến cảnh tượng hỗn loạn này. Những khách đến hát ở phòng bên đều mở cửa ngó sang nghe ngóng tình hình rồi chỉ chỏ, bàn tán....

- Khang Di, rốt cuộc có chuyện gì thế?- đám bạn của cô gái tóc dài bắt đầu xôn xao. Hóa ra cái cô gái tóc dài ấy tên là Khang Di, ngay cả cái tên của cô ta cũng hay hơn tên của cô rất nhiều. Vân Vy ngoảnh mặt lại nhìn vào khuôn mặt của cô gái tên Khang Di.....

Chẳng trách mà mới nhìn thấy cô ta, Vân Vy đã cảm thấy rất quen. Hóa ra bọn họ đã gặp nhau từ trước. Cô ta chính là cô gái xinh đẹp đã xuất hiện bên cạnh Giang Nhan ngày hôm đó.

Tiểu Thu vội vàng giúp Vân Vy lau sạch những giọt nước đang tong tỏng nhỏ xuống từ mái tóc cô rồi kéo tay cô nói: - Tiểu Vy, chúng ta đi thôi, quân tử trả thù mười năm cũng không muộn!

Hai nhân viên phục vụ đứng chặn trước mặt cô nói:- Chi bằng hai cô hãy tránh đi trước đi!

Trong tình trạng này....có thể là do ban nãy cô uống rượu vang nên bây giờ chất men mới phát tác. Hoặc cũng có thể là do trong lòng cảm thấy ấm ức nên Vân Vy chẳng buồn để ý đến những lời khuyên can của người phục vụ. Tình yêu của cô với Giang Nhan...vốn dĩ cô đã rất hạnh phúc,

hạnh phúc tới mức muốn tuyên bố với tất cả mọi người ở trên thế giới này, thế mà bây giờ.....

Vân Vy đi gạt tay người phục vụ ra, đi thẳng đến trước mặt Khang Di lấy điện thoại của mình rồi nhìn thẳng vào mắt cô ta mà nói:- Đây là bạn trai của tôi!- giọng nói không cứng rắn nhưng cũng chẳng mềm mỏng. Ngọn lửa tứ tối trong lòng đối phương bỗng chốc bùng lên:- Bạn trai cô á? Đây rõ ràng là chồng chưa cưới của....

- Tôi với bạn trai tôi quen nhau đã năm năm rồi!- Vân Vy tiện tay mở lịch ở trong điện thoại ra: - Trên đó còn có ghi ngày sinh nhật của anh ấy với những ngày kỉ niệm của chúng tôi!

- Chúng tôi dự định sẽ kết hôn vào ngày 10 tháng 10 năm 2010.

- Tôi không biết bạn này cô nói là có ý gì...- cô đưa điện thoại ra trước mặt Khang Di: -Phím số một là phím gọi tắt cho anh ấy, nếu như cô còn nghi vấn thì cứ gọi điện cho anh ấy mà hỏi!

Vẻ mặt của Khang Di lúc này khá kì lạ. Vẻ mặt ấy không phải là vẻ mặt của một người đang tức đến phát điên lên, thế nên Vân Vy cho rằng rất có thể cái cô Khang Di này vốn dĩ cũng không dám khẳng định người trong ảnh chính là Giang Nhan.

Nếu không thì Khang Di đã không thử thăm dò bằng cách nói chuyện với cô. Chỉ có điều những gì đang xảy ra không giống như những gì cô ta mong muốn, bởi vì đám bạn của cô đã quá bức xúc trước những câu nói của Tiểu Thu, làm cho mọi chuyện trở nên vô cùng tồi tệ.

Qua chuyện xảy ra quá đột ngột này, cô bắt đầu tin rằng chỉ cần dũng cảm, cứng cỏi đối mặt với mọi chuyện là có thể “thay đổi càn khôn”. Dù thế nào cô cũng phải có niềm tin với chính mình.

- Chắc là bởi vì có nét giống nhau quá đấy mà!- Khang Di chớp chớp mắt, giọng nói như có vẻ đùa vui.

Trước sự nhượng bộ của Khang Di, đám bạn của cô cũng lập tức “hạ hỏa”. Nhân lúc bọn họ vẫn còn đang do dự, Vân Vy liền kéo Tiểu Thu ra khỏi phòng.

Đã ra đến bên ngoài rồi mà trống ngực Vân Vy vẫn còn đập thành thịch. Ở những nơi đông người không nên gây chuyện ồn ào, nhưng ai mà biết được nhờ đâu cô vừa ra đến bên ngoài, Khang Di đã dẫn theo đám bạn hung dữ của cô đuổi theo. Chẳng ai chịu để dàng bỏ qua mọi chuyện như thế này cả. Cho dù chỉ là nghi vấn thì cũng phải hỏi cho rõ ràng chứ.

Vân Vy vốn định ra đến KTV sẽ lập tức bắt xe chuồn thẳng. Thành phố lớn như vậy, khả năng chạm mặt nhau của hai người cũng không nhiều. Hơn nữa chỉ cần cô ta về nhà tìm Giang Nhan đối chất, phát hiện Giang Nhan chẳng có gì lạ thường thì cơn sóng gió này sẽ qua đi ngay thôi. Nào ai ngờ, taxi giờ này khó mà bắt được. Hai người đứng hơn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không bắt được xe.

Nếu biết sớm như vậy thì cô đã ra bến xe bắt xe buýt cho rồi! Vân Vy liên tục nhìn lại phía sau lưng. Nếu cứ thế này không biết chừng.....đang định kéo Tiểu Thu ra bến xe buýt thì đột nhiên một chiếc xe hơi đỗ xích trước mặt hai người.

- Vân Vy!- cánh cửa xe từ từ kéo xuống, anh cúi đầu nhìn ra ngoài nói:
- Lên xe đi, anh đưa em về!

Vân Vy có ngần ngừ một lát mới mở cửa ra ngòì vào trong xe, ngoảnh đầu lại mỉm cười ái ngại với Tiểu Thu. Chiếc xe lao đi trên đường, cô vẫn không quên nhìn lại cửa quán KTV, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Những giọt nước vẫn tí tách rơi xuống từ mái tóc cô. Bộ dạng của cô lúc này quả thực quá thê thảm. Cô giống hệt như một con vẹt xấu xí. Giang

Nhan bây giờ tuyệt đối không từ bỏ một Khang Di xinh đẹp để đến với cô, đem lòng yêu thương một người quá đỗi bình thường như cô, một cô gái bình thường lại lớn tuổi. Cô thật sự không nên có những ảo tưởng như thế này!

- Nói cho anh biết nhà em ở đâu?

Nếu như không phải anh cất tiếng hỏi thì có lẽ cô vẫn mãi đắm chìm trong dòng suy nghĩ mông lung của mình. Vân Vy ngoảnh đầu sang nhìn chủ nhân của chiếc xe. Anh ta cũng đang nhìn cô chăm chú.

Nếu như không phải gặp phải hoàn cảnh này thì có lẽ cả đời cô cũng sẽ không ngồi lên chiếc xe này.

Lúc này cô mới giật mình nhớ ra là phải nói cảm ơn: - Cảm ơn anh Triệu! Nhà tôi ở khu phía nam, anh cứ đi theo con đường này, tìm một bến tàu điện ngầm để tôi xuống xe là được!

- Muộn lắm rồi, để anh đưa em về nhà!

- Không cần phiền phức thế đâu ạ!

- Vân Vy...- Triệu Dương hơi dừng lại một lát rồi nói tiếp: - Có thể đừng khách sáo với anh như vậy không?

Triệu Dương nói như khẩn cầu khiến cho Vân Vy cảm thấy có hơi áy ngại. Ban nãy còn vội vàng leo lên xe của người ta, thế mà bây giờ lại đòi nhanh nhanh chóng chóng xuống xe. Xét cả về tình lẫn về lý thì cô cũng không nên từ chối mãi như thế này. Nếu như đã không thể xuống xe thì cô đành phải ngoan ngoãn ngồi lại nói chuyện.

- Hôm nay thật trùng hợp!

- Đúng vậy, tôi cũng cùng với mấy người bạn đến đây hát hò!

Vân Vy ngậy người nhìn Triệu Dương, hỏi như thăm dò: -Ban nãy anh cũng vừa từ KTV đi ra?

Triệu Dương gật gật đầu, dường như anh ta đang nghĩ ngợi chuyện gì đó. Cuối cùng anh ta cũng đành phải mở miệng hỏi: -Vân Vy, biểu hiện của em ngày hôm nay khiến cho anh rất bất ngờ. Anh vốn dĩ cứ nghĩ em chỉ là một cô gái nhút nhát.

- Ý của anh là...- Vân Vy thật không dám tin vào những gì mình vừa ẽ nào anh ta thật sự: - Ban nãy anh nhìn thấy tôi....- lúc đó do hoang mang nên cô chẳng dám ngẩng đầu nhìn đám đông xung quanh. Cô thậm chí còn tự lừa gạt bản thân mình rằng không bị ai quen biết nhìn thấy.

- Anh chỉ là tình cờ đi ngang qua, nhìn thấy em mà thôi!

Máu trong cơ thể Vân Vy dồn hết cả lên mặt, cô vội vàng giải thích: - Chỉ là một sự hiểu nhầm mà thôi!

Cô biết cho dù cô có nói như vậy thì cũng chỉ là uổng công mà thôi. Họ hàng của Triệu Dương là đồng nghiệp của cô, Triệu Dương chỉ cần nói chuyện ngày hôm nay ra là cô sẽ ngay lập tức bị lòi đuôi là nói dối. Cô làm sao gì có người yêu nào lâu năm như vậy? Những gì mà ban nãy nói ra thực sự đang khiến cho cô cảm thấy vô cùng hối hận.

- Ai cũng có quá khứ, ai cũng có những bí mật không thể nói với người khác!- Triệu Dương ngập ngừng: - Trong điện thoại của anh trước đây cũng có ảnh của người yêu cũ, trong một lần vô tình, bạn học của anh đã giở ra và xem được.

Vân Vy không nén được tò mò hỏi: -Về sau thì sao?

Triệu Dương bật cười thành tiếng: - Anh đâu có nghĩ được ra cách hay như em, đương nhiên là bị chồng chưa cưới của cô ấy tấn cho một trận chứ còn sao nữa!

Cô thật không ngờ chuyện xảy ra ngày hôm nay lại được người khác đồng tình, mà người đó lại đã từng trải qua một chuyện tương tự như vậy. Cô ngẩng đầu nhìn Triệu Dương đang ngồi bên cạnh, bỗng chốc hình ảnh của anh ta trở lên “cao lồng lộng” trong mắt cô.

- Mấy năm trước anh đã gặp phải một vụ tai nạn, vì vậy hôm đó anh phải đến khoa tư vấn tâm lí chứ thực ra tim anh không có bệnh gì hết! - Triệu Dương dừng lại một chút như thể đang hồi ức lại: - Anh nghĩ hôm đó tim anh đột nhiên ngừng đập là do bị ám ảnh của vụ tai nạn xe cộ đó!

Triệu Dương chỉ nói qua loa như vậy rồi không giải thích gì thêm, chỉ im lặng lái xe đưa Tiểu Thu và Vân Vy về đến cửa nhà.

Trước khi Vân Vy đi, Triệu Dương lại gọi với theo cô: -Vân Vy, anh thường nghĩ phải mất đi rồi mới biết trân trọng. Anh hi vọng em có thể cho anh một cơ hội!

- Thực ra cái anh chàng Triệu Dương này cũng không tệ!

- Thế à? Hay là tư giới thiệu cho cậu nhé!

- Vớ vẩn!- Tiểu Thu ôm gối ngồi lại ghế sofa: - Người ta rõ ràng là thích cậu, suốt cả đường đi chỉ mãi chú ý đến cậu, hoàn toàn chẳng buồn liếc tới lấy nửa cái!

- Tiểu Vy này, thực ra con người sống luôn phải sống trong hiện thực, nếu như không thể có kết quả tốt đẹp thì cậu hãy quên cái anh chàng trong điện thoại kia đi!

Xem mắt chẳng qua là hình thức làm quen giữa hai người với nhau, nghĩ được điều đó rồi trong lòng sẽ không cảm thấy khó chịu hay bài xích với nó nữa. Nếu như không có buổi xem mắt ấy, không có cái anh chàng Triệu Dương này thì tối nay, không biết cô sẽ phải đối mặt với những chuyện gì?

Khang Di đi đến bên quầy thanh toán, đảo mắt nhìn quanh. Cái cô gái ban nãy còn hùng hồn phản bác cô giờ đã biến mất không để lại chút dấu vết gì. Bhiện của cô ta lúc ấy khiến cho cô suýt chút nữa thì tưởng rằng mình nhìn nhầm. Vốn dĩ là chuyện mình nắm chắc trong tay, thế mà lại bị kẻ khác chiếm thế thượng phong. Khang Di lắc lắc đầu, rốt cuộc cô ta là ai? Có quan hệ thế nào với anh ấy? Đáng nhẽ ra cô nên tóm lấy cô ta mà hỏi cho rõ ngọn ngành.

Dù gì thì anh ấy với cô cũng chuẩn bị kết hôn rồi.

Những giọt mưa nhỏ xíu lất phất trong không trung. Khang Di đưa tay ra, hứng những giọt nước mưa vào lòng bàn tay. Sau khi tiễn bạn bè ra về, cô vốn định sẽ đi thẳng về nhà, chẳng hiểu sao cô lại đến trước chung cư của anh.

Khang Di lẩm nhẩm đếm số tầng. Anh ấy vẫn còn chưa ngủ, ánh đèn vẫn còn hắt ra ngoài cửa sổ. Có lẽ cô nên tìm một lí do nào đó để gõ cửa nhà anh, bởi vì anh không thích bỗng nhiên bị người khác đến làm phiền. Mặc dù trong lòng đã nghĩ vậy nhưng đến cuối cùng cô vẫn không thể kiềm chế được mình gõ cửa phòng anh.

- Em quên mang theo chìa khóa nhà!- cô cố bịa ra một cái cớ.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh, quần tây được là lượt cẩn thận, ngồi trước bàn làm việc, bên cạnh còn bày cả chồng văn kiện. Anh mỉm cười với cô: - Chăn đệm ở phòng ngủ nhỏ đều sạch đấy!

Cô thực sự không thích nụ cười này của anh, nụ cười chỉ mang tính xã giao công việc, một nụ cười vạch định rõ ranh giới giữa anh và cô.

- Điện thoại của em hết pin rồi, cho em mượn điện thoại của anh đi!

Điện thoại của anh đang đặt ở trên bàn.

“Phím số một là phím gọi tắt cho anh ấy, nếu như cô còn nghi vấn thì cứ gọi điện cho anh ấy mà hỏi!”....không biết tại sao đột nhiên cô lại nhớ đến câu nói ấy. Cô không nén nổi tò mò, ngón tay ấn thử vào phím gọi tắt số một.

Trên màn hình hiện ra một con số. Điện thoại còn chưa được kết nối thì cô đã ấn phím kết thúc cuộc gọi. Hóa ra phím số một của anh cũng có lưu một số điện thoại.

Là của Vân Vy.

Vân Vy không ngờ điều kiện của Triệu Dương lại tốt đến vậy, đã từng đi du học, gia đình cũng khá giả. Triệu Dương tới tập “tấn công” cô bằng hoa tươi mỗi ngày, văn phòng của Vân Vy ngập tràn trong hoa tươi. Các bạn đồng nghiệp thấy vậy, ai nấy cũng trầm trồ: - Vân Vy, cái anh chàng ABC của cậu cũng lãng mạn ra phết đấy!

- Không phải như mọi người nghĩ đâu!

- Đừng giấu diếm nữa!

- Hôn lễ định tổ chức vào ngày nào rồi? Nói cho chúng tôi biết để chúng tôi còn chuẩn bị phong bì chứ!

- Không có chuyện đó đâu!

Mặc dù nói vậy nhưng quan hệ giữa cô và Triệu Dương cũng phát triển theo chiều hướng tốt đẹp. Chỉ có điều, cái gọi là tình yêu vẫn mất tầm mắt tích.

- Thế thì gặp nhau ở nhà hàng tây gần công ty cô nhé!

- Ok!

Sau mấy lần gọi điện thoại, cuối cùng Triệu Dương cũng khiến cho Vân Vy phải đầu hàng. Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, cô đâu cần phải cố chấp như vậy?

Đối diện bên đường là một nhà hàng đồ ăn tây. Trong lúc chờ hết đèn đỏ, ánh mắt của Vân Vy chợt lướt qua một quán cà phê, rồi sau đó ánh mắt của cô không thể nào rời khỏi đó được.

Giang Nhan mặc com ple vô cùng lịch sự đang ngồi đối diện nói chuyện với ai đó. Chiếc áo sơ mi mặc trên người anh mềm mại tựa như lụa. Trông anh chẳng khác gì trước đây, nụ cười ấy vẫn vô cùng quyến rũ!

- Đến đâu rồi?

Nếu như không phải nhận được điện thoại thì có lẽ Vân Vy vẫn đứng ngây ra ở đó mà ngắm Giang Nhan.

- Tôi sắp đến nơi rồi!- cô bỏ điện thoại xuống, vội vàng chạy qua đường.

- Giang Nhan!- anh ngoảnh đầu lại.

- Nghĩ gì vậy?

Anh trầm ngâm một lát mới mở miệng: - Ở đây đèn đỏ nhanh thật đấy!

- Đúng thế, hơn nữa giao thông ở đây nổi tiếng là tòi tệ!

Trước đây vẫn nghe nói cho dù là lúc qua đường cô cũng hay nghĩ ngợi vẩn vơ, xem ra hôm nay cũng không phải là ngoại lệ.

- Chuyện này làm xong chắc là cậu sẽ được thăng chức đấy!

Anh cười nhạt: - Còn phải xem lợi nhuận ra sao đã!

- Kế hoạch cậu đưa ra chắc chắn không có vấn đề. Những con số dự tính khổng lồ chính là căn cứ thuyết phục lớn nhất!- nói đến đây người kia chột ngật ngừng: - Chỉ có điều, Giang Nhan này, tôi rất tò mò, trước đây cậu làm việc ở đâu thế? Đừng có nói với tôi là cậu chỉ có hai năm kinh nghiệm này thôi nhé, chẳng ai tin nổi đâu!

Vừa mới bước chân vào ngành đã nhận được sự coi trọng của công ty A, chuyện này chẳng có mấy người có thể làm được.

-Chỉ là mấy nhân viên bình thường thôi mà!

- Nhưng mà tiền đồ rộng mở! Giang Nhan ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cái bóng dáng ấy đã chìm vào trong biển người rồi. Kể từ sau khi nhìn thấy Giang Nhan, cô trở nên thất thần như người mất hồn. Những món ăn bữa tối hôm đó cô gần như chỉ ném một miếng rồi gần như không động đũa nữa. Triệu Dương hào hứng kể cho cô nghe những hiểu biết của anh ta về những món ăn độc đáo này. Mặc dù đã cố gắng ngồi cùng nhưng bữa ăn hôm nay vẫn trở nên vô cùng nhạt nhẽo. Món ăn cuối cùng được bê lên là món côn trùng, đặc sản của một vùng nào đó ở Vân Nam. Triệu Dương gấp cho Vân Vy, Vân Vy vội vàng xua tay từ chối. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cô thử những món ăn kì dị như thế này. Triệu Dương mỉm cười nói: - Đây là món đặc sản của nhà hàng này, cô xem, có bao nhiêu người cũng gọi món này đấy! Vân Vy ngoảnh đầu nhìn quanh, đúng là có rất nhiều người ăn món này một cách ngon lành. Cô phục vụ mặc quần áo dân tộc Miêu nhìn thấy Vân Vy cau mày liền mỉm cười khuyên: -Đây là đặc sản của chúng tôi, cô có thể ném thử xem thế nào, rất ngon đấy ạ! Triệu Dương gấp một đũa cho vào bát của Vân Vy, nói rất hàm ý: -Vân Vy, tôi biết cô rất khó thích nghi với những thứ lạ lẫm. Nhưng liệu chúng ta có thể thử tiếp nhận mà không tìm cách né tránh hay không? Những điều Triệu Dương nói vừa chững chạc vừa ấm áp, đặc biệt là cái giọng nói nghe như có vẻ thăm dò ấy vô cùng có sức thuyết phục. Có lẽ cô thực sự không nên mãi cố chấp như vậy.... Ăn đầy một bụng chua, ngọt, cay, đắng, mặn...về nhà, dạ dày của

Vân Vy bắt đầu cảm thấy khó chịu. Trước đây mỗi lần hẹn hò với Giang Nhan đều thầm than sao thời gian quá ngắn ngủi. Giang Nhan đưa cô về đến nhà rồi mà cô cứ đi một mấy bước lại quay đầu lại nhìn anh. Cho dù trời có lạnh đến mấy hai người cũng vẫn cam tâm tình nguyện ra ngoài để được gặp mặt nhau. Thế mà bây giờ ngồi trong xe của Triệu Dương, mưa chẳng đến mặt nắng chẳng đến đầu, nhiệt độ bên ngoài mỗi lúc một giảm, Triệu Dương quan tâm bật điều h cho cô...thế mà sao trong lòng cô vẫn không cảm nhận được thứ cảm giác năm đó khi ở bên Giang Nhan? Nếu như cô lấy lí do này để từ chối qua lại với Triệu Dương thì có lẽ người đời đều sẽ chê cười cô là ấu trĩ. Lại là một cuộc từ biệt mang tính xã giao, thế rồi hai người ai về nhà nấy. Vân Vy vừa lên cầu thang đã nghe thấy có tiếng người đang lẩm bẩm. - Vân Vy, cậu về rồi à?- giọng Tiểu Thu có vẻ hốt hoảng: - Điện thoại cậu tắt máy, tớ tìm cậu khắp nơi mà không thấy. Vân Vy cúi đầu mở túi xách lấy điện thoại ra. Màn hình đen sì, chắc là điện thoại hết pin. Vào đến nhà, Vân Vy liền với tay bật đèn. Ngoảnh lại nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Thu trắng bệch ra, đầu tóc rối tinh lên, mắt và mũi đều đỏ lên: - Vân Vy, tớ gửi nhầm kế hoạch rồi! Công ty Vân Vy chuẩn bị hợp tác với tập đoàn E, làm kĩ thuật trung tâm cho sản phẩm mới của họ. Sếp tổng rất coi trọng hợp đồng này, nửa năm trước đã điều một lượng lớn nhân lực đến tập đoàn E để lập kế hoạch. Bản kế hoạch này sau bao lần sửa đi sửa lại, cuối cùng vẫn mắc phải sai sót lớn đến thế. - Tớ cũng chẳng biết làm sao lại cầm nhầm chứ! Thường ngày Tiểu Thu không phải là một người sơ suất như vậy. - Tập đoàn E sát giờ mới bảo giao bản kế hoạch cho họ, tớ cuống quýt chân tay thế là lấy nhầm bản cũ đi phô tô rồi gửi cho họ. Ngày mai có hội nghị, đến lúc đó.... Kế hoạch của đối tác với bên mình không giống chưa nói đến hậu quả của việc nội dung kế hoạch không giống nhau, mà chuyện sơ suất này sẽ để lại cho đối tác những ấn tượng không tốt về công ty mình. - Tớ không dám nói với sếp. Tớ mà nói ông ấy chắc chắn sẽ...mà công ty bây giờ đang có chính sách cắt giảm nhân công.... Tiểu Thu chưa nói hết Vân Vy đã hiểu ý của bạn rồi. Kế hoạch đã bị gửi đi rồi, cái sai lầm này không thể cứu vãn được nữa. - Thế nên tớ nghĩ liệu có thể nghĩ ra cách gì giải quyết không? Vân Vy nhìn vẻ mặt như đang cầu cứu

của Tiểu Thu, nói: -Thế cậu định thế nào? -Vân Vy...- Tiểu Thu hấp tấp nói: -Cậu có thể hỏi cái anh chàng ABC kia của cậu, hỏi xem anh ấy có quen ai bên tập đoàn E không? Những người tớ quen đều không có ai quen biết người bên E cả, cái anh ABC của cậu làm việc ở công ty nước ngoài, biết đâu chừng.... Vân Vy cầm điện thoại lên, do dự một hồi lâu. Triệu Dương từng nói cho dù có là chuyện gì anh ta cũng sẽ dốc sức giúp cô. Mặc dù cô chẳng muốn nhờ vả gì anh ta, nhưng trong hoàn cảnh này.... Cuối cùng cô vẫn nhắc máy lên gọi điện thoại cho Triệu Dương, nói sơ qua tình hình trước mắt. -Nói qua điện thoại không được rõ ràng, giờ cô đang ở đâu? -Tôi đang ở nhà! -Vậy thì tốt, tôi sẽ qua đó bây giờ! Vân Vy khẽ thờ dài. -Vân Vy, thật làm phiền cậu quá! -Còn chưa biết có thể giúp được việc gì không mà! Chuyện của Tiểu Thu cô nhất định phải giúp đỡ. Mấy năm ở nơi đất khách quê người này, Tiểu Thu là người bạn thân nhất của cô. Mặc dù mọi người đều nói là đồng nghiệp thường không chơi thân thiết được với nhau, nhưng cho dù là về công việc hay cuộc sống thì Tiểu Thu luôn tận tâm chăm sóc cho cô. -Thế nào rồi? Triệu Dương cúp điện thoại, đi vào từ ban công nói: -Cậu ta không phụ trách đề án này, không thể nhúng tay vào được! Vân Vy có thể nhìn thấy vẻ mặt hồi hộp của Tiểu Thu bỗng chốc ỉu xìu như bánh đa nhúng nước. Thấy vậy Vân Vy đành hỏi tiếp: -Anh còn quen ai trong tập đoàn E không? Triệu Dương lắc đầu đáp: -Không. Tôi chỉ có một người bạn học làm việc ở đó. Tôi với cậu ta cũng chẳng phải thân thiết lắm. Nếu như cậu ta đã nói không phụ trách đề án này thì tôi cũng không tiện nói gì thêm Tiểu Thu định nói gì đó nhưng lại thôi. Triệu Dương hiểu ý của Tiểu Thu, vội vàng giải thích: -Các doanh nghiệp nước ngoài thường phân công rất rõ ràng, việc của người này người khác không được nhúng tay vào! Tiểu Thu cúi kính lẩm bẩm: -Thực ra muốn giúp thì giúp được ngay ý mà! Triệu Dương ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: -Tôi nghe nói trong đề án này, có rất nhiều công ty chiếm ưu thế tuyệt đối so với công ty cô, ví dụ như công ty A.... Công ty A, Vân Vy chợt nhớ đến Giang Nhan, nhưng Giang Nhan.... Triệu Dương tiếp tục giải thích: -Tập đoàn E rất kén chọn trong việc tìm bạn hợp tác. Tôi nghĩ cái đề án này sếp các cô khó mà giành được, dù gì thì công ty các cô cũng không có thế mạnh trên mặt

này...- anh dừng lại một chút rồi bổ sung: -Thế cho nên cô có gửi sai kế hoạch hay không cũng chẳng quan trọng, phải chờ xem sếp của các cô nhìn nhận vấn đề này như thế nào thôi chứ thực ra chuyện này chẳng có ảnh hưởng gì. -Trước mặt, cô nên đến nói rõ chuyện này cho sếp cô biết. Tiểu Thu cười tức tối: -Tôi không thể nói cho sếp biết chuyện này được! Đã nói đến nước này có nghĩa là đã chẳng còn cách nào cứu vãn nữa rồi. Vân Vy tiễn Triệu Dương xuống dưới lầu, im lặng không nói gì. Triệu Dương vào xe, kéo kính cửa sổ xuống và nói: -Vân Vy, có những chuyện cố gắng hết sức là được rồi, không nên quá cố chấp làm gì. Dù sao đó cũng là lỗi của cô ấy, cô không thể lúc nào cũng gánh vác sai lầm cho cô ấy được! -Cô ấy là bạn thân của tôi! -Trong công việc không có bạn bè! Không hiểu sao Vân Vy cảm thấy có chút khó chịu và khinh thường với những gì mà Triệu Dương nói. -Đồng nghiệp thì không thể trở thành bạn bè sao? -Vân Vy, tôi không có ý đó! Có những chuyện dễ dàng giúp được thì không nói làm gì, nhưng có những chuyện thực sự rất phức tạp. Hôm nay anh cầu cứu người ta, ngày mai anh sẽ phải trả ơn cho người ta. Nhiều lúc phải biết cân nhắc xem làm như vậy có đáng hay không. Dù gì cô ấy cũng không phải là người thân của cô. Giờ đã chẳng còn phải là thời học sinh nữa rồi, chẳng còn ai vô tư đi giúp đỡ người khác nữa đâu! -Anh nghĩ như vậy à? -Điều tôi nói là sự thực! Có những chuyện giúp đỡ người khác chẳng có lợi gì cho cô đâu. Sai thì đã sai rồi, gánh chịu hậu quả là trách nhiệm của mỗi người trưởng thành. Biết bao nhiêu người phải đối mặt với lỗi lầm do mình gây ra, sao cô ấy lại không làm được cơ chứ? Với lại là phúc hay là họa vẫn còn chưa biết mà? Những lời Triệu Dương nói như châm bùng lên ngọn lửa giận dữ trong lòng Vân Vy. Thế mà trước đây anh ta còn nói dù có thế nào cũng sẽ hết lòng giúp đỡ cô. Hóa ra sự giúp đỡ mà anh ta nói chẳng qua cũng vẫn là một sự giúp đỡ cóhiệt hơn. Loại người như vậy có nên tin tưởng không? Anh ta có đáng để cho cô tin tưởng không? Có thể đây chính là cái mà người ta gọi là lí trí. Đàn ông đều có lí trí như vậy đấy! Triệu Dương đắm chiêu nhìn vào Vân Vy, nói: -Vân Vy, đừng trẻ con thế nữa! Hai người chia tay trong không khí chẳng vui vẻ gì. Vân Vy cảm thấy trong lòng thật khó chịu, u ám tựa như đêm đen. Tại sao lại không còn cái cảm

giác đẹp đẽ trong cuộc sống nữa? Cũng giống như những bức ảnh mà Giang Nhan đã chụp, trong ánh bình minh mỏng manh, cô khẽ thổi bay những hạt bồ công anh, cô mỉm cười, nụ cười nơi khóe mắt cũng dần trở nên ố vàng. Giang Nhan không biết rằng lúc ấy cô đã nhìn trộm anh, đến gần nơi anh chụp anh là âm mưu đã được sắp đặt từ trước của cô. Cô thật sự rất muốn nhìn đôi mắt thuần dài ấy khẽ nheo lại....một sức quyến rũ không thể kháng cự. Cô lặng lẽ chạy về nơi cắm trại của trường, các bạn cùng phòng thi nhau hỏi: -Nhìn gần có đẹp trai không? Cô lắc đầu nói: - Cũng chẳng đẹp lắm -Ờ....- đám đông thất vọng. Nếu như nói sự thật, không biết có bao nhiêu người sẽ thử bước vào tầm mắt của anh. Thế nên cô đã nói dối để giữ lại cái “đặc quyền” này cho riêng mình. Cô cứ tưởng rằng đó chẳng qua chỉ là một lần gặp tình cờ, ngào ngờ hơn một tháng sau, cô lại tình cờ gặp lại anh trong triển lãm ảnh thành phố. Trong khi cô đang rụt rè, lén lút nhìn anh thì anh đã tự nhiên đưa tay ra trước mặt cô nói: -Xin chào, tôi là Giang Nhan! Mặc dù anh ấy không điềm đạm và trầm lặng như những gì cô nghĩ, nhưng Giang Nhan lúc ấy cô cùng cởi mở và rạng rỡ. Mặc dù tưởng tượng về anh trong lần đầu gặp mặt không trùng khớp với anh trong hiện tại, mặc dù không hoàn mỹ như cô tưởng tượng nhưng anh vẫn khiến cho trái tim cô loạn nhịp. Vân Vy đã tìm ra số điện thoại của Giang Nhan. Cố ấn phím gọi. Điện thoại đã được kết nối. Cô rụt rè nói: - Anh Giang Nhan....- cô cố hít thở thật sâu rồi mới nói tiếp: -Tôi có chuyện muốn nhờ anh giúp Giọng điệu có vẻ lo lắng và ngần ngại của Vân Vy khiến cho Giang Nhan chột nhịu mày: -Vân Vy.... Không hiểu sao vừa nghe thấy giọng nói của Giang Nhan là Vân Vy lại thấy trong lòng thanh thản hơn nhiều. Ít nhất thì trước đây Giang Nhan chưa bao giờ từ chối cô điều gì. Cô lại chìm vào trong ảo giác trước đây của mình. -Tôi sẽ đến chỗ anh, hoặc là anh chọn một địa điểm nào đó đi!- Vân Vy siết chặt điện thoại trong tay, tim cô đập nhanh đến mức khiến cho lồng ngực đau thắt, những ngón tay bắt đầu rịn mồ hôi. -Nói cho tôi địa chỉ của cô, tôi sẽ đến đó! Trong lúc đợi Giang Nhan đến, Vân Vy thầm nghĩ, cô có phải quá mạo muội không? Nếu như không phải vì những lời nói của Triệu Dương đã làm cô kích động thì có lẽ cô đã không làm như vậy. Cô lại thuật lại sự tình lần

thứ hai. Đôi lông mày anh khẽ nhíu lại. Cô dường như đang trở về với lần đầu tiên gặp anh. Nhanh dây leo héo úa trong lòng cô dường như đang sống lại. Thật chẳng ngờ bao nhiêu năm sau gặp lại, tưởng tượng của cô về nh trong lần đầu tiên gặp mặt với anh trong hiện tại hoàn toàn trùng khớp và càng đẹp hơn so với anh ở trong kí ức của cô. Vân Vy không thể kiềm chế nổi tâm trạng vui vẻ của mình, vì vậy cho dù là những lúc anh trầm ngâm thì cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh. -Chớ lo lắng!- anh mỉm cười nói: -Để tôi nghĩ cách!- anh đứng dậy đón lấy tập kế hoạch trong tay Tiểu Thu, sau đó ngoảnh đầu sang nhìn Vân Vy: -Cô cứ chờ tin của tôi! Nhìn theo cái bóng cao lớn của anh, Vân Vy lại không kìm được lòng, vội vàng xỏ giày đuổi theo anh: -Tôi đi với anh! Anh nhìn đồng hồ trên tay rồi ngẩng đầu lên nhifncoo, ánh đèn vàng mê hoặc bao trùm lấy anh: -Muộn lắm rồi! Nhưng cô vẫn ngang bướng không chịu quay về. Xin anh, chỉ một lần này thôi! -Tôi đi trước, cô theo sau nhé! Vân Vy gật đầu lia lịa. Anh vừa bước xuống cầu thang vừa tránh để không che mất ánh đèn, lắng tai nghe bước chân của cô và ngoảnh đầu lại nhìn cô. Cứ như thế anh biết là cô bị bệnh quáng gà, nếu không thì anh đã không vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn cô như vậy. Trước đây Giang Nhan rất sợ ý, không biết rằng cô bị quáng gà. Lúc ấy cô chỉ biết túm lấy áo anh, bám sát vào người anh, nghe theo nhịp bước chân anh. Lúc đó cô đã nghĩ, hai người bọn họ giống như một con quái vật bốn chân kì dị. Vân Vy thất thần suy nghĩ, chẳng may bị trượt chân, cả người cô đổ ập xuống. Cô vừa kịp la lên một tiếng thì đã thấy vai mình được bàn tay của ai đó giữ lại, gò mà mềm mại của cô áp sát vào cổ áo sơ mi lạnh lạnh của anh. Mặt của cô nóng bừng lên như bị sốt, vừa mở miệng định nói cảm ơn thì anh đã lập tức thả tay ra rồi quay người đi tiếp, cứ như thể chỉ cần cô hơi tiến lại gần là anh sẽ lập tức tránh xa ra vậy. Cô không nên yêu cầu quá nhiều ở anh, hai người chẳng qua chỉ là những người bạn bình thường, anh chịu giúp cô đã là may mắn lắm rồi! -Liệu có phiền phức lắm không?- cô rụt rè hỏi. -Không đâu. Giọng nói lạnh lùng của anh khiến cho cô cảm thấy như đang ngồi trên thảm đing. Ban nãy rõ ràng vẫn còn rất ổn, cô không hiểu mình đã làm sai chuyện gì. Cô giả vờ như không có chuyện gì, thản nhiên ngồi xuống ghế trước xe. Vô tình cô nhìn thấy ở trên

xe có một tấm thiệp cưới màu đỏ chói. Cô nhớ cô đã từng nằm mơ một giấc mơ rất kì lạ, mơ thấy trên tờ giấy đăng kí kết hôn của Giang Nhan không ghi tên cô mà là tên của người khác. Sau khi tỉnh lại, cô liền nói với Giang Nhan: -Giang Nhan, nếu như anh lấy người khác em phải làm thế nào? Giang Nhan mỉm cười nói: -Chỉ là một giấc mơ mà thôi! Nhưng cô vẫn bướng bỉnh truy hỏi: -Nếu như ác mộng thành thật thì sao? Giang Nhan giơ hai tay lên như kiểu đầu hàng nói: -Anh thề là cả đời này sẽ không lấy ai ngoài Vân Vy. Thế mà giờ đây cơn ác mộng của cô đã thành hiện thực. Con người anh và cả trái tim anh đều đã không thuộc về cô nữa rồi. -Anh sắp lấy vợ à?- cô khó khăn lắm mới mở miệng hỏi anh câu này. Anh chỉ khẽ ậm ừ một tiếng trong bóng tối. Câu nói chúc phúc vừa ra đến cửa miệng đã trở thành: -Có thể hạnh phúc như vậy....chúc mừng anh!- đôi môi khẽ run lên, Vân Vy không tự chủ được mình, đưa mu bàn tay lên dụi mắt. Anh im lặng một lát rồi hỏi: -Em -Em á?- cổ họng cô như tắc nghẹn như bị cái gì đó đè vào, thế nhưng ngoài mặt cô vẫn cố tỏ vẻ vui vẻ: -Em không vội! -Em muốn tìm người thế nào? Anh dường như tiện miệng hỏi vậy mà thôi. Cô không kìm được lòng, he hé cửa kính xe, những lọn tóc của cô bị gió thổi rối tinh. -Em chưa nghĩ đến!- chỉ cần nghĩ đến chuyện anh hỏi cô chuyện này bằng một giọng điệu rất thản nhiên, trong lòng Vân Vy lại cảm thấy vô cùng chua xót, trái tim cô như bị đá tảng đè phải. Vân Vy nhớ lại trước đây, Giang Nhan thường nắm lấy tay cô nói: -Vân Vy, anh không thể không có em, thật đấy!- anh thì cầm lên vai cô, vòng tay ôm chặt eo cô: -Cho dù là ai cũng không thể cướp em khỏi anh được, dù là ai cũng không được! Những lúc ấy cô chỉ cười anh ủy mị. Cô đưa tay lên vuốt phẳng những nếp nhăn giữa lông mày anh, anh liền chộp lấy tay cô, càng siết chặt cô trong vòng tay và lặp lại những lời nói đầy dịu dàng đó. Thế mà giờ đây nói đến chuyện này, anh lại vô cùng bình thản, cứ như thể chẳng có chút liên quan gì đến anh. Vân Vy ngẩng đầu hứng những làn gió phả tới. Cô hít thở thật sâu, chỉ sợ hãi thấy hơi thở đang rối loạn của mình. Cô thật sự chưa bao giờ nghĩ đến chuyện người đó ở trong lòng cô một ngày nào đó sẽ không còn bên cô. Từ trước đến giờ cô luôn tự lừa gạt mình, luôn sống trong ảo tưởng. Dưới ánh đèn mờ mờ, nhìn vào nụ cười gượng gạo của cô, Giang Nhan đột nhiên lại

không kiềm chế được ý muốn đưa tay ra ngăn lại nụ cười ấy. Nụ cười ấy của cô thật sự rất xấu, những câu chúc phúc cô nói ra cũng chẳng mấy lưu loát, giọng nói có vẻ nghẹn ngào khiến cho người khác nghe thấy chẳng dễ chịu chút nào. Anh vốn không định có quan hệ quá thân thiết với cô, nhưng vừa nhận được điện thoại của cô, anh đã vội đi ngay mà chẳng buồn mặc thêm áo khoác. -Đóng cửa lại đi!- nhìn cô thu mình trên ghế như một con thú bị thương, trong lòng anh lại thấy chua xót. -À vâng, xin lỗi anh!- cô vô tình quên mất rằng anh chỉ mặc có độc một chiếc áo sơ mi mỏng trên người. Vân Vy ngồi trong xe, nhìn Giang Nhan nói chuyện với bạn qua tấm cửa kính ô tô. Vân Vy nhìn thấy Giang Nhan đưa bản kế hoạch cho bạn nhưng không nghe thấy hai người ấy nói gì, chỉ thấy người đó liên tục nhìn về phía mình. Thẩm Bình xoay người nhìn về phía xe của Giang Nhan. Lần này công ty A hợp tác với tập đoàn của bọn họ mà chưa lần nào Giang Nhan đến tìm anh nói chuyện, vậy mà hôm nay vì chuyện này mà tìm đến tận nhà anh. Rốt cuộc là ai mà lại khiến cho Giang Nhan chịu giúp đỡ như vậy? Mặc dù nhìn không rõ nhưng Thẩm Bình có thể khẳng định chắc chắn người đang ngồi trong xe là nữ. Tập đoàn của họ với công ty A đã không ít lần tổ chức tiệc tùng, mọi người ai nấy đều dẫn theo nửa kia của mình. Trong khi đó Giang Nhan lúc nào cũng một mình lẻ bóng, đây là lần đầu tiên thấy có con gái xuất hiện bên cạnh anh. Thẩm Bình bạo gan đoán: -Bạn gái hả? Giang Nhan chỉ cười mà không phản bác. -Đúng là trai tài gái sắc! Thật không ngờ câu tán dương xã giao của Thẩm Bình lại đổi lại được một tràng cười vui vẻ của Giang Nhan. Xem ra điều Thẩm Bình đoán là chính xác: -Lần sau có hoạt động gì nhớ phải dẫn chị dâu đi cho chúng tôi làm quen đấy!

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghệ

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chui Đầu Vào Lưới

Giang Nhan mở cửa bước vào trong xe.

Mặc dù nhìn thấy Giang Nhan nói chuyện với người kia rất vui, nhưng nhìn vẻ mặt của Giang Nhan, Vân Vy vẫn không biết là mọi chuyện thế nào. Anh vừa ngồi vào xe, Vân Vy đã nôn nóng hỏi: -Thế nào rồi?

Giang Nhan gật đầu đáp: -Cậu ta sẽ giúp đổi đề án cho chúng ta! Vân Vy thờ phào nhẹ nhõm, vẻ mặt đã vui vẻ hơn. Cô ngoảnh đầu nhìn Giang Nhan nhưng không biết phải nói thế nào. Cô cắn chặt môi, đành khách sáo nói: -Cám ơn anh!

Giang Nhan còn chưa kịp nói gì thì người bên ngoài cửa xe đã đi đến trước mặt, gõ vào kính cửa xe chỗ Vân Vy ngồi. Vân Vy liền kéo cánh cửa xuống, người đó lịch sự gật đầu chào cô rồi nhìn Giang Nhan cười nói: - Suýt nữa thì quên, lần trước trong buổi tiệc cậu quên không cầm quà về. Hôm nay vừa hay có chị dâu ở đây, cái này cậu cầm về đi!- nói rồi người đó nhét hộp quà vào trong tay Vân Vy.

Người đó nhất định là hiểu nhầm rồi. Muộn thế này rồi mà cô còn xuất hiện ở trong xe của Giang Nhan, chẳng trách mà người ta hiểu nhầm rằng hai người có quan hệ yêu đương với nhau.

Vân Vy định giải thích, cô ngoảnh đầu lại nhìn Giang Nhan, tốt nhất nên để Giang Nhan giải thích thì hơn, bởi vì dù sao đây cũng là bạn của anh ấy. Đợi mãi mà Vân Vy vẫn không thấy Giang Nhan giải thích, anh chỉ nhoèn miệng cười: -Cám ơn cậu đã nhớ đến tôi!

Vân Vy không ngờ Giang Nhan lại trả lời như vậy, cô bỗng ngây người bối rối. Ánh mắt Giang Nhan hướng về phía cô, nhìn thẳng vào mắt cô, đôi lông mày khẽ nhướn lên. Cô lập tức hiểu ý của anh, đành phải đóng vai bạn gái của anh ấy lần này. Cô ngoảnh đầu lại nói cảm ơn với người kia.-Mong là chị dâu sẽ thích!

Cô còn chưa kịp đáp lời thì anh đã nói hộ cô rồi: -Cô ấy sẽ thích nó!Nụ cười ấm áp ấy....

Lúc người kia đã đi rồi, Vân Vy ngoảnh sang định nói gì đó với Giang Nhan nhưng thấy ánh mắt của anh cứ mãi chăm chú nhìn về phía trước. Đã mấy lần cô định mở miệng nhưng cuối cùng lại đành thôi. Nghĩ đi nghĩ lại thì có lẽ là do Giang Nhan cảm thấy không cần phải giải thích. Những chuyện xã giao hình thức này quá phổ biến, chỉ cần ứng phó một chút là xong ấy mà.

Lúc xuống xe, Vân Vy bỏ chiếc hộp ở trong tay mình ở lại xe của Giang Nhan. Giang Nhan mở chiếc hộp, lấy ra một món đồ từ trong đó rồi đưa cho Vân Vy: -Người ta tặng cho em thì em hãy nhận lấy đi!

Lời anh nói nghe có vẻ khiến cho người khác khó mà từ chối, ánh mắt long lanh nhưng đầy cương quyết của anh khiến cho Vân Vy cảm thấy trống ngực đột nhiên đập thành thịch: -Giang Nhan....- cô gọi tên anh nhưng không sao nói tiếp được....

Nói ra mọi chuyện với anh....làm sao mà nói ra cho được đây? Những điều như thế này ai có thể tin được?

Cuối cùng cô đành từ bỏ: -Cảm ơn anh!

Anh cụp đôi hàng mi xuống, đi một mạch mà không ngoảnh đầu lại.

Bộ phận kế hoạch quay trở về với một bộ mặt vô cùng ủ rũ, tập tài liệu dày cộp bị ném lại bàn: - Chuẩn bị mất bao nhiêu thời gian, thế mà cuối

cùng chẳng cho người ta cơ hội để mà trình bày!

-Thôi bỏ đi! Anh cũng nhìn thấy đối thủ của mình là ai rồi đấy, là công ty A đấy. Kế hoạch của chúng ta có thể vượt mặt họ mới là lạ!

-Nhưng mà cái gã nhân viên công ty A đó thật là ngông cuồng, vừa thuyết trình xong kế hoạch đã yêu cầu chủ tịch tập đoàn E phải đưa ngay ra quyết định!

-Ờ, cái gã đó tên gì thế nhỉ?

Vương Giai Giai tức tối nói: -Tôi nhớ hẳn ta tên là Giang Nhan

-Chẳng qua chỉ là một kẻ mới vào nghề chẳng bao lâu thôi mà!

-Người mới vào nghề thì làm sao, chẳng phải hẳn ta đã thắng được đề án này-Đó là do hẳn ta được công ty A hậu thuẫn!

-Đàn ông là như vậy đấy, thất bại rồi còn không chịu thừa nhận! Rõ ràng là kém hơn so với người ta mà!

Trước đây, cứ những chuyện gì có liên quan đến Giang Nhan là cô bạn Tô Nhã của Vân Vy lại nháy mắt với cô nói: -Anh bạn trai bác sĩ của cậu đúng là tiền đồ rộng mở!

Mặc dù hiện giờ anh không làm bác sĩ nữa nhưng vẫn xuất sắc như trước kia. Chỉ có điều chẳng ai còn gắn ghép cô với anh nữa.

-Vân Vy- Tiểu Thu chạy đến thì thầm với cô: -Anh ấy thật là giỏi giang! Biết bao nhiêu con số như vậy mà anh ấy nhớ rõ không sai lấy một chữ. Bị chủ tịch tập đoàn E làm khó mà anh ấy vẫn không hề nao núng!- Chắc là do có sự chuẩn bị kỹ càng!- cô còn nhớ Giang Nhan luôn phải bó tay với những con số, chỉ nhìn những hóa đơn thanh toán mua hàng của Vân Vy thôi anh cũng phải nhú mày.

Nhưng cô lại thích trêu chọc anh, giao hết những hóa đơn thanh toán của công ty mà cô phải chỉnh lí cho anh: -Mau mau lên, mau giúp em tính toán lại đi nào!- cô còn cố ý tỏ vẻ nghiêm túc: -Đây là việc đầu tiên sếp giao cho em đấy, ngộ nhờ có gì sai sót thì tương lai của em coi như đen tối rồi!

Anh không thể không đặt cuốn sách ngoại khoa trên tay xuống, ngồi khoanh chân trên ghế, cầm máy tính lên tính toán. Nhưng chỉ tính toán được một nửa anh đã phải đầu hàng, đôi lông mày nhíu chặt lại: -Anh thật sự không thể tính ra được đâu!- nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt không hài lòng của cô, anh lại vội vàng bổ sung: -Lần sau nhất định anh sẽ mang máy tính tự động trong nhà anh đến cho em!-Máy tính tự động á? Có thể giúp em chỉnh sửa số liệu à? Có thể không nhập vào mà vẫn tính ra kết quả không?- cô cầm gối đuổi anh chạy khắp nhà.

Anh dừng lại, nói như thật: -Có thể!

Cô ném cái gối vào người anh nói: -Có ma mới tin anh!

Anh xắn tay áo lên nói: -Sớm muộn gì em cũng sẽ biết!- thấy Vân Vy không thèm đếm xỉa đến mình, anh lại chạy đến gần cô nói: -Thực sự anh cũng có gen thiên tài về toán học, chỉ có điều nó chưa được phát huy ra đấy thôi!Cô hừ giọng, lườm anh một cái sắc lẹm.

Bây giờ xem ra quả thực Giang Nhan có gen thiên tài về toán học. Trong hội nghị, Boss đưa ra bản kế hoạch của công ty A lên, những con số khổng lồ đủ khiến cho người ta phải kinh ngạc và khâm phục, khác một trời một vực so với bản đề án mà cô và đồng nghiệp sau nhiều ngày tăng ca đã viết ra.

Vân Vy chưa bao giờ nghĩ rằng Giang Nhan có thể làm tốt như vậy. Mặc dù đề án với tập đoàn E không được thông qua nhưng cũng may là có một số dự án nhỏ lẻ cần có sự hỗ trợ của công ty khác, Boss đã thông

qua các mối quan hệ của mình để giành được mỗi làm ăn này. Nhờ có được vụ làm ăn nhỏ này mà công ty của họ cũng kiếm được một món kha khá. Vì vậy Boss trong cuộc họp đã hết lời khen ngợi bản kế hoạch này.

-Lần này các cô cậu phải học tập người ta nhiều lắm đấy!Sau khi giao nhiệm vụ cụ thể cho từng bộ phận, Boss liền vận dụng luôn phương pháp ngoại giao của ông ta: -Tìm một địa điểm mời lãnh đạo tập đoàn E đến họp!- khó khăn lắm mới có được v làm ăn này, phải biết bồi đắp tình cảm với đối phương chứ.

Không chỉ có mỗi lãnh đạo vui mừng, mấy cô gái trẻ trung, xinh đẹp trong công ty cũng hào hứng không kém: -Đây đúng là một cơ hội tốt!- mượn danh công việc để làm quen với mấy “anh tài” trong công ty lớn, nếu như mỗi quan hệ phát triển theo chiều hướng tốt đẹp thì chẳng phải là đã kiếm được một tấm chồng như ý hay sao?

Mấy người phối hợp với nhau nhanh chóng tìm được nơi hội họp....Phòng làm việc chẳng mấy chốc trở nên ồn ào bởi tiếng cười nói huyên náo.

Chỉ có điều, gánh nặng cuối cùng vẫn đổ lên đầu Vân Vy....

-Vân Vy, tôi đã tìm được mấy nhà hàng rồi, cô giúp tôi liên hệ với một nhà hàng tốt nhất trong số đó nhé!

-Vân Vy, kế hoạch hoạt động tôi đã viết xong rồi, cô giúp tôi sửa lại chút nhé!

Tài liệu xếp thành một chồng cao trước mặt Vân Vy, trong khi đó bọn họ được ra về trong tiếng cười nói hỉ hả.

Chú Lưu trong công ty không nén được thốt lên: -Sao trong công ty mình lúc nào cũng chỉ còn lại mình cháu ở lại làm việc thế?Đúng vậy, những người đã có chồng thì về nhà với chồng, những người đã có người

yêu còn bận rộn hẹn hò với người yêu, nhưng người chưa có người yêu thì vội vàng về đi xem mắt, lúc nào cũng chỉ còn lại một mình cô ở công ty.

-Vân Vy, cháu cũng nên mua sắm, ăn diện một chút, tìm một người tâm đầu ý hợp cho bọn họ ghen tị!

Vân Vy đành cười gượng. Trước đây, mỗi khi cô khoác tay Giang Nhan đi trong sân trường, cô lại trở thành đối tượng ngưỡng mộ của biết bao nhiêu người. Cô rất thích ở bên cạnh Giang Nhan suốt cả ngày, cho dù là những lúc ngồi ngắm mặt trời lặn ở sân vận động. Ánh mặt trời nhuộm vàng không gian, đỏ rực như ngọn lửa, đẹp đến không bút nào tả xiết.

Vân Vy bận rộn đến tối mặt tối mũi, cuối cùng thì cũng tìm ra được một trung tâm hội nghị giải trí phù hợp. Sau khi Vân Vy sắp xếp cụ thể và lên kế hoạch về địa điểm, chi phí và hoạt động, Boss tỏ ra vô cùng hài lòng. Phần tiếp theo là tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.

Nhân lúc Boss đang gọi điện thoại, Vân Vy đứng ngoài hành lang nhắn tin cho Giang Nhan: -Thật sự rất cảm ơn anh! Tôi muốn mời anh đi ăn một bữa cơm!

Vừa soạn xong cô lại thấy không hài lòng liền xóa đi.

-Buổi tối anh có rảnh không? Tôi muốn mời anh đi ăn cơm!

Cô nhớ là Giang Nhan rất thích ăn món ăn của Tương Tây, càng cay anh càng thích ăn, vừa hay cô lại biết có một nhà hàng chuyên món ăn Tương Tây chính gốc, đưa Giang Nhan đến đó ăn chắc là anh ấy rất thích. Nếu như Giang Nhan đồng ý đi ăn với cô thì cô sẽ xin Boss cho nghỉ không phải đi dự buổi tiệc tùng xã giao với đối tác nữa. Thế nhưng không hiểu sao cái tin nhắn này soạn mãi mà cô vẫn không cảm thấy ưng ý. Một thứ cảm giác quá xa cách đan xen với một kí ức quá thân thuộc khiến cho cô không biết phải nhắn sao cho thích hợp. Trước đây, khi cô và Giang Nhan ở bên nhau, cô thích nhất là đến siêu thị mua gia vị xào rau rồi làm theo hướng

dẫn trên bao bì. Giang Nhan đặc biệt thích ăn món Đậu phụ cay do Có lần nhân lúc kí túc của Giang Nhan không có người, cô liền dùng cái nồi nhỏ để làm món này cho anh ăn. Giang Nhan ăn xong, nhân lúc cô đang mài rửa bát liền thơm trộm một cái lên má cô. Đôi môi anh thật nóng bỏng, đỏ hồng như màu quả lựu, thoang thoang mùi hương khiến cho cô chẳng bao giờ quên được.

Anh nói: -Đợi khi nào chúng ta có nhà rồi em nhất định phải nấu cơm mỗi ngày cho anh ăn!

Cô ngất ngây trong những lời nói ngọt ngào của anh, cho dù có bắt cô phải liên tục nấu nướng cho anh ăn suốt cả ngày cô cũng cam lòng. Thế nhưng cô vẫn cảnh giác hỏi: -Thế giả sử sau khi lấy nhau anh phải đi tiệc tùng ở bên ngoài thì sao?-Nếu có thì cũng chỉ là số ít thôi mà!- anh cười tinh nghịch.Thực ra cô muốn nghe anh nói rằng: -Thế thì khi về đến nhà anh vẫn sẽ ăn cơm do em nấu!- nhưng cái đáp án này của cô là một đáp án quá chuẩn mực và ít ai có thể trả lời được. Cô liền ngoảnh lại bơi xà phòng trên tay lên mặt anh, coi như đó là một sự trừng phạt cho câu trả lời không đạt chuẩn mực của anh.

Cô vẫn thích lần đầu tiên gặp mặt Giang Nhan. Sự cố chấp, điềm đạm trên khuôn mặt anh giống hệt như một mặt biển lặng sóng nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh vô tận. Đôi mắt sáng của anh giống hệt như hai ngôi sao trên mặt biển, nhấp nháy tỏa ra những tia sáng long lanh. Cô không dám đến gần anh, sợ sẽ bị cuốn vào trong đó mà không sao tự thoát ra được. thế nhưng về sau cô không bao giờ có thể nhìn thấy vẻ mặt chăm chú này của anh nữa. Nhưng giờ đây, Giang Nhan thỉnh thoảng vẫn dăm chiêu như vậy nhưng cô đã mất đi cái quyền lợi được ngắm nhìn nó.

Vân Vy nhìn vào màn hình điện thoại, đột nhiên nhớ ra một cái tin nhắn cô lưu ở trong điện thoại mà chưa gửi đi.

Đó là lúc cô mua điện thoại, nhớ lại những hồi ức khi còn ở bên Giang Nhan, cô đã soạn ra một tin nhắn và cứ giữ mãi ở trong danh mục Bản thảo của máy.

Cô mở cái tin nhắn đó ra xem.

“Giang Nhan, I have been waiting for you”

Cô ngây người nhìn vào màn hình điện thoại, cảm thấy mình giống như một hạt bụi lơ lửng trong không gian, chỉ khi nào có ánh mặt trời chiếu vào thì người ta mới phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Mà Giang Nhan chính là luồng ánh sáng mặt trời duy nhất có thể chiếu rọi đến cô. Ánh mắt của anh khá lạnh nhạt, vẻ mặt thờ ơ như không mấy thích thú với buổi tiệc tùng xã giao này.

-Chị Vy, mang một chai rượu vang nữa ra đây!- người đẹp chân dài này nghe nói là một người mẫu nổi tiếng của một tạp chí nào đó, thế mà chẳng hiểu vì sao lại được điều đến công ty cô làm thư kí, ông chủ còn vô cùng coi trọng cô ta, tất cả các đồng nghiệp nam trong công ty ai ai cũng nịnh nọt, lấy lòng cô ta. Cô ta bình thường làm việc rất nhẹ nhàng, thường lượn lờ trong khu mua sắm ở gần công ty trong giờ làm việc, thế nhưng lần nào xét khen thưởng theo quý cũng đều có tên cô ta. Đây chính là sức mạnh của người đẹp!

Cô thư kí họ Triệu đón lấy chai rượu vang từ tay Vân Vy rồi quay ngoắt người đến bên cạnh Giang Nhan, rót ra nửa li rượu đưa cho anh, đôi môi mỉm cười đầy quyến rũ: -Nào, giám đốc Giang, em mời anh một ly!

Tiểu Thu đứng ở một bên nghiêng rằng trèo trẹo: -Vân Vy, cậu nhìn con hồ li tinh kia đi! Cứ nhìn thấy trai đẹp là xán ngay lại, cứ như thế muốn bám dính lấy người ta không bằng!

Thư kí Triệu tỏ ra ân cần chẳng chút giấu diếm như vậy, có là ai thì cũng phải nể mặt. Chính vì vậy lần nào công ty có tiệc tùng xã giao quan trọng là Boss đều mời cô tham dự để làm trợ thủ cho mình.

Mặc dù Giang Nhan chẳng phải là lãnh đạo của công ty A nhưng anh lại là người nổi bật nhất trong đám đông. Vì vậy nên thư kí Triệu đã nhầm trúng vào anh.

-Giang Nhan, lần đầu tiên gặp cô Triệu, rượu cô ấy mời anh nên uống!

Đám đông hòa vào phụ họa.

-Đúng đấy, sau khi đề án này bắt đầu đi vào hoạt động, mọi người còn phải cùng nhau làm việc nữa đấy! Nhân cơ hội này mọi người hãy tìm hiểu thêm về nhau đi!

-Cậu phải nể mặt người ta chứ!

Giang Nhan cười nhạt, ngược mắt nhìn thư kí Triệu, đón lấy ly rượu từ tay cô.

Tiểu Thu đứng bên cạnh Vân Vy lầm bầm: -Lại để con yêu nữ ấy mê hoặc rồi!

Thư kí Triệu đắc chí nhoén miệng cười mãn nguyện. Khiến cho đàn ông nảy sinh thiện cảm với mình chính là sở trường của cô ta. Cô nghiêng người lấy một ly rượu cho mình, nào ngờ chưa kịp nói mấy lời chúc tụng thì Giang Nhan đã để lại ly rượu vào chỗ cũ mà không động lấy một giọt.

Nụ cười vẫn còn nguyên trên môi, Giang Nhan khách khí nói: -Xin lỗi cô, tôi không biết uống rượu!

Nụ cười trên môi thư kí Triệu như bị đông cứng lại. Cô ta im lặng trong giây lát rồi cất tiếng: -Giám đốc Giang không thể nể mặt tôi một chút

hay sao?

Cô ta vừa dứt lời thì đã có người lên tiếng chen ngang: -Thôi đừng khuyên nữa, Giang Nhan của chúng tôi xưa nay đều như vậy, tôi chưa bao giờ thấy có ai mời được anh ấy uống rượu đâu!

-Không phải là bị người ta quản lí nghiêm ngặt đấy chứ?- thư kí Triệu không bỏ qua bất kì cơ hội thăm dò nào.

-Không phải chứ, chúng tôi chưa bao giờ nghe nói Giang Nhan đã có bạn gái!- rượu vào nên ai nấy đều trở nên hưng phấn. Có người lên tiếng hỏi trêu: -Giang Nhan, hay là nhân cơ hội này anh hãy nói thử xem rốt cuộc anh đã có bạn gái hay chưa. Anh không biết là trong công ty mình có biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp đang thầm thương trộm nhớ anh đấy! Vân Vy nhớ lại, hồi hai người chưa công khai quan hệ với nhau, Giang Nhan cũng đã từng bị hỏi như vậy. Lúc ấy đáp án của Giang Nhan là: “Tôi chưa có bạn gái”.

Lúc ấy cô tức tới mức phát điên.

Đúng lúc mấy cô gái xinh đẹp đang định lại gần anh thì đột nhiên anh đứng sát đến bên cạnh cô, vòng tay ôm chặt lấy cô vào lòng, đặc chí tuyên bố: -Nhưng tôi có vợ rồi!

Vân Vy cảm thấy nụ cười trên mặt mình có vẻ nhạt nhẽo, những tiếng ồn ào và mùi các loại thức ăn xung quanh khiến cho đầu óc của cô trở nên hỗn loạn. Rõ ràng là cái khăn bàn đã vô cùng ngay ng, ấy thế mà cô vẫn lấy tay chỉnh lại. Cô thần thờ sờ những bông hoa được thêu tỉ mỉ trên chiếc khăn bàn, trong lòng cảm thấy đau đớn, đau đớn không gì tả xiết.-Sao lại không có?- đang ngẩn ngơ thì đột nhiên Vân Vy nghe thấy một giọng nói quen thuộc. Còn chưa kịp nghĩ ra đó là ai thì cô đã thấy người đó xuất hiện trong tầm mắt của mình. Cô giật nảy mình, vội vàng ngoảnh đầu lại. Lúc đó cô chẳng qua chỉ là phụ họa với Giang Nhan do không tiện phủ nhận, nào

ngờ một lời nói dối lại gây ra phiền phức lớn đến như vậy. Người đó chẳng phải là người mà Giang Nhan đã dẫn cô cùng đi gặp vào tối hôm ấy hay sao? Anh ta đã nhận nhầm cô chính là bạn gái của Giang Nhan. Nếu như để anh ấy nhìn thấy cô, chắc chắn anh ấy sẽ nói ra chuyện này.

Lúc ấy không biết cô phải giấu mặt vào đâu nữa.

Cũng may là Vân Vy phản ứng nhanh, vội vàng cúi đầu đứng nép vào đằng sau đồng quà tặng ở bên cạnh. Người ấy đi ngang qua người cô, hoàn toàn chẳng chú ý gì đến cô cả. Đám đông ồn ào đứng dậy đón những đồng nghiệp mới đến vào chỗ ngồi. Sau khi hỏi thăm khách sáo vài câu, họ lại tiếp tục chủ đề ban nãy.

-Giang Nhan có bạn gái thật á?

-Tớ cũng mới gặp mặt không lâu trước. Các cậu chớ có thấy bình thường Giang Nhan nghiêm túc thế là hiểu lầm, giờ tớ mới hiểu vì sao cậu ta lại nghiêm túc như thế!

Thư kí Triệu sa sầm mặt mày.

-Giang Nhan, tớ nói có đúng không hả?

Các con mắt đều đổ dồn vào Giang Nhan.

Giang Nhan chỉ cười cười mà không đáp. Nhưng ở trong hoàn cảnh này, không đáp đồng nghĩa với ngầm thừa nhận.

Thẩm Bình lúc này như người đã vớ được bằng chứng, cao giọng nói:
-Các cậu xem, tớ nói rồi mà, rõ ràng rồi nhé!

Vân Vy đứng trong một góc nhỏ lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt nghiêm của Giang Nhan. Trên mặt anh là nụ cười dịu dàng, đôi mắt thuôn dài như được phủ một lớp sương mù, đôi con ngươi long lanh chậm rãi đảo qua đảo

lại khiến cho cô không thể kiềm chế được bản thân dành tình cảm cho anh. Cô cũng thật là....lúc thì khó chịu, khi thì vui vẻ....Đã lớn đến thế này rồi mà vẫn không thể kiểm soát được tình cảm của bản thân.

Cô đành phải cúi gằm mặt xuống nhìn những ngón chân của mình. Trên đôi giày cao gót màu trắng của cô có gắn hai bông hoa nhỏ, một sáng một tối, trông vô cùng đẹp mắt.

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc. Đã đến lúc gửi quà tặng cho mọi người. Bởi vì sợ bị người đó nhận ra nên Vân Vy cứ phải cúi gằm mặt xuống, cẩn thận cho quà vào túi để cho Tiểu Thu đưa cho khách mời.

Khách mời đã nhận quà và lần lượt ra về gần hết. Đột nhiên Tiểu Thu lại để xảy ra sự cố. Không hiểu sao cái hộp quà trong tay cô lại rơi bịch xuống đất, cô “A” lên một tiếng khiến cho Vân Vy hoang mang đứng bật dậy.

Cô đã quên mất giờ cô giống như một tên tội phạm bị truy nã, không thể lộ mặt ra ngoài ánh sáng.

Mà cũng thật sự là quá trùng hợp, những người vốn dĩ đã ra đến cửa rồi đều ngoảnh đầu lại nhìn.

Nếu mà là người khác thì thôi, đằng này lại người mà Vân Vy đã lẫn trốn suốt cả buổi ngày hôm nay.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Bình nhìn thấy Vân Vy thì nhoen miệng cười tươi rói: -Hóa ra em cũng ở đây à?

Tiểu Thu đưa tay lên vỗ vai Giang Nhan: -Giang Nhan, sao cậu không nói sớm!

Cũng may là lúc đó không còn lại nhiều người, mà câu nói của Thẩm Bình cũng mơ mơ hồ hồ, mọi người hoàn toàn không hiểu rõ là chuyện gì.

Giang Nhan kéo cánh tay Thẩm Bình đi ra ngoài, không để cho anh ta có cơ hội kịp nói ra.

Thế nhưng cô thư kí Triệu vẫn tò mò đến gần Vân Vy, dùng ánh mắt nghi hoặc và thăm dò nhìn cô hồi lâu: -Vân Vy, chị cũng quen Thẩm Bình của tập đoàn E cơ à?

Nhìn thấy thư kí Triệu hỏi chẳng chút thiện chí, Vân Vy đương nhiên không thể tự chui đầu vào lưới được: -Không quen!

Thư kí Triệu vẫn không chịu buông tha: -Thế còn Giang Nhan của công ty A thì sao?

Vân Vy còn chưa kịp đáp thì thư kí Triệu đã lạnh lùng cười nhạt và kết luận: -Tôi thấy chắc là cô cũng không quen đâu nhì!- nói rồi cô ta xoay ngoắt người bỏ đi, đi được vài bước bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó liền quay lại nói: -Nghe nói cái anh chàng ABC nào đó cũng không tồi, chị gặp được anh ta coi như là may mắn lắm rồi!

Vân Vy còn tưởng rằng Giang Nhan kéo Thẩm Bình ra để giải thích cho rõ ràng, chuyện này từ nay sẽ chấm dứt, ai mà ngờ được chẳng bao lâu sau, Giang Nhan đã gọi điện thoại đến. Đúng lúc cô đang ăn mì, đĩa mì vừa đưa lên miệng, chưa kịp ăn, đành phải đặt lại bát.

Món mì ớt Hải Nam quả nhiên là cay, mặc dù chỉ mới động vào môi thôi nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự cay xé của nó trên môi.

-Em đang làm gì thế?

Anh hỏi thẳng mà không vòng vo. Cô cũng thản nhiên trả lời mà không cần suy nghĩ, cũng có thể nói trước mặt anh cô gần như đã quên mất cái gọi là suy nghĩ: -Em đang ăn mì!

Anh khẽ hỏi: -Em có thể ra ngoài một chút được không? Anh đợi em ở dưới lầu!

Vân Vy cúp điện thoại, ngồi ngây người hồi lâu. Anh bảo cô ra ngoài là có ý gì nhỉ? Khả năng bị phê phán là rất cao. Mặc dù tần suất cô xuất hiện trước mặt anh không nhiều nhưng biểu hiện của cô thật chẳng ra làm sao cả, nói dối hết lần này đến lần khác, không chỉ lừa anh mà còn lừa cả bạn gái anh, đã thế còn gửi cho anh một cái tin nhắn tình tứ như vậy.

Từ đó có thể đưa ra tổng kết, mặc dù với tính cách của Giang Nhan thì anh sẽ không “tấn” cho cô một trận nhưng bị cảnh cáo thì khó mà tránh khỏi. Vân Vy khoác thêm áo khoác, chần chừ hồi lâu, không biết có nên đi hay không?

Lí trí cuối cùng đã không thắng được tình cảm, cuối cùng cô vẫn khoác áo khoác ra ngoài.

Tiểu Thu lúc đó vừa mới tắm xong đi ra, nhìn thấy Vân Vy ra ngoài chỉ kịp hỏi: -Vân Vy, muộn thế này rồi cậu còn đi đâu?-Tớ xuống dưới một chút thôi!

-Nhưng mà ở đây cậu chẳng quen ai, cũng đâu có biết đường đi?

Hơn mười giờ tối, phần lớn mọi người đều đang bơi lội, chơi boling ở trong các khu giải trí, thế nên Vân Vy đi ra ngoài từ phòng khách mà chẳng . Đi ra khỏi cửa khách sạn, bên ngoài trời tối om om, bệnh quáng gà của cô lại phát tác. Cô đành dừng chân để thích nghi dần với bóng tối. Cũng may là Giang Nhan đã bật đèn sáng và lái xe lại gần cô. Vân Vy từ từ đến gần, mở cửa xe và ngồi vào bên cạnh ghế lái.

Trong xe còn có người khác.

Thẩm Bình lúc đó đã ngà ngà say nói: -Lần trước gọi em là chị dâu, giờ anh phải thu hồi lại, hóa ra Giang Nhan còn kém tuổi anh cơ đấy! Thế

thì phải gọi em là em dâu rồi!

Vân Vy vừa ngồi vào ghế Thẩm Bình đã nói luôn: -Đến quán ăn nông thôn ở gần đây đi, ở đó món ăn rất ngon lại yên tĩnh.Giang Nhan ngoảnh đầu lại hỏi cô: -Em có ăn quen các món ấy không?

Vân Vy gật đầu: -Được ạ!

Vân Vy bắt đầu cảm thấy kì lạ, nhưng chỉ một lúc sau cô đã biết vì sao Giang Nhan lại không giải thích rõ ràng với Thẩm Bình. Kể rõ đầu đuôi câu chuyện với một gã say thì có tác dụng gì cơ chứ? Trước đây nhìn thấy Thẩm Bình ăn mặc vô cùng lịch sự, cô chỉ biết anh ta là một người có tài trong chuyện làm ăn mà không biết rằng Thẩm Bình cũng là một người khá thân thiện. Nói thế nào thì nói anh ta vẫn nhất khoát muốn mời cô đi ăn để biểu thị chút thịnh tình.

Nhà hàng mới mang lên hai món ăn, Thẩm Bình đã nâng cốc rượu mời Vân Vy: -Ly này anh mời em dâu, không có em dâu thì quan hệ của anh với Giang Nhan chẳng được như ngày hôm nay. Mặc dù anh đã sớm quen biết thẳng ranh này nhưng cậu ta chẳng bao giờ nhờ vả người khác, lúc nào cũng cảm thấy cậu ta rất chi là khó gần. Thế mà lần này cậu ta đột nhiên đến nhờ anh giúp đỡ khiến cho anh ngạc nhiên vô cùng!

Vân Vy ngoảnh đầu nhìn Giang Nhan nhưng Giang Nhan chẳng có ý định “hỗ trợ” cô. Bản thân cô rất muốn được nối lại quan hệ với người mình yêu thương như trước đây nhưng còn Giang Nhan thì sao? Rõ ràng là anh chẳng có ý gì với cô cả, thế mà lại thân thiện như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nêys đã như vậy, co cũng cứ thoải mái mà nhận cái danh xưng này đi! Dù sao thì người khó chịu cũng đâu phải là cô?

Vân Vy cầm chén rượu lên, khẽ nhấp môi một cái. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng rượu quê tự nấu vừa cay lại vừa ngọt như vậy.

Thẩm Bình nói tiếp: -Thật không ngờ cậu đã lên đỉnh Tần Lĩnh hai lần để chụp ảnh, đó là nơi mà tôi vẫn luôn muốn đến đấy! Những ngón tay thuôn dài của Giang Nhan lướt nhẹ trên miệng cốc trà, đôi mắt nheo nheo lại phát ra những tia sáng lấp lánh: -Cảnh tuyết ở trên đỉnh Tần Lĩnh đẹp vô cùng! Thẩm Bình tỏ vẻ ngưỡng mộ nói: -Trước đây tôi cũng đi với nhóm, nhưng toàn không đúng thời gian. Hài....cậu đã đi như thế nào thế hả?

-Mấy năm trước lên Tần Lĩnh chụp ảnh vẫn chưa “hot” cho lắm, thế nên người đến đó rất ít. Tôi một mình mang theo bản đồ và lều bạt đến đó!- lúc ấy anh chỉ thích đến những nơi yên tĩnh và vắng vẻ để chụp ảnh. Lần thứ hai đến đó là bởi vì bức ảnh ấy....Chỉ có điều khi anh mang được bức ảnh đó về....cô đã không cần đến nó nữa.

-Tần Lĩnh có phải chính là bức ảnh mà anh đã tặng cho em không?- Vân Vy đột nhiên nhớ lại bức ảnh chụp cảnh núi non ấy, hình như là....

Giang Nhan không nhịn được cười: -Xem ra khả năng địa lí của em cũng không đến nỗi tồi....

-Anh một mình đến đó à?- trước đây cô đã từng năn nỉ Giang Nhan dẫn cô đến những nơi anh chụp ảnh, Giang Nhan ngẫm nghĩ cả ngày trời cuối cùng nói: -Đi thì đi được, nhưng chúng ta không có hướng dẫn viên, dễ lạc đường lắm!- cô biết thừa đó chẳng qua chỉ là cái cớ để vỗ về cô mà thôi.

Giang Nhan nhướn mày hỏi cô: -Không thì thế nào?

Tại sao lại không giống như trước đây nhỉ? Rốt cuộc là trước đây cô nằm mơ hay hiện giờ mới là mơ? Vân Vy mím chặt môi, điều may mắn duy nhất đối với cô là tất cả những chuyện này đều không quá tệ hại như cô tưởng tượng, Giang Nhan không phê phán cô, cũng không coi cô như một người xa lạ. Bởi vì tâm trạng tốt hơn nên cô đã uống thêm hai chén rượu.

Trong bữa ăn, Thẩm Bình kể một vài câu chuyện thú vị, nụ cười luôn nở trên môi cô. Bao nhiêu năm nay rồi cô chưa từng vui vẻ đến vậy.

Sau khi ăn xong, họ ngồi trong khuôn viên của nhà hàng cho tỉnh rượu. Giàn dây mây trên cái chòi nơi họ ngồi trông cứ như là thật, ánh trăng man mác rải khắp mặt đất. Cô tỉ mỉ cầm lên mu bàn tay, lặng lẽ đếm những hòn sỏi trên đất.

Thẩm Bình hình như cũng bị ảnh hưởng bởi cảnh tượng xung quanh: - Lúc tôi ở nước ngoài về, thích nhất là lái xe đi chơi đây đó. Sau khi về mới phát hiện ra rằng tất cả những gì trong kí ức đều đã thay đổi. Hai người nói xem con người có kì lạ không, cứ nhìn thấy những thay đổi này trong lòng lại thấy vô cùng khó chịu, cứ như thể cái thế giới này không còn thuộc về mình nữa ấy. Nếu như con người biết được cách lãng quên thì có lẽ đã chẳng còn có đau khổ.

Vân Vy ngẩng đầu nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao: -Kí ức của con người vô cùng quan trọng trong trái tim của người ấy, nó giống như cột trụ chống đỡ cả cuộc đời người. Nếu như quên hết tất cả quá khứ, cuộc sống làm gì còn ý nghĩa?- cô nói dứt lời liền ngoảnh đầu nhìn Giang Nhan.

-Giang Nhan...- cơn gió thổi qua không làm cho cô tỉnh táo hơn, cô bạo gan nói: -Anh thấy em nói có đúng không?Giang Nhan lặng lẽ nhìn cô: -Đời người phải trải qua rất nhiều chuyện, không cần thiết phải nhớ hết ở trong lòng.

Vân Vy khẽ cười, khóe mắt chợt ươn ướt: -Đúng đúng đúng, anh nói đúng, trên đời này những kẻ thông minh đều biết cái gì nên giữ, cái gì nên bỏ!

-Nếu như có những kí ức không đẹp, cô có thể thử từ từ lãng quên nó!

Vân Vy ngẩng đầu mỉm cười với Giang Nhan. Đôi lông mày của Giang Nhan thật là đẹp, rất dài và thanh thoát. Cô nhớ lại trước đây mỗi lần

cô lấy tay miết lông mày của anh là anh lại nắm chặt lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng. Dưới cằm anh thoang thoảng tỏa ra mùi bạc hà thơm mát của nước chạo râu.

Vân Vy lão đảo đứng dậy, đưa tay ra chạm vào đuôi lông mày của Giang Nhan, hồi lâu sau mới lẩm bẫm: -Nếu như không quên được thì sao? - cô không tìm được tiếng nấc: -Nếu như không thể nào quên được thì sao?

-Nếu như em có thể sống hạnh phúc....vậy thì những thứ đó đều không quan trọng.

ậy thì.....- Vân Vy thất thần nhìn Giang Nhan, cười chua xót: -Anh hãy nói cho em biết phải làm thế nào mới có được hạnh phúc? Cô cảm thấy đôi mắt của Giang Nhan giống như vầng trăng ở dưới đáy biển. Cô cứ mãi mê đuổi theo cái vầng trăng ấy để rồi từ từ chìm xuống biển: -Giang Nhan, xin lỗi anh!

Anh nhìn cô. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói rõ ràng với anh: -Đến giờ tôi mới phát hiện ra có làm thế nào tôi cũng không thể quên được!- kể cả là quá khứ hay hiện tại, cuộc đời của cô đã không thể không có anh: -Đây đã là giới hạn chịu đựng của tôi rồi, thật sự đã đi đến giới hạn rồi!- mọi thứ như mờ đi trước mắt cô: -Vì vậy, đừng đòi hỏi tôi quá nhiều nữa!

Cô đã nằm mơ, mơ thấy cô và Giang Nhan cùng đi ăn kem. Đủ các loại kem bày khắp mặt bàn, hai người cùng thi xem ai ăn nhanh hơn. Cô xúc từng thìa kem rất to cho vào miệng, cuối cùng đã ăn nhanh hơn Giang Nhan hẳn một viên kem và đắc chí tiến hành hình phạt với anh. Cô co ngón tay giữa lại, búng mạnh lên trán anh. Kết quả là anh đã né được, thế là hai người lại rượt đuổi nhau khắp nơi, từ trong cửa hàng kem chạy ra ngoài đường lớn. Giang Nhan càng chạy càng nhanh, cô không thể nào đuổi kịp anh. Cô hốt hoảng gọi tên anh nhưng có gọi thế nào anh cũng không chịu dừng lại. Mãi cho đến lúc cô tức phát khóc anh mới chịu dừng bước cahan.

Anh nhướn mày, nghiêm túc nói với cô: -Vân Vy, anh phải đi rồi, anh phải đi trước em rồi!

Cô thở hổn hển không ra hơi, mắt không dám chớp lấy một cái, chỉ sợ mình vừa chớp mắt anh sẽ biến đi mất: -Giang Nhan ơi....- cô gọi tên anh nhưng khoảng cách giữa hai người ngày càng xa dần. Cô không biết làm sao đành móc điện thoại trong túi ra, liên tục áp vào tai gọi. Con búp bê trên móc treo điện thoại cứ đập vào mu bàn tay cô, đó là cái móc chìa khóa đôi mà cô với anh đã cùng mua. Con búp bê màu hồng phấn trên móc chìa khóa đang long lanh tỏa sáng dưới ánh sáng mặt trời.

-Giang Nhan, nhớ gọi điện cho em đấy!

-Giang Nhan ơi, đừng đi lâu quá anh nhé!

-Giang Nhan ơi, đừng quên nhắn tin cho em!

-Em sẽ ở nguyên chỗ cũ đợi anh, đợi đến khi nào anh quay trở về! Không biết là mất bao nhiêu lâu sau, cô đứng mỏi rã cả hai chân, màn đêm đã buông xuống từ lâu, những người trên phố đã trở về nhà hết cả. Cô đột nhiên cảm thấy rất lạnh, cô so vai thu mình lại. Đúng vào lúc cô nghĩ rằng mình sẽ bị đông cứng thì đột nhiên có một đôi chân xuất hiện trước mắt cô. Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn.

Thân hình cao ráo, bộ quần áo com lê trắng thơm, khuôn mặt khôi ngô hiếm có, đôi lông mày dài duỗi thẳng trên mặt, đôi mắt long lanh tựa như làn nước. Cô mơ hồ nhìn người đang đứng trước mặt, khe khẽ gọi: -Giang Nhan!- cô chỉ dám gọi thật khẽ bởi vì cô sợ anh sẽ biến mất trước mắt cô.

Anh cởi chiếc áo khoác ở bên ngoài ra khoác lên người cô. Anh thậm chí còn nhẹ nhàng hơn cả cô, anh nâng niu cô cứ như thể nâng niu một con búp bê làm bằng pha lê. Anh xuống nhìn cô, đôi lông mi dài như đang cố che giấu biểu cảm trong mắt anh, cứ như anh đang sợ cô sẽ nhìn thấy điều

bí mật trong mắt anh. Anh rảo bước trước mặt, cô vội vã theo sát anh. Bước chân của anh không nhanh cũng không chậm, vừa đủ để cô có thể đuổi kịp. Cô chạy đến bên cạnh anh, nắm lấy bàn tay anh. Dường như ngay cả hơi thở của anh cũng rất nhẹ. Mặc dù khuôn mặt anh có vẻ lạnh lùng nhưng nụ cười trên môi anh vẫn thật dịu dàng.

Cô không tự chủ được mình gọi tên anh: -Giang Nhan ơi....

Anh dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn cô, ánh mắt anh càng trở nên tối hơn, giọng nói của anh tựa như những bông hoa tuyết đang lất phất trong không gian: -Anh không phải là Giang Nhan.

Cô thả tay anh ra.

Bàn tay anh buông thõng trong không trung, giống như những bông hoa tuyết đang lơ lửng.

Vân Vy giật mình tỉnh giấc, mở to mắt nhìn xung quanh. Cô giật mình không biết mình đang ở nơi nào, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra mình đang nằm trong khách sạn.

-Mang cho tôi một phích nước nữa nhé!- là giọng của Tiểu Thu. Vân Vy ngồi dậy, đầu vẫn nặng trĩu, mắt mũi nhòe nhoẹt chẳng nhìn rõ cái gì, mặt mày xám xịt như thể mọi vật đang quay mòng mòng trước mắt cô.

Tiểu Thu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô liền ngạc nhiên hỏi: -Cậu tỉnh nhanh thế, tớ còn tưởng cậu phải ngủ đến tận sáng mai đấy!

Vân Vy nhìn đồng hồ trên tay, hai giờ sáng.

Cô đã về đây như thế nào nhỉ? Rõ ràng là cô không say, sao lại....-Rất cuộc cậu đã uống bao nhiêu rượu mà nôn ọe khủng khiếp thế hả?- Tiểu Thu vừa đưa nước cho cô vừa chất vấn.

-Tớ bị nôn à?- cô đâu có uống nhiều, chẳng phải những lúc vui uống rượu thường không dễ bị say hay sao? Rõ ràng cô đang nói chuyện với Giang Nhan mà, sao đột nhiên lại say đến mức chẳng biết trời đất gì thế nhỉ?

-Cậu quên hết rồi à? Cậu nôn hết cả ra chần đệm, còn nôn hết lên người người ta nữa!

-Ai đưa tớ về đây thế?- mặc dù hỏi vậy nhưng trong lòng cô thừa biết đáp án là gì. Cô và Thẩm Bình đều say mềm, chỉ có một mình Giang Nhan là tỉnh táo.

-Giang Nhan công cậu về đây đấy!

Vân Vy dở khóc dở cười, cô không bao giờ muốn để Giang Nhan nhìn thấy bộ mặt xấu xí của mình, thế mà cuối cùng cô vẫn mắc phải sai lầm này. Cô thật không dám tưởng tượng ra cái bộ dạng thảm hại của mình lúc ấy nữa.

-Anh ấy đâu rồi?

-Vừa đi xong!- Vân Vy liền bước xuống giường, cố gắng kiểm soát bước chân của mình. Cô đi ra ngoài mở cửa nhìn, thấy bên ngoài hành lang vắng tanh chẳng có một ai. Cô thật là ngốc, lúc này có lẽ anh ấy đã đi rồi.

-Vân Vy, sao cậu không đi dép thế?- Tiểu Thu vội vàng cầm một đôi dép lê đuổi theo cô.

Cô như người mất hồn quay người lại, đi vào trong phòng, thậm chí còn quên không buồn khóa cửa. Mãi hồi lâu sau cô mới nhìn rõ khuôn mặt của Tiểu Thu: -Cậu bảo tớ phải làm sao đây?

Năm Giang Nhan tốt nghiệp đại học, anh ra ngoài uống rượu với bạn cùng kí túc, kết quả là tối đó anh uống quá nhiều, không biết anh đã chạy

đến công trường như thế nào rồi nhất định bắt cô phải ra ngoài gặp anh.

Mặt anh đỏ bừng giống như một quả táo. Anh áp mặt vào cổ cô, một hồi lâu sau mới đứng thẳng người lên nói: -Vân Vy, anh có chuyện muốn nói với em!

Anh cầm tay cô kéo về kí túc xá của anh. Lúc ấy trống ngực cô đập thình thịch, không biết rốt cuộc anh định làm cái gì?

Những cơn gió đầu hạ phả vào mặt mát rượi.

Những người trong kí túc đều ngoan ngoãn đi ra ngoài để tạo cho họ một không gian riêng.

Giang Nhan kéo tay cô ngồi xuống giường, ánh mắt của anh sâu thẳm hơn bình thường, ánh mắt ấy nhìn cô say đắm nhưng lại khiến cho cô có chút e sợ: -Vân Vy...- anh đột nhiên nghiêng đầu lại gần cô, đôi môi mỏng như dán chặt vào môi cô. Cô hơi giãy giụa, anh lập tức vòng tay ôm chặt lấy cô: -Vân Vy, em nhất định phải nói rằng anh sẽ không bao giờ rời xa anh!

Mặc dù cô rất sợ ở bên ngoài cửa có người nghe lén hai người, thế nhưng cô không sao thoát ra khỏi vòng tay anh được. Cô nghiêng chặt răng, trả lời anh rõ từng tiếng một: -Không đâu, không bao giờ em xa anh!

Anh thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ như một đứa trẻ con: -Vậy thì tốt, vậy anh sẽ nói với em một bí mật!

Cô khẽ ậm ừ.

Anh tìm một chỗ ngồi dựa lưng cho thoải mái, vòng tay càng siết chặt lấy cô.

-Anh đã muốn nói cho em biết từ lâu rồi, nhưng chỉ sợ em giận....Cô lắng tai nghe, rất tò mò muốn biết rốt cuộc anh định nói với cô chuyện gì. Trước đây anh đã từng có bạn gái? Cô biết anh rất được đám con gái yêu mến.

Mấy hôm trước còn có không ít các cô nữ sinh đến trường dò hỏi cô. Mỗi lần hai người đi dạo cũng có người để ý đến.

Trong số đó có hai cô gái cực kì xinh đẹp cứ nhìn Giang Nhan bằng ánh mắt rất kì lạ.

Có phải là....

Đợi mãi mà cô chẳng nghe thấy Giang Nhan nói gì. Cô thử gọi anh mấy lần mà vẫn không có động tĩnh gì. Cô phải dùng hết chín phần sức mạnh của mình, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi vòng tay anh được, ấy vậy mà cô lại phát hiện ra rằng đôi mí mắt của anh đã nhắm lại, ngủ say tít chẳng biết trời đất gì nữa.

Cô vốn định bỏ về nhà lúc anh đang ngủ say, nào ngờ anh đột nhiên cảm thấy khó chịu trong người liền ngồi dậy nôn ọe, nôn hết cả ra người, ra giường. Thế nên cô đành phải ở lại chăm sóc cho anh và thu dọn “bãi chiến trường”. Mãi dọn dẹp nên cô chẳng để ý, kí túc xá đã đến giờ khóa cửa, cô đành phải ở lại kí túc của anh qua đêm. Môi trường lạ lẫm khiến cho cô có cảm giác rất kì lạ, nhắm mắt nằm sát bên cạnh anh một lúc mà cô không dám ngủ.

Cũng may là chuẩn bị tốt nghiệp, có người đang đàn ghi ta và hát hò ở dưới kí túc. Cô lắng tai nghe những bài hát quen thuộc, lặng lẽ nhìn anh đang ngon giấc. Từng phút chầm chậm trôi qua, bầu trời bắt đầu hửng sáng.

Sau khi trời sáng, Giang Nhan tỉnh giấc, phát hiện ra cô đang ở bên cạnh mình liền ngậy người vì kinh ngạc rồi ngay sau đó cảm thấy vui mừng

như một đứa trẻ con. Anh đặc chí nhìn cái ga giường và bộ quần áo mà cô đã giặt cho anh.

Thế nhưng khi cô hỏi anh định nói chuyện gì với mình thì anh đã nhướn mày chối biến: -Anh quên mất rồi!

Cô không tin, tiếp tục chất vấn. Anh ngây người nhìn cô, vẻ mặt mơ hồ: -Anh bảo là có chuyện quan trọng phải nói với em thật à?

Cô cảm thấy hình như là anh đang giả vờ ngốc liền xách túi đi thẳng ra khỏi kí túc của anh. Anh lẻo đẹo theo sau giải thích. Nào ngờ càng nghe anh giải thích cô càng bực mình.

Cô kể ra cũng thật là nhỏ mọn, chỉ vì một câu nói mà giận anh cả tuần liền.

Giờ nghĩ lại mới biết trong tình trạng say xỉn như vậy rất có thể anh đã quên mất thật.

Tình cảnh hôm nay hoàn toàn ngược lại với ngày hôm đó, hôm nay cô là người say, còn Giang Nhan là người chăm sóc cho cô.

-Cậu không biết đâu, chân cậu bẩn lắm, chính anh ấy đã lau cho cậu đấy!

Vân Vy nghe rồi vô cùng kinh ngạc, cô im lặng nhìn Tiểu Thu hồi lâu: -Sao cậu không ngăn anh ấy lại?

Tiểu Thu tỏ vẻ ấm ức: -Trong tình cảnh ấy làm sao tớ tra tay vào được?- cô ngập ngừng một lúc rồi lại nói: -Mà cho dù tớ có làm giúp cậu thì chưa chắc đã bằng được người ta đâu!

Tiểu Thu đóng cửa phòng lại, kéo Vân Vy ngồi lại giường rồi bắt đầu hỏi không ngừng: -Vân Vy, cậu với Giang Nhan rốt cuộc có chuyện gì hả?

Sao tớ không nhìn ra nhỉ?

Chẳng cứ gì người ngoài, ngay chính bản thân cô cũng còn không rõ nữa là.

-Anh ấy sắp lấy vợ rồi!

Cuộc đời của anh đã được sắp đặt, ngày lành tháng tốt đã được định sẵn. Trên đường đời của anh đã không còn vị trí của cô nữa rồi.

Tiểu Thu “A” lên một tiếng, một hồi lâu sau mới lên tiếng: -Anh ấy sắp lấy vợ á? Không phải chứ? Vậy anh ấy với cậu, hai người....- nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm của Vân Vy, cô “lục tung” trong đầu mình mà không sao tìm ra được một lời an ủi: -Cũng chưa chắc đâu, nói không chừng anh ấy sẽ...không lấy vợ nữa mà sẽ ở bên cậu....

-Đừng có mơ nữa!- Vân Vy kéo cái chăn nằm lại giường. Cô chẳng phải là thần tiên, làm gì có cái tài cán mê hoặc lòng người ấy? Cô hi vọng biết bao mình chính là con yêu tinh rắn trong “Bạch xà truyện” để sau bao lần chuyển kiếp cô vẫn có thể nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên và có thể khiến cho anh mãi mãi chỉ yêu mình, mãi mãi chỉ ở bên cạnh mình mà thôi.

-Thưa anh, anh cần size bao nhiêu ạ?

Giang Nhan cúi đầu nhìn xuống chân cô bán hàng: -Nhỏ hơn chân cô một chút!

-Vậy là số 37 rồi!- cô bán hàng vui vẻ đáp: -Để tôi lấy cho anh xem!

Cô bán hàng tìm trong đồng hàng hóa một đôi giày có kích cỡ mà Giang Nhan cần: -Anh xem size này có được không?- Giang Nhan lấy tay đo thử chiếc giày, hình như vẫn to hơn chân cô ấy một chút, chắc đi vào là vừa.

Giang Nhan gật gật đầu nói: -Tôi lấy đôi này!

Cô bán hàng nhanh tay gói đôi giày lại giúp anh, vui vẻ đi đến trước máy tính, vừa thao tác vừa xin lỗi: -Phiền anh đợi cho một chút!

Cô bán hàng vừa nhập mặt mã hệ thống bán hàng vừa len lén nhìn chàng trai đang đứng trước mặt. Anh ấy là vị khách đầu tiên của cửa hàng cô. Sáng nay cô đưa hàng sớm hơn những nhân viên khác, thế mà đi từ xa đến cô đã nhìn thấy anh đang đứng chờ ở bên ngoài cửa hàng. Khuya áo vét của anh mở ra, tay đút vào túi quần, thân hình cao ráo, đôi mắt phượng thuôn dài trong veo như pha lê.

Chẳng mấy khi gặp được một người đàn ông đẹp trai như vậy, thế nên cô rất nhiệt tình giới thiệu cho anh các mẫu giày ở trong cửa hàng.

Anh lấy một đôi giày mà mình thích ở trên giá hàng xuống. Để kiểm tra độ mềm của chiếc giày, anh còn thò tay vào trong chiếc giày để thử, sau đó mới hài lòng hỏi đến size của đôi giày.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông nào lại dùng tay để đo chiều dài chiếc giày.

Cô đưa hóa đơn thanh toán cho anh, nhẹ nhàng nói: -Hóa đơn của anh đây ạ!

Người được đi đôi giày do anh ấy mua chắc chắn là rất hạnh phúc.

Giang Nhan đặt đôi giày lên ghế lái phụ. Trước khi khởi động xe, anh lại không nín được lấy ví tiền ra xem. Trong ví của anh có một bức ảnh, trong bức ảnh là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đôi mắt nheo nheo lại cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

“Bác sĩ Giang”anh nhớ lại hình ảnh của cô kéo lấy cánh tay và gọi tên anh trong nhà ăn hôm đó. Giọng nói của cô có vẻ run run, đôi mắt ánh

lên nổi đau đớn không thể kìm nén, ánh mắt mơ hồ như người đang trong một giấc mộng; khi anh cất tiếng nói chuyện với cô, anh phát hiện ra khóe mắt cô long lanh những giọt nước mắt. Điều quan trọng là, anh phát hiện ra một sự thực cực kì đáng sợ, đó là khi nghe thấy cô gọi anh là Giang Nhan, bác sĩ Giang, trong lòng anh vô cùng vui vẻ. Cô cảm thấy đôi mắt của Giang Nhan giống như vàng trắng ở dưới đáy biển. Cô cứ mãi mê đuổi theo cái vàng trắng ấy để rồi từ từ chìm xuống biển: -Giang Nhan, xin lỗi anh!

Anh nhìn cô. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói rõ ràng với anh: -Đến giờ tôi mới phát hiện ra có làm thế nào tôi cũng không thể quên được!- kể cả là quá khứ hay hiện tại, cuộc đời của cô đã không thể không có anh: -Đây đã là giới hạn chịu đựng của tôi rồi, thật sự đã đi đến giới hạn rồi!- mọi thứ như mờ đi trước mắt cô: -Vì vậy, đừng đòi hỏi tôi quá nhiều nữa!

Cô đã nằm mơ, mơ thấy cô và Giang Nhan cùng đi ăn kem. Đủ các loại kem bày khắp mặt bàn, hai người cùng thi xem ai ăn nhanh hơn. Cô xúc từng thìa kem rất to cho vào miệng, cuối cùng đã ăn nhanh hơn Giang Nhan hẳn một viên kem và đắc chí tiến hành hình phạt với anh. Cô co ngón tay giữa lại, búng mạnh lên trán anh. Kết quả là anh đã né được, thế là hai người lại rượt đuổi nhau khắp nơi, từ trong cửa hàng kem chạy ra ngoài đường lớn. Giang Nhan càng chạy càng nhanh, cô không thể nào đuổi kịp anh. Cô hốt hoảng gọi tên anh nhưng có gọi thế nào anh cũng không chịu dừng lại. Mãi cho đến lúc cô tức phát khóc anh mới chịu dừng bước cahan. Anh nhướn mày, nghiêm túc nói với cô: -Vân Vy, anh phải đi rồi, anh phải đi trước em rồi!

Cô thở hổn hển không ra hơi, mắt không dám chớp lấy một cái, chỉ sợ mình vừa chớp mắt anh sẽ biến đi mất: -Giang Nhan ơi....- cô gọi tên anh nhưng khoảng cách giữa hai người ngày càng xa dần. Cô không biết làm sao đành móc điện thoại trong túi ra, liên tục áp vào tai gọi. Con búp bê trên móc treo điện thoại cứ đập vào mu bàn tay cô, đó là cái móc chìa khóa

đôi mà cô với anh đã cùng mua. Con búp bê màu hồng phấn trên móc chìa khóa đang long lanh tỏa sáng dưới ánh sáng mặt trời.

-Giang Nhan, nhớ gọi điện cho em đấy!

-Giang Nhan ơi, đừng đi lâu quá anh nhé!

-Giang Nhan ơi, đừng quên nhắn tin cho em!

-Em sẽ ở nguyên chỗ cũ đợi anh, đợi đến khi nào anh quay trở về! Không biết là mất bao nhiêu lâu sau, cô đứng mỏi rã cả hai chân, màn đêm đã buông xuống từ lâu, những người trên phố đã trở về nhà hết cả. Cô đột nhiên cảm thấy rất lạnh, cô so vai thu mình lại. Đúng vào lúc cô nghĩ rằng mình sẽ bị đông cứng thì đột nhiên có một đôi chân xuất hiện trước mắt cô. Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn.

Thân hình cao ráo, bộ quần áo com lê thẳng thớm, khuôn mặt khôi ngô hiếm có, đôi lông mày dài duỗi thẳng trên mặt, đôi mắt long lanh tựa như làn nước. Cô mơ hồ nhìn người đang đứng trước mặt, khe khẽ gọi: -Giang Nhan!- cô chỉ dám gọi thật khẽ bởi vì cô sợ anh sẽ biến mất trước mắt cô.

Anh cởi chiếc áo khoác ở bên ngoài ra khoác lên người cô. Anh thậm chí còn nhẹ nhàng hơn cả cô, anh nâng niu cô cứ như thể nâng niu một con búp bê làm bằng pha lê. Anh cúi xuống nhìn cô, đôi lông mi dài như đang cố che giấu biểu cảm trong mắt anh, cứ như anh đang sợ cô sẽ nhìn thấy điều bí mật trong mắt anh. Anh rảo bước trước mặt, cô vội vã theo sát anh. Bước chân của anh không nhanh cũng không chậm, vừa đủ để cô có thể đuổi kịp. Cô chạy đến bên cạnh anh, nắm lấy bàn tay anh. Dường như ngay cả hơi thở của anh cũng rất nhẹ. Mặc dù khuôn mặt anh có vẻ lạnh lùng nhưng nụ cười trên môi anh vẫn thật dịu dàng.

Cô không tự chủ được mình gọi tên anh: -Giang Nhan ơi....

Anh dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn cô, ánh mắt anh càng trở nên tối hơn, giọng nói của anh tựa như những bông hoa tuyết đang lất phất trong không gian: -Anh không phải là Giang Nhan.

Cô thả tay anh ra.

Bàn tay anh buông thõng trong không trung, giống như những bông hoa tuyết đang lơ lửng.

Vân Vy giật mình tỉnh giấc, mở to mắt nhìn xung quanh. Cô giật mình không biết mình đang ở nơi nào, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra mình đang nằm trong khách sạn.

-Mang cho tôi một phích nước nữa nhé!- là giọng của Tiểu Thu. Vân Vy ngồi dậy, đầu vẫn nặng trĩu, mắt mũi nhòe nhoẹt chẳng nhìn rõ cái gì, mặt mày xám xịt như thể mọi vật đang quay mòng mòng trước mắt cô.

Tiểu Thu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô liền ngạc nhiên hỏi: -Cậu tỉnh nhanh thế, tớ còn tưởng cậu phải ngủ đến tận sáng mai đấy!

Vân Vy nhìn đồng hồ trên tay, hai giờ sáng.

Cô đã về đây như thế nào nhỉ? Rõ ràng là cô không say, sao lại...-Rốt cuộc cậu đã uống bao nhiêu rượu mà nôn ọe khủng khiếp thế hả?- Tiểu Thu vừa đưa nước cho cô vừa chất vấn.

-Tớ bị nôn à đâu có uống nhiều, chẳng phải những lúc vui uống rượu thường không dễ bị say hay sao? Rõ ràng cô đang nói chuyện với Giang Nhan mà, sao đột nhiên lại say đến mức chẳng biết trời đất gì thế nhỉ?

-Cậu quên hết rồi à? Cậu nôn hết cả ra chần đệm, còn nôn hết lên người người ta nữa!

-Ai đưa tớ về đây thế?- mặc dù hỏi vậy nhưng trong lòng cô thừa biết đáp án là gì. Cô và Thẩm Bình đều say mèm, chỉ có một mình Giang Nhan là tỉnh táo.

-Giang Nhan công cậu về đây đây!

Vân Vy dờ khóc dờ cười, cô không bao giờ muốn để Giang Nhan nhìn thấy bộ mặt xấu xí của mình, thế mà cuối cùng cô vẫn mắc phải sai lầm này. Cô thật không dám tưởng tượng ra cái bộ dạng thảm hại của mình lúc ấy nữa.

-Anh ấy đâu rồi?

-Vừa đi xong!- Vân Vy liền bước xuống giường, cố gắng kiểm soát bước chân của mình. Cô đi ra ngoài mở cửa nhìn, thấy bên ngoài hành lang vắng tanh chẳng có một ai. Cô thật là ngốc, lúc này có lẽ anh ấy đã đi rồi.

-Vân Vy, sao cậu không đi dép thế?- Tiểu Thu vội vàng cầm một đôi dép lê đuổi theo cô.

Cô như người mất hồn quay người lại, đi vào trong phòng, thậm chí còn quên không buồn khóa cửa. Mãi hồi lâu sau cô mới nhìn rõ khuôn mặt của Tiểu Thu: -Cậu bảo tớ phải làm sao đây?

Năm Giang Nhan tốt nghiệp đại học, anh ra ngoài uống rượu với bạn cùng kí túc, kết quả là tối đó anh uống quá nhiều, không biết anh đã chạy đến cổng trường cô như thế nào rồi nhất định bắt cô phải ra ngoài gặp anh.

Mặt anh đỏ bừng giống như một quả táo. Anh áp mặt vào cổ cô, một hồi lâu sau mới đứng thẳng người lên nói: -Vân Vy, anh có chuyện muốn nói với em!

Anh cầm tay cô kéo về kí túc xá của anh. Lúc ấy trống ngực cô đập thình thịch, không biết rốt cuộc anh định làm cái gì?

Những cơn gió đầu hạ phả vào mặt mát rượi.

Những người trong kí túc đều ngoan ngoãn đi ra ngoài để tạo cho họ một không gian riêng.

Giang Nhan kéo tay cô ngồi xuống giường, ánh mắt của anh sâu thẳm hơn bình thường, ánh mắt ấy nhìn cô say đắm nhưng lại khiến cho cô có chút e sợ: -Vân Vy...- anh đột nhiên nghiêng đầu lại gần cô, đôi môi mỏng như dán chặt vào môi cô. Cô hơi giãy giụa, anh lập tức vòng tay ôm chặt lấy cô: -Vân Vy, em nhất định phải nói rằng anh sẽ không bao giờ rời xa anh!

Mặc dù cô rất sợ ở bên ngoài cửa có người nghe lén hai người, thế nhưng cô không sao thoát ra khỏi vòng tay anh được. Cô nghiến chặt răng, trả lời anh rõ từng tiếng một: -Không đâu, không bao giờ em xa anh!

Anh thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ như một đứa trẻ con: -Vậy thì tốt, vậy anh sẽ nói với em một bí mật!

Cô khẽ ậm ừ.

Anh tìm một chỗ ngồi dựa lưng cho thoải mái, vòng tay càng siết chặt lấy cô.

-Anh đã muốn nói cho em biết từ lâu rồi, nhưng chỉ sợ em giận....Cô lắng tai nghe, rất tò mò muốn biết rốt cuộc anh định nói với cô chuyện gì. Trước đây anh đã từng có bạn gái? Cô biết anh rất được đám con gái yêu mến.

Mấy hôm trước còn có không ít các cô nữ sinh đến tr hỏi cô. Mỗi lần hai người đi dạo cũng có người để ý đến.

Trong số đó có hai cô gái cực kì xinh đẹp cứ nhìn Giang Nhan bằng ánh mắt rất kì lạ.

Có phải là....

Đợi mãi mà cô chẳng nghe thấy Giang Nhan nói gì. Cô thử gọi anh mấy lần mà vẫn không có động tĩnh gì. Cô phải dùng hết chín phần sức mạnh của mình, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi vòng tay anh được, ấy vậy mà cô lại phát hiện ra rằng đôi mí mắt của anh đã nhắm lại, ngủ say tít chẳng biết trời đất gì nữa.

Cô vốn định bỏ về nhà lúc anh đang ngủ say, nào ngờ anh đột nhiên cảm thấy khó chịu trong người liền ngồi dậy nôn ọe, nôn hết cả ra người, ra giường. Thế nên cô đành phải ở lại chăm sóc cho anh và thu dọn “bãi chiến trường”. Mải dọn dẹp nên cô chẳng để ý, kí túc xá đã đến giờ khóa cửa, cô đành phải ở lại kí túc của anh qua đêm. Môi trường lạ lẫm khiến cho cô có cảm giác rất kì lạ, nhắm mắt nằm sát bên cạnh anh một lúc mà cô không dám ngủ.

Cũng may là chuẩn bị tốt nghiệp, có người đang đàn ghi ta và hát hò ở dưới kí túc. Cô lẳng tai nghe những bài hát quen thuộc, lặng lẽ nhìn anh đang ngon giấc. Từng phút chầm chậm trôi qua, bầu trời bắt đầu hừng sáng.

Sau khi trời sáng, Giang Nhan tỉnh giấc, phát hiện ra cô đang ở bên cạnh mình liền ngậy người vì kinh ngạc rồi ngay sau đó cảm thấy vui mừng như một đứa trẻ con. Anh đặc chí nhìn cái ga giường và bộ quần áo mà cô đã giặt cho anh.

Thế nhưng khi cô hỏi anh định nói chuyện gì với mình thì anh đã nhướn mày chối biến: -Anh quên mất rồi!

Cô không tin, tiếp tục chất vấn. Anh ngậy người nhìn cô, vẻ mặt mơ hồ: -Anh bảo là có chuyện quan trọng phải nói với em thật à?

Cô cảm thấy hình như là anh đang giả vờ ngốc liền xách túi đi thẳng ra khỏi kí túc của anh. Anh lẻo đẹo theo sau giải thích. Nào ngờ càng nghe anh giải thích cô càng bực mình.

Cô kể ra cũng thật là nhỏ mọn, chỉ vì một câu nói mà giận anh cả tuần liền.

Giờ nghĩ lại mới biết trong tình trạng say xỉn như vậy rất có thể anh đã quên mất thật.

Tình cảnh hôm nay hoàn toàn ngược lại với ngày hôm đó, hôm nay cô là người say, còn Giang Nhan là người chăm sóc cho cô.

-Cậu không biết đâu, chân cậu bẩn lắm, chính anh ấy đã lau cho cậu đấy!

Vân Vy nghe rồi vô cùng kinh ngạc, cô im lặng nhìn Tiểu Thu hồi lâu:
-Sao cậu không ngăn anh ấy lại?

Tiểu Thu tỏ vẻ ấm ức: -Trong tình cảnh ấy làm sao tớ tra tay vào được?- cô ngập ngừng một lúc rồi lại nói: -Mà cho dù tớ có làm giúp cậu thì chưa chắc đã bằng được người ta đâu!

Tiểu Thu đóng cửa phòng lại, kéo Vân Vy ngồi lại giường rồi bắt đầu hỏi không ngừng: -Vân Vy, cậu với Giang Nhan rốt cuộc có chuyện gì hả? Sao tớ không nhìn ra nhỉ?

Chẳng cứ gì người ngoài, ngay chính bản thân cô cũng còn không rõ nữa là.

-Anh ấy sắp lấy vợ rồi!

Cuộc đời của anh đã được sắp đặt, ngày lành tháng tốt đã được định sẵn. Trên đường đời của anh đã không còn vị trí của cô nữa rồi.

Tiểu Thu “A” lên một tiếng, một mới lên tiếng: -Anh ấy sắp lấy vợ á? Không phải chứ? Vậy anh ấy với cậu, hai người....- nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm của Vân Vy, cô “lục tung” trong đầu mình mà không sao tìm ra được

một lời an ủi: -Cũng chưa chắc đâu, nói không chừng anh ấy sẽ...không lấy vợ nữa mà sẽ ở bên cậu....

-Đừng có mơ nữa!- Vân Vy kéo cái chăn nằm lại giường. Cô chẳng phải là thần tiên, làm gì có cái tài cán mê hoặc lòng người ấy? Cô hi vọng biết bao mình chính là con yêu tinh răn trong “Bạch xà truyện” để sau bao lần chuyển kiếp cô vẫn có thể nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên và có thể khiến cho anh mãi mãi chỉ yêu mình, mãi mãi chỉ ở bên cạnh mình mà thôi.

-Thưa anh, anh cần size bao nhiêu ạ?

Giang Nhan cúi đầu nhìn xuống chân cô bán hàng: -Nhỏ hơn chân cô một chút!

-Vậy là số 37 rồi!- cô bán hàng vui vẻ đáp: -Để tôi lấy cho anh xem!

Cô bán hàng tìm trong đồng hàng hóa một đôi giày có kích cỡ mà Giang Nhan cần: -Anh xem size này có được không?- Giang Nhan lấy tay đo thử chiếc giày, hình như vẫn to hơn chân cô ấy một chút, chắc đi vào là vừa.

Giang Nhan gật gật đầu nói: -Tôi lấy đôi này!

Cô bán hàng nhanh tay gói đôi giày lại giúp anh, vui vẻ đi đến trước máy tính, vừa thao tác vừa xin lỗi: -Phiền anh đợi cho một chút!

Cô bán hàng vừa nhập mật mã hệ thống bán hàng vừa len lén nhìn chàng trai đang đứng trước mặt. Anh ấy là vị khách đầu tiên của cửa hàng cô. Sáng nay cô đã đến cửa hàng sớm hơn những nhân viên khác, thế mà đi từ xa đến cô đã nhìn thấy anh đang đứng chờ ở bên ngoài cửa hàng. Khuya áo vét của anh mở ra, tay đút vào túi quần, thân hình cao ráo, đôi mắt phượng thon dài trong veo như pha lê.

Chẳng mấy khi gặp được một người đàn ông đẹp trai như vậy, thế nên cô rất nhiệt tình giới thiệu cho anh các mẫu giày ở trong cửa hàng.

Anh lấy một đôi giày mà mình thích ở trên giá hàng xuống. Để kiểm tra độ mềm của chiếc giày, anh còn thò tay vào trong chiếc giày để thử, sau đó mới hài lòng hỏi đến size của đôi giày.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông nào lại dùng tay để đo chiều dài chiếc giày.

Cô đưa hóa đơn thanh toán cho anh, nhẹ nhàng nói: -Hóa đơn của anh đây ạ!

Người được đi đôi giày do anh ấy mua chắc chắn là rất hạnh phúc.

Giang Nhan đặt đôi giày lên ghế lái phụ. Trước khi khởi động xe, anh lại không nén được lấy ví tiền ra xem. Trong ví của anh có một bức ảnh, trong bức ảnh là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đôi mắt nheo nheo lại cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

“Bác sĩ Giang” ...anh nhớ lại hình ảnh của cô kéo lấy cánh tay và gọi tên anh trong nhà ăn hôm đó. Giọng nói của cô có vẻ run run, đôi mắt ánh lên nỗi đau đớn không thể kìm nén, ánh mắt mơ hồ như người đang trong một giấc mộng; khi anh cất tiếng nói chuyện với cô, anh phát hiện ra khóe mắt cô long lanh những giọt nước mắt. Điều quan trọng là, anh phát hiện ra một sự thực cực kì đáng sợ, đó là khi nghe thấy cô gọi anh là Giang Nhan, bác sĩ Giang, trong lòng anh vô cùng vui vẻ.

Giang Nhan đóng ví lại nhét vào trong túi. Hôm qua, sau khi nhận được tin nhắn của cô, anh đã thần thờ suốt cả ngày trời. Suốt cả ngày hôm qua, trong đầu anh chỉ có từng câu từng chữ mà cô đã nói. Đến khách sạn đột nhiên gặp cô ở đó, anh cũng vô cùng kinh ngạc. Khi lãnh đạo giới thiệu hai người làm quen với nhau, anh thật sự không tìm được lời nào để nói. Vẻ mặt cô lúc ấy chợt sa sầm, có vẻ rất bất mãn với thái độ của anh. Anh

vốn nghĩ rằng bản thân mình đủ lí trí và điềm đạm. Giang Nhan mở cửa sổ xe ra, sa cơn mưa ban sáng, bầu không khí trong lành thoang thoảng hương hoa đưa lại. Những cảnh tượng trong quá khứ lần lượt hiện về như một thước phim quay chậm. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, đột nhiên chạy vào tầm chụp ảnh của anh. Rõ ràng cô đang nhìn trộm anh, ấy thế mà lại tỏ vẻ như không để ý đến anh. Đôi mắt ấm áp của cô giống như một ánh sáng mặt trời mùa xuân chiếu rọi vào lòng anh. Duyên phận của hai người có lẽ đã bắt đầu từ lúc ấy. Anh nhanh tay ấn nút ghi lại hình ảnh của cô vào trong cuộc đời mình. Xe vừa đỗ xích trước cửa khách sạn thì đột nhiên chuông điện thoại của anh reo lên. Anh ấn phím nghe. -Giang Nhan, anh đang ở đâu? -Anh vẫn đang họp ở bên ngoài. -Vậy anh ở phòng số mấy? Em lên tìm anh! Anh ngập ngừng hồi lâu, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Trước cửa khách sạn, Khang Di tay cầm điện thoại đang đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng cũng phát hiện ra anh. Cô nhướn miệng cười mừng rỡ. -Sao em lại đến đây? Khang Di cười tươi rói: -Di bảo em đến đây!- cô hươ hươ túi đồ trong tay: -Đều là mấy thứ anh thích ăn đấy! Cô với mẹ Giang Nhan vốn dĩ đã đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn, chuẩn bị làm một bữa thịnh soạn cho Giang Nhan nhưng không ngờ anh lại phải đi dự tiệc không về. Chắc là do nhìn thấy cô có vẻ thất vọng nên mẹ Giang Nhan đã đề nghị: Chúng ta cùng nấu nướng rồi con mang sang cho nó nhé! Nếu như là những buổi tiệc tùng xã giao bình thường thì cô đã chẳng đến tận đây. Nhưng thật trùng hợp là An Luy, chị em tốt của cô lại là giám đốc thị trường của tập đoàn E. Tối qua, sau khi nhìn thấy Giang Nhan ở đây, An Luy đã gọi điện báo cho Khang Di biết và mời cô lại đây chơi. Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi quyết định sẽ cho Giang Nhan một bất ngờ. -Cần gì phải phiền phức thế, tối nay là anh về nhà rồi! -Vừa hay em cũng đến đây chơi mà!- cô siết chặt cái cặp lồng giữ ấm trong tay, vội vàng giải thích: -Chị An Luy ở tập đoàn E là bạn của em. Em thường đi mua sắm với chị ấy, anh đã từng gặp rồi đấy! Giang Nhan ngẫm nghĩ rồi đáp: -Anh không nhớ nữa!- tối qua anh cứ như người mất hồn, không chú ý đến sự xuất hiện của An Luy cũng là điều dễ hiểu. Khang Di chăm chú nhìn khuôn mặt của Giang Nhan, đôi mắt thuôn dài của anh hần lên những tia máu, đầu lông mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt không mấy rõ ràng,

đầu óc lại không tập trung. Hai năm nay không ít lần anh có vẻ mặt này, vẻ mặt thất thần và hụt hẫng. Trước đây cô còn tưởng anh không giống như những người khác, mãi mãi chẳng bao giờ bị bất cứ thứ gì làm cho buồn phiền. Cô luôn “thận trọng” mang đến cho anh những niềm vui, nhưng mặc cho cô có làm thế nào thì cũng chỉ là nhọc công mà thôi. Phải đợi đến khi anh chìm vào giấc ngủ say, cô mới dám chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh. Cô không biết được đằng sau cái diện mạo đẹp đẽ của anh còn ẩn chứa những điều gì? Anh là một người đàn ông xuất sắc đến vậy, sao có thể buồn phiền như những người đàn ông tầm thường khác? Mấy ngày gần đây, cuối cùng thì cô cũng tìm ra được đáp án. Tối hôm ấy ngủ nhờ ở trong căn hộ của anh cô mới biết thường ngày anh đã bán mạng làm việc ra làm sao. Nửa đêm cô tỉnh lại, nhìn thấy anh đang nằm bò ra bàn mà ngủ, chiếc áo vét cũng trượt xuống khỏi vai. Cô nhón chân lại gần đắp lại cái áo lên vai anh, vô tình nhìn thấy một tấm danh thiếp ở trên bàn làm việc của anh. Vài năm trước, anh phải làm phẫu thuật tim, tỉ lệ thành công chỉ có một nửa. Lúc anh được đẩy vào trong phòng phẫu thuật, vẻ mặt điềm tĩnh như không có gì xảy ra. Anh nhắm hờ mắt, hai tay nắm chặt, lúc ấy có phải trong đầu anh chỉ nghĩ đến hình ảnh của Vân Vy? Cô đã sớm đoán ra trong lòng anh đã có người khác, thế nhưng cô đâu có ngờ người ấy lại được anh giữ chặt trong tim. Cô thật sự không cam tâm, rõ ràng cô đã quen biết với anh lâu như vậy rồi, tại sao đến phút chót vẫn bị thua kẻ khác? Cô nhớ lại lúc còn nhỏ, cô đã nhờ anh vẽ một bức tranh thật đẹp. Anh đã vẽ một căn nhà, trước căn nhà có trồng đủ các loại hoa cỏ. Sau khi lớn lên, cô lại giữ lại bức tranh ấy ra, ngồi ngây người trên ghế sofa mà thầm nghĩ, liệu trong căn nhà đó của anh có chỗ cho cô không? Giang Nhan vừa đỗ xe lại thì Khang Di nhận được điện thoại của An Luy: -Đến nơi chưa? Khang Di gạt hết những suy nghĩ mông lung trong đầu, bình thản trả lời: -Mình đến rồi! An Luy vui vẻ nói: -Thế thì tốt, tớ đã hẹn người ta đến sân cầu lông thi đấu rồi, cậu mau qua đây giúp mình đi! Khang Di nhận ra giọng điệu có vẻ như đang đùa cợt của An Luy liền tò mò hỏi: -Thi đấu với ai? An Luy cười đáp: -Còn ai nữa, chính là cái khối keo vụn năng ấy mà! Tiểu Thu vội vàng bỏ những lọ trang điểm trên tay xuống, chạy ra mở cửa. Có ai đó lịch sự hỏi: -

Xin hỏi có cô Vân Vy ở trong phòng không ạ? Nghe giọng nói này thì hình như là của Thẩm Bình. Vân Vy vội vàng đi ra thò đầu ra ngoài nhìn. Thẩm Bình vừa nhìn thấy cô đã toét miệng cười: -Mau mau lên! Vân Vy, tôi có chuyện này muốn nhờ cô, không được phép từ chối đâu đấy! Cô cứ tưởng rằng lần sau gặp lại Thẩm Bình chắc sẽ ngại ngần lắm, nào ngờ tâm trạng cô vẫn rất bình thản. Thẩm Bình đương nhiên còn nhớ rất rõ hôm đó có người đã ghé vào tai anh mà dặn dò: -Sau này gặp Vân Vy chớ có nhắc đến chuyện tối nay! Thật không ngờ Giang Nhan lại là một người suy nghĩ chu đáo đến thế. -Vân Vy, cô nhìn tôi ăn mặc thế nào?- trải qua buổi tối cùng nhau uống rượu và nói chuyện, tình bạn giữa hai người chợt có bước phát triển mới, nói chuyện đã khá thân thiết. Vân Vy chăm chú nhìn cách ăn mặc của Thẩm Bình ngày hôm nay: đi giày thể thao, quần thể thao, áo phông rộng, trong tay cầm bộ vợt cầu lông mới tinh. -Vân Vy, cô có biết đánh cầu lông không?- Thẩm Bình năn nỉ: -Không biết đánh cũng được, coi như là đứng vào giả bộ đánh cũng được! Chắc là vì thấy cô suốt ngày ngồi trên khán đài làm khán giả cũng chán nên anh đã nghĩ đủ mọi cách để kéo cô cùng thể dục thể thao với mình. Trong các môn thể thao, cô cảm thấy cầu lông là môn thể thao đơn giản nhất, chỉ tiếc là các tế bào vận động của cô thật sự quá khiêm khuyết, Giang Nhan cũng chẳng phải là một thầy giáo giỏi nên đã luyện không biết bao nhiêu lần mà cô vẫn chẳng có tiến bộ gì, nhất là trong động tác phát cầu. Anh phát cầu rất đẹp, trong khi đó cô lại chẳng khác gì một con vịt lạch bạch. Chưa nói đến tư thế, mà ngay cả kỹ thuật của cô cũng chẳng ra làm sao. Mười lần phát cầu thì phải đến tám, chín lần không qua lưới. Thực ra cô có lén nhờ người dạy mình mấy lần, thế nhưng mỗi lần chơi với Giang Nhan, chẳng bao giờ anh chịu nhường tay với một “tay vợt mới” như cô cả. Thế là đã có không ít lần hai người cãi nhau âm ỉ về chuyện này. Đối với người yêu trẻ tuổi, cô thực sự không thể đòi hỏi quá nhiều, thế nên để thể hiện sự độ lượng của mình, cô đã kiên trì luyện tập với hi vọng sẽ cho Giang Nhan một bất ngờ. Ai mà ngờ Giang Nhan lại không chịu hiểu, từ đó về sau chẳng bao giờ nhắc đến chuyện đánh cầu lông với cô nữa, khiến cho cô tức nghẹn họng. Đàn ông và đàn bà quả nhiên có cấu tạo khác nhau mà! -Sao anh không đi hỏi Giang Nhan

xem!- Vân Vy có thiện ý nhắc Thẩm Bình. Thẩm Bình thở dài đáp: -Cậu ta á, mới sáng ra đã không biết đi đăng nào mất rồi! Hơn nữa đối phương là một nam, một nữ, giao hẹn trước là đánh đôi rồi, tôi chơi với Giang Nhan sao được? Tiểu Thu đã viện cớ trốn ra ngoài rồi, nếu không cô có thể nhờ Tiểu Thu giúp mình. -Tôi ngại không dám mở miệng, đặc biệt là với người trong công ty tôi, gần như ai ai cũng biết.... -Biết cái gì? Thẩm Bình ngập ngừng một lát rồi nói: -Đối phương là người mà tôi thích!- anh cười như mếu. Cuối cùng thì Vân Vy cũng hiểu ra ý của Thẩm Bình, chẳng trách mà tối qua anh ta lại than vãn như vậy! -Thế anh muốn thắng hay muốn thua? Thẩm Bình bật cười: -Cô nói xem?Đàn ông mà bị thua trong tình cảnh này thì thật là mất mặt. Nói không chừng còn gây ấn tượng xấu cho người ta nữa chứ. Cứ cố gắng hết sức là được, dù gì cũng không thể làm con rùa rụt cổ được! Vân Vy ngẫm nghĩ hồi lâu: -Nhưng mà tôi không mang theo quần áo thể thao...- cô không thể mặc quần áo công sở đi thi đánh vợt với anh ta được. Mà không chỉ quần áo, sáng nay cô đã tìm kiếm suốt cả nửa ngày mà không thấy đôi giày của cô đâu cả. Kể từ tối qua sau khi về khách sạn, cô chẳng biết giày của mình đã đi đăng nào rồi. Giang Nhan chợt nhớ ra điều gì liền thốt lên: -À rồi quên mất rồi, tối quan lúc Giang Nhan bế cô, giày của cô đã bị rơi xuống nước rồi. Tối qua cô thảm hại đến vậy sao? Thê thảm tới mức độ đánh mất cả “áo giáp”? Thế thì phải làm sao? Cô không thể đi dép lê ra đó được. -Hay là bây giờ tôi lái xe ra ngoài mua cho cô một đôi nhé! -Thôi bỏ đi!- Vân Vy nghĩ ngợi một hồi nói: -Để tôi đi mượn vậy! -Đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì!- Thẩm Bình kéo Vân Vy đi: -Tôi biết cách đây không xa có một cửa hàng bán đồ thể thao. Chỉ là mua quần áo thể thao thôi mà, ngày xưa các tướng quân ra trận còn phải mua áo bào cơ đấy! Vân Vy loáng thoáng nghe thấy người ở đầu dây bên kia nói: -Đừng có lâm trận rồi lại rụt đầu lại đấy! Chúng tôi không có nhiều thời gian đợi anh đâu! Thẩm Bình đáp: -Làm gì có chuyện đó, chúng tôi sẽ đến sân ngay thôi! Trước khi đi Thẩm Bình còn đưa mắt tìm kiếm xe của Giang Nhan, miệng lẩm bẩm: -Cái thắng ranh này, lái cả xe đi rồi, rốt cuộc đang làm cái gì nhỉ? Cậu ta có báo cáo với em không? Vân Vy cười không biết có nên giải thích cho Thẩm Bình sự thực hay không. -Hay là gọi điện thoại

cho cậu ấy vậy? Vân Vy ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu: -Thôi để sau đi!- thực ra thì điện thoại của cô đã hết pin từ tối qua rồi. Thẩm Bình chăm chú quan sát vẻ mặt của Vân Vy, phát hiện vẻ mặt cô có gì đó kì lạ liền hỏi: - Sao thế? Cãi nhau à? Cửa hàng bán đồ thể thao bên cạnh khách sạn không có nhiều đồ, cũng may là thân hình của Vân Vy khá cân đối nên cũng dễ mua. Cô mua một bộ quần áo thể thao màu trắng, sau khi mặc vào liền cột cao tóc lên, nhìn có vẻ rất khỏe và trẻ trung. Chủ cửa hàng khen: -Bạn gái anh thật xinh đẹp! Một câu khen ngợi khiến cho Thẩm Bình đỏ mặt: -Tôi làm gì có cái phúc ấy!

Vân Vy muốn tự mình trả tiền nhưng Thẩm Bình cứ một mực nài nỉ: - Là do tôi nhờ cô giúp đỡ đấy mà. Nếu bảo là bộ quần áo này tôi mua tặng cho cô thì e là cô sẽ ngại. Hay là thế này đi, coi như là tính vào tiền của Giang Nhan đi!

Khả năng ăn nói của Thẩm Bình không tồi, Vân Vy nghe vậy chẳng biết phải nói gì.

Xe của Thẩm Bình đã đến ngã tư, anh chỉ tay về phía chiếc xe đỗ ở cách đó không xa:- Xe của Giang Nhan kia. Sao cậu ta đến đây sớm thế không biết?

Thẩm Bình ấn còi mấy lần mà Giang Nhan vẫn không để ý.

Đèn xanh bật sáng, xe của Giang Nhan lướt qua, xe của Thẩm Bình bị chặn lại ở phần đường bên này.

Sau khi hết đèn đỏ, Thẩm Bình liền ra sức tăng tốc đuổi theo xe của Giang Nhan. Vừa đi vào trong khách sạn, anh ngay lập tức nhìn thấy Giang Nhan đang nói chuyện với một cô gái xinh đẹp.

Thẩm Bình vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không nén được cười: - Giang Nhan dám lén lút đi lại với gái đẹp sau lưng em. Đợi lát nữa chỉ có hai đứa, em nhớ xử cậu ta cho đẹp vào!

Nghe Thẩm Bình nói vậy Vân Vy mới chột giật mình ngẩng đầu nhìn.

Đúng lúc ấy Giang Nhan đang đưa tay ra đón lấy cái cặp lông màu đỏ. Vân Vy chỉ nhìn qua cũng nhận ra người đứng bên cạnh anh chính là Khang Di. Cô còn chưa định thần lại thì Thẩm Bình đã lái thẳng xe đến trước mặt Giang Nhan, ấn còi inh ỏi.

Giang Nhan và Khang Di cùng ngẩng đầu nhìn. Khi những ánh mắt chạm vào nhau, Vân Vy không khỏi cười như mếu. Lần này cô biết chạy đi đâu cho thoát đây?

Khang Di mặc một chiếc váy màu bạc chấm đầu gối, chân đi một đôi boots màu xám cực kì thời trang, mặt trang điểm khá cầu kì, yếu điệu đứng ở đó giống hệt một con búp bê xinh đẹp tuyệt trần.

Nhìn thấy Vân Vy, Khang Di không thể che giấu được ánh mắt sửng sốt của mình. Cô chột khựng lại rồi cười khẩy, đưa tay lên bám lấy cánh tay của Giang Nhan.

Thẩm Bình với Vân Vy vừa bước xuống khỏi xe, Khang Di đã cướp lời: -Giang Nhan, mau giới thiệu cho em biết hai người này là ai đi!

Vân Vy đứng bất động không nói nửa lời. Thẩm Bình vẫn chưa phát hiện ra điều gì lạ thường, anh nhiệt tình chìa tay ra định bắt tay Khang Di: -Giang Nhan, đây là....

Anh chưa nói hết thì đã bị Vân Vy kéo lại.

Khang Di và Vân Vy bốn mắt nhìn nhau.

Khang Di lắc lắc cánh tay Giang Nhan, đòi anh phải cho mình một đáp án.

-Đều là bạn của anh!- Giang Nhan nói ngắn gọn.

Vân Vy túm chặt gấu áo, nụ cười như đông cứng trên môi.

Khang Di thản nhiên chìa tay ra trước mặt trước mặt Vân Vy, nghiêng nghiêng đầu dựa vào vai Giang Nhan nói: -Xin chào!- đôi mắt to đen cong lên như hình trăng khuyết.

Vân Vy đưa tay ra bắt tay Khang Di, không dám ngẩng mặt nhìn Giang Nhan, nụ cười vô cùng gượng gạo: -Chúng tôi đi đánh cầu, hai người có qua đó không?

-Đúng vậy!- Thẩm Bình đứng bên cạnh tiếp lời: - Cùng đi cho vui! Đây là lần đầu tiên tôi với Vân Vy hợp tác với nhau, còn không biết kết quả ra sao. Đợi đánh vợt xong tôi sẽ mời mọi người đi ăn!

Đôi mắt Giang Nhan hơi nheo lại dưới ánh mặt trời, Khang Di mỉm cười vô cùng vui vẻ: -Được thôi, dù sao em cũng đến đây chơi mà!

Thẩm Bình và Vân Vy đi phía trước, Khang Di kéo tay Giang Nhan đi theo phía sau. Khang Di hào hứng nói: -Em với dì đã nhắm được một bộ đồ dùng gia đình, dì nói chắc chắn anh sẽ thích, kiểu dáng đơn giản mà đẹp, không có mùi gì lạ thường, người bán hàng còn nói nó được thiết kế chuyên dành cho các bà bầu. Đợi khi nào chúng ta về nhà sẽ qua đó xem xem anh có thích không nhé?

Giang Nhan chỉ ậm ừ cho xong chuyện.

-Gần đây dì vui lắm, sức khỏe đã tốt hơn nhiều. Mẹ em nói sau khi lo xong chuyện của chúng ta, bố mẹ sẽ cùng đi du lịch.

Trước sự thân mật của Giang Nhan và Khang Di, Vân Vy và Thẩm Bình chẳng khác gì những người thừa.

Nghĩ đến đây, Vân Vy cảm thấy trong lòng mình vô cùng khó chịu. Thẩm Bình lấy ra một cái kẹo nhét vào tay Vân Vy: -Em nếm thử xem,

ngon lắm đấy!

Vân Vy bóc kẹo bỏ vào miệng. Nào ngờ cái kẹo chua tới mức khiến cô sờn gai ốc.

Lúc này Thẩm Bình mới sực nhớ ra là chỉ có anh mới ăn quen loại kẹo này, người khác chưa chắc đã ăn được, đặc biệt là lớp bột bao bên ngoài kẹo chua đến mức có thể khiến cho người chảy nước mắt.

Mắt Vân Vy quả nhiên đỏ hoe. Thẩm Bình luống cuống không biết phải làm thế nào, cuống quýt lục túi tìm giấy ăn: -Thực ra ngậm một lúc thì kẹo cũng ngọt lắm. Chỉ cần cố gắng chịu đựng khoảng mười giây đầu thôi. Thực ra loại kẹo này ăn rất ngon mà!- anh cũng nhận ra tâm trạng của Vân Vy không được tốt, định dùng thứ gì đó để an ủi cô, nào ngờ lại làm tình trạng càng thêm tồi tệ.

Thẩm Bình vừa tìm thấy giấy ăn đưa cho Vân Vy thì cô đã xua tay nói: -Không cần đâu, giờ nó đã ngọt rồi!

Ngọt tới mức đắng ngắt trong miệng.

Lúc bốn người đi đến sân cầu lông thì đã có người đang ở đó khởi động rồi.

Khang Di chỉ đưa mắt nhìn xung quanh một hồi, sau đó ánh mắt cô hướng đến một người trên sân. Cô vội vàng kéo tay Giang Nhan đến đó: -An Luy.... An Luy ơi....

Tất cả những người có mặt trên sân đều ngoảnh lại nhìn cô.

Vẻ mặt của Thẩm Bình chợt trở nên rất khó coi: -Hai người ấy sao lại quen nhau nhỉ? Vân Vy, chẳng nhẽ cả hai ta mới phút chốc đã trở thành những kẻ bị lãng quên rồi hay sao?- Thẩm Bình ngập ngừng: -Anh thì khỏi phải nói, nhưng em với Giang Nhan rất cuộc là....

Vân Vy cầm lấy cái vợt trên tay Thẩm Bình: -Chuyện này có thể cứ để thời gian giải thích không?- cô nhất thời không biết phải giải thích như thế nào với anh.

Cũng may là sự chú ý của Thẩm Bình nhanh chóng hướng về phía An Luy. Thẩm Bình ngẩn người ra như một con rối bị trói hết chân tay, mà đầu dây nối với con rối lại nằm trong tay An Luy. Thẩm Bình nói rất đúng, bọn họ đang cùng một lập trường.

Vân Vy cảm thấy rất khó hiểu, với tính cách của Thẩm Bình sao có thể yếu đuối như vậy trong tình yêu. Nhưng có một điều phải thừa nhận đó là con mắt của anh ta cũng không tồi. Đối tượng là cô An Luy, là một người vô cùng xinh đẹp và năng động, chỉ có điều ánh mắt có hơi quá sắc sảo. Bạn cùng chơi với cô là một người đàn ông cao to người châu Âu, nói tiếng Trung rất sõi.

Lúc Vân Vy và Thẩm Bình khởi động làm nóng người, Thẩm Bình phát hiện ra: -Vân Vy, em đánh cũng không tồi đâu!

Mặc dù Thẩm Bình cảm thấy rất tự tin nhưng Vân Vy vẫn cảm thấy đội của họ đại bại là cái chắc. Cái gã tây bạn của An Luy cứ đứng bên cạnh chỉ chỉ chỏ chỏ, lại còn bắt chước các động tác của Thẩm Bình khiến cho An Luy cứ bò lăn ra mà cười.

Kết quả cuối cùng đúng như Vân Vy đã dự đoán. Vốn dĩ kỹ thuật của Thẩm Bình và cô cũng không đến nỗi tồi nhưng khi kết hợp với nhau lại trở nên vô cùng hỗn loạn, thế nên bị người ta “đánh” cho trở tay không kịp.

Thẩm Bình thở hồng hộc vì mệt, thế mà Vân Vy lại chẳng giúp được gì.

Ba hiệp thi đấu kết thúc, gã người tây hóa ra lại là kẻ bất mãn nhất, luôn miệng cằn nhằn: -Kỹ thuật của các người kém quá, khó khăn lắm mới

có cơ hội luyện tập, nào ngờ chẳng bị toát lấy một giọt mồ hôi!An Luy đành phải nhẹ nhàng an ủi bạn mình.

Vân Vy len lén nhìn về phía Giang Nhan, đúng lúc ấy Giang Nhan cũng đang nhìn sang cô, ánh mắt của anh vô cùng bình thản nhưng dường như lại có thể nhìn thấu tâm can của cô.

An Luy nói mãi mà không dỗ dành được anh chàng tây bạn mình. Anh ta nói rằng đây là thời gian rèn luyện sức khỏe của mình, cứ ở đây thật chẳng có tác dụng gì, thế nên có nói thế nào anh ta cũng một mực đòi đi.

An Luy nghĩ mãi mà không biết làm thế nào, đành phải cầu cứu Khang Di. Khang Di mím cắn môi đáp: -Mình đâu có biết chơi cầu lông.An Luy hướng ánh mắt cầu cứu sang Giang Nhan: -Thế còn Giang Nhan. Anh ấy có biết chơi không?

Khang Di ngao ngán lắc đầu: -Anh ấy chẳng bao giờ chơi thể thao cả!Vân Vy không tự chủ được mình quay sang nhìn Giang Nhan. Lúc còn học đại học, chỉ cần có Giang Nhan xuất hiện trên sân vận động là sẽ có hàng đám con gái đến ngắm anh.

Khi chơi anh thể thao, khả năng phối hợp giữa các bộ phận trong cơ thể rất nhịp nhàng, các động tác vô cùng đẹp mắt. Cô thường trách anh bày trò “dụ ong bướm” tìm đến, anh một mực phủ nhận: -Anh làm thế chẳng phải là để cho em xem hay sao?

Lẽ nào ngay cả những điều này cũng đã thay đổi rồi?

Cô đang mãi nghĩ thì Giang Nhan đã đến gần, đưa tay ra lấy chiếc vợt trên tay Thẩm Bình nói: -Tôi có biết chơi đôi chút.

Sắc mặt của Khang Di trở nên vô cùng khó coi: -Giang Nhan, anh....- còn chưa kịp nói hết thì An Luy đã cướp lời: -Mượn bạn trai của cậu một lát, đừng có nhỏ mọn thế chứ?

Để có thêm cơ hội ở bên cạnh gã người tây kia, An Luy đã năn nỉ anh ta tiếp tục chơi đánh đôi. Mà xung quanh đây chẳng còn cô gái nào khác nên Vân Vy nghiêm nhiên trở thành người được lựa chọn.

-Tôi không biết đánh vợt bằng tay phải!- nói không chừng sẽ làm Giang Nhan bị liên lụy. Dù gì trước đây hai người họ cũng từng phối hợp với nhau rồi, tình trạng thế nào Vân Vy chẳng còn lạ gì nữa.

-Chỉ cần đánh theo cách thức quen thuộc của cô là được!-Giang Nhan hơi cúi lưng xuống, nắm chặt tay Vân Vy và nhẹ nhàng vung vợt lên theo đường phát cầu. Cô chỉ mãi ngắm đôi hàng mi đang rủ xuống của anh mà chẳng để ý đến những gì xung quanh.

-Em đã từng thử làm như thế này chưa? Sẽ tiết kiệm sức hơn đấy!Cô giật mình bừng tỉnh, anh đã đứng bên cạnh chờ đợi cô học theo cách mà anh dạy cô. Cô vung về thực hiện, cũng may là làm đúng.Anh mỉm cười nói: -Đúng rồi, đúng như vậy đấy!- anh lại cầm tay cô, hướng dẫn cô thực hiện lại động tác. Những lọn tóc của anh bay khê chạm vào má cô khiến cho mặt cô bỗng nhiên đỏ bừng.

Trước đây anh chỉ biết đứng bên cạnh cô mà than thở: -Vân Vy, sao em ngốc thế nhỉ?

Giang Nhan xắn tay áo lên, cởi một cái cúc áo sơ mi ra. Mặc dù không có thời gian chuẩn bị nhưng nhìn động tác cầm vợt của anh có vẻ chuyên nghiệp hơn Thẩm Bình nhiều.

Giang Nhan cầm vợt phát quả cầu đầu tiên. Vân Vy chăm chú quan sát, động tác của anh chẳng khác gì trong kí ức của Vân Vy, thậm chí còn đẹp mắt hơn cả trước đây nữa.

Sau mấy cú giao cầu, gã tây bật ngón tay cái lên nói: -Tuyệt lắm, kĩ thuật không tồi!

Thật sự không tồi! Mặc dù không đánh hăng như lúc còn học ở đại học nhưng cuối cùng thì cô cũng đã không còn phải ngồi ngoài làm vật trang sức cho anh nữa. Trước đây cô luôn cố gắng để có thể giúp đỡ anh, thế nhưng mỗi lần vào sân, cô lại trở thành một con vẹt hậu đậu, chẳng thể đỡ nổi lấy một quả cầu. Lúc Giang Nhan kết thúc trận thi đấu, anh thường chạy lại ôm chặt lấy cô. Nhưng cô luôn cảm thấy cái ôm ấy thật miễn cưỡng, nó khiến cho cô không thể nào vui lên được. Đến bây giờ, cuối cùng thì cô cũng giúp được anh một tay, thế nhưng sau khi chiến thắng rồi, cô lại chẳng thể chạy lại ôm chặt lấy anh.

Trong câu hỏi lựa chọn của đời người, đáp án không là A thì sẽ là B, làm gì có cái kết cục hoàn mỹ cơ chứ?

Sau ba hiệp, nhờ có Giang Nhan dẫn dắt mà cuối cùng đội cô đã chiến thắng đội của gã tây kia.

Gã người tây kia không mấy chú trọng đến chuyện thắng thua, vui vẻ chạy đến bắt tay Giang Nhan, miệng cười hớn hở.

An Luy nói thẳng với Khang Di: -Khang Di, chẳng phải cậu nói rằng Giang Nhan không biết chơi đánh cầu hay sao?

Khang Di trông có vẻ vô cùng căng thẳng, đôi mắt mở to dán chặt vào người Giang Nhan, chẳng để ý gì đến những người xung quanh. Mãi lâu sau Khang Di mới sực tỉnh, vội vàng trả lời An Luy: -An Luy, mình có chút việc, giờ mình phải đi trước đây!

Nói dứt lời cô liền ngoảnh đầu sang nói với Giang Nhan: -Giang Nhan, anh có thể đưa em về không?- Khang Di nhìn Giang Nhan bằng một ánh mắt long lanh và yếu đuối như một con thỏ non.

Thẩm Bình cúi đầu nhìn đồng hồ: -Đã là giữa trưa rồi, ăn xong cơm trưa rồi hãy đi!- anh vừa nói vừa khẽ chạm vào tay Vân Vy.

Vân Vy hiểu ý của . Nhìn cái bóng cao lớn của anh đứng ở đó, cô không biết phải mở miệng thế nào để níu giữ anh lại. Cô cố ý không ngoảnh đầu lại nhìn anh.

Thẩm Bình đành nói tiếp: -Hay là thế này đi, dù sao ở đây cũng không có việc gì, chúng ta cùng về thành phố đi!

Vân Vy vốn định ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện ra Khang Di đang kéo kéo vạt áo của Giang Nhan, đôi mắt đã đỏ hoe, nghẹn ngào không nói ra lời.

Hóa ra cô thực sự để tâm đến anh, nhưng vẫn phải cố gắng giả vờ như không để tâm.

-Em không thể đi, em còn có việc phải làm!- cô nắm chặt hai bàn tay lại, nở nụ cười gượng gạo: -Công ty em dù sao cũng là bên tổ chức, còn có rất nhiều việc phải giải quyết sau vụ này!

Thẩm Bình nhìn Vân Vy bằng ánh mắt nghi hoặc: -Vân Vy, thế.... Giang Nhan....Vân Vy mỉm cười nhìn Thẩm Bình, thản nhiên như không nghe thấy anh nói gì hết. Cô khẽ đưa ánh mắt liếc Giang Nhan lúc đó đang đứng bất động ở bên cạnh, thế nhưng cô cố ý ngoảnh mặt đi như không để ý đến anh, chỉ nói với Thẩm Bình: -Nếu như anh có thể ở lại thì càng tốt, anh đừng quên anh còn nợ em một bữa cơm đấy!

Mặc dù cô vẫn chìm đắm trong quá khứ nhưng vẫn không thể thoát li khỏi hiện tại.

Chẳng mấy chốc trong sân chỉ còn lại hai người là Thẩm Bình và Vân Vy.

-Vân Vy, em đã đánh vọt lâu thế rồi, có mệt không?

Hôm nay chẳng hiểu sao mà cô không hề cảm thấy mệt mỏi, còn bảo Thâm Bình chơi đánh cầu với cô thêm một lúc nữa.

Vân Vy phát một quả cầu sang, chẳng may đập trúng vào cánh tay Thâm Bình. Cuối cùng Thâm Bình đành phải đầu hàng, mệt mỏi than vãn: -Hài... Vân Vy à, nếu như em muốn trút giận thì cũng phải để cho anh biết tại sao chứ?

Cuối cùng thì cô cũng bỏ cái vợt trong tay xuống: -Anh đưa em về nhà đi!- cô thực sự muốn về nhà để đánh một giấc. Có lẽ sau khi tỉnh dậy cô sẽ đủ tỉnh táo để đối mặt với tất cả. Cô cảm thấy đôi mắt của Giang Nhan giống như vầng trăng ở dưới đáy biển. Cô cứ mãi mê đuổi theo cái vầng trăng ấy để rồi từ từ chìm xuống biển: -Giang Nhan, xin lỗi anh!

Anh nhìn cô. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nói rõ ràng với anh: -Đến giờ tôi mới phát hiện ra có làm thế nào tôi cũng không thể quên được!- kể cả là quá khứ hay hiện tại, cuộc đời của cô đã không thể không có anh: -Đây đã là giới hạn chịu đựng của tôi rồi, thật sự đã đi đến giới hạn rồi!- mọi thứ như mờ đi trước mắt cô: -Vì vậy, đừng đòi hỏi tôi quá nhiều nữa!

Cô đã nằm mơ, mơ thấy cô và Giang Nhan cùng đi ăn kem. Đủ các loại kem bày khắp mặt bàn, hai người cùng thi xem ai ăn nhanh hơn. Cô xúc từng thìa kem rất to cho vào miệng, cuối cùng đã ăn nhanh hơn Giang Nhan hẳn một viên kem và đắc chí tiến hành hình phạt với anh. Cô co ngón tay giữa lại, búng mạnh lên trán anh. Kết quả là anh đã né được, thế là hai người lại rượt đuổi nhau khắp nơi, từ trong cửa hàng kem chạy ra ngoài đường lớn. càng chạy càng nhanh, cô không thể nào đuổi kịp anh. Cô hốt hoảng gọi tên anh nhưng có gọi thế nào anh cũng không chịu dừng lại. Mãi cho đến lúc cô tức phát khóc anh mới chịu dừng bước cahan. Anh nhướn mày, nghiêm túc nói với cô: -Vân Vy, anh phải đi rồi, anh phải đi trước em rồi!

Cô thở hổn hển không ra hơi, mắt không dám chớp lấy một cái, chỉ sợ mình vừa chớp mắt anh sẽ biến đi mất: -Giang Nhan ơi....- cô gọi tên anh nhưng khoảng cách giữa hai người ngày càng xa dần. Cô không biết làm sao đành móc điện thoại trong túi ra, liên tục áp vào tai gọi. Con búp bê trên móc treo điện thoại cứ đập vào mu bàn tay cô, đó là cái móc chìa khóa đôi mà cô với anh đã cùng mua. Con búp bê màu hồng phấn trên móc chìa khóa đang long lanh tỏa sáng dưới ánh sáng mặt trời.

-Giang Nhan, nhớ gọi điện cho em đấy!

-Giang Nhan ơi, đừng đi lâu quá anh nhé!

-Giang Nhan ơi, đừng quên nhắn tin cho em!

-Em sẽ ở nguyên chỗ cũ đợi anh, đợi đến khi nào anh quay trở về! Không biết là mất bao nhiêu lâu sau, cô đứng mỏi rã cả hai chân, màn đêm đã buông xuống từ lâu, những người trên phố đã trở về nhà hết cả. Cô đột nhiên cảm thấy rất lạnh, cô so vai thu mình lại. Đúng vào lúc cô nghĩ rằng mình sẽ bị đông cứng thì đột nhiên có một đôi chân xuất hiện trước mắt cô. Cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn.

Thân hình cao ráo, bộ quần áo com lê trắng thơm, khuôn mặt khôi ngô hiem có, đôi lông mày dài duỗi thẳng trên mặt, đôi mắt long lanh tựa như làn nước. Cô mơ hồ nhìn người đang đứng trước mặt, khe khẽ gọi: -Giang Nhan!- cô chỉ dám gọi thật khẽ bởi vì cô sợ anh sẽ biến mất trước mắt cô.

Anh cởi chiếc áo khoác ở bên ngoài ra khoác lên người cô. Anh thậm chí còn nhẹ nhàng hơn cả cô, anh nâng niu cô cứ như thể nâng niu một con búp bê làm bằng pha lê. Anh cúi xuống nhìn cô, đôi lông mi dài như đang cố che giấu biểu cảm trong mắt anh, cứ như anh đang sợ cô sẽ nhìn thấy điều bí mật trong mắt anh. Anh rảo bước trước mặt, cô vội vã theo sát anh. Bước chân của anh không nhanh cũng không chậm, vừa đủ để cô có thể

đuổi kịp. Cô chạy đến bên cạnh anh, nắm lấy bàn tay anh. Dường như ngay cả hơi thở của anh cũng rất nhẹ. Mặc dù khuôn mặt anh có vẻ lạnh lùng nhưng nụ cười trên môi anh vẫn thật dịu dàng.

Cô không tự chủ được mình gọi tên anh: -Giang Nhan ơi....

Anh dừng bước, ngoảnh đầu lại nhìn cô, ánh mắt anh càng trở nên tối hơn, giọng nói của anh tựa như những bông hoa tuyết đang lất phất trong không gian: -Anh không phải là Giang Nhan.

Cô thả tay anh ra.

Bàn tay anh buông thõng trong không trung, giống như những bông hoa tuyết đang lơ lửng.

Vân Vy giật mình tỉnh giấc, mở to mắt nhìn xung quanh. Cô giật mình không biết mình đang ở nơi nào, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra mình đang nằm trong khách sạn.

-Mang cho tôi một phích nước nữa nhé!- là giọng của Tiểu Thu. Vân Vy ngồi dậy, đầu vẫn nặng trĩu, mắt mũi nhòe nhoẹt chẳng nhìn rõ cái gì, mặt mày xám xịt như thể mọi vật đang quay mòng mòng trước mắt cô.

Tiểu Thu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô liền ngạc nhiên hỏi: -Cậu tỉnh nhanh thế còn tưởng cậu phải ngủ đến tận sáng mai đấy!

Vân Vy nhìn đồng hồ trên tay, hai giờ sáng.

Cô đã về đây như thế nào nhỉ? Rõ ràng là cô không say, sao lại....-Rốt cuộc cậu đã uống bao nhiêu rượu mà nôn ọe khủng khiếp thế hả?- Tiểu Thu vừa đưa nước cho cô vừa chất vấn.

-Tớ bị nôn à?- cô đâu có uống nhiều, chẳng phải những lúc vui uống rượu thường không dễ bị say hay sao? Rõ ràng cô đang nói chuyện với

Giang Nhan mà, sao đột nhiên lại say đến mức chẳng biết trời đất gì thế nhỉ?

-Cậu quên hết rồi à? Cậu nôn hết cả ra chần đệm, còn nôn hết lên người người ta nữa!

-Ai đưa tớ về đây thế?- mặc dù hỏi vậy nhưng trong lòng cô thừa biết đáp án là gì. Cô và Thẩm Bình đều say mèm, chỉ có một mình Giang Nhan là tỉnh táo.

-Giang Nhan công cậu về đây đấy!

Vân Vy dờ khóc dờ cười, cô không bao giờ muốn để Giang Nhan nhìn thấy bộ mặt xấu xí của mình, thế mà cuối cùng cô vẫn mắc phải sai lầm này. Cô thật không dám tưởng tượng ra cái bộ dạng thảm hại của mình lúc ấy nữa.

-Anh ấy đâu rồi?

-Vừa đi xong!- Vân Vy liền bước xuống giường, cố gắng kiểm soát bước chân của mình. Cô đi ra ngoài mở cửa nhìn, thấy bên ngoài hành lang vắng tanh chẳng có một ai. Cô thật là ngốc, lúc này có lẽ anh ấy đã đi rồi.

-Vân Vy, sao cậu không đi dép thế?- Tiểu Thu vội vàng cầm một đôi dép lê đuổi theo cô.

Cô như người mất hồn quay người lại, đi vào trong phòng, thậm chí còn quên không buồn khóa cửa. Mãi hồi lâu sau cô mới nhìn rõ khuôn mặt của Tiểu Thu: -Cậu bảo tớ phải làm sao đây?

Năm Giang Nhan tốt nghiệp đại học, anh ra ngoài uống rượu với bạn cùng kí túc, kết quả là tối đó anh uống quá nhiều, không biết anh đã chạy đến công trường cô như thế nào rồi nhất định bắt cô phải ra ngoài gặp anh.

Mặt anh đỏ bừng giống như một quả táo. Anh áp mặt vào cổ cô, một hồi lâu sau mới đứng thẳng người lên nói: -Vân Vy, anh có chuyện muốn nói với em!

Anh cầm tay cô kéo về kí túc xá của anh. Lúc ấy trống ngực cô đập thình thịch, không biết rốt cuộc anh định làm cái gì?

Những cơn gió đầu hạ phả vào mặt mát rượi.

Những người trong kí túc đều ngoan ngoãn đi ra ngoài để tạo cho họ một không gian riêng.

Giang Nhan kéo tay cô ngồi xuống giường, ánh mắt của anh sâu thẳm hơn bình thường, ánh mắt ấy nhìn cô say đắm nhưng lại khiến cho cô có chút e sợ: -Vân Vy...- anh đột nhiên nghiêng đầu lại gần cô, đôi môi mỏng như dán chặt vào môi cô. Cô hơi giãy giụa, anh lập tức vòng tay ôm chặt lấy cô: -Vân Vy, em nhất định phải nói rằng anh sẽ không bao giờ rời xa anh!

Mặc dù cô rất sợ ở bên ngoài cửa có người nghe lén hai người, thế nhưng cô không sao thoát ra khỏi vòng tay anh được. Cô nghiêng chặt răng, trả lời anh rõ từng tiếng một: -Không đâu, không bao giờ em xa anh!

Anh thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ như một đứa trẻ con: -Vậy thì tốt, vậy anh sẽ nói với em một bí mật!

Cô khẽ ậm ừ.

Anh tìm một chỗ ngồi dựa lưng cho thoải mái, càng siết chặt lấy cô.

-Anh đã muốn nói cho em biết từ lâu rồi, nhưng chỉ sợ em giận....Cô lắng tai nghe, rất tò mò muốn biết rốt cuộc anh định nói với cô chuyện gì. Trước đây anh đã từng có bạn gái? Cô biết anh rất được đám con gái yêu mến.

Mấy hôm trước còn có không ít các cô nữ sinh đến trường dò hỏi cô. Mỗi lần hai người đi dạo cũng có người để ý đến.

Trong số đó có hai cô gái cực kì xinh đẹp cứ nhìn Giang Nhan bằng ánh mắt rất kì lạ.

Có phải là....

Đợi mãi mà cô chẳng nghe thấy Giang Nhan nói gì. Cô thử gọi anh mấy lần mà vẫn không có động tĩnh gì. Cô phải dùng hết chín phần sức mạnh của mình, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi vòng tay anh được, ấy vậy mà cô lại phát hiện ra rằng đôi mí mắt của anh đã nhắm lại, ngủ say tít chẳng biết trời đất gì nữa.

Cô vốn định bỏ về nhà lúc anh đang ngủ say, nào ngờ anh đột nhiên cảm thấy khó chịu trong người liền ngồi dậy nôn ọe, nôn hết cả ra người, ra giường. Thế nên cô đành phải ở lại chăm sóc cho anh và thu dọn “bãi chiến trường”. Mãi dọn dẹp nên cô chẳng để ý, kí túc xá đã đến giờ khóa cửa, cô đành phải ở lại kí túc của anh qua đêm. Môi trường lạ lẫm khiến cho cô có cảm giác rất kì lạ, nhắm mắt nằm sát bên cạnh anh một lúc mà cô không dám ngủ.

Cũng may là chuẩn bị tốt nghiệp, có người đang đàn ghi ta và hát hò ở dưới kí túc. Cô lẳng tai nghe những bài hát quen thuộc, lẳng lẽ nhìn anh đang ngon giấc. Từng phút chầm chậm trôi qua, bầu trời bắt đầu hửng sáng.

Sau khi trời sáng, Giang Nhan tỉnh giấc, phát hiện ra cô đang ở bên cạnh mình liền ngậy người vì kinh ngạc rồi ngay sau đó cảm thấy vui mừng như một đứa trẻ con. Anh đặc chí nhìn cái ga giường và bộ quần áo mà cô đã giặt cho anh.

Thế nhưng khi cô hỏi anh định nói chuyện gì với mình thì anh đã nhướn mày chối biến: -Anh quên mất rồi!

Cô không tin, tiếp tục chất vấn. Anh ngậy người nhìn cô, vẻ mặt mơ hồ: -Anh bảo là có chuyện quan trọng phải nói với em thật à?

Cô cảm thấy hình như là anh đang giả vờ ngốc liền xách túi đi thẳng ra khỏi kí túc của anh. Anh lễ đẽo theo sau giải thích. Nào ngờ càng nghe anh giải thích cô càng bực mình.

Cô kể ra cũng thật là nhỏ mọn, chỉ vì một câu nói mà giận anh cả tuần liền.

Giờ nghĩ lại mới biết trong tình trạng say xỉn như vậy rất có thể anh đã quên mất thật.

Tình cảnh hôm nay hoàn toàn ngược lại với ngày hôm đó, hôm nay cô là người say, còn Giang Nhan là người chăm sóc cho cô.

-Cậu không biết đâu, chân cậu bẩn lắm, chính anh ấy đã lau cho cậu đấy!

Vân Vy nghe rồi vô cùng kinh ngạc, cô im lặng nhìn Tiểu Thu hồi lâu: -Sao cậu không ngăn anh ấy lại?

Tiểu Thu tỏ vẻ ấm ức: -Trong tình cảnh ấy làm sao tớ tra tay vào được?- cô ngáp ngừng một lúc rồi lại nói: -Mà cho dù tớ có làm giúp cậu thì chưa chắc đã bằng được người ta đâu!

Tiểu Thu đóng cửa phòng lại, kéo Vân Vy ngồi lại giường rồi bắt đầu hỏi không ngừng: -Vân Vy, cậu với Giang Nhan rốt cuộc có chuyện gì hả? Sao tớ không nhìn

Chẳng cứ gì người ngoài, ngay chính bản thân cô cũng còn không rõ nữa là.

-Anh ấy sắp lấy vợ rồi!

Cuộc đời của anh đã được sắp đặt, ngày lành tháng tốt đã được định sẵn. Trên đường đời của anh đã không còn vị trí của cô nữa rồi.

Tiểu Thu “A” lên một tiếng, một hồi lâu sau mới lên tiếng: -Anh ấy sắp lấy vợ á? Không phải chứ? Vậy anh ấy với cậu, hai người....- nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm của Vân Vy, cô “lục tung” trong đầu mình mà không sao tìm ra được một lời an ủi: -Cũng chưa chắc đâu, nói không chừng anh ấy sẽ...không lấy vợ nữa mà sẽ ở bên cậu....

-Đừng có mơ nữa!- Vân Vy kéo cái chăn nằm lại giường. Cô chẳng phải là thần tiên, làm gì có cái tài cán mê hoặc lòng người ấy? Cô hi vọng biết bao mình chính là con yêu tinh răn trong “Bạch xà truyện” để sau bao lần chuyển kiếp cô vẫn có thể nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên và có thể khiến cho anh mãi mãi chỉ yêu mình, mãi mãi chỉ ở bên cạnh mình mà thôi.

-Thưa anh, anh cần size bao nhiêu ạ?

Giang Nhan cúi đầu nhìn xuống chân cô bán hàng: -Nhỏ hơn chân cô một chút!

-Vậy là số 37 rồi!- cô bán hàng vui vẻ đáp: -Để tôi lấy cho anh xem!

Cô bán hàng tìm trong đống hàng hóa một đôi giày có kích cỡ mà Giang Nhan cần: -Anh xem size này có được không?- Giang Nhan lấy tay đo thử chiếc giày, hình như vẫn to hơn chân cô ấy một chút, chắc đi vào là vừa.

Giang Nhan gật gật đầu nói: -Tôi lấy đôi này!

Cô bán hàng nhanh tay gói đôi giày lại giúp anh, vui vẻ đi đến trước máy tính, vừa thao tác vừa xin lỗi: -Phiền anh đợi cho một chút!

Cô bán hàng vừa nhập mặt mã hệ thống bán hàng vừa len lén nhìn chàng trai đang đứng trước mặt. Anh ấy là vị khách đầu tiên của cửa hàng cô. Sáng nay cô đã đến cửa hàng sớm hơn những nhân viên khác, thế mà đi từ xa đến cô đã nhìn thấy anh đang đứng chờ ở bên ngoài cửa hàng. Khuya áo vét của anh mở ra, tay đút vào túi quần, thân hình cao ráo, đôi mắt phượng thôn dài trong veo như pha lê.

Chẳng mấy khi gặp được một người đàn ông đẹp trai như vậy, thế nên cô rất nhiệt tình giới thiệu cho anh các mẫu giày ở trong cửa hàng.

Anh lấy một đôi giày mà mình thích ở trên giá hàng xuống. Để kiểm tra độ mềm của chiếc giày, anh còn thò tay vào trong chiếc giày để thử, sau đó mới hài lòng hỏi đến size của đôi giày.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông nào lại dùng tay để đo chiều dài chiếc giày.

Cô đưa hóa đơn thanh toán cho anh, nhẹ nhàng nói: -Hóa đơn của anh đây ạ!

Người được đi đôi giày do anh ấy mua chắc chắn là rất hạnh phúc.

Giang Nhan đặt đôi giày lên ghế lái phụ. Trước khi khởi động xe, anh lại không nén được lấy ví tiền ra xem. Trong ví của anh có một bức ảnh, trong bức ảnh là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đôi mắt nheo nheo lại cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

“Bác sĩ Giang”....anh nhớ lại hình ảnh của cô kéo lấy cánh tay và gọi tên anh trong nhà ăn hôm đó. Giọng nói của cô có vẻ run run, đôi mắt ánh lên nỗi đau đớn không thể kìm nén, ánh mắt người đang trong một giấc mộng; khi anh cất tiếng nói chuyện với cô, anh phát hiện ra khóe mắt cô long lanh những giọt nước mắt. Điều quan trọng là, anh phát hiện ra một sự thực cực kì đáng sợ, đó là khi nghe thấy cô gọi anh là Giang Nhan, bác sĩ Giang, trong lòng anh vô cùng vui vẻ. Giang Nhan đóng ví lại nhét vào

trong túi. Hôm qua, sau khi nhận được tin nhắn của cô, anh đã thần thờ suốt cả ngày trời. Suốt cả ngày hôm qua, trong đầu anh chỉ có từng câu từng chữ mà cô đã nói. Đến khách sạn đột nhiên gặp cô ở đó, anh cũng vô cùng kinh ngạc. Khi lãnh đạo giới thiệu hai người làm quen với nhau, anh thật sự không tìm được lời nào để nói. Vẻ mặt cô lúc ấy chợt sa sầm, có vẻ rất bất mãn với thái độ của anh.

Anh vốn nghĩ rằng bản thân mình đủ lí trí và điềm đạm.

Giang Nhan mở cửa sổ xe ra, sa cơn mưa ban sáng, bầu không khí trong lành thoang thoảng hương hoa đưa lại. Những cảnh tượng trong quá khứ lần lượt hiện về như một thước phim quay chậm. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, đột nhiên chạy vào tầm chụp ảnh của anh. Rõ ràng cô đang nhìn trộm anh, ấy thế mà lại tỏ vẻ như không để ý đến anh. Đôi mắt ấm áp của cô giống như một ánh sáng mặt trời mùa xuân chiếu rọi vào lòng anh. Duyên phận của hai người có lẽ đã bắt đầu từ lúc ấy. Anh nhanh tay ấn nút ghi lại hình ảnh của cô vào trong cuộc đời mình.

Xe vừa đỗ xích trước cửa khách sạn thì đột nhiên chuông điện thoại của anh reo lên. Anh ấn phím nghe.

-Giang Nhan, anh đang ở đâu?

-Anh vẫn đang họp ở bên ngoài.

-Vậy anh ở phòng số mấy? Em lên tìm anh!

Anh ngậm ngừng hồi lâu, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Trước cửa khách sạn, Khang Di tay cầm điện thoại đang đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng cũng phát hiện ra anh. Cô nhoèn miệng cười mừng rỡ.

-Sao em lại đến đây?

Khang Di cười tươi rói: -Dì bảo em đến đây!- cô hươ hươ túi đồ trong tay: -Đều là mấy thứ anh thích ăn đấy!

Cô với mẹ Giang Nhan vốn dĩ đã đi siêu thị mua rất nhiều đồ ăn, chuẩn bị làm một bữa thịnh soạn cho Giang Nhan nhưng không ngờ anh lại phải đi dự tiệc không về.

Chắc là do nhìn thấy cô có vẻ thất vọng nên mẹ Giang Nhan đã đề nghị: Chúng ta cùng nấu nướng rồi con mang sang cho nó nhé!

Nếu như là những buổi tiệc tùng xã giao bình thường thì cô đã chẳng đến tận đây. Nhưng thật trùng hợp là An Luy, chị em tốt của cô lại là giám đốc thị trường của tập đoàn E. Tối qua, sau khi nhìn thấy Giang Nhan ở đây, An Luy đã gọi điện báo cho Khang Di biết và mời cô lại đây chơi. Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi quyết định sẽ cho Giang Nhan một bất ngờ.-Cần gì phải phiền phức thế, tối nay là anh về nhà rồi!

-Vừa hay em cũng đến đây chơi mà!- cô siết chặt cái cặp lồng giữ ấm trong tay, vội vàng giải thích: -Chị An Luy ở tập đoàn E là bạn của em. Em thường đi mua sắm với chị ấy, anh đã từng gặp rồi đấy!

Giang Nhan ngẫm nghĩ rồi đáp: - không nhớ nữa!- tối qua anh cứ như người mất hồn, không chú ý đến sự xuất hiện của An Luy cũng là điều dễ hiểu.-Đúng vậy!- Khang Di cười cười: -Anh không mấy quan tâm đến những chuyện thế này!- nhưng kể cũng lạ, anh là người có trí nhớ phi thường, lúc cô còn nhỏ thường xuyên nhờ anh kèm cặp học hành. Một người chỉ cần gặp mặt một lần là anh đã nhớ rất kĩ rồi.

Khang Di chăm chú nhìn khuôn mặt của Giang Nhan, đôi mắt thuôn dài của anh hần lên những tia máu, đầu lông mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt không mấy rõ ràng, đầu óc lại không tập trung.

Hai năm nay không ít lần anh có vẻ mặt này, vẻ mặt thất thần và hệt hẫng. Trước đây cô còn tưởng anh không giống như những người khác, mãi

mãi chẳng bao giờ bị bất cứ thứ gì làm cho buồn phiền.

Cô luôn “thận trọng” mang đến cho anh những niềm vui, nhưng mặc cho cô có làm thế nào thì cũng chỉ là nhọc công mà thôi. Phải đợi đến khi anh chìm vào giấc ngủ say, cô mới dám chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh. Cô không biết được đằng sau cái diện mạo đẹp đẽ của anh còn ẩn chứa những điều gì?

Anh là một người đàn ông xuất sắc đến vậy, sao có thể buồn phiền như những người đàn ông tầm thường khác?

Mấy ngày gần đây, cuối cùng thì cô cũng tìm ra được đáp án.

Tối hôm ấy ngủ nhờ ở trong căn hộ của anh cô mới biết thường ngày anh đã bán mạng làm việc ra làm sao. Nửa đêm cô tỉnh lại, nhìn thấy anh đang nằm bò ra bàn mà ngủ, chiếc áo vét cũng trượt xuống khỏi vai. Cô nhón chân lại gần đắp lại cái áo lên vai anh, vô tình nhìn thấy một tấm danh thiếp ở trên bàn làm việc của anh.

Vân Vy. Chính là chủ nhân của số điện thoại đó trong máy anh. Cô bắt đầu hoài nghi vị trí của cô gái tên Vân Vy này trong lòng anh.

Vài năm trước, anh phải làm phẫu thuật tim, tỉ lệ thành công chỉ có một nửa. Lúc anh được đẩy vào trong phòng phẫu thuật, vẻ mặt điềm tĩnh như không có gì xảy ra. Anh nhắm hờ mắt, hai tay nắm chặt, lúc ấy có phải trong đầu anh chỉ nghĩ đến hình ảnh của Vân Vy?

Cô đã sớm đoán ra trong lòng anh đã có người khác, thế nhưng cô đâu có ngờ người ấy lại được anh giữ chặt trong tim.

Cô thật sự không cam tâm, rõ ràng cô đã quen biết với anh lâu như vậy rồi, tại sao đến phút chót vẫn bị thua kẻ khác?

Cô nhớ lại lúc còn nhỏ, cô đã nhờ anh vẽ một bức tranh thật đẹp. Anh đã vẽ một căn nhà, trước căn nhà có trồng đủ các loại hoa cỏ. Sau khi lớn lên, cô lại giở lại bức tranh ấy ra, ngồi ngây người trên ghế sofa mà thầm nghĩ, liệu trong căn nhà đó của anh có chỗ cho cô không?

Giang Nhan vừa đỗ xe lại thì Khang Di nhận được điện thoại của An Luy: -Đến nơi chưa?

Khang Di gạt hết những suy nghĩ mông lung trong đầu, bình thản trả lời: -Mình đến rồi!

An Luy vui vẻ nói: -Thế thì tốt, tớ đã hẹn người ta đến sân cầu lông thi đấu rồi, cậu mau qua đây giúp mình đi!

Khang Di nhận ra giọng điệu có vẻ như đang đùa cợt của An Luy liền tò mò hỏi: -Thi đấu với ai?

An Luy cười đáp: -Còn ai nữa, chính là cái khối keo vụn năng ấy mà!

Vân Vy vừa bôi xong kem đánh răng lên bàn chải, đưa bàn chải lên miệng thì có tiếng gõ cửa.

Tiểu Thu vội vàng bỏ những lọ trang điểm trên tay xuống, chạy ra mở cửa.

Có ai đó lịch sự hỏi: -Xin hỏi có cô Vân Vy ở trong phòng không ạ?

Nghe giọng nói này thì hình như là của Thẩm Bình. Vân Vy vội vàng đi ra thò đầu ra ngoài nhìn. Thẩm Bình vừa nhìn thấy cô đã toét miệng cười: -Mau mau lên! Vân Vy, tôi có chuyện này muốn nhờ cô, không được phép từ chối đâu đấy!

Cô cứ tưởng rằng lần sau gặp lại Thẩm Bình chắc sẽ ngại ngùng lắm, nào ngờ tâm trạng cô vẫn rất bình thản.

Thẩm Bình đương nhiên còn nhớ rất rõ hôm đó có người đã ghé vào tai anh mà dặn dò: -Sau này gặp Vân Vy chớ có nhắc đến chuyện tối nay!

Thật không ngờ Giang Nhan lại là một người suy nghĩ chu đáo đến thế.

-Vân Vy, cô nhìn tôi ăn mặc thế nào?- trải qua buổi tối cùng nhau uống rượu và nói chuyện, tình bạn giữa hai người chợt có bước phát triển mới, nói chuyện đã khá thân thiết.

Vân Vy chăm chú nhìn cách ăn mặc của Thẩm Bình ngày hôm nay: đi giày thể thao, quần thể thao, áo phông rộng, trong tay cầm bộ vợt cầu lông mới tinh.

-Vân Vy, cô có biết đánh cầu lông không?- Thẩm Bình năn nỉ: -Không biết đánh cũng được, coi như là đứng vào giả bộ đánh cũng được!Thường ngày cô rất ít vận động nhưng cũng có biết chơi đánh cầu, chỉ có điề đã lâu không động đến nên có kém đi nhiều. Giang Nhan rất thích vận động, anh biết đủ các môn thể thao, nào là bóng rổ, bóng chuyền, bóng bàn....

Chắc là vì thấy cô suốt ngày ngồi trên khán đài làm khán giả cũng chán nên anh đã nghĩ đủ mọi cách để kéo cô cùng thể dục thể thao với mình.

Trong các môn thể thao, cô cảm thấy cầu lông là môn thể thao đơn giản nhất, chỉ tiếc là các tế bào vận động của cô thật sự quá khiếm khuyết, Giang Nhan cũng chẳng phải là một thầy giáo giỏi nên đã luyện không biết bao nhiêu lần mà cô vẫn chẳng có tiến bộ gì, nhất là trong động tác phát cầu. Anh phát cầu rất đẹp, trong khi đó cô lại chẳng khác gì một con vịt lạch bạch. Chưa nói đến tư thế, mà ngay cả kĩ thuật của cô cũng chẳng ra làm sao. Mười lần phát cầu thì phải đến tám, chín lần không qua lưới.

Thực ra cô có lén nhờ người dạy mình mấy lần, thế nhưng mỗi lần chơi với Giang Nhan, chẳng bao giờ anh chịu nương tay với một “tay vợt

mới” như cô cả. Thế là đã có không ít lần hai người cãi nhau âm ỉ về chuyện này. Đối với người yêu trẻ tuổi, cô thực sự không thể đòi hỏi quá nhiều, thế nên để thể hiện sự độ lượng của mình, cô đã kiên trì luyện tập với hi vọng sẽ cho Giang Nhan một bất ngờ. Ai mà ngờ Giang Nhan lại không chịu hiểu, từ đó về sau chẳng bao giờ nhắc đến chuyện đánh cầu lông với cô nữa, khiến cho cô tức nghẹn họng. Đàn ông và đàn bà quả nhiên có cấu tạo khác nhau mà!

Thẩm Bình thở dài đáp: -Cậu ta á, mới sáng ra đã không biết đi đường nào mất rồi! Hơn nữa đối phương là một nam, một nữ, giao hẹn trước là đánh đôi rồi, tôi chơi với Giang Nhan sao được?

-Nếu không để tôi hỏi người khác giúp anh, tôi thực sự....

Tiểu Thu đã vội viện cớ trốn ra ngoài rồi, nếu không cô có thể nhờ Tiểu Thu giúp mình.

-Tôi ngại không dám mở miệng, đặc biệt là với người trong công ty tôi, gần như ai ai cũng biết....

-Biết cái gì?

Thẩm Bình ngập ngừng một lát rồi nói: -Đối phương là người mà tôi thích!- anh cười như mếu.

Cuối cùng thì Vân Vy cũng hiểu ra ý của Thẩm Bình, chẳng trách mà tối qua anh ta lại than vãn như vậy!

-Thế anh muốn thắng hay muốn thua?

Thẩm Bình bật cười: -Cô nói xem?Đàn ông mà bị thua trong tình cảnh này thì thật là mất mặt. Nói không chừng còn gây ấn tượng xấu cho người ta nữa chứ. Cứ cố gắng hết sức là được, dù gì cũng không thể làm con rùa rụt cổ được!

Vân Vy ngẫm nghĩ hồi lâu: -Nhưng mà tôi không mang theo quần áo thể thao...- cô không thể mặc quần áo công sở đi thi đánh vợt với anh ta được. Mà không chỉ quần áo, sáng nay cô đã tìm kiếm suốt cả nửa ngày mà không thấy đôi giày của cô đâu cả. Kể từ tối qua sau khi về khách sạn, cô chẳng biết giày của mình đã đi đâu rồi.

Giang Nhan chợt nhớ ra điều gì liền thốt lên: -À rồi quên mất rồi, tối quan lúc Giang Nhan bế cô, giày của cô đã bị rơi xuống nước rồi.

Tối qua cô thảm hại đến vậy sao? Thê thảm tới mức độ đánh mất cả “áo giáp”?

Thế thì phải làm sao? Cô không thể đi dép lê ra đó được.

-Hay là bây giờ tôi lái xe ra ngoài mua cho cô một đôi nhé!

-Thôi bỏ đi!- Vân Vy nghĩ ngợi một hồi nói: -Để tôi đi mượn vậy!

-Đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy làm gì!- Thẩm Bình kéo Vân Vy đi: - Tôi biết cách đây không xa có một cửa hàng bán đồ thể thao. Chỉ là mua quần áo thể thao thôi mà, ngày xưa các tướng quân ra trận còn phải mua áo bào cơ đấy!

Câu nói hài hước của Thẩm Bình khiến cho Vân Vy bật cười. Hai người ngồi vào trong xe. Thẩm Bình gọi điện giải thích sẽ đến mượn một chút.

Vân Vy loáng thoáng nghe thấy người ở đầu dây bên kia nói: -Đừng có lâm trận rồi lại rụt đầu lại đấy! Chúng tôi không có nhiều thời gian đợi anh đâu!

Thẩm Bình đáp: -Làm gì có chuyện đó, chúng tôi sẽ đến sân ngay thôi!

Trước khi đi Thẩm Bình còn đưa mắt tìm kiếm xe của Giang Nhan, miệng lẩm bẩm: -Cái thằng ranh này, lái cả xe đi rồi, rốt cuộc đang làm cái gì nhỉ? Cậu ta có báo cáo với em không?

Vân Vy cười không biết có nên giải thích cho Thẩm Bình sự thực hay không.

-Hay là gọi điện thoại cho cậu ấy vậy?

Vân Vy ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu: -Thôi để sau đi!- thực ra thì điện thoại của cô đã hết pin từ tối qua rồi.

Thẩm Bình chăm chú quan sát vẻ mặt của Vân Vy, phát hiện vẻ mặt cô có gì đó kì lạ liền hỏi: -Sao thế? Cãi nhau à?

Vân Vy lắc đầu: -Không.....làm gì có!- cô thực sự không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cửa hàng bán đồ thể thao bên cạnh khách sạn không có nhiều đồ, cũng may là thân hình của Vân Vy khá cân đối nên cũng dễ mua. Cô mua một bộ quần áo thể thao màu trắng, sau khi mặc vào liền cột cao tóc lên, nhìn có vẻ rất khỏe và trẻ trung.

Chủ cửa hàng khen: -Bạn gái anh thật xinh đẹp! Một câu khen ngợi khiến cho Thẩm Bình đỏ mặt: -Tôi làm gì có cái phúc ấy!

Vân Vy muốn tự mình trả tiền nhưng Thẩm Bình cứ một mực nài nỉ: - Là do tôi nhờ cô giúp đỡ đấy mà. Nếu bảo là bộ quần áo này tôi mua tặng cho cô thì e là cô sẽ ngại. Hay là thế này đi, coi như là tính vào tiền của Giang Nhan đi!

Khả năng ăn nói của Thẩm Bình không tồi, Vân Vy nghe vậy chẳng biết phải nói gì.

Xe của Thẩm Bình đã đến ngã tư, anh chỉ tay về phía chiếc xe đỗ ở cách đó không xa:- Xe của Giang Nhan kia. Sao cậu ta đến đây sớm thế không biết?

Thẩm Bình ấn còi mấy lần mà Giang Nhan vẫn không để ý.

Đèn xanh bật sáng, xe của Giang Nhan lướt qua, xe của Thẩm Bình bị chặn lại ở phần đường bên này.

Sau khi hết đèn đỏ, Thẩm Bình liền ra sức tăng tốc đuổi theo xe của Giang Nhan. Vừa đi vào trong khách sạn, anh ngay lập tức nhìn thấy Giang Nhan đang nói chuyện với một cô gái xinh đẹp.

Thẩm Bình vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không nén được cười: - Giang Nhan dám lén lút đi lại với gái đẹp sau lưng em. Đợi lát nữa chỉ có hai đứa, em nhớ xử cậu ta cho đẹp vào!

Nghe Thẩm Bình nói vậy Vân Vy mới chột giật mình ngẩng đầu nhìn.

Đúng lúc ấy Giang Nhan đang đưa tay ra đón lấy cái cặp lồng màu đỏ. Vân Vy chỉ nhìn qua cũng nhận ra người đứng bên cạnh anh chính là Khang Di. Cô còn chưa định thần lại thì Thẩm Bình đã lái thẳng xe đến trước mặt Giang Nhan, ấn còi inh ỏi.

Giang Nhan và Khang Di cùng ngẩng đầu nhìn. Khi những ánh mắt chạm vào nhau, Vân Vy không khỏi cười như mếu. Lần này cô biết chạy đi đâu cho thoát đây?

Khang Di mặc một chiếc váy màu bạc chấm đầu gối, chân đi một đôi boots màu xám cực kì thời trang, mặt trang điểm khá cầu kì, yếu điệu đứng ở đó giống hệt một con búp bê xinh đẹp tuyệt trần.

Nhìn thấy Vân Vy, Khang Di không thể che giấu được ánh mắt sừng sốt của mình. Cô chột khựng lại rồi cười khẩy, đưa tay lên bắm lấy cánh tay

của Giang Nhan.

Thẩm Bình với Vân Vy vừa bước xuống khỏi xe, Khang Di đã cướp lời: -Giang Nhan, mau giới thiệu cho em biết hai người này là ai đi!

Vân Vy đứng bất động không nói nửa lời. Thẩm Bình vẫn chưa phát hiện ra điều gì lạ thường, anh nhiệt tình chìa tay ra định bắt tay Khang Di: -Giang Nhan, đây là....

Anh chưa nói hết thì đã bị Vân Vy kéo lại.

Khang Di và Vân Vy bốn mắt nhìn nhau.

Khang Di lắc lắc cánh tay Giang Nhan, đòi anh phải cho mình một đáp án.

-Đều là bạn của anh!- Giang Nhan nói ngắn gọn.

Vân Vy túm chặt gấu áo, nụ cười như đông cứng trên môi.

Khang Di thản nhiên chìa tay ra trước mặt trước mặt Vân Vy, nghiêng nghiêng đầu dựa vào vai Giang Nhan nói: -Xin chào!- đôi mắt to đen cong lên như hình trăng khuyết.

Vân Vy đưa tay ra bắt tay Khang Di, không dám ngẩng mặt nhìn Giang Nhan, nụ cười vô cùng gượng gạo: -Chúng tôi đi đánh cầu, hai người có qua đó không?

-Đúng vậy!- Thẩm Bình đứng bên cạnh tiếp lời: - Cùng đi cho vui! Đây là lần đầu tiên tôi với Vân Vy hợp tác với nhau, còn không biết kết quả ra sao. Đợi đánh vợt xong tôi sẽ mời mọi người đi ăn!

Đôi mắt Giang Nhan hơi nheo lại dưới ánh mặt trời, Khang Di mỉm cười vô cùng vui vẻ: -Được thôi, dù sao em cũng đến đây chơi mà!

Thẩm Bình và Vân Vy đi phía trước, Khang Di kéo tay Giang Nhan đi theo phía sau. Khang Di hào hứng nói: -Em với dì đã nhắm được một bộ đồ dùng gia đình, dì nói chắc chắn anh sẽ thích, kiểu dáng đơn giản mà đẹp, không có mùi gì lạ thường, người bán hàng còn nói nó được thiết kế chuyên dành cho các bà bầu. Đợi khi nào chúng ta về nhà sẽ qua đó xem xem anh có thích không nhé?

Giang Nhan chỉ ậm ừ cho xong chuyện.

-Gần đây dì vui lắm, sức khỏe đã tốt hơn nhiều. Mẹ em nói sau khi lo xong chuyện của chúng ta, bố mẹ sẽ cùng đi du lịch.

Trước sự thân mật của Giang Nhan và Khang Di, Vân Vy và Thẩm Bình chẳng khác gì những người thừa.

Nghĩ đến đây, Vân Vy cảm thấy trong lòng mình vô cùng khó chịu. Thẩm Bình lấy ra một cái kẹo nhét vào tay Vân Vy: -Em nếm thử xem, ngon lắm đấy!

Vân Vy bóc kẹo bỏ vào miệng. Nào ngờ cái kẹo chua tới mức khiến cô sớn gai ốc.

Lúc này Thẩm Bình mới sực nhớ ra là chỉ có anh mới ăn quen loại kẹo này, người khác chưa chắc đã ăn được, đặc biệt là lớp bột bao bên ngoài kẹo chua đến mức có thể khiến cho người chảy nước mắt.

Mắt Vân Vy quả nhiên đỏ hoe. Thẩm Bình luống cuống không biết phải làm thế nào, cuống quýt lục túi tìm giấy ăn: -Thực ra ngậm một lúc thì kẹo cũng ngọt lắm. Chỉ cần cố gắng chịu đựng khoảng mười giây đầu thôi. Thực ra loại kẹo này ăn rất ngon mà!- anh cũng nhận ra tâm trạng của Vân Vy không được tốt, định dùng thứ gì đó để an ủi cô, nào ngờ lại làm tình trạng càng thêm tồi tệ.

Thẩm Bình vừa tìm thấy giấy ăn đưa cho Vân Vy thì cô đã xua tay nói:
-Không cần đâu, giờ nó đã ngọt rồi!

Ngọt tới mức đắng ngắt trong miệng.

Lúc bốn người đi đến sân cầu lông thì đã có người đang ở đó khởi động rồi.

Khang Di chỉ đưa mắt nhìn xung quanh một hồi, sau đó ánh mắt cô hướng đến một người trên sân. Cô vội vàng kéo tay Giang Nhan đến đó: - An Luy.... An Luy ơi....

Tất cả những người có mặt trên sân đều ngoảnh lại nhìn cô.

Vẻ mặt của Thẩm Bình chợt trở nên rất khó coi: -Hai người ấy sao lại quen nhau nhỉ? Vân Vy, chẳng nhẽ cả hai ta mới phút chốc đã trở thành những kẻ bị lãng quên rồi hay sao?- Thẩm Bình ngập ngừng: -Anh thì khỏi phải nói, nhưng em với Giang Nhan rất cuộc là....

Vân Vy cầm lấy cái vợt trên tay Thẩm Bình: -Chuyện này có thể cứ để thời gian giải thích không?- cô nhất thời không biết phải giải thích như thế nào với anh.

Cũng may là sự chú ý của Thẩm Bình nhanh chóng hướng về phía An Luy. Thẩm Bình ngẩn người ra như một con rối bị trói hết chân tay, mà đầu dây nối với con rối lại nằm trong tay An Luy. Thẩm Bình nói rất đúng, bọn họ đang cùng một lập trường.

Vân Vy cảm thấy rất khó hiểu, với tính cách của Thẩm Bình sao có thể yếu đuối như vậy trong tình yêu. Nhưng có một điều phải thừa nhận đó là con mắt của anh ta cũng không tồi. Đối tượng là cô An Luy, là một người vô cùng xinh đẹp và năng động, chỉ có điều ánh mắt có hơi quá sắc sảo. Bọn cùng chơi với cô là một người đàn ông cao to người châu Âu, nói tiếng Trung rất sõi.

Lúc Vân Vy và Thẩm Bình khởi động làm nóng người, Thẩm Bình phát hiện ra: -Vân Vy, em đánh cũng không tồi đâu!

Mặc dù Thẩm Bình cảm thấy rất tự tin nhưng Vân Vy vẫn cảm thấy đội của họ đại bại là cái chắc. Cái gã tây bạn của An Luy cứ đứng bên cạnh chỉ chỉ chỏ chỏ, lại còn bắt chước các động tác của Thẩm Bình khiến cho An Luy cứ bò lăn ra mà cười.

Kết quả cuối cùng đúng như Vân Vy đã dự đoán. Vốn dĩ kỹ thuật của Thẩm Bình và cô cũng không đến nỗi tồi nhưng khi kết hợp với nhau lại trở nên vô cùng hỗn loạn, thế nên bị người ta “đánh” cho trở tay không kịp.

Thẩm Bình thở hồng hộc vì mệt, thế mà Vân Vy lại chẳng giúp được gì.

Ba hiệp thi đấu kết thúc, gã người tây hóa ra lại là kẻ bất mãn nhất, luôn miệng căn nhắc: -Kỹ thuật của các người kém quá, khó khăn lắm mới có cơ hội luyện tập, nào ngờ chẳng bị toát lấy một giọt mồ hôi!An Luy đành phải nhẹ nhàng an ủi bạn mình.

Vân Vy len lén nhìn về phía Giang Nhan, đúng lúc ấy Giang Nhan cũng đang nhìn sang cô, ánh mắt của anh vô cùng bình thản nhưng dường như lại có thể nhìn thấu tâm can của cô.

An Luy nói mãi mà không dỗ dành được anh chàng tây bạn mình. Anh ta nói rằng đây là thời gian rèn luyện sức khỏe của mình, cứ ở đây thật chẳng có tác dụng gì, thế nên có nói thế nào anh ta cũng một mực đòi đi.

An Luy nghĩ mãi mà không biết làm thế nào, đành phải cầu cứu Khang Di. Khang Di mím môi đáp: -Mình đâu có biết chơi cầu lông.An Luy hướng ánh mắt cầu cứu sang Giang Nhan: -Thế còn Giang Nhan. Anh ấy có biết chơi không?

Khang Di ngao ngán lắc đầu: -Anh ấy chẳng bao giờ chơi thể thao cả! Vân Vy không tự chủ được mình quay sang nhìn Giang Nhan. Lúc còn học đại học, chỉ cần có Giang Nhan xuất hiện trên sân vận động là sẽ có hàng đám con gái đến ngắm anh.

Khi chơi anh thể thao, khả năng phối hợp giữa các bộ phận trong cơ thể rất nhịp nhàng, các động tác vô cùng đẹp mắt. Cô thường trách anh bày trò “dụ ong bướm” tìm đến, anh một mực phủ nhận: -Anh làm thế chẳng phải là để cho em xem hay sao?

Lẽ nào ngay cả những điều này cũng đã thay đổi rồi?

Cô đang mải nghĩ thì Giang Nhan đã đến gần, đưa tay ra lấy chiếc vợt trên tay Thẩm Bình nói: -Tôi có biết chơi đôi chút.

Sắc mặt của Khang Di trở nên vô cùng khó coi: -Giang Nhan, anh....- còn chưa kịp nói hết thì An Luy đã cướp lời: -Mượn bạn trai của cậu một lát, đừng có nhỏ mọn thế chứ?

Để có thêm cơ hội ở bên cạnh gã người tây kia, An Luy đã năn nỉ anh ta tiếp tục chơi đánh đôi. Mà xung quanh đây chẳng còn cô gái nào khác nên Vân Vy nghiễm nhiên trở thành người được lựa chọn.

-Tôi không biết đánh vợt bằng tay phải!- nói không chừng sẽ làm Giang Nhan bị liên lụy. Dù gì trước đây hai người họ cũng từng phối hợp với nhau rồi, tình trạng thế nào Vân Vy chẳng còn lạ gì nữa.

-Chỉ cần đánh theo cách thức quen thuộc của cô là được!-Giang Nhan hơi cúi lưng xuống, nắm chặt tay Vân Vy và nhẹ nhàng vung vợt lên theo đường phát cầu. Cô chỉ mải ngắm đôi hàng mi đang rủ xuống của anh mà chẳng để ý đến những gì xung quanh.

-Em đã từng thử làm như thế này chưa? Sẽ tiết kiệm sức hơn đấy! Cô giật mình bừng tỉnh, anh đã đứng bên cạnh chờ đợi cô học theo cách mà

anh dạy cô. Cô vụng về thực hiện, cũng may là làm đúng. Anh mỉm cười nói: -Đúng rồi, đúng như vậy đấy!- anh lại cầm tay cô, hướng dẫn cô thực hiện lại động tác. Những lọn tóc của anh bay khẽ chạm vào má cô khiến cho mặt cô bỗng nhiên đỏ bừng.

Trước đây anh chỉ biết đứng bên cạnh cô mà than thở: -Vân Vy, sao em ngốc thế nhỉ?

Giang Nhan xắn tay áo lên, cởi một cái cúc áo sơ mi ra. Mặc dù không có thời gian chuẩn bị nhưng nhìn động tác cầm vợt của anh có vẻ chuyên nghiệp hơn Thẩm Bình nhiều.

Giang Nhan cầm vợt phát quả cầu đầu tiên. Vân Vy chăm chú quan sát, động tác của anh chẳng khác gì trong kí ức của Vân Vy, thậm chí còn đẹp mắt hơn cả trước đây nữa.

Sau mấy cú giao cầu, gã tây bật ngón tay cái lên nói: -Tuyệt lắm, kĩ thuật không tồi!

Thật sự không tồi! Mặc dù không đánh hăng như lúc còn học ở đại học nhưng cuối cùng thì cô cũng đã không còn phải ngồi ngoài làm vật trang sức cho anh nữa. Trước đây cô luôn cố gắng để có thể giúp đỡ anh, thế nhưng mỗi lần vào sân, cô lại trở thành một con vẹt hậu đậu, chẳng thể đỡ nổi lấy một quả cầu. Lúc Giang Nhan kết thúc trận thi đấu, anh thường chạy lại ôm chặt lấy cô. Nhưng cô luôn cảm thấy cái ôm ấy thật miễn cưỡng, nó khiến cho cô không thể nào vui lên được. Đến bây giờ, cuối cùng thì cô cũng giúp được anh một tay, thế nhưng sau khi chiến thắng rồi, cô lại chẳng thể chạy lại ôm chặt lấy anh.

Trong câu hỏi lựa chọn của đời người, đáp án không là A thì sẽ là B, làm gì có cái kết cục hoàn mỹ cơ chứ?

Sau ba hiệp, nhờ có Giang Nhan dẫn dắt mà cuối cùng đội cô đã chiến thắng đội của gã tây kia.

Gã người tây kia không mấy chú trọng đến chuyện thắng thua, vui vẻ chạy đến bắt tay Giang Nhan, miệng cười hớn hở.

An Luy nói thẳng với Khang Di: -Khang Di, chẳng phải cậu nói rằng Giang Nhan không biết chơi đánh cầu hay sao?

Khang Di trông có vẻ vô cùng căng thẳng, đôi mắt mở to dán chặt vào người Giang Nhan, chẳng để ý gì đến những người xung quanh. Mãi lâu sau Khang Di mới sực tỉnh, vội vàng trả lời An Luy: -An Luy, mình có chút việc, giờ mình phải đi trước đây!

Nói dứt lời cô liền ngoảnh đầu sang nói với Giang Nhan: -Giang Nhan, anh có thể đưa em về không?- Khang Di nhìn Giang Nhan bằng một ánh mắt long lanh và yếu đuối như một con thỏ non.

Thẩm Bình cúi đầu nhìn đồng hồ: -Đã là giữa trưa rồi, ăn xong cơm trưa rồi hãy đi!- anh vừa nói vừa khẽ chạm vào tay Vân Vy.

Vân Vy hiểu ý của . Nhìn cái bóng cao lớn của anh đứng ở đó, cô không biết phải mở miệng thế nào để níu giữ anh lại. Cô cố ý không ngoảnh đầu lại nhìn anh.

Thẩm Bình đành nói tiếp: -Hay là thế này đi, dù sao ở đây cũng không có việc gì, chúng ta cùng về thành phố đi!

Vân Vy vốn định ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện ra Khang Di đang kéo kéo vạt áo của Giang Nhan, đôi mắt đã đỏ hoe, nghẹn ngào không nói ra lời.

Hóa ra cô thực sự để tâm đến anh, nhưng vẫn phải cố gắng giả vờ như không để tâm.

-Em không thể đi, em còn có việc phải làm!- cô nắm chặt hai bàn tay lại, nở nụ cười gượng gạo: -Công ty em dù sao cũng là bên tổ chức, còn có

rất nhiều việc phải giải quyết sau vụ này!

Thẩm Bình nhìn Vân Vy bằng ánh mắt nghi hoặc: -Vân Vy, thế.... Giang Nhan....Vân Vy mỉm cười nhìn Thẩm Bình, thản nhiên như không nghe thấy anh nói gì hết. Cô khẽ đưa ánh mắt liếc Giang Nhan lúc đó đang đứng bất động ở bên cạnh, thế nhưng cô cố ý ngoảnh mặt đi như không để ý đến anh, chỉ nói với Thẩm Bình: -Nếu như anh có thể ở lại thì càng tốt, anh đừng quên anh còn nợ em một bữa cơm đấy!

Mặc dù cô vẫn chìm đắm trong quá khứ nhưng vẫn không thể thoát li khỏi hiện tại.

Chẳng mấy chốc trong sân chỉ còn lại hai người là Thẩm Bình và Vân Vy.

-Vân Vy, em đã đánh vợt lâu thế rồi, có mệt không?

Hôm nay chẳng hiểu sao mà cô không hề cảm thấy mệt mỏi, còn bảo Thẩm Bình chơi đánh cầu với cô thêm một lúc nữa.

Vân Vy phát một quả cầu sang, chẳng may đập trúng vào cánh tay Thẩm Bình. Cuối cùng Thẩm Bình đành phải đầu hàng, mệt mỏi than vãn: -Hài... Vân Vy à, nếu như em muốn trút giận thì cũng phải để cho anh biết tại sao chứ?

Cuối cùng thì cô cũng bỏ cái vợt trong tay xuống: -Anh đưa em về nhà đi!- cô thực sự muốn về nhà để đánh một giấc. Có lẽ sau khi tỉnh dậy cô sẽ đủ tỉnh táo để đối mặt với tất cả.

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghê

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Khó Mà Không Động Lòng

-Có phải gần đây cậu bị trúng tà không hả?

Giang Nhan lặng im nghe bạn mình trút giận.

-Chẳng phải trước đây cậu đã làm rất tốt hay sao? Bệnh tim của cậu không thích hợp vận động mạnh.

-Khoan đã, phải làm kiểm tra toàn diện mới được!

Giang Nhan ngồi ngây ra trong phòng khám chờ đợi. Bên cạnh anh còn có một đứa bé đang cầm một bức tranh ngồi chờ bố mẹ tan ca.

-Chú ơi....- thằng bé đưa bức tranh ra trước mặt Giang Nhan, dùng ngón tay mũm mĩm chỉ vào bức tranh.

Giang Nhan ngoảnh đầu lại nhìn, trong bức tranh là một con công trống.

-Chú ơi, chú có biết vì sao con công lại có bộ lông rất sặc sỡ không ạ?

Những sợi lông óng ả và rực rỡ.

T công lại có bộ lông đẹp dễ như vậy? Anh chợt nhớ lại ánh mắt của Vân Vy nhìn anh lúc ở sân chơi cầu lông: -Để thu hút các con công khác cháu ạ!

-Ồ....- thằng bé gật gù như hiểu ra điều gì.

Giang Nhan không nén được cười. Công trống có bộ lông sặc sỡ là để thu hút ánh mắt của người bạn tình mà nó thích. Cũng có thể anh thường không tự chủ được mình thu hút ánh mắt của cô, vì vậy hết lần này đến lần khác anh đã xòe “bộ lông vũ” của mình ra trước mặt cô.

Anh khẽ nắm chặt cánh tay mình. Cho dù có bảo vệ bộ lông ấy thật tốt thì có tác dụng gì nếu như chẳng mang ra cho cô ngắm nhìn?

Thẩm Bình tiễn Vân Vy về đến tận cổng nhà: -Thế nào? Có muốn mời anh lên ngồi một lát không?- Trên đường về nhà, lòng Vân Vy cứ nặng trĩu. Thấy cô như vậy Thẩm Bình không dám mở miệng hỏi. Nghĩ đi nghĩ lại, đứng từ lập trường của một người bạn, dù gì anh cũng nên làm rõ chuyện này. Trong con mắt của một người ngoài như anh, rõ ràng Vân Vy và Giang Nhan “chàng có tình, thiếp có ý”, thế mà giờ hai người lại như thế này, nhất định là có hiểu nhầm gì đó.

Vân Vy hơi do dự.

Thẩm Bình chớp chớp mắt: -Sao, sợ anh có ý đồ xấu xa à?

Vân Vy cúi đầu ngại ngùng: -Không phải....

Thẩm Bình bật cười: -Thôi được rồi, lúc nào muốn nói chuyện thì cứ bảo anh nhé!

Vân Vy đi được hai bước lại ngoảnh đầu lại, Thẩm Bình vẫn ở đó: - Anh Thẩm, anh có tin rằng trên đời này có chuyện thời gian quay ngược trở lại không?

Cô tưởng rằng Thẩm Bình sẽ lập tức phủ định, nào ngờ anh lại trầm ngâm ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: -Xét từ một phương diện nào đó thì anh tin. THời gian không thể quay trở lại, nhưng nếu như em thực sự nỗ lực thì có lẽ những thời khắc tươi đẹp mà em muốn có sẽ quay trở lại với em.

-Nếu như biết rõ là không thể thì sao?- hai người đã bỏ lỡ bao nhiêu năm rồi.

Thẩm Bình nói: -Vân Vy, em phải nhớ kĩ, trên đời này chẳng có cái gì là tuyệt đối không thể, chỉ có điều phải xem em có muốn làm hay không thôi!

Không phải là cô không muốn làm, chỉ là vì cô sợ hãi. Cứ nghĩ đến cái cảm giác đau đớn đến chết đi sống lại trước đây là cô lại cảm thấy bước chân như chùn lại. Vốn dĩ cô cứ nghĩ rằng chỉ cần người mà cô yêu vẫn còn ở trong kí ức của cô là đủ lắm rồi, thế nhưng không hiểu sao cứ mỗi lần gặp lại Giang Nhan là kí ức trong cô lại sụp đổ.

Cô đã thầm tự thuyết phục mình không biết bao nhiêu lần rằng, rõ ràng anh ấy đang sống rất tốt, bên cạnh cũng đã có bạn gái chăm sóc, sau này anh sẽ có một gia đình hạnh phúc, thế nhưng cô vẫn đau đớn như bị dao cắt phải. Thời gian cứ lặng lẽ qua đi, người bên cạnh cô giờ đã ra đi mãi mãi. Anh đã cùng cô đi qua hết những ngày tháng tuổi xuân tươi đẹp, vậy mà cô lại không thể ở mãi bên anh.

Vân Vy về phòng, thu dọn qua loa đồ đạc rồi nằm ngửa ra ghế sofa xem ti vi. Nằm được một lúc thì cô chợt phát hiện ra là bụng mình rỗng không.

Cô liền ngồi dậy đi vào nhà bếp. Lúc này cô mới nhớ ra là chỗ rau xanh trong nhà đã bị cô xử lí rồi, trong nhà bếp chỉ còn lại một túi mì ăn liền. Thế là cô đành xách túi đi đến cái chợ ở gần nhà để mua ít đồ ăn.

Lúc ra khỏi nhà trời mới chỉ hơi âm u, thế mà chẳng mấy chốc, bầu trời đã vằn vữa mây đen. Vợ chồng người bán hàng đã bắt đầu thu dọn sạp hàng, chồng ôm đứa con mới bảy tháng tuổi, vợ xách theo cái túi, cả nhà tất tưởi trở về nhà.

Lúc đi qua cô, người vợ nhận ra Vân Vy liền dừng bước, nói: -Sao giờ cô mới ra chợ? Sắp mưa rồi, cô mau về nhà đi!

Trong lúc nói chuyện, đứa bé cứ liên tục nhào qua vai bố để gọi mẹ: - Mẹ....mẹ....- người bán hàng nói vài câu với Vân Vy rồi vội vàng đuổi theo chồng con.

Cô với người phụ nữ ấy tuổi tác xấp xỉ nhau. Thế mà người ấy đã có một gia đình hạnh phúc rồi.

Vân Vy nhanh nhanh chóng chóng mua vài loại rau rồi đi ra khỏi chợ. Cô còn chưa về đến nhà thì trời đã đổ mưa lớn. Những giọt nước mưa tới tấp rơi xuống. cô với mấy người không mang theo ô đành phải chen chúc dưới một mái hiên.

Đợi một lúc mà không thấy mưa có dấu hiệu ngớt, có người đã thử gọi điện cầu cứu: -Ông xã ơi, anh về đến nhà chưa? Em đang ở chợ, không mang theo ô, anh đến đón em nhé!

Chắc khoảng hơn chục phút sau, một người đàn ông lái xe qua, mở cửa ô tô, bật ô đến đón vợ.

Hai người nép chặt vào nhau dưới chiếc ô nhỏ như để tìm kiếm chút hơi ấm từ nhau.

Mưa càng ngày càng to, trời càng ngày càng lạnh.

Dưới mái hiên, lác đác vài người đang đứng trú mưa.

Chỉ một cơn mưa bất ngờ ập xuống nhưng cũng có thể phản ánh chính xác cuộc sống của cô hiện tại: cô độc trong cái giá lạnh.

-Đội mưa về nhà thôi! Tôi thấy kiểu này chắc còn mưa đến tối mất!- có người khuyên cô như vậy, nhưng cô vẫn đứng bất động.

Trong những nhận xét của Giang Nhan về cô, có một nhận xét là: Cố chấp.

Có một số chuyện cô cực kì cố chấp, cho dù có đâm nhau vỡ đầu chảy máu cô cũng cam lòng.

Đột nhiên điện thoại của Vân Vy đổ chuông. Vân Vy vội vàng móc điện thoại ra, màn hình điện thoại nhấp nháy sáng.

Là Tiểu Thu: -Vân Vy, cậu đã về nhà rồi à?

-Ừ...- cô ngần ngại đáp.

-Bên ngoài trời mưa to quá, cũng may là cậu về trước rồi!

Vân Vy lặng đi nhìn những vũng nước mưa đọng lại trên đường.

-Hôm nay cậu đi vội quá, tớ quên mất không nói với cậu một chuyện!- Tiểu Thu ngập ngừng một lát rồi nói: -Hôm nay Giang Nhan có mang tặng cậu một đôi giày. Lúc ấy sắp đang tìm tớ có việc nên tớ đặt ở trên bàn rồi ra ngoài. Lúc cậu đi có chào tớ mà tớ quên mất.

Nghe giọng nói của Tiểu Thu thì có vẻ cô ấy rất áy náy.

Vân Vy ngần ngại: -Giày gì?

-Thì là giày...giày mưa cho cậu chứ là gì?- Tiểu Thu lặp lại.

Vân Vy cuối cùng cũng hiểu ra: -Cậu nói là Giang Nhan mua giày cho tớ á?

-Đúng thế! Cậu không biết à? Tớ gọi điện cho cậu suốt, thế mà giờ mới gọi được!

Vân Vy nhìn cái vạch pin cuối cùng đang nhấp nháy: -Máy của tớ hết pin, chắc là lúc này tình ấn vào nút bật nguồn nên mới mở máy...- chút pin còn lại chỉ có thể duy trì được một lúc, vừa hay Tiểu Thu gọi đến đúng lúc.

-Ngày mai tớ sẽ mang đến công ty cho cậu!

Vân Vy chưa kịp ừ thì điện thoại đã hết sạch pin và tắt ngấm. Nhìn màn hình điện thoại đen sì trên tay mình, đột nhiên Vân Vy lại rất muốn gọi điện cho Giang Nhan.

Thế nhưng mặc cho cô có ấn phím nguồn như thế nào thì cái điện thoại vẫn chẳng có phản ứng gì.

-Chúng ta sang bắt điện thoại đối diện gọi đi!- một cô gái cũng không mang theo điện thoại đề nghị.

-Ok- cô chẳng hề do dự.

Hai người chạy qua đường với tốc độ nhanh nhất có thể, vậy mà vẫn bị mưa ướt hết.

-Bao nhiêu năm rồi chưa có trận mưa nào to đến thế!

-Đúng thế!

Bên ngoài cửa hàng nhỏ đông nghịt người.

-Cô gọi trước đi!- cô gái kia nhường cho Vân Vy: -Tôi không vội đâu!

-Tôi cũng không vội...- Vân Vy lau sạch nước mưa trên mặt.

Cuối cùng thì vẫn là Vân Vy nhắc điện thoại lên gọi trước.

Cô nhanh chóng ấn số của anh, điện thoại tút tút mấy hồi là đã có người nhắc máy. Vân Vy cố gắng lắm mới thốt ra được một từ “A lô” rồi

không biết phải tiếp tục thế nào nữa.

-Là Vân Vy phải không?- vẫn là Giang Nhan lên tiếng hỏi trước.

-Vâng, là tôi đây!- sao anh ấy đoán chuẩn thế nhỉ? Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn: -Giờ tôi mới biết anh đã tặng cho tôi một đôi giày. Hôm nay đi vội quá nên tôi chưa kịp cảm ơn anh!

Cô yên lặng chờ lời đáp của anh. Đầu dây bên kia cũng im lặng, im lặng tới mức dường như chỉ có tiếng mưa rơi.

Bà chủ cửa hàng cầm cây lau nhà lau sạch những vết chân đầy bùn đất trên nền nhà, nhưng vết chân cũ lau đi rồi lại xuất hiện những vết chân mới, mãi mãi chẳng thể làm sạch được.

Chỉ có nghĩ đến chuyện khác thì trong lòng cô mới cảm thấy bình tĩnh hơn, nếu không chắc chắn cô sẽ cảm thấy căng thẳng đến nghẹt thở. Đã lâu lắm rồi không được nhận quà từ người khác, huống hồ món quà cô nhận lại là một đôi giày, cảm giác quá đổi thân thiết.

-Cô đang ở đâu thế?

-Tôi...ở....- cô ngập ngừng không muốn nói. Cô thực sự không muốn gây phiền phức cho người khác.

-Vân Vy...

-Ừ...

-Cô không mang theo ô hả?

Không thể giấu diếm được nữa. Cô cố giả vờ thản nhiên: -Ừ, chỉ có điều tôi ở một cửa hàng cách nhà không xa, đợi mưa ngớt tôi sẽ chạy về nhà...- cô ngập ngừng: -Đã lâu lắm rồi không mưa, mưa xong chắc chắn trời sẽ đẹp lắm!

-Cô ở cửa hàng nào? Không có bán ô à?

Cô cười nói: -Ban nãy tôi có hỏi, nhưng chậm chân mất rồi, cửa hàng đã bán hết sạch ô rồi. Bà chủ không chuẩn bị nhiều hàng nên bán hết rồi!- cô nhìn bà chủ cửa hàng: -Nếu không đã kiếm được một món lớn!

Bà chủ cười đáp lời: -Có bán được giá cao đâu, mỗi cái chỉ kiếm được dăm ba đồng chứ mấy!

-Thôi được rồi, không nói chuyện nữa, còn có rất nhiều người đang đợi để gọi điện. Chúng ta nói chuyện sau nhé!- cô vội vàng cúp điện thoại, nhường lại cho người khác gọi.

Trong thời gian chờ đợi, cô quay sang nói chuyện phiếm với bà chủ cửa hàng: -Bà định mấy giờ đóng cửa?

Bà chủ cửa hàng là một phụ nữ trung tuổi có dáng người hơi đậm, tính cách khá cởi mở. Bà đẩy cho Vân Vy một cái ghế rồi bảo: -Chắc là ngủ lại đây thôi, tôi bán hết cả ô rồi, mà bản thân tôi cũng quên không mang theo ô. Hơn nữa bên ngoài chắc nước đọng cũng rất sâu. Đây là nơi thấp nhất trong thành phố này, hệ thống thoát nước lại rất kém. Năm ngoái có không biết bao nhiêu ô tô bị chết máy ở dưới cầu lúc trời mưa đấy.

-Thời tiết gần đây thật kì quái, lúc cần nóng thì không nóng, rồi mưa lại như tát nước. Cô đã xem “2012” chưa? Nghe nói diễn như thật ấy!

Vân Vy đáp: -Cháu chỉ xem qua có một ít...- bởi vì cô chỉ có một mình nên chẳng mấy khi đến rạp, toàn là mua đĩa về nhà xem. Mà một mình ngồi trên ghế sofa xem cũng chẳng thú vị gì, nhiều lắm chỉ xem được dăm ba phút lúc nghỉ giữa giờ làm, mà cứ xem được một tí là cô lại thấy buồn ngủ rồi.

Lúc bộ phim “2012” được phát sóng, những người xung quanh cô xôn xao bàn tán, bình luận về bộ phim, phần lớn đều bàn tán về vấn đề ngày tận

thế.

Trước đây cô từng hỏi Giang Nhan rằng, nếu như có ngày tận thế thật thì phải làm sao?

Giang Nhan đáp: -Thế thì chúng ta sẽ ở nhà, chẳng làm gì hết, anh sẽ kể chuyện cho em nghe.

-Kể chuyện gì?

-Siêu nhân, Người nhện, Con thuyền của Noa....

Cô tò mò hỏi: -Sao lại là những câu chuyện này?

-Có làm sao đâu? Ít nhất cũng có thể khiến cho người ta còn có chút hi vọng!

Cuối cùng thì mưa cũng có dấu hiệu ngớt đi. Vân Vy đứng dậy hỏi mua mấy cái túi ni lông định đội mưa về nhà.

Vân Vy vừa mới cầm mấy cái túi ni lông trên tay định đi.

-Xin chào quý khách!- cánh cửa cửa hàng đột nhiên mở ra.

Vân Vy ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Giang Nhan đang đẩy cửa bước vào, quần áo của anh đã bị ướt nước mưa, tay áo sơ mi dính chặt lên cánh tay anh, những giọt nước từ trên mái tóc tong tỏng nhỏ xuống nền nhà, đôi mắt đen long lanh tựa như những giọt nước mưa. Đôi giày của anh bám đầy bùn đất. Anh ngoảnh sang nhìn Vân Vy, đôi mắt thuôn dài dường như hơi cong lên.

Cô gần như nghẹt thở, trái tim dường như đã ngừng đập: -Sao anh lại đến đây?

-Có khi trời mưa suốt cả đêm- anh cầm ô đứng ở ngoài cửa.

-Sao anh tìm được đến đây?

-Tôi đi ngang qua đây, thấy có một cái cửa hàng nhỏ nên đi vào thử vận may!- đương nhiên anh không thể nói với cô rằng anh gần như đã đi tìm khắp lượt các cửa hàng nhỏ mới tìm được cô ở đây.

-Cũng may thật đấy, ở đây có bao nhiêu cửa hàng nhỏ mà! Tôi không biết anh sẽ đến, nếu biết trước....

-Điện thoại của cô tắt máy...- Giang Nhan bình thản nói.

Vân Vy gật đầu: -Máy tôi hết pin rồi!

-Máy cố định ở cửa hàng cũng không gọi được.

Vân Vy kinh ngạc “hả” lên một tiếng. Cả cô và chủ cửa hàng cùng ngoảnh lại nhìn cái điện thoại trên bàn. Hóa ra có ai đó gọi xong đã để máy bị kênh nên điện thoại mới bặt suốt, không gọi được.

Ban nãy hai người chỉ mãi nói chuyện nên không phát hiện ra là điện thoại bị kênh.

Giang Nhan cúi xuống nhìn Vân Vy. Vân Vy xấu hổ cúi gằm mặt xuống không dám nhìn anh. Cũng may là cô không đội mưa về nhà mà ngoan ngoãn ngồi chờ đợi ở đây.

-Đi thôi, tôi đưa cô về!

Lúc này Vân Vy mới sực tỉnh, anh đã đến tận đây để đón cô. Sao anh có thể tỏ ra như chẳng có chuyện gì xảy ra cả nhỉ? Cô trả lại cho bà chủ cửa hàng mấy cái túi rồi đi đến bên cạnh anh.

----- BỔ SUNG THÊM -----

Giang Nhan cầm ô đưa Vân Vy ra xe, mở cửa cho cô ngồi vào ghế lái phụ rồi đi vòng qua xe, ngồi vào ghế lái.

Vân Vy nhìn thấy có một giọt nước trên mu bàn tay anh đang từ từ trượt xuống. Một bên tay áo của anh đã ướt đẫm nước mưa.

-Nếu như anh không đến, em định về nhà kiểu gì?-giọng nói của anh có ẩn chứa một thứ tình cảm gì đó rất khó phát hiện.

Trước đây cô thường lừa Giang Nhan, khiến cho anh tưởng rằng những gì cô nói là sự thật. Đợi anh tin là thật rồi cô mới sung sướng nói ra sự thật.

Thế nhưng bây giờ, cô chẳng còn dám làm như vậy nữa.

Giang Nhan hình như đang giận. Mặc dù ngoài mặt anh tỏ ra rất bình thản nhưng ánh mắt ấy chẳng có chút vui vẻ nào.

-Em mua mấy cái túi ni lông....

Giang Nhan nhìn cô thu người ở trên ghế, vẻ mặt sợ hãi như thể anh sắp ăn thịt cô đến nơi.

-Túi ni lông có thể che mưa được à?

-À...em chỉ nghĩ là không để bị ướt quá là được mà!- ít nhất cũng che được cái đầu còn gì.

Giang Nhan ngoảnh đầu sang nhìn Vân Vy, cô nắm chặt tay ngồi bên cạnh, những sợi lông mi cong vút còn dính những giọt nước mưa li ti. Không biết là đã bị ướt từ lúc nào nhỉ? Rõ ràng là anh đã che chắn cho cô rất cẩn thận mà?

Dùng túi ni lông để che mưa, đúng là có mình cô nghĩ ra được trò này. Không có ô, phải tránh mưa trong cửa hàng, rõ ràng gọi điện cho anh mà

lại không chịu cầu cứu anh. Nếu như là trước đây, liệu cô có như vậy không? Cuối cùng anh vẫn không thể nào sánh được với Giang Nhan trong kí ức của cô.

Cô vừa cúp điện thoại là anh lại gọi lại ngay, ai mà ngờ điện thoại ở đây cứ bận suốt, gọi điện vào máy của cô thì thấy điện thoại tắt máy. Anh chẳng nói nửa lời, vội vàng ngồi phắt dậy khỏi giường bệnh, cầm ô lao thẳng ra ngoài bệnh viện.

Ngoài việc liên tục gọi vào di động của cô, gọi đến máy cố định của cửa hàng, điện thoại cố định ở nhà cô...anh còn đi vào từng cửa hàng để tìm cô. Trong lòng anh nóng như lửa đốt, mỗi lần vào một cửa hàng mà không gặp cô, ngọn lửa trong anh lại càng bùng lên dữ dội.

Thế nhưng khi nhìn thấy cô, tay cầm túi ni lông, đứng ngây người nhìn anh thì ngọn lửa ấy ngay lập tức bị dập tắt ngấm.

Không khí trong xe yên tĩnh đến lạ thường.

Vân Vy cắn chặt môi không nói.

Trước mặt đã là khu dân cư rồi. Con đường vào khu dân cư tắc nghẹt toàn xe.

Có người mặc áo mưa đi về phía họ, bộ dạng vô cùng thê thảm. Nhìn thấy xe của Giang Nhan liền đến gần.

Giang Nhan mở cửa xe, những giọt mưa theo gió thổi vào mặt Vân Vy. Vân Vy có thể cảm nhận được những giọt mưa dịu dàng đang mơn man trên mặt mình, một cảm giác rất dễ chịu bao trùm lấy cô.

Người đó cúi đầu nói: -Đi vào khu dân cư hả? Không vào được đâu! Hai chiếc ô tô bị chết máy ở phía trước làm cho xe tắc hết cả rồi. Mà khu dân cư đang bị ngập nước, không ai vào được đâu!

-Nước sâu bao nhiêu hả anh?- cô biết trong khu dân cư có một chỗ trũng.

-Chỗ sâu nhất cũng đến đầu gối đấy!- đó là một người khá tốt bụng: - Cô ở lâu mấy? Càng đi vào trong càng khó đi!

Bình thường cứ ngoài cổng lớn đi vào trong nhà ít nhất phải mất khoảng mười phút, thật là khó tưởng tượng phải mất hàng chục phút để lội nước vào đó.

-Đến nhà anh đi!- Giang Nhan cảm ơn người tốt bụng kia rồi đóng cửa xe lại, cho xe quay đầu đi ra.

-Cái gì cơ?- Vân Vy tưởng là mình nghe nhầm.

Giang Nhan nhìn cô rồi lặp lại: -Anh nói là để anh cõng em vào hay là em đến nhà anh?

Vân Vy cố gắng cũng phản ứng lại được, mặt cô đỏ lựng lên: -Em có thể tự đi vào được, trước đây mỗi lần ở đây đọng nước, em đều tự lội vào.

Giang Nhan ngoảnh đầu sang nhìn cô, cô tưởng rằng anh đã bị cô thuyết phục.

-Vậy được rồi...- Giang Nhan nói:-Đến nhà anh đi!

Giang Nhan khởi động xe và lái đi.

Muộn thế này rồi mà lại đến nhà anh sao? Vân Vy ngậy người nhìn cái cần gạt nước trên xe. Hồi lâu sau cô đưa mắt nhìn sang khuôn mặt nghiêng của Giang Nhan. Trong ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt mịn màng của anh hiện lên đẹp như một bức tượng điêu khắc.

Cô nghĩ nát óc một hồi mới tìm được một cái cớ: -Em có thể đến ở nhờ trong nhà đồng nghiệp.

-Em có nhớ số điện thoại của cô ấy không?- Giang Nhan ngoảnh đầu nhìn cô, ánh mắt như nhìn thấu tim gan cô.

-Trong điện thoại của em có!

-Điện thoại của em còn pin không?

Vân Vy ngây người, câu nói của anh đã nhắc cho cô nhớ ra là máy của cô đã chẳng còn chút pin nào: -Anh có bộ sạc trên xe không? Em thấy điện thoại của anh với của em cùng một hãng.

Giang Nhan chẳng chút do dự, thò tay vào hộc đựng đồ trong xe lấy ra một bộ sạc đưa cho cô rồi lại nhìn thẳng vào con đường trước mặt. Vân Vy để ý thấy ở bên đường có rất nhiều xe không may bị chết máy rồi.

Cô cúi đầu hí hục một hồi, cuối cùng cũng sạc được điện vào điện thoại, màn hình điện thoại cuối cùng cũng sáng lên. Cô vẫn chưa tìm được số điện thoại của Tiểu Thu thì Giang Nhan đã hỏi: -Nhà của bạn em đại khái là ở hướng nào?

-Ở phía Tây Nam.

Giang Nhan bật radio trong xe lên, vừa hay radio đang phát chương trình bản tin giao thông: “Tình hình nước đọng trong thành phố xảy ra nghiêm trọng nhất là ở các khu vực phía Đông nam và Tây nam. Do tai nạn xe cộ xảy ra tương đối nhiều, những người tham gia giao thông nên đi thật chậm và tránh đi vào các khu vực đang bị đọng nước này.

Giang Nhan nhướn mày: -Em chắc chắn muốn đến đó chứ?

Vân Vy do dự một lát rồi ngập ngừng: -Hay làthôi đi!- nước đọng khá sâu, chẳng may có chuyện gì xảy ra thì chẳng phải cô đã làm liên lụy đến Giang Nhan sao?

Lông mày của Giang Nhan từ từ giãn ra. Đúng như anh đã nghĩ, cô rất dễ bị thuyết phục.

-Giang Nhan...- Vân Vy ngập ngừng: -Muộn thế này rồi em đến nhà anh có tiện không?- anh ấy với Khang Di đã kết hôn rồi, cũng không biết hai người có ở chung với nhau không nữa.

-Em sẽ không cảm thấy không tiện đâu!- Giang Nhan quét mắt đi khắp con đường.

Sau đó, Vân Vy chẳng biết phải nói gì.

-Anh ăn cơm chưa?

Giang Nhan lắc đầu nói: -Em muốn ăn gì, chúng ta đi ăn gì cái đã!

Vân Vy cúi đầu cười: -Thời tiết xấu như vậy chi bằng về nhà cho sớm!- cô vốn định ngăn gọn biểu đạt ý của mình, thế nào sao nghe như có vẻ cô có ý đồ gì đó vậy.

-Ý của em là...- Vân Vy vội vàng giải thích: -Em đã mua được một ít thức ăn rồi, nếu anh không chê em có thể làm cơm cho anh ăn.

Giang Nhan chăm chú nhìn Vân Vy, có lẽ vì sợ mái tóc dài bị ướt nước mưa nên cô đã buộc gọn nó lại, nhưng vẫn có mấy lọn tóc lòa xòa ra ở hai bên má. Lúc cô nói chuyện, những lọn tóc ấy cứ bay bay, để lộ ra cái cổ thon dài và trắng ngần. Vân Vy cắn chặt đôi môi đỏ hồng, ngẩng đầu tỏ ý như đang chờ đợi câu trả lời của anh. Trong lòng Giang Nhan bỗng dâng lên một cảm giác ấm áp đến khó tả.

-Trong nhà anh chỉ có mấy thứ gia vị đơn giản thôi.

Vân Vy cong môi cười: -Dù sao em cũng chỉ biết nấu những món đơn giản.

-Hóa ra anh sống ở đây à?- chung cư Thanh Niên nổi tiếng trong thành phố phần lớn đều là những thanh niên độc thân sống ở đây. Điểm đặc điểm của tòa chung cư này là có thể dọn đến ở luôn mà không cần phải sắm sửa bất cứ thứ gì. Phần lớn những người sống ở đây đều là những thanh niên còn độc thân, suốt ngày bận rộn với công việc, chung cư chỉ là nơi để ngủ nghỉ mà thôi.

Trước đây cô cũng thuê một căn chung cư như thế này, có lẽ là căn hộ nhỏ nhất ở đó. Căn phòng chỉ đủ để đặt một chiếc giường, bàn máy vi tính và vài thứ đồ dùng linh tinh. Về sau bố mẹ cô đến thăm con, thấy cô sống trong một căn hộ tồi tàn như vậy liền quyết định trả góp để mua cho cô một căn nhà nhỏ.

Cô thật sự không nhẫn tâm tiêu những đồng tiền xương máu của bố mẹ. Vốn định từ chối nhưng bố mẹ cô lại rớt nước mắt, khiến cho cô bối rối chẳng biết phải làm thế nào.

Trong lòng cô, bố mẹ là những người hết sức mạnh mẽ, không hiểu tại sao mấy năm gần đây lại trở nên yếu đuối như vậy. Dường như cứ sợ con gái xảy ra chuyện gì không hay nên bố mẹ cô thường xuyên gọi điện đến hỏi han tình hình của con.

Nếu chẳng may tâm trạng của con gái có chút không vui là y như rằng bố mẹ cô lại cuống lên, chỉ mong bay ngay từ thành phố C tới đây thăm cô. Mỗi lần như vậy là cô lại cảm thấy cuộc sống của mình có biết bao nhiêu là xáo trộn.

Giang Nhan mở cửa xe, cô bước từ trên xe xuống, tay trái cầm túi thức ăn, tay phải cầm túi xách. Sau khi khóa cửa xe lại, hai người liền đi lên lầu. Vào đến bên trong tòa chung cư, Giang Nhan liền cụp ô xuống, cô đứng ở bên cạnh đợi anh. Không biết đôi vợ chồng trẻ ở phòng nào vừa ra ngoài về cũng hành động y chang hai người, người chồng thì đứng cụp ô lại, người

vợ đứng bên cạnh chờ. Vân Vy và người phụ nữ kia quay sang nhìn nhau mỉm cười. Đối phương lên tiếng trước: -Hai người cũng mới về hả?

Cô không giải thích nhiều, chỉ cười đáp: -Vâng!

Nếu như nơi đây chính là cuộc sống của cô thì tốt biết mấy!

Vân Vy nhớ lại lúc Giang Nhan mới bắt đầu đi làm, cô thường đứng ở hành lang bệnh viện chờ anh tan ca. Lâu dần mọi người đều cười trêu hai người: -Này, tiểu phu nhân tối nay muốn đi đâu, ăn gì hả?

Vân Vy nghe vậy mặt đỏ bừng lên, sau đó cắn nhả Giang Nhan: -Sao anh không nói rõ cho họ biết?

Giang Nhan cười lém lỉnh: -Nói rõ cái gì?

Anh thừa biết rằng cô muốn nói cái gì.

-Chúng ta vẫn chưa kết hôn mà!

Giang Nhan chỉ cười bảo: -Cần gì giải thích, dù sao trước sau gì chúng ta cũng sẽ lấy nhau mà! Bọn họ quả nói như vậy là bởi vì họ có tài nhìn trước tương lai đấy!

Giang Nhan mở cửa phòng. Căn phòng được bài trí rất đơn giản, lại gọn gàng và sạch sẽ. Vân Vy đứng ở ngoài cửa tháo giày ra, đặt giày lên giá để giày. Trên giá để giày còn có một đôi dép lê của nữ. Vân Vy biết đó là dép của ai.

Chắc chắn đó chính là dép của Khang Di. Chỉ cần nghĩ đến đây thôi cũng khiến cho trái tim cô như bị bóp nghẹt.

Cũng may là Giang Nhan đưa cho cô một đôi dép lê của nam. Anh nhìn Vân Vy đi đôi dép đó vào, khẽ nói: -Đôi dép đó là chuẩn bị riêng cho mẹ anh. Mẹ anh thường xuyên đến đây thăm anh.

-Ờ....em còn tưởng là....- cô nói lấp lửng có nửa câu mà không dám nói nốt. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, khó khăn lắm mới có cơ hội ở riêng với Giang Nhan, vậy thì tạm thời hãy để cô gạt bỏ hết những chuyện không vui ấy sang một bên.

Vào phòng, Vân Vy bắt đầu nhặt nhanh chỗ rau mà cô đã mua. Vốn dĩ những mớ rau này cô đã vội vã mua lúc ở chợ, lại chẳng may gặp mưa to nên rau dưa cũng nát hết cả, nhất là mớ rau cần, lá đã dập hết, trông đến là ngán ngấm.

-Chúng ta sẽ ăn gì?

-Anh không kén ăn đâu!- nhìn cô mặc chiếc tạp dề, trên môi nở nụ cười dịu dàng, trong lòng anh lại cảm thấy ấm áp như có một con gió xuân thổi qua.

-Hay là chúng ta ăn sủi cảo đi!-cô tìm thấy một túi bột mì ở trên tủ bếp của anh.

-Ok!- anh đồng ý ngay chẳng chút do dự.

-Vậy....phải một lúc nữa mới xong được. Anh không cần giúp gì đâu. Nếu có việc gì anh cứ đi làm trước đi!

Trên mặt Vân Vy hiện rõ vẻ không tự tin. Anh vốn định vào giúp cô nhặt rau nhưng nhìn bộ dạng này của cô, anh biết là tốt hơn mình nên cho cô một không gian riêng.

-Vậy cũng được, anh đi làm nốt mấy việc còn dang dở!- anh đến bên bàn làm việc, lấy ra từng xấp tài liệu ở trong túi ra đặt lên bàn. Vốn dĩ những tài liệu này đang làm anh đau đầu, nhưng không hiểu sao tiếng lục đục ở dưới bếp của cô lại khiến cho đầu óc anh thanh thản hơn nhiều, những số liệu rối bòng bong kia cũng trở nên rõ ràng hơn.

Cô khẽ ngân nga hát, mặc dù không nghe rõ nhưng anh cảm thấy rất vui tai.

Sủi cảo do cô gói quả thật trông chẳng ra làm sao. Vốn dĩ lúc nhìn thì thấy đơn giản lắm, thế mà khi làm lại chẳng đơn giản chút nào. Bột nhào lúc khô quá, lúc lại ướt quá, khó khăn lắm cô mới nhào được thành một khối bột thì tay cô lại dính bết lại. Cô đổ rất nhiều bột vào chậu, đến khi ném khối bột kia vào thì bột khô tay mù mịt. Nếu như để Giang Nhan nhìn thấy công đoạn nấu nướng này của cô chắc hẳn anh sẽ chẳng còn hứng thú đâu mà ăn.

Nghĩ đến Vân Vy bỗng bật cười.

Vì vỏ bánh quá to nên khi gói nhân vào, cái sủi cảo to đùng, cũng phải to gần bằng nửa cái ví tiền, cái nào cái nấy phồng lên to tướng. Cô hì hụi ném hết chỗ sủi cảo ấy vào nồi nước sôi, đợi chúng nổi hết lên mặt nước liền vớt ra một cái ném thử.

Mặc dù vẻ ngoài có chút xấu xí nhưng bên trong cũng khá “ngon lành”. Không biết nhìn thấy những cái sủi cảo thế này anh có dám ăn không nữa.

Vừa đặt đĩa sủi cảo lên bàn thì ti vi cũng phát đến chương trình quảng cáo về món sủi cảo. Cô sợ anh xem quảng cáo lại có cái để so sánh với “tác phẩm” của cô, cuối cùng chẳng còn muốn ăn nữa, thế nên Vân Vy vội vàng dùng điều khiển chuyển sang kênh khác. Cũng may là anh không để ý đến hành động của cô.

Anh ăn hết một cái sủi cảo.

-Có ngon không?- cô mở to mắt chờ đợi.

Anh gật đầu: -Rất ngon!- trông có vẻ không đẹp như ở trên quảng cáo nhưng nhân bánh lại rất thơm, rất vừa miệng, hợp khẩu vị của anh. Vân Vy

không nén được niềm vui hiện lên trong ánh mắt.

Sau khi ăn tối xong, Giang Nhan liền thu dọn bát đũa. Đã mấy lần cô định làm nhưng đều bị anh ngăn lại. Thế nên cô đành đứng ở bên ngoài nhà bếp giương mắt nhìn anh thu dọn.

-Anh có thường nấu nướng ở nhà không?

-Thỉnh thoảng thôi.

Vân Vy mỉm cười: -Nhưng tôi thấy anh có vẻ rất thành thạo!- nhìn anh thu dọn xem ra còn gọn gàng và nhanh nhẹn hơn cả cô. Vân Vy nghĩ mình nói những chuyện này thật vô vị, nhưng cô thật sự chẳng biết phải nói gì khác. Mặc dù chủ đề nói chuyện thật khô khan và nhàm chán nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Tay cầm cốc nước, Vân Vy tiếp tục nói: -Tiểu Thu còn bảo tôi cảm ơn anh lần trước đã giúp đỡ cô ấy. Cô ấy vẫn muốn mời anh ăn một bữa cơm, hỏi anh có thời gian rồi không? Thực ra nếu không có thời gian thì thôi cũng được, bởi vì gần đây cô ấy cũng bận đi xem mắt với những người mà gia đình cô ấy sắp xếp.- cứ nghĩ đến điệu bộ khoa trương của Tiểu Thu là Vân Vy lại thấy buồn cười: -Tiểu Thu nói phải tìm một người vừa thông minh, vừa biết chăm sóc gia đình lại vừa có sự nghiệp, còn phải biết quan tâm chăm sóc...thế nhưng hiện giờ, muốn tìm một người như vậy thật sự quá khó!

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, một trận gió thổi qua, những giọt mưa tạt vào kính cửa sổ. Giang Nhan úp những chiếc bát đã rửa sạch lên giá, tiếng đồ gốm sứ va vào nhau giòn tan vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Vân Vy cho rằng những đề tài cô nói đến quá sức nhàm chán và tẻ nhạt đối với Giang Nhan. Cô cúi đầu nhấp một ngụm trà. Là trà Thiết quan âm với hương thơm thanh khiết, nhấp một ngụm thấy trong miệng đắng chát, thế nhưng đã uống vào rồi lại không thể không nhấp thêm vài ngụm.

Giang Nhan ngoảnh đầu lại nhìn Vân Vy: -Cô cũng muốn tìm được một người như vậy à?

-Cái gì cơ?- vì cô đang thất thần nghĩ ngợi nên không kịp phản ứng lại trước câu hỏi của anh.

Vòi nước vẫn đang mở, Giang Nhan chẳng hiểu đang nghĩ gì. Nước sạch chẳng mấy chốc đã đầy bồn nước.

Vân Vy khẽ hắng giọng: -Ai chẳng muốn tìm được một người như vậy!- cô còn nhớ lúc ấy Tiểu Thu còn kể ra đủ thứ ưu điểm của Giang Nhan, nào là đẹp trai này, thông minh này, có tiền đồ này, lại rất biết quan tâm nữa.

Giang Nhan vặn vòi nước lại. Vân Vy lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng của anh. Đôi môi anh hơi cong lên, dường như anh đang định mỉm cười.

Có lẽ anh không hề cảm thấy cô nói chuyện tẻ nhạt. Vân Vy đành phải tự an ủi mình như vậy.

Ra khỏi nhà bếp, cô ngồi trên ghế sofa xem sách. Trong nhà anh có rất nhiều sách, chỉ đọc giới thiệu thôi cũng thấy rất thú vị rồi. Cô cầm lên một cuốn tiểu thuyết kinh dị. Thực ra cô rất nhát gan, chưa bao giờ đọc những thứ như thế này. Chỉ có điều vì biết có người ở bên cạnh nên cô thấy yên tâm hơn một chút.

Điện thoại của Giang Nhan đột nhiên đổ chuông khiến cô giật bản người.

-A lô, mẹ à....- giọng nói trầm ấm của Giang Nhan vang lên.

Sau một hồi yên lặng lắng nghe.

-Bố làm sao ạ?- đôi lông mày thanh tú của anh khẽ nhướn lên.

-Con biết rồi!

Giang Nhan cúp điện thoại, Vân Vy không nén được tò mò hỏi: -Sao thế?

Giang Nhan ngần ngừ hồi lâu: -Bố tôi....

-Bác trai làm sao?

Vân Vy đã từng ăn cơm với bố Giang Nhan một lần. Cuối tuần, bố Giang Nhan đến thăm anh, đúng lúc ấy cô và Giang Nhan đang tay nắm tay từ trong kí túc đi ra.

Vân Vy nghe thấy Giang Nhan gọi: -Bố ơi!- cô liền vội vàng rút tay ra khỏi tay anh. Nhưng lúc ấy, tất cả những cử chỉ thân mật của hai người đều lọt vào mắt bố Giang Nhan, thế nên cô đành ngại ngần chào bố Giang Nhan một tiếng: -Cháu chào bác ạ!

Cũng may là bố của Giang Nhan là một người rất hiền hậu, lại rất nhiệt tình với cô, chẳng gây khó dễ gì cho cô cả. Trước khi đi ông có gọi Giang Nhan đến gần dặn dò vài câu gì đó.

Mùa hè năm đó nóng nực đến đáng sợ. Cô đứng từ xa đã nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Giang Nhan. Dưới những bóng cây mát rượi, nghe tiếng ve kêu râm ran, trái tim cô lại đập loạn nhịp. Cô rất sợ tình yêu của hai người vấp phải khó khăn-Bác trai nói gì vậy?- cô căng thẳng hỏi anh.

Giang Nhan tỏ vẻ rất nghiêm túc: -Bố hỏi anh có phải anh đang yêu không?

Trong không khí căng thẳng như thế này, cô chẳng may dẫm phải một đồng bùn đất ở bên đường làm bùn đất bắn đầy lên chân cô.

Giang Nhan bật cười: -Con dâu sớm muộn gì chẳng phải gặp mặt bố mẹ chồng. Nhìn em sợ chết khiếp kìa, có phải chúng ta yêu sớm đâu mà em lo!

Cô thực sự rất sợ hãi, cô sợ sẽ chẳng có ai chúc phúc cho hạnh phúc của mình.

-Bố tôi ba năm trước bị xuất huyết não, sau khi phẫu thuật đã bị liệt. Ba năm trước, tức là năm 2007, cũng chính là năm mà Giang Nhan đã xảy ra tai nạn. Cô cứ tưởng rằng sau khi quay lại thời gian, cuộc sống của anh sẽ thuận lợi hơn, nào ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

-Vậy....

Giang Nhan dường như đã hiểu ra cô định nói gì: -Mấy năm nay gia đình tôi đã đi khắp các bệnh viện, tìm mọi cách chạy chữa nhưng chẳng mấy hiệu quả. Bố tôi rất ít khi mở miệng nói chuyện, có nói cũng chỉ nghe lơ lớ không rõ, cứ gặp người lạ là kích động. Gần đây tình hình lại ngày càng tồi tệ, thỉnh thoảng những lúc tỉnh táo còn không chịu phối hợp điều trị với bác sĩ.

-Cũng có những người bị bệnh này đã được chữa trị khỏi...- Vân Vy nói vậy không phải chỉ là để an ủi, thực ra cô đã từng nghe nói có rất nhiều trường hợp người bị liệt toàn thân có thể ngồi dậy đi lại được: -Mọi người đều nói sức mạnh từ người thân là vô cùng kì diệu!

Giang Nhan chăm chú nhìn Vân Vy, bỗng nhiên nở một nụ cười. Đôi mắt anh giống hệt như viên ngọc trai dưới đáy biển, lấp lánh tỏa sáng trong màn đêm: -Tôi nghĩ ông ấy rồi sẽ hồi phục, đến lúc ấy tôi hi vọng ông ấy có thể nhận ra tôi, gọi tên tôi.

Vân Vy cúi đầu nhìn xuống thiết kế bìa của cuốn truyện cô cầm trong tay: trong tấm gương có xuất hiện một khuôn mặt, khuôn mặt ấy giống hệt

như khuôn mặt ở trong ảnh, thế nhưng biểu cảm của hai gương mặt ấy hoàn toàn khác nhau.

Cô bị cuốn hút bởi cái bìa này, thế nên mới cầm cuốn sách này lên xem: -Anh đã đọc cuốn sách này chưa?

-Tôi có xem qua một ít!

-Kết cục thế nào?

Giang Nhan cười cười: -Tôi chưa xem đến kết cục.

Vân Vy tỏ ra hơi thất vọng: -Tình tiết có vẻ rất đáng sợ!- cô không muốn xem tiếp nhưng lại rất muốn biết cái kết cục của nó.

-Buổi tối mà xem mấy loại sách này không có lợi cho giấc ngủ đâu.

Cô nghĩ cũng phải, chỉ mới xem có mấy trang mà cô đã rợn hết cả tóc gáy lên rồi: -Thế nhưng không biết được kết cục tôi càng sợ hơn!

Giang Nhan ngược mắt nhìn cô.

Vân Vy cắn chặt môi. Trước đây cô với Giang Nhan từng tranh cãi nhau vì chuyện này. Giang Nhan nói cô tự lừa gạt mình, cho dù có xem đến hết thì vẫn sẽ bị những tình tiết đáng sợ trong chuyện làm cho mất ngủ. Thế nhưng cô lại một mực khẳng định rằng chỉ khi biết được sự thật cuối cùng, cô mới được an ủi phần nào về mặt tâm linh.

Lần này sự việc lại lặp lại, thế nhưng Giang Nhan chẳng nói thêm điều gì.

Cô lại thu mình trên ghế sofa, khẽ khàng lật những trang sách đọc. Cũng may là công việc của Giang Nhan vẫn chưa xử lý xong, thế nên anh đang mãi xử lý tài liệu ở cái bàn cách đó không xa. Thỉnh thoảng đọc đến

những tình tiết khiến cô rợn tóc gáy, cô lại ngẩng đầu nhìn Giang Nhan, dường như chỉ có như vậy mới làm cho cô bạo gan hơn.

Đọc đến giữa cuốn sách, cô chỉ chọn lọc những tình tiết gay cấn để đọc. Đọc đến cuối cùng cô sực tỉnh: -Hóa ra là như vậy!

Giang Nhan ngẩng đầu nhìn Vân Vy, cô gái đang cúi đầu lẩm bẫm một mình, nụ cười trên đôi môi ngây ngô đến đáng yêu: -Mình đã bảo trên đời không có ma mà lị!- cô nói chắc như đinh đóng cột, thế nhưng từ đầu đến cuối người sợ hãi chính là cô.

Mãi mê đọc sách, thời gian đã chẳng còn sớm nữa.

-À, tối nay tôi ngủ trên ghế sofa là được rồi!- cô lên tiếng trước. Giang Nhan thu dọn đồ đạc trên bàn rồi nói:- Cô vào phòng ngủ ngủ đi!- nói rồi anh đứng dậy, mở cửa phòng ngủ. Cô đưa mắt nhìn theo, một chiếc giường lớn với ga trải giường màu xanh sẫm, hai chiếc gối được đặt rất gọn gàng ở đầu giường, bên cạnh giường còn có một cái đèn ngủ nhỏ. Tất cả mọi thứ đều phù hợp với nhu cầu cơ bản của cô.

Cô vẫn còn đang do dự.

-Chiếc giường đó ngoài tôi ra chưa từng có người nào ngủ trên đó đâu!

Vân Vy vội vàng giải thích: -Tôi không có ý đó đâu!- mặc dù nói vậy nhưng Vân Vy vẫn thầm thở phào nhẹ nhõm.

-Thế thì cô mau đi ngủ đi!

Vân Vy lặng thinh không biết nói gì.

Sau khi đánh răng và rửa ráy chân tay xong, Vân Vy liền chui vào chăn ấm. Nằm yên một lúc, từ lớp chăn đệm thoang thoang đưa lại mùi hương thanh khiết vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, trong cánh tử trong suốt kia

thấp thoáng những bộ vét và những chiếc áo sơ mi mà Giang Nhan vẫn thường mặc. Cô nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, đầu óc vô cùng tỉnh táo, chẳng cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Tiếng bước chân của Giang Nhan lúc gần lúc xa. Cô nhắm mắt lắng tai nghe, mơ hồ nhớ lại lúc Giang Nhan xảy ra tai nạn, cô đã giở hết những bức ảnh của anh ra, tỉ mỉ ngắm từng cái một. Cô lấy tay sờ vào đôi mắt anh, nói chuyện với anh, nước mắt không ngừng lăn trên má cô, rơi xuống bức ảnh cô đang xem. Cô sợ sẽ làm hỏng những bức ảnh liền vội vàng lấy tay lau đi, nào ngờ lại khiến cho khuôn mặt của anh trong ảnh bị nhòe đi.

Lúc ấy cô đã nghĩ: -Vân Vy ơi là Vân Vy, anh ấy đã đi rồi, mà còn ở đây làm cái gì? Ở đâu có anh ấy thì mà hãy đến đó tìm anh ấy đi!

Thế nhưng cô biết đi đâu đây? Chân trời góc bể, làm sao tìm được một người như anh?

Nếu như tình yêu có thể giữ lại một người, cô sẵn sàng chạy đến trước mặt anh, nói hàng trăm, hàng nghìn lần câu: ‘Em yêu anh, em yêu anh...’

Nếu làm như vậy cũng có thể thể hiện được tình yêu của cô, cô sẵn sàng mang trái tim mình ra cho anh xem: “Anh nhìn đi, đây là tình yêu của em dành cho anh, thế nên anh đừng đi có được không?”

Thế nhưng người ấy vẫn đi rồi, có ai muốn nhìn thấy trái tim yếu mềm của cô chứ?

Anh đi nhanh đến vậy, ngay cả cơ hội moi tim ra cho anh xem cũng chẳng có.

Trên chiếc ghế dài trong công viên, cô từng áp vào ngực anh để nghe tiếng tim anh đập rộn ràng. Lúc ấy, dưới ánh mặt trời rạng rỡ, cô còn nghĩ chắc chắn anh sẽ sống lâu hơn mình. Nếu như có một ngày cô già đi, cô chết đi, không thể nào ở bên cạnh anh được nữa, anh cũng sẽ kiên cường

mà sống tiếp những tháng ngày không có cô. Lúc ấy anh sẽ biết rằng cô quan trọng thế nào đối với mình, tất cả mọi người trên đời này đều không quan trọng bằng cô. Lúc ấy anh sẽ làm thế nào nhỉ? Nói chuyện với bức ảnh của cô mỗi tối, ôm bức ảnh của cô vào lòng?

Cô bắt chước lối nói trong kinh kịch, chỉ vào ngực anh mà hỏi: -Ở đây là của ai?

Anh cười đáp: -Của em đấy!

Giang Nhan, anh là đồ lừa đảo!

Anh đã không còn, còn có ai sẽ thừa nhận anh là của em nữa?

Vân Vy nhắm chặt mắt lại, thế nhưng những giọt nước mắt vẫn cứ trào ra. Đột nhiên cô nhớ ra rằng nơi cô ngủ tối nay chính là chiếc giường của Giang Nhan. Cô mở choàng mắt ra, đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Cô cũng không biết ban nãy là mình nghĩ ngợi mộng lung hay là đã đem cả kí ức vào trong giấc mơ.

Đều là những chuyện đã qua, hiện giờ Giang Nhan rõ ràng vẫn đang sống rất tốt.

Cô nằm lại giường, trong đầu không còn nhớ đến những kỉ niệm ngày xưa nữa nhưng những tình tiết trong cuốn truyện kinh dị lúc nãy đọc lại hiện về. Cô giống như một độc giả trung thành nhất của cuốn truyện, cẩn thận gõ cửa các tình tiết kinh dị của câu truyện để rồi càng ngắm nghĩ càng thấy sợ hãi.

Vất vả suốt cả đêm mà cô không ngủ nổi, người đầm đìa mồ hôi. Cuối cùng cô đành ngồi dậy, nhẹ nhàng đi ra trước cửa mở cửa ra. Trong phòng quá bức bối, cô thực sự rất muốn uống một chút nước và ra ngoài hít gió một chút.

Khoảng khắc mở cánh cửa ra...Giang Nhan đang nằm ngủ trên ghế sofa, đôi lông mi dài khẽ rung rung rồi từ từ mở ra.

-A....- cô áy náy nói: -Tôi đã làm anh tỉnh giấc à?

-Không...- Giang Nhan ngồi dậy khỏi ghế sofa.

Trông anh chẳng có chút gì giống như người vừa bị đánh thức cả.

-Anh chưa ngủ à?

-Chưa

-Có phải nằm ở ghế sofa khó chịu quá không?

-Không phải...- Giang Nhan phủ định.

Thế thì vì sao chứ? Chắc không phải là vì có những chuyện rắc rối cứ ập đến giày vò đầu óc như cô đâu nhỉ?

Vân Vy đứng ngây ra ở trước cửa phòng, trông thật yếu đuối và đáng thương. Cô mỏng manh đến mức dường như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng khiến cho cô tan biến. Dưới ánh đèn mờ mờ, cô bối rối nắm chặt lấy gấu áo, môi khẽ nở nụ cười gượng gạo, đôi mắt đỏ hoe dường như vẫn còn ươn ướt. -Sao cô còn chưa ngủ?- anh hỏi cô.

-Tôi...- cô thản nhiên nhìn thẳng vào khuôn mặt của Giang Nhan, thầm nhớ lại giấc mơ ban nãy. Cô xoa xoa cánh tay: -Tôi...- cô ấp úng mãi mới nói:-Tôi sợ!- đây là những nguyên nhân khiến cô mất ngủ.

Lông mày của Giang Nhan giãn ra. Anh đã nghĩ là cô sẽ sợ. Nếu mà biết sớm thì có lẽ anh đã cất cuốn sách ấy đi rồi. Lúc đó cũng vì thấy hứng thú với cái bìa của cuốn truyện nên anh hứng lên mua nó về. Ai mà biết được trên giá có bao nhiêu là sách, thế mà cô lại chọn ngay cuốn sách này.

Vân Vy cứ đứng ngây ở đó, không tiến cũng chẳng lùi.

Giang Nhan đi dép vào, nhường một chỗ trên ghế sofa cho Vân Vy. Vân Vy hiểu ý liền đến ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh còn nhớ bức ảnh mà anh đã chụp cho cô. Cô của lúc đó mặt đỏ hồng hào, nụ cười ngọt ngào và rạng rỡ. Thế mà giờ đây, nụ cười ấy đã hoàn toàn không còn.

Giang Nhan đưa cho cô một cái gối dựa lưng. Vân Vy ôm cái gối vào lòng, vẻ mặt đã thư thái hơn nhiều. Cả người cô dường như đều bị cái gối che mất. Có lẽ nếu cô gầy thêm chút nữa thì anh chẳng nhìn thấy cô mất.

Anh nhìn cô nói: -Nếu như cô không ngủ được thì chúng ta ngồi nói chuyện vậy!- anh không tự chủ được mình thốt ra câu đó.

Giang Nhan ngoảnh đầu nhìn ra màn đêm đen sì bên ngoài cửa sổ. Bóng đêm khiến cho anh cảm thấy hoang mang.

-Cái gì?- trong giọng nói của cô có chút gì đó bất an.

Giang Nhan cầm chiếc điện thoại bên cạnh lên. Vân Vy tưởng rằng anh xem đồng hồ, nào ngờ anh ấn vào mấy phím điện thoại rồi đưa điện thoại cho cô xem.

Vừa liếc mắt nhìn vào màn hình, cái cảm giác không thoải mái của cô đã biến mất sạch, chỉ còn lại tiếng tim đập thành thịch.

“Giang Nhan, I have been waiting for you”

Tin nhắn từ: Vân Vy

Giang Nhan nhìn cô, ánh mắt rất chăm chú khiến cho cô không thể nào né tránh được: -Giải thích cho tôi nghe đi!

Cô gần như đã quên mất chuyện này rồi. Vì mấy lần ở bên cạnh Giang Nhan đều không nhắc đến cái tin nhắn này. Cô cứ tưởng rằng mình đã được vị thần may mắn chiếu cố nên cái tin nhắn này không đến được máy của anh.

-Tôi....- sao cô có thể mất cảnh giác đến thế được? Nếu biết trước sẽ thế này thì có chết cô cũng không về nhà Giang Nhan.

-Gửi sai à? Nhưng trong đó viết tên tôi mà!

-Tên giống nhau? Số điện thoại cũng giống nhau?

-Tại sao lại gửi cho tôi? Hãy cho tôi một lí do.

Anh lặng thinh chờ đợi đáp án từ cô. Dường như chỉ cần một cái lí do nho nhỏ cũng có thể khiến cho anh thoát khỏi mọi hoài nghi, bất chấp tất cả. Anh giống như một người bị vớt vào giữa bóng đêm, đang lần mò đi tìm một vệt sáng.

-Tôi....- đầu óc cô vô cùng rối loạn. Nếu giờ cô nói ra sự thực chắc hẳn anh sẽ không tin. Cô đã từng không ít lần nghĩ đến cảnh tượng lúc gặp lại anh, cô sẽ nói với anh tất cả những nhớ nhung của cô biết bao nhiêu năm qua, còn anh sẽ từ từ nhớ lại tất cả mọi chuyện.

Hiện giờ, Giang Nhan đang ngồi ngay bên cạnh cô, cách cô không đầy một bước chân. Đôi lông mày thanh tú của anh duỗi dài trên khuôn mặt, đôi mắt đen sẫm long lanh nhìn cô khiến cho cô chột dạ.

Mạnh dặn nói ra tất cả sự thật....tất cả đều là do cô ảo tưởng/> Giang Nhan là một người đàn ông có trí tuệ, sao anh có thể tin vào những điều đó? Cô nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không tìm được ra một cái lí do để giải thích.

-Trong vòng mười ngày phải cho tôi một lời giải thích! Nếu như không cho tôi một lời giải thích khiến tôi hài lòng, tôi sẽ coi cái tin nhắn này là cô gửi nhầm!- anh trầm giọng xuống, chậm rãi nói ra từng từ một. Những điều anh nói chẳng khác gì những con dao cứa sâu vào nỗi đau đớn của cô.

-Nếu như không cho tôi một lời giải thích khiến tôi hài lòng, tôi sẽ coi cái tin nhắn này là cô gửi nhầm!- nếu như vậy, giữa hai người sẽ chẳng còn chút liên quan gì nữa.

Vân Vy mở mắt ra, đưa tay lên nhìn đồng hồ theo thói quen.

Chín giờ rưỡi, ối trời ơi! Tại sao giờ cô mới tỉnh cơ chứ? Thứ hai mà đi muộn sẽ lỡ mất buổi họp định kì, hậu quả sẽ thế nào chẳng nghĩ cũng biết.

Tối qua cô đã đi ngủ quá muộn.

Nghĩ đến đây, Vân Vy lập tức lao xuống khỏi giường. Cô đưa mắt nhìn quanh, Giang Nhan đã không còn ở nhà. Tối qua cô đã ngủ như thế nào nhỉ? Ban đầu cô ngủ trên giường của anh, sau đó cô ra ngồi trên ghế sofa nói chuyện với anh, thế mà chẳng hiểu vì sao sau đó lại nằm ngủ trên ghế sofa này. Anh đã nhường cái giường của mình cho cô ngủ, thế mà cô còn chen ra đây, cuối cùng còn độc chiếm cả cái ghế sofa của anh nữa. Chắc là anh chưa từng gặp một vị khách nào độc tài như cô đâu nhỉ?

Vân Vy vệ sinh cá nhân, gấp gọn chăn màn với tốc độ tối đa. Đang tìm điện thoại để đi thì đột nhiên Vân Vy phát hiện dưới điện thoại có một mảnh giấy nhắn:

Vân Vy:

Bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn ở trong nồi, cô ăn rồi hãy đi. Trên bàn tôi có một văn kiện, cô giúp tôi mang đến cho sếp của cô là Ngô Hân

nhé!Giang NhanNếu như không phải vì mảnh giấy nhắn của Giang Nhan được kẹp ở dưới điện thoại của cô thì Vân Vy đã không đọc được.

Vốn đã bị muộn giờ rồi, nhưng lại nghĩ đến bữa sáng mà anh đã mất công chuẩn bị cho cô, cô lại không đành lòng. Vân Vy đi vào trong nhà bếp, xem xem rốt cuộc anh đã làm món gì.

Cô mở vung nồi ra.

Bên trong nồi là món cháo trắng sọng sánh, trên bàn còn đặt một đĩa dưa và mấy quả trứng gà đã luộc chín. Mặc dù bữa sáng rất đơn giản nhưng lại khiến cho người khác nhìn thấy là muốn ăn ngay. Cô không nhịn được liền đơm đầy một bát cháo trắng. Những hạt gạo chín như vừa chạm vào đầu lưỡi đã tỏa ra vị ngọt ngào và thơm mát. Dưa muối chua chua ngọt ngọt rất vừa miệng, trứng gà luộc vừa chín tới, lòng đỏ bên trong có màu vàng óng rất bắt mắt.

Rõ ràng là cô đã bị muộn giờ, ấy thế mà vẫn không chống lại được sự cám dỗ, ăn liền một lúc hai bát cháo.

Sau khi thu dọn gọn gàng, cô liền lao ra cửa.

Cánh cửa mở ra, cô liền lao ra khỏi cầu thang máy. Vừa ra khỏi cầu thang máy cô đã gặp ngay một phụ nữ trung niên khoảng ngoài năm mươi tuổi, mặc một bộ quần áo trắng tinh, trông rất nho nhã. Lúc Vân Vy ngẩng đầu lên, vô tình bắt gặp ánh mắt của người phụ nữ ấy.

Lúc nhìn thấy cô, vẻ mặt của người phụ nữ ấy lập tức thay đổi, trong ánh mắt như ánh lên chút gì đó kinh ngạc. Ánh mắt của bà ấy như dính chặt trên mặt Vân Vy. Vân Vy ngỡ ngàng chậm lại bước chân, định mở miệng chào hỏi nhưng bà ấy đã vội vàng lướt qua cô.

Chắc là nhận nhầm người rồi. Vân Vy vừa nghĩ vừa đi tiếp.

Nhận nhầm người, cô cũng từng như vậy. Nhìn từ xa rất giống với người quen của mình, nào ngòà lại gần mới phát hiện ra mình nhìn nhầm, thế nên đành phải nhanh chân đi qua người đó.

Lúc Vân Vy đến công ty thì đã là gần trưa, không khí trong công ty vẫn chẳng khác gì thường ngày, ai nấy đều bận rộn tối tăm mặt mũi, hết chạy sang chỗ nọ lại chạy sang chỗ kia. Lát nữa sếp mà nhìn thấy Vân Vy chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình. Bị ăn mắng, bị trừ lương là điều chắc chắn rồi. Đi vào phòng làm việc, Vân Vy ngẩn người kinh ngạc. Trong phòng làm việc trống không, chẳng có lấy một bóng người.

-Vân Vy, nhân viên bộ phận cô đều lên phòng họp tầng hai họp rồi!- một đồng nghiệp ở bộ phận khác nói.

Họp á? Không phải chứ? Vân Vy nhìn đồng hồ. Cô đã muộn ngàn ấy thời gian, thế mà chẳng có ai gọi điện cho cô cả, càng không ai thông báo cho cô biết là phải họp. Cô ấn bàn phím, màn hình điện thoại sáng lên, tín hiệu vẫn tốt, máy cũng chẳng giống như là đã bị hỏng.

Cô nghĩ mãi mà không ra lí do giải thích cho chuyện này. Cuối cùng Vân Vy đành phải lấy hết dũng khí gõ cửa phòng làm việc của sếp.

-Mời vào!- giọng nói nghiêm khắc của sếp Vân Vy vang lên.

Cô cẩn thận mở cánh cửa ra.

Sếp Vân Vy ngoảnh mặt ra liếc cô rồi lại quay lại tiếp tục làm việc:- Vân Vy này, có phải bị tắc đường không?

Đây là điềm báo cho thấy cô sẽ bị sếp mắng mỏ. Trước tiên đưa ra một nguyên nhân cho người ta, nếu đáp là “Vâng”, bà ấy nhất định sẽ hỏi vặn lại là thế tại sao người khác không đến muộn; còn nếu đáp là không thì chẳng còn lí do nào tốt hơn cả.

Mỗi khi kiểm tra độ chuyên cần của các nhân viên trong công ty vào mỗi thứ hai hàng tuần, cô luôn phải đi theo sếp. Thế nên những gì mà bà ấy nói cô đều nắm rõ như lòng bàn tay. Lần nào cô cũng đều chỉ điểm cho mọi người chớ mắc vào những cái bẫy ngôn ngữ do sếp đặt ra, thứ hai nhất định phải đi làm đúng giờ. Thế mà thật không ngờ, cuối cùng người rơi vào bẫy lại chính là cô. Bình thường đều là cô cứu giúp người khác, giờ biết ai sẽ đứng ra bảo vệ cô đây?

Đã vậy cô sẽ im lặng cho lành. Cô đưa tập tài liệu mà Giang Nhan nhờ chuyển cho sếp, biết đâu bà ấy sẽ vì thế mà bỏ qua không truy cứu chuyện này nữa?

Còn chưa đợi cô kịp nói rõ là của Giang Nhan chuyển đến thì bà ta đã nheo nheo mắt, đón lấy xấp tài liệu ở trên tay cô, mở ra xem. Chẳng mấy chốc trên miệng bà ta đã nở một nụ cười mãn nguyện: -Vân Vy, vất vả cho cô rồi!- nói rồi bà ta đưa tay lên xem đồng hồ rồi nói: -Cuộc họp sắp kết thúc rồi, cô mau lên đó xem sao!

Những lời nói ân cần của sếp khiến cho Vân Vy cảm thấy mơ mơ hồ hồ. Chẳng nhẽ cô lại may mắn gặp đúng lúc sếp đang vui? Vân Vy ngần ngừ mở cửa đi ra ngoài, tay uốn số ghi chép về cuộc họp, đi thẳng lên phòng họp tầng hai. Cô ôm những thắc mắc đó vào trong phòng họp. Cuối cùng cô cũng hiểu ra được đôi chút vấn đề.

Ngồi trước đầu bàn hội nghị là hai người: Boss và Giang Nhan trong bộ vét thẳng thớm.

Cô đứng ngây người ở bên ngoài cửa, nhìn Giang Nhan ung dung giải đáp từng vấn đề. Nụ cười trên môi anh rất nhẹ, khóe môi chỉ hơi nhếch lên, tư thế vô cùng nho nhã và lịch lãm.

Boss lên tiếng: -Mọi người tận dụng thời gian, còn có gì không hiểu thì có thể hỏi riêng.

Trong phòng họp chật kín người ngồi. Tiểu Thu khó khăn lắm mới đẩy được một anh chàng đồng nghiệp ra để kéo Vân Vy vào.

-Sao giờ cậu mới đến?- Tiểu Thu thì thầm hỏi. Cô nhìn Vân Vy từ đầu tới chân bằng ánh mắt ngờ vực: -Nghe nói cậu đi lấy tài liệu cho Giang Nhan, có thật không?

Vân Vy ngậy người giây lát rồi gật đầu. Hóa ra Giang Nhan đã nói như vậy với sếp của cô. Anh đã nghĩ ra một lí do vô cùng xác đáng cho hành vi đi muộn của cô. Tiểu Thu hình như đã phát hiện ra điều gì liền hỏi tiếp: - Chẳng mấy khi thấy cậu ăn mặc tùy tiện như thế này, chẳng phải cậu rất thích mặc đồ công sở sao? Không biết có phải vì chột dạ không mà mặt Vân Vy đỏ bừng lên. -Hồi sáng tớ gọi điện đến nhà cậu mà không có người nhận, cậu đi đâu thế hả?- Tiểu Thu tỏ ra vô cùng sắc sảo. Làm bạn với nhau đã bao nhiêu năm, chẳng nhẽ cô không nhận ra được sự khác thường ở Vân Vy?

-Không phải là tối qua cậu không ở nhà đấy chứ?

Vân Vy cuống quýt giải thích: -Tớ không ở nhà thì ở đâu?

-Sao cậu phải cuống lên như thế? Sao tớ càng nghe càng thấy nghi ngờ nhỉ?- Tiểu Thu nói xong liền ngoảnh đầu sang nhìn Giang Nhan.

-Vân Vy này, tớ phát hiện ra là ai ai cũng đều thích Giang Nhan. Không biết ai mà tốt số được làm bạn gái anh ấy nhỉ?- Tiểu Thu đang bóng gió gì đây.

-Vân Vy, không phải là cậu không thích mẫu người như vậy đâu nhỉ?

Sao có thể không thích cho được? Thật không ngờ lúc trả lời câu hỏi, sự kiên nghị và khôi ngô của anh càng được bộc lộ rõ ràng, nói năng rành mạch, lí lẽ rõ ràng....dường như cho dù đối phó với bất kì chuyện gì anh cũng có thể giải quyết một cách đơn giản.

Thế nhưng cô lại là một người ngay cả tự giới thiệu về bản thân cũng cảm thấy căng thẳng. Lúc đi học chẳng phải là người nổi bật gì, khi đi làm rồi cũng vẫn chỉ là một “nhân vật phụ”, chẳng bao giờ có thể tỏa sáng giống. Giang Nhan thì khác, anh đi đến đâu là tỏa sáng đến đấy.

Cô từng nghĩ, cho dù thế nào cũng phải tìm một người có học, thông minh làm chồng. Có như vậy mới có thể bù đắp được những khiếm khuyết của mình. Nhưng về sau cô mới phát hiện ra rằng đó chẳng qua chỉ là những mơ mộng hảo huyền của một đứa con gái mới lớn.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, bỗng nhiên khóe môi cô chợt nhếch lên, để lộ một nụ cười. Vân Vy ngẩng đầu lên, dường như ánh mắt của Giang Nhan đang hướng về phía cô, đôi mắt sâu thẳm dường như đang lặn tằm gợn sóng.

Sau khi cuộc họp kết thúc, có rất nhiều người tiếp tục vây quanh anh đưa ra câu hỏi.

Vân Vy đứng một bên lắng nghe. Đó là những câu hỏi đơn giản về nghiệp vụ. Vân Vy vốn định đến giải thích giúp Giang Nhan đôi lời nhưng lại bị đám đông chen lấn đẩy ra.

-Thôi đừng đợi nữa!- Tiểu Thu kéo cánh tay Vân Vy: -Xem ra sắp chuẩn bị bỏ tiền mời Giang Nhan đi ăn rồi!

-Đi thôi! Giang Nhan của cậu không chết đói đâu mà lo. Thế nhưng chúng ta sắp chết đói hết rồi đây!

Nhìn đám người vây xung quanh Giang Nhan, Vân Vy thầm nhủ, chắc là trưa nay Giang Nhan không có thời gian mà nghỉ ngơi rồi!-Bên công ty A phái người đến đây phối hợp, Boss không mừng mới lạ!- Tiểu Thu vừa nói vừa lôi Vân Vy đi.

Vân Vy và Tiểu Thu tìm một nhà hàng khá sạch sẽ.

-Tối qua tớ vừa về nhà là mẹ tớ đã sắp xếp một buổi xem mắt cho tớ. Đối phương xấu thì đừng hỏi! Tóc trên đầu thì rụng sạch, béo ục ịch như một con lợn, ăn thì như hổ lớn. Cho dù lương của hắn ta có lên đến 30 vạn một tháng thì tớ cũng xin kiếu!

Tiểu Thu nhìn thấy Vân Vy có vẻ không mấy để tâm liền tò mò hỏi: - Vân Vy, tớ nói cậu đấy, thích thì theo đuổi đi! Có gì để mà phải đắn đo? Đòi người có mấy lần gặp mặt, gặp được một người như Giang Nhan rồi còn không biết đường mà nắm lấy. Cứ chần chừ mãi có ngày hối không kịp đâu! Người ta không thể mãi đứng ở đó chờ đợi cậu, tuyệt đối đừng đắn đo mãi, bỏ lỡ mất tuổi thanh xuân của mình!

Những câu khuyên nhủ người khác như vậy cô cũng biết nói. Vân Vy nhấp một ngụm nước chanh ở trong miệng: -Cứ thích là có thể sao?Tiểu Thu tròn mắt: -Tình yêu chẳng phải là nam thích nữ yêu hay sao, thích mà còn không được thì cái gì mới được?

Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, con người đâu phải đang sống trong một thế giới phi hiện thực? Nửa đêm giật mình tỉnh khỏi cơn mộng mị, có ai biết được nỗi đau khổ trong lòng cô?

-Anh ấy chuẩn bị kết hôn rồi!- cuối cùng cô cũng thốt lên lời. Cô vẫn để tâm đến anh. Trước đây lúc còn ở bên Giang Nhan, giữa hai người chẳng có bất kì ai. Thế mà giờ Giang Nhan đã có Khang Di bên cạnh, sao cô có thể thản nhiên không nghĩ đến chuyện này? -Anh ấy sắp kết hôn thì có làm sao?- Tiểu Thu giật phắt lấy cái cốc trên tay Vân Vy: -Cậu đừng có mà bi quan như thế có được không? Đừng nói là sắp kết hôn, cho dù có kết hôn rồi vẫn còn có li hôn mà!

-Cậu nói dễ thế, đây có phải là viết tiểu thuyết đâu mà thay đổi dễ dàng được!

Tiểu Thu nhíu mày:- Vân Vy, cậu có thể nghĩ cho bản thân mình một chút được không hả? Nếu như cậu yêu anh ấy, không thể không có anh ấy, vậy thì cứ mặc kệ tất cả. Ích kỉ một lần, mặc kệ những người khác!

Yêu một người chẳng phải là muốn cho người đó được hạnh phúc sao? Câu này nói thì dễ mà làm sao quá khó?

-Vân Vy, cô có bưu kiện chuyển phát nhanh, tôi để cho cậu ta vào trong đó rồi đấy!- buổi chiều, cô nhận được điện thoại của phòng trực bản.

-Vâng ạ, cảm ơn chú!- Vân Vy khách sáo cảm ơn.

Một bó hoa hồng đỏ rực như ngọn lửa, nhiều đến mức đếm không xuể. Những bông hồng đỏ thắm được bọc bằng giấy màu xanh nhạt. Trên bó hoa còn kẹp một tấm bưu thiếp, đề tên là Triệu Dương. Triệu Dương chẳng báo trước mà đột ngột gửi hoa cho cô là để mang đến cho cô một sự bất ngờ.

Đứng ở cửa công ty nhận hoa, Vân Vy nhận được bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ. Cô ngại ngùng ôm bó hoa đi qua đường hành lang, bất chợt gặp Boss đang tiễn Giang Nhan ra về.

Vừa nhìn thấy Giang Nhan, Vân Vy đã bối rối không biết nên vứt bó hoa trong tay cô đi đâu. Thật là trùng hợp, sao lại gặp Giang Nhan đúng vào lúc này cơ chứ. Chỗ hoa tươi này, cô phải giải thích ra làm sao đây?

Trên đoạn hành lang này chẳng có chỗ nào cho cô trốn đi cả, thế nên cô đành cầm mặt xuống đất mà đi.

Trước ánh mắt lẩn tránh của cô, Giang Nhan tỏ ra vô cùng điềm đạm.

Hai người cứ như thế chẳng ai quen ai. Bó hoa ấy cũng giống như là không khí, chẳng ai nhìn thấy cả. Vân Vy ôm chặt lấy bó hoa, cúi gằm mặt xuống, những cánh hoa quệt cả vào mặt cô.

Cô vốn định cứ thế này mà âm thầm đi vào văn phòng, nào ngờ Boss đột nhiên cất lời: -Vân Vy à, lại bạn trai gửi tặng hoa hả?

-Giờ các đôi tình nhân sao mà lãng mạn thế! Nghe nói bạn trai cô cũng làm cùng ngành với chúng ta hả? Cũng tốt, có thời gian rảnh có thể trao đổi nghiệp vụ với nhau, nhờ anh ta giúp đỡ cô. Đúng là một chuyện tốt!

Nghe những lời này cô bỗng thót cả tim.

Nụ cười của Vân Vy như đông cứng lại, tiếng giấy bọc hoa sột soạt theo sự chuyển động của bàn tay cô. Cô len lén ngược mắt nhìn Giang Nhan, chỉ thấy Giang Nhan đang cúi đầu chỉnh sửa lại tay áo của mình, những ngón tay thon dài của anh lướt nhẹ qua hàng khuya màu đen, trông có vẻ rất thờ ơ.

Vì anh không nhìn cô nên cô chẳng có cơ hội nào để mà giải thích. Cổ họng của cô tự nhiên thấy khô đắng.

Cuối cùng thì Boss cũng chịu đi. Vân Vy nhìn theo cho đến khi bóng Giang Nhan khuất hẳn khỏi tầm nhìn của mình.

Chắc chắn Giang Nhan rất giận dữ. Cứ nhớ đến hàng lông mày nhăn tít lại cùng đôi mắt sâu thẳm của anh, Vân Vy lại không thể nào nghĩ lạc quan được.

Giang Nhan sẽ nghĩ về cô như thế nào đây?

Cô nghĩ đi nghĩ lại, nếu như giải thích rồi mà Giang Nhan lại chẳng để tâm thì chẳng phải là cô đã tưởng bở hay sao? Nhưng mà nếu không giải thích thì.... Cuối cùng cô vẫn gửi cho anh một tin nhắn: “Tôi không định giữ lại bó hoa đó”.

Nếu như anh ấy gửi tin lại cho cô, cô sẽ giải thích rõ ràng chuyện cô với Triệu Dương cho anh biết. Thế nhưng cô sốt ruột chờ không biết bao

nhiều lâu mà vẫn không thấy anh nhắn tin lại.

Tiểu Thu thích thú chọc ghẹo Vân Vy: -Không có tình cảm với người ta sao phải vội vàng giải thích mà làm gì? Lại còn ngờ ngờ như người mất hồn vì không nhận được tin nhắn của người ta nữa chứ?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt ủ rũ của Vân Vy, Tiểu Thu lại không đành lòng trêu bạn nữa, vội lên tiếng an ủi: -Thôi đừng ngh nữa! Hay là gọi điện thoại đến hỏi thử xem.

Vân Vy chần chừ hồi lâu rồi mới ấn phím gọi, điện thoại đã thông nhưng không thấy có người nghe.

-Chắc là đang họp nên không tiện nghe điện thoại!- Tiểu Thu đứng bên cạnh nói.

Vân Vy gật đầu, chắc là như vậy rồi! Công ty A hợp tác với tập đoàn E, Giang Nhan lại là nhân vật chủ chốt, lại mất nửa ngày trời ở bên này rồi, giờ về đến công ty chắc đang ở chỗ sắp bàn bạc công việc cũng nên.

Đợi lát nữa rồi gọi lại vậy! Cô gần như ngồi lặng đi đếm thời gian trôi. Mười phút trôi qua rồi, cô cảm thấy nên đợi thêm chút nữa. Nửa tiếng đã qua rồi, cô lại vội vàng ấn phím gọi.

Vẫn không có người nghe.

Cả buổi chiều, cô đã gọi đi năm cú điện thoại liền. Các đồng nghiệp khác đều đã ra về, thế nhưng cô vẫn ngồi lì ở trong văn phòng. Lúc đang gọi lần nữa thì điện thoại bị ngắt giữa chừng.

Lần này thì Tiểu Thu chẳng biết an ủi bạn ra làm sao nữa.

Nghe nói người tài giỏi thường có lòng tự trọng rất cao, có lẽ cô nên sớm nói cho Giang Nhan biết những chuyện có liên quan đến Triệu Dương.

Thế nhưng trong thời gian họ qua lại với nhau, Vân Vy làm gì có cơ hội mà giải thích chuyện này với anh.

Cô cứ tưởng rằng chuyện giữa mình và Triệu Dương đã sớm kết thúc rồi, nào ngờ chuyện này vẫn chưa được xử lí dứt điểm, đã thế còn vô tình động chạm đến Giang Nhan nữa. Chắc chắn Giang Nhan sẽ nghĩ rằng cô đang đùa cợt với anh. Nghĩ đến thái độ lạnh lùng của Giang Nhan là trong lòng cô lại nóng như lửa đốt, cô vô cùng sợ hãi Giang Nhan sẽ đối xử với cô như một người qua đường.

Cô cảm thấy đầu óc vô cùng rối bời, tư tưởng hỗn loạn. Đặc biệt là lúc sắp bảo Vân Vy phô tồ tài liệu mà Giang Nhan đã gửi đến. Nhìn những xấp tài liệu ở trên tay, không hiểu sao trong lòng cô lại vô cùng chua xót. Sếp đã cầm xấp tài liệu đi rồi, ấy thế mà Vân Vy vẫn đứng ngẩn ra ở đó, nhìn trân trân vào màn hình điện thoại.

Tiếng chuông điện thoại cuối cùng cũng reo lên.

Vân Vy bắt đầu cuống lên.

-Vân Vy à....- Triệu Dương nói như thăm dò: -Em đã nhận được hoa anh tặng chưa?

Cô khó nhọc giấu đi tâm trạng lo âu của mình: -Em nhận được rồi!

-Tối nay em có rảnh không? Chúng ta nói chuyện một lát!

Trong phòng làm việc chỉ còn lại mình cô với Tiểu Thu, thế nên cô chẳng có gì phải e ngại: -Anh nói luôn ra đi!- cô ngập ngừng một lát rồi nói thẳng: -Triệu Dương, tôi thấy chúng ta không hợp nhau!

Triệu Dương im lặng hồi lâu rồi nói: -Vân Vy, có phải ngay từ đầu em đã muốn nói như vậy với anh không? Thái độ không nóng, không lạnh, vô cùng thờ ơ. Có phải em sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh không?

Thế nên ngay cả cách từ chối một người em cũng lương thiện đến vậy. Vân Vy, em giống như một đứa trẻ con, mà đôi khi trẻ con nói mà không nghĩ. Thế nên anh không thể coi đó là thật được!

Vân Vy khẽ căn môi: -Không phải, tôi không nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy chúng ta không hợp nhau!

-Anh biết!- Triệu Dương cười cười: -Chúng ta qua lại với nhau mà không có nền tảng tình cảm, thế nhưng chúng ta có thể nắm tay nhau đi tiếp, trừ phi trong lòng em đã có người khác!

-Có...- cuối cùng thì Vân Vy cũng chịu mở miệng nói sự thật: -Trong lòng tôi có một người mà tôi mãi mãi không bao giờ quên được, vì vậy tôi không thể nào chấp nhận người khác được!

Triệu Dương lặng thinh hồi lâu không nói. Đúng vào lúc Vân Vy định cúp máy thì đột nhiên Triệu Dương lên tiếng.

-Thực ra anh cũng có một người mà anh mãi mãi không thể nào quên được. Em còn nhớ anh đã nói với em rằng anh từng bị tai nạn xe không? Trong lần tai nạn ấy anh đã mất đi người mà anh yêu thương nhất đời. Cô ấy đã ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh anh. Vân Vy à, anh thường cảm thấy cho dù là mất đi hay bị ép phải mất đi thì tất cả đều đã là quá khứ, chúng ta phải bước ra khỏi quá khứ. Chúng ta không thể lấy nỗi đau quá khứ để trừng phạt chính bản thân mình được. Nếu cứ như vậy, ngoài người đó ra, trong lòng em sẽ luôn nghĩ rằng chẳng ai có thể phù hợp với mình. Vậy thì mãi mãi chúng ta không thể thoát khỏi thương đau.

Những điều mà Triệu Dương nói vô cùng có ý nghĩa, khiến cho Vân Vy cảm thấy nếu như không phải là cô đã ngược dòng thời gian trở lại quá khứ thì có lẽ cô đã tưởng rằng Triệu Dương đã hiểu thấu quá khứ của cô, nếu không thì tại sao những điều anh ta nói lại có vẻ đồng cảm với quá khứ của cô như vậy?

Sự từ chối của Vân Vy bỗng trở nên yếu ớt.

-Cho dù em có từ chối anh đi nữa thì em cũng vẫn phải đối mặt với anh, để anh thực sự nản lòng. Vân Vy, không phải em chẳng có dũng khí để đối mặt với anh đấy chứ?

Vân Vy cúp điện thoại. Triệu Dương nói đúng, cô không nên cứ mãi thu mình lại. Một Vân Vy mạnh bạo trước đây đã đi đâu mất rồi?

Cô vào văn phòng thu dọn đồ đạc, nhân tiện nói với Tiểu Thu:- Tối nay tớ không thể đi dạo phố với cậu rồi!

-Dạo phố là chuyện nhỏ...- Tiểu Thu cũng biết là tâm trạng của Vân Vy không được tốt, thế nên mới đề nghị như vậy. Thấy Vân Vy nói xong liền xách túi định đi, Tiểu Thu liền chạy đến hỏi:-Vân Vy, cậu định đi đâu?

-Công ty của Giang Nhan...- Vân Vy ngắn gọn đáp.

Tiểu Thu mở to mắt: -Đã mấy giờ rồi mà cậu còn định đến đó? Có khi anh ấy đã không còn ở công ty nữa rồi!

-Chẳng may anh ấy vẫn ở đó thì sao? Dù gì cũng phải thử mới biết được!

-Vân Vy à...- Tiểu Thu nhíu mày: -Cậu nên chuẩn bị sẵn tâm lí. Anh ấy không nhận điện thoại, chứng tỏ điều gì? Giờ cậu đi tìm anh ấy, nói không chừng anh ấy cũng chẳng muốn gặp cậu. Hà tất phải làm vậy? Chuyện này cứ để thư thư đã....

-Tớ đã để mất một cơ hội giải thích...- Vân Vy mỉm cười: -Cậu cứ yên tâm, tớ sẽ không làm sao đâu! Nếu như anh ấy không có ở công ty, tớ sẽ đến nhà tìm anh ấy. Nói tóm lại là trong hôm nay nhất định tớ phải tìm thấy anh ấy.

Công ty A nằm ở khu trung tâm khá tấp nập. Vân Vy đi xuống khỏi tàu điện ngầm, đứng ngây ra ở ngã rẽ, tìm kiếm lối đi dẫn đến công ty A. Mặc dù sống độc thân đã mấy năm rồi nhưng khả năng phân biệt hướng của cô vẫn chẳng có gì tiến bộ. Sau khi hỏi thăm mấy người, cuối cùng cô cũng tìm được đường đến công ty A.

Công ty hàng đầu, nơi tụ hội của các nhân tài trong giới quả nhiên không đi làm và ra về đúng giờ như những công ty khác. Cô đứng một lúc ngoài cửa đã nhìn thấy có mấy người từ trong công ty đi ra.

Cô vội vàng chạy đến hỏi thăm: -Chào anh, làm phiền anh một chút, tôi cần tìm Giang Nhan của tổ Marketing, xin hỏi anh ấy còn ở trong phòng làm việc không ạ?

Người được hỏi nghe xong liền cười đáp: -Cô tìm Giang Nhan à, hình như anh ấy không có ở trong văn phòng. Cô có thể đến phòng trực ban nhờ người ta tìm giúp xem sao!

Cô khẽ nói cảm ơn.

Chế độ quản lí của công ty A vô cùng nghiêm ngặt. Cho dù là đến thăm hỏi cũng phải liên hệ với đối phương trước mới được vào công ty, huống hồ giờ đã là giờ tan ca rồi.

-Trong phòng làm việc không có ai nghe máy, chắc là đã về hết rồi. Cô gọi di động của anh ta xem sao?

-Di động của anh ấy tắt máy rồi- cô giải thích.

-Thế thì hết cách rồi! Cho dù có cho cô vào thì cô cũng không thể đi từng phòng mà tìm được!

-Thế thì tôi đứng ở đây đợi có được không?- cô vẫn không nản lòng.- Cô muốn đợi thì cứ ở đây mà đợi!

Cô ngồi bên trong phòng trực ban nhìn ra ngoài, cánh cửa sổ rất to có thể giúp cho cô nhìn rõ mọi thứ bên ngoài. Vân Vy nhìn thấy có rất nhiều xe từ trong công ty đi ra nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng của anh đâu cả.

-Này cô ơi, đã muộn lắm rồi, có lẽ Giang Nhan đã về rồi!

Vân Vy đứng dậy nói:-VẬY thì cháu về đây, xin lỗi đã làm phiền chú ạ!- cô cúi đầu lí nhí cảm ơn rồi đẩy cửa bước ra.

Trên đường phố người qua lại rất đông đúc. Cô vốn tưởng rằng khoảng cách giữa anh và cô đã được thu hẹp lại, ai mà ngờ được vẫn chỉ là tưởng bở. Lúc Giang Nhan còn học đại học, những việc anh phải làm ngoài giờ học tương đối nhiều. Mỗi tuần hẹn hò cô đều phải đứng đợi anh rất lâu ngoài cổng trường mới thấy anh vội vã chạy ra.

Có một lần, đợi đến hơn hai tiếng đồng hồ mà không thấy bóng dáng Giang Nhan đâu, cô liền tức giận bỏ về. Cuối cùng Giang Nhan lại chạy đi tìm cô giải thích.

Cô nói: -Anh bận như thế, em làm sao biết được có thể đợi được hay không?

Giang Nhan kéo tay cô, không muốn để cô đi: -Chỉ cần em chịu đợi thì nhất định anh sẽ đến, thật đấy!

Nhìn bộ dạng cuống quýt đến toát mồ hôi hột của Giang Nhan, cô lại cảm thấy xót xa, cơn giận dữ dường như đã bị cuốn trôi.

Vân Vy mơ mơ màng màng bước đi, đột nhiên có một bóng đèn xe lóe sáng trước mặt cô. Cô nheo nheo mắt, chẳng kịp tránh sang một bên. Tiếng phanh chói tai vang lên từ chiếc xe ấy rồi nhanh chóng đổ khựng lại trước mặt cô.

-Này, cô đi đứng kiểu gì thế hả?- người lái xe cúi kính gắt âm lên.

Chẳng đã đứng chặn ở công ty A từ lúc nào.

-Xin lỗi!- cô vội vàng xin lỗi.

-Đây là cửa công ty, cô không nhìn thấy à? Chẳng may tôi không kịp nhấn phanh là đâm phải cô rồi đấy! Lúc ấy lỗi lầm ai chịu đây?- trước khi đi người đó còn bồi thêm: -Đúng là dân mình chẳng ra biết tự trọng gì cả!

Vân Vy không ngờ người ấy lại ăn nói ghê gớm đến thế.

Cô không nhịn được nữa liền mở miệng phản bác: -Thế cô không phải là người Trung Quốc chắc? Mắt đen, da vàng, nói tiếng Hoa lưu loát, cô đi đâu mà người ta lại không nhận ra anh là người Hoa chứ hả?

Người đó ngăn ra: -Cái gì?- cô gái trông có vẻ mong manh trước mặt lại đột nhiên ăn nói rất sắc sảo.

-Khinh thị đồng bào của mình có lợi gì cho cô chứ hả?

Người lái xe ghen hòng không nói được gì thêm.

-Sao cô lại ở đây?

Vân Vy ngoảnh đầu lại nhìn, không biết Giang Nhan đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào. Vẻ mặt Giang Nhan vẫn rất bình thản, đôi lông mày hơi nhíu lại. Cô đến tìm Giang Nhan để giải thích, thế mà lại cãi cọ với đồng nghiệp của anh ấy ngay ở cổng công ty. Có lẽ cảnh tượng lúc nãy đã bị anh ấy nhìn thấy hết rồi. Chính bản thân cô cũng cảm thấy mình đã gây ra thêm phiền phức cho anh.

-Tôi...- cô ấp úng.

Người kia ban nãy còn lớn tiếng chỉ trích Vân Vy bỗng nhiên đổi giọng: -Giang Nhan, anh quen cô ấy à? Thật là ngại quá. Suýt chút nữa thì

tôi đâm phải cô ấy rồi!- nói rồi cô ta quay sang Vân Vy, hỏi bằng giọng điệu vô cùng quan tâm: -Cô không sao chứ?

Vân Vy đã tận mắt chứng kiến sự trở mặt nhanh hơn trở bàn tay của người phụ nữ này, cô chán nản lắc đầu:-Tôi không sao!

-Thế thì tốt, cô nhìn tôi đang cuống quýt chân tay lên đây này! Thật sự xin lỗi cô nhé!

Sau khi giả vờ quan tâm đến Vân Vy, cô ta liền quay sang giả lả với Giang Nhan: - Giang Nhan à, hôm nay tôi đợi anh suốt nửa ngày là để hỏi anh chuyện bên tập đoàn E, không biết anh có thể để bộ phận tôi với các anh....

-Rất xin lỗi!- Giang Nhan nói không nóng cũng chẳng lạnh: -Chuyện này tôi không có quyền quyết định!

-Đâu có, ai chẳng biết Boss đã giao toàn quyền phụ trách việc này cho anh rồi!- trước đó cô ta đã bóng gió với Giang Nhan về chuyện này, nhưng lúc ấy Giang Nhan vẫn không từ chối cô ta một cách rõ ràng.

-Lần này chúng ta sẽ đưa ra một phần mềm mới chủ yếu nhằm vào các công ty có quy mô lớn và vừa ở trong nước. Nếu cô có ý kiến mới mẻ gì thì cứ báo cáo lên trên!

-Anh Giang Nhan à...- khuôn mặt cô ta hiện lên vẻ kiêu ngạo: -Anh thừa biết là tôi mới ở nước ngoài về, không hiểu gì về tình hình các doanh nghiệp trong nước. Hơn nữa có ý kiến mới gì hay không cũng đâu có quan trọng. Rất nhiều công ty thực ra chỉ có cái mác bề ngoài, muốn bịt mắt họ cũng đâu phải là....

Giang Nhan nhướn mày, khóe môi khẽ nhếch lên: -Cô nghiêm nói như vậy là không đúng rồi. Nói đúng ra thì công ty ta cũng là một doanh nghiệp trong nước, hơn nữa những phần mềm mà chúng ta đưa ra không phải là để

lừa gạt người khác. Lẽ nào cô Nghiêm lại không có niềm tin vào thực lực của công ty ta?

Cô gái đó cứng lưỡi không nói được gì.

Vân Vy ngồi vào trong xe của Giang Nhan, len lén liếc nhìn anh.

Mặc dù vẻ bề ngoài của anh giống hệt như trong kí ức của cô, thế nhưng Giang Nhan của hiện tại chẳng giống với Giang Nhan trong quá khứ chút nào. Giang Nhan trước đây rất đơn giản, qua loa, là một chàng trai vô cùng rạng rỡ. Thế nhưng Giang Nhan hiện nay ăn nói rất sắc sảo, tư duy nhanh nhạy, khiến cho người khác khó nắm bắt. Giang Nhan từ trước đến nay luôn đối xử với cô rất dịu dàng, chỉ có điều không biết là sau chuyện ngày hôm nay anh ấy có thay đổi thái độ với cô không.

-Muộn thế này rồi sao anh vẫn còn ở đây? Nếu như nhiều việc quá sao anh không để đến mai đến sớm mà làm?

-Không phải là chuyện công việc.

Vân Vy len lén nhìn đôi lông mày hơi nhíu lại của Giang Nhan, thầm nghĩ không biết là do cách diễn đạt của cô không đúng hay là anh không hiểu ý của cô. Theo lí mà nói thì có lẽ một người thông minh như anh nhìn thấy cô ở đây giờ này là biết ngay cô đang đứng chờ anh. Cũng tại cô, vì nóng lòng muốn được gặp anh nên đầu óc cô mới không tỉnh táo như vậy, thế nên mới không nói được cho rõ ràng.

-Tôi nhắn tin cho anh không thấy anh nhắn lại, gọi điện không thấy anh bắt máy!

Nói rồi cô len lén ngoảnh sang nhìn anh. Anh hơi sững người, hình như không ngờ cô sẽ nói thế. Đôi lông mày của anh lại nhăn tít lại: -Cô đến đây để tìm tôi à?

-Nếu không tôi đến đây làm gì?

Anh mím chặt môi, ngoảnh mặt về phía khác. Nhìn thấy vẻ mặt ấy của anh, Vân Vy chỉ cảm thấy thái độ của anh hình như không đến mức quá tồi tệ như cô từng tưởng tượng.

Đôi lông mày dài của anh khẽ chớp chớp, tự nhiên trống ngực cô lại đập thình thịch.

-Anh không nhận điện thoại nên tôi tưởng anh giận tôi! Vì vậy tôi mới....sao anh không nhận điện thoại thế?

Công ty A có nguyên tắc là trong khi họp không được mang điện thoại vào, mà sau khi họp xong anh lại bị gọi lên phòng phép bàn việc. Lúc từ phòng sếp đi ra, nhìn đến điện thoại thì pin đã hết sạch rồi.

Câu trả lời của anh nằm ngoài tưởng tượng của Vân Vy.

-Đâu có? Máy tôi hết pin rồi.

Cô ngẩng phắt đầu lên, mắt mở to, miệng há hốc, vẻ mặt kinh ngạc. Giang Nhan thấy vậy cảm thấy rất buồn cười, chẳng nhẽ điện thoại của anh lại không được phép hết pin?

Hôm nay lúc ra khỏi nhà, anh quên mất không mang theo bộ sạc. Anh là một người luôn tỉnh táo, suy nghĩ rất nhanh nhẹn. Trong cuộc sống hàng ngày, cho dù là việc gì anh cũng giải quyết rất gọn gàng và trình tự. Những chuyện như thế này chưa bao giờ xảy ra với anh.

-Hôm nay cô gửi tin nhắn gì cho tôi thế?

Nói đến đây đột nhiên cô lại cảm thấy ngại ngùng. Cô lí nhí nói: -Tôi sợ anh hiểu nhầm, bó hoa đó....

-Thực ra tôi và Triệu Dương chẳng có gì cả. Lần trước ở quán cà phê là do chị Đường tác hợp chúng tôi mà thôi! Về sau tôi phát hiện ra là anh ta không phù hợp với mình. Mà cũng thật trùng hợp, người nhà Triệu Dương cũng làm việc trong công ty tôi, vì vậy chuyện nàam ỉ hết cả lên. Bọn họ chỉ là hiểu nhầm thôi!- nói rồi Vân Vy khẽ thở phào.

Giang Nhan nhón miệng cười, nụ cười đẹp mê hồn. Chắc hẳn anh sẽ nghĩ rằng những lời giải thích của cô thật ấu trĩ, thế nên mới cảm thấy buồn cười. Từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấy anh cười quyến rũ đến thế. Nhưng nụ cười của anh nhanh chóng thu lại.

Vân Vy thấp thỏm hỏi: -Có phải anh đang giận không? Nếu là vì Triệu Dương....

-Cái gì?- khuôn mặt Triệu Dương lúc ẩn lúc hiện dưới ánh đèn, khiến cho cô nhìn không rõ.

Giang Nhan nheo nheo mắt, có thể anh với Triệu Dương đều cần cùng một đáp án, thế nên những gì mà cô giải thích anh không hề nghĩ đến.

Cô cuống quýt chạy đến cổng công ty đợi anh, điều đó chứng minh được rằng trong lòng cô có sự tồn tại của anh.

-Tôi chỉ sợ anh hiểu nhầm.

Sợ một người chẳng có liên quan gì đến mình hiểu nhầm về đời sống tình cảm của mình? Chỉ vì một chút hiểu nhầm nhỏ xíu ấy mà chạy đến trước cổng công ty người ta chờ mấy tiếng đồng hồ? Anh phải nói thế nào đây, nói rằng cô quá ngốc, hay là nói rằng cô quá tự đề cao mình?

Rõ ràng là giải thích rất tồi, thế mà cứ tự cho rằng mình đã giải quyết xong mọi việc. Đúng là ngốc nghếch tới mức yếu đuối, nhưng cũng hiền lành tới mức nhu nhược.

Chỉ đáng tiếc là những niềm vui, nỗi buồn của cô đều không phải là vì anh.

Mà là vì người có tên là Giang Nhan mà cô yêu thương.

Đây là một cuộc đối đầu không công bằng, ngay từ đầu anh đã đứng ở vị trí bất lợi.

Vân Vy lặng thinh nhìn đôi lông mày đang nhăn lại của Giang Nhan. Lúc này cô mới nhận ra là hành động của mình quả là quá mạo muội: -Anh cho tôi xuống đây là được rồi, tôi có thể tự về nhà được!- cô nhìn đồng hồ trên tay, miễn cưỡng nở một nụ cười. Cô thật sự đã quên mất rằng giữa hai người họ không còn là quan hệ như trước đây nữa, cô lúc nào cũng không nhận thức được rõ ràng vị trí của mình hiện tại.

Giang Nhan ngoảnh đầu lại, chăm chú nhìn Vân Vy: -Tối nay cô muốn ăn gì?

-Tôi về nhà ăn qua loa cái gì đó là được rồi!

-Tôi biết một chỗ rất được, chúng ta tới đó đi!

-Ok!- nói xong rồi cô mới sực nghĩ ra, lẽ nào Giang Nhan muốn mời cô ăn cơm?

Nhìn vẻ mặt mơ hồ của Vân Vy, Giang Nhan liền ngăn gọn giải thích: -Chẳng phải cô còn thời gian mấy ngày để cân nhắc hay sao? Trong mấy ngày này chúng ta sẽ cư xử hòa thuận với nhau.

-Giang Nhan....- cô có thể hiểu rằng ý anh là muốn cùng với cô....Làm gì có chuyện đó!

-Bảo cô đưa ra một lời giải thích với cái tin nhắn mà cô đã gửi đi lại khó đến thế sao?

-Nhưng mà, tôi không hiểu...- cô ấp úng: -Rốt cuộc anh có ý gì? Tôi có hơi ngốc, không hiểu rõ lắm!

Cô đâu chỉ có ngốc?

Giang Nhan nói: -Nếu như cô muốn ở bên cạnh tôi, hãy cho tôi một lí do!- ánh mắt của anh như sầm xuống, trống ngực cô lại bắt đầu đập thình thịch Nhìn bộ dạng khó xử và lo lắng của cô, anh đột nhiên bật cười, ánh mắt thâm trầm đột nhiên rạng rỡ hơn hẳn. Rốt cuộc anh muốn có đáp án ra sao? Rõ ràng anh thừa biết rằng cô không thể nói cho anh biết cái đáp án mà anh muốn. Tình cảm mà cô dành cho anh lúc này là xuất phát từ kí ức của cô hay là từ chính con người anh? Cái mà anh cần chẳng qua chỉ là những câu nói của những cô gái trước đây đã chạy đến trước mặt anh tỏ tình.

-Em thật sự thích anh....- bọn họ thường xuyên liệt kê đủ các ưu điểm của anh trước mặt anh, thế nhưng những điều đó chẳng bao giờ anh để tâm đến.

Thế mà bây giờ, những điều anh muốn được nghe từ chính miệng cô lại trở nên quá khó khăn. Có lẽ anh đang phải chịu trừng phạt cho sự kiêu ngạo của anh bao nhiêu năm nay.

-Thôi bỏ đi, dù sao cô cũng vẫn còn thời gian để suy nghĩ!- nếu như chẳng phải không đành lòng ép buộc cô thì anh đã chẳng để cho cô mười ngày suy nghĩ.

Vân Vy túm chặt lấy vạt áo, ánh mắt thần thờ nhìn vào cằm Giang Nhan, lấy hết dũng khí để nói: -Nếu như tôi nói rằng tôi thích anh thì sao? Có thể coi đó là một lí do không?- mặc kệ anh có tin hay không, cuối cùng cô cũng nói được ra miệng. Giang Nhan mãi mãi không bao giờ biết được rằng cô đã yêu anh biết bao nhiêu năm rồi.

Mặc dù hiện giờ anh đã khác nhiều so với trước đây, thế nhưng cái kí ức ấm áp ngày xưa vẫn tràn đầy trong tim cô, gắn kết hai người lại với nhau.

Cô nghĩ mãi cuối cùng mới nghĩ ra được cái lí do này. Một chữ “thích” giản đơn nhưng lại chẳng nổi bật, thế nhưng anh vẫn không nén được nụ cười trên khóe môi. Anh chợt phát hiện ra rằng hóa ra là mình là một người dễ đối phó đến vậy.

-Nếu như tôi không mang cái tên này thì sao?

Cô mở to mắt ngạc nhiên: -Giang Nhan, anh định thay đổi tên họ à?

-Tôi nói là nếu như. Thế thì cô có còn thích tôi không?

Nếu như anh không tỏ ra nghiêm túc như vậy thì có lẽ cô còn tưởng rằng anh đang đùa. Giang Nhan, cái tên này hay biết bao nhiêu, không biết đã bao nhiêu đêm rồi cô luôn thầm gọi cái tên ấy.

-Này?

-À, chỉ là đổi tên thôi mà, có liên quan gì đâu?

-Tốt nhất cô nên nghĩ cho rõ ràng!

Vân Vy lặng thinh hồi lâu mới ngại ngần hỏi: -Giang Nhan, anh nói thật chứ? Anh thật sẽ ở bên tôi ư? Tôi có hiểu nhầm không nhỉ? Nhưng mà....

Anh biết cô định nói cái gì, không phải là cô hiểu nhầm ý của anh: Yên tâm, tôi tuyệt đối không bao giờ để cho tình yêu ngoài hôn nhân phát triển....

Mặt cô bỗng nóng bừng lên.

-Những chuyện khác tôi sẽ xử lí ổn thỏa!

Anh đã sớm đưa ra đáp án rõ ràng với Khang Di, anh sẽ không kết hôn với cô ta. Về sau Khang Di với mẹ anh đã bắt tay nhau, lấy bố anh ra làm lí do để ép anh. Anh không muốn gây mâu thuẫn với mẹ, nhưng anh cũng chẳng thể khiến cho Khang Di chấp nhận được quyết định của mình. Mẹ anh chắc đã hiểu rõ trong lòng rằng anh không phải là đứa con trai hiếu thảo kia của ông bà.

Từ nhỏ đến lớn tất cả những quyết định của anh, người khác đều không thể thay đổi.

Giang Nhan lái xe đi vào khu trung tâm. Các cửa hàng hai bên đường đều được xây dựng theo lối kiến trúc cổ, trước cửa đều được treo những chiếc đèn lồng ngày xưa. Những chiếc đèn lồng treo nối nhau đung đưa trong cơn gió, ánh đèn loang loáng phản chiếu xuống mặt đường.

Giang Nhan đỗ xe vào bãi đậu xe rồi dẫn cô đi vào con phố ấy. Một con phố nhỏ xíu nhưng vô cùng tấp nập. Trước mỗi cửa hàng đều có bày một sạp hàng nhỏ nhằm thu hút sự chú ý của khách hàng. Trong số đó có một sạp hàng có rất nhiều người đứng vây quanh. Chủ sạp hàng đang bán một loại đồ uống rất kì lạ. Ông ta ném cái gì đó tròn tròn vào trong chai đồ uống, lập tức có khói bốc lên nghi ngút từ trong chai, trông thần bí chẳng khác gì một phù thủy đang làm phép.

Vân Vy thấy rất tò mò. Ông chủ sạp hàng lớn tiếng rao: -Nào thử một cốc đi, rất ngon đấy!

Vân Vy tò mò hỏi: -Đây là cái gì thế?

Ông chủ sạp hàng cười vẻ bí ẩn: -Nước quên tình!

Một cái tên rất sến, thế nhưng dưới sự khéo léo mời chào của ông chủ, cô cũng muốn thử xem sao. Cô đang định bảo ông chủ bán cho một cốc

nếm thử thì Giang Nhan đã nhanh tay đưa tiền cho ông chủ. Ông chủ cười tươi rói làm cho họ một cốc rồi ngẩng đầu nhìn hai người, thản nhiên nhét cốc nước vào tay Vân Vy.

Vân Vy nhấp một ngụm, vị chua chua ngọt ngọt, mùi hương cũng không tồi.

Ông chủ sạp hàng hỏi: -Thế nào? Tôi đã nói là rất ngon mà!

-Chỉ có điều cái tên chẳng ra làm sao cả!- Vân Vy đáp.

Ông chủ cười: -Thế thì có gì không hay chứ? Nước quên tình, một bài hát của Lưu Đức Hoa. Hơn nữa, quên tình chẳng phải để tình càng thêm sâu đậm hay sao?

Cô thật chẳng ngờ ông chủ ấy lại nói ra những điều triết lí như vậy! Vân Vy cầm cốc nước đi tiếp về phía trước. Cái bóng cao lớn của Giang Nhan đang ở trong tầm mắt khiến cho cô cảm thấy thật hạnh phúc, yên tâm, dường như cô đang được trở lại với quá khứ vậy.

Vân Vy không đuổi kịp, Giang Nhan liền đứng lại đợi cô.

Tây cô cầm cốc nước, bước chân chậm rãi, nụ cười rạng rỡ đến bên cạnh anh. Cô đưa cốc nước đến trước mặt anh: -Thật sự rất ngon đấy!- ánh mắt của cô chột mớ hồi rồi nhanh chóng trở lại trong veo như bình thường.

Còn chưa để anh có phản ứng gì thì cô đã rút tay lại, ngại ngùng nói: -Tôi quên mất là mình đã uống rồi!

Anh lại gần cô. Cô liền lảng đi để che giấu sự ngượng ngùng của mình: -Anh có thấy lạ không, cái tên dở tệ như vậy mà vẫn có bao nhiêu là người mua!

-Vân Vy, nếu như cô có thể quên hết chuyện ngày xưa thì có lẽ cô sẽ hạnh phúc hơn đấy! Hoặc cũng có thể, cho dù có là nước quên tình thì cũng không thể làm cô quên đi quá khứ!

Ánh mắt của Giang Nhan giống như một đám sáng chợt lóe lên, lúc hiện lúc tắt, mông lung vô định. Vân Vy mỉm cười ngược mắt nhìn anh: - Sao thế? Anh lại đang nghĩ gì vậy?

Đã lâu lắm rồi chưa ở gần đến như vậy, chưa được thỏa thích ngắm nhìn khuôn mặt anh như thế này

Anh gầy hơn trước rất nhiều, nhưng khuôn mặt càng đẹp trai hơn, hai hàng lông mày thanh tú, khí chất cao sang tỏa ra từ vầng trán. Lúc nào cô cũng ghen tị với ngoại hình của anh. Nhưng giờ thì sự đố kỵ của cô càng nhiều hơn nữa: trí tuệ, tài hoa, sự nho nhã và ung dung.

Mấy năm nay sao anh thay đổi nhiều đến vậy? Chẳng còn giống như Giang Nhan mà cô đã từng yêu ở trong kí ức, điều đó khiến cho cô cảm thấy dường như giữa hai người có một khoảng cách gì đó.

-Vân Vy ơi!

-Hả?- cô khẽ đáp lời.

Anh cúi đầu xuống, đôi lông mi dài khẽ rủ xuống. Trong màn đêm se lạnh, đôi môi cũng mang chút dư vị của cái lạnh của anh khẽ chạm vào vầng trán cô.

Đôi môi của anh rất mềm mại, cả người anh như nghiêng hẳn về phía cô, mùi thơm dịu dịu từ người anh bao trùm lấy cô, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô. Trái tim cô chợt cảm thấy đau đớn đến nghẹt thở.

Hai người đi vào một con hẻm nhỏ. Vân Vy chợt nghe thấy có người hỏi: -Có chỗ ngồi không?

Người đứng ở ngoài cổng thờ ơ đáp: -Hết chỗ rồi, có thể đặt mang về!

Người kia tỏ vẻ vô cùng thất vọng.

Người khách đứng bên cạnh đang chờ mua mang về liền lên tiếng an ủi: -Ở đây khó đặt chỗ lắm, phải đặt trước những hai tuần đấy! Thôi đem về nhà cũng vậy mà!

Người kia đáp: -Nghe nói món ăn ở đây rất ngon, view lại đẹp, mang về nhà ăn thì còn gì là thú vị nữa chứ? Chúng tôi phải tìm mất nửa ngày mới đến được đây đấy!

Vân Vy tiến lại gần, trên cửa của nhà hàng này chỉ treo một tấm biển có khắc số 66, ngay cả biển hiệu cũng không có. Cô cứ mãi mê nhìn đông nhìn tây mà không nhìn thấy bậc thềm dưới chân. Cũng may mà có Giang Nhan kéo cô lại.

Hai người rẽ đám đông đi đến trước cửa nhà hàng. Người đứng gác ở cổng nhìn thấy Giang Nhan liền mỉm cười tươi rói: -Anh đến rồi đấy à? Mời vào!

-Sao bọn họ lại vào được?

-Đúng đấy!

Những người xung quanh bắt đầu bàn luận xôn xao.

-Giang Nhan, đây là đâu?

Cô đã đến thành phố này bao nhiêu lâu rồi, sao chưa bao giờ nghe nói đến nhà hàng này nhỉ?

Vân Vy dường như đang đặt chân vào một căn nhà khép kín của người xưa, trong vườn có rất nhiều hoa cỏ với đủ các loại hòn non bộ. Trong một cái lồng rất to có nuôi rất nhiều loài chim. Cô không biết tên của những loài chim ấy, chỉ cảm thấy tiếng hót của chúng rất hay.

-Một nhà hàng khá nổi tiếng.

-Sao anh lại biết chỗ này?

Ông chủ nhà hàng này rất thích những bức ảnh anh chụp!

Hóa ra là vậy.

Bài trí của nhà hàng này rất đặc biệt. Trên tường có treo rất nhiều tranh chữ, phảng phất phong thái nho nhã của ngày xưa. Những thực khách ở đây không lớn tiếng ồn ào, không ai gây ảnh hưởng đến ai.

Giang Nhan và cô ngồi vào một góc nhỏ, bên cạnh là cửa sổ, chỉ cần ngẩng đầu lên là nhìn thấy bầu trời cao.

Vừa ngồi xuống không bao lâu thì ông chủ cửa hàng chạy đến chào hỏi họ. Vừa nhìn thấyng chủ nhà hàng đã nheo nheo, miệng gọi lớn: - Giang Nguyên....- không biết tại sao mà tiếng gọi vừa cất lên, vẻ mặt ông đã ánh lên sự ngại ngùng: -Tôi già rồi, chẳng nhớ rõ nữa....

-Là Giang Nhan....- Giang Nhan nhắc nhở.

Ông chủ mỉm cười, ngoảnh mặt sang nhìn Vân Vy. Không hiểu sao Vân Vy cứ cảm thấy ánh mắt ông chủ nhà hàng này nhìn mình rất đặc biệt, cứ như thể ông ấy đã nhìn ra được điều gì đó từ khuôn mặt cô. Sau khi nhìn Vân Vy dò xét, ông chủ lập tức tỏ ra thân thiện: -Đây là Vân Vy phải không, tôi thường nghe Giang Nhan nhắc đến cô. Lần đầu tiên đến chỗ chúng tôi, không biết cô muốn ăn gì. Để tôi chuẩn bị một số món ăn đặc sắc của quán chúng tôi nhé! Hi vọng là cô sẽ thích ăn!

Nhận được sự đối đãi nhiệt tình như vậy, Vân Vy vội vàng nói cảm ơn.

Nào ngờ ông chủ nghiêm mặt nói: -Đừng nói cảm ơn với tôi. Tôi với Giang....Nhan là bạn thân của nhau nhiều năm rồi. Tôi đặc biệt yêu thích những bức ảnh mà cậu ấy chụp. Ở đây cô không thể nhìn thấy những bức ảnh ấy được đâu, bởi vì tôi không nỡ treo ở đây. Khi nào có thời gian đến nhà tôi mà ngắm. Mà nếu như cô muốn biết, tôi có thể kể cho cô nghe nguồn gốc của từng bức tranh.

Vân Vy bật cười vui vẻ.

Ông chủ này thật kì lạ. Ông ấy trông có vẻ rất thân thiết với Giang Nhan, thế mà lại chẳng nhớ được tên của anh ấy. Nếu nói trí nhớ của ông ta quá tồi, vậy làm sao ông ấy có thể nhớ được tên Vân Vy?

Các món ăn nhanh chóng được đưa lên. Không chỉ có vẻ ngoài đẹp mắt mà các món ăn còn rất ngon miệng.

-Chẳng trách mà làm ăn tốt thế!

Ông chủ nghe được mấy câu khen ngợi này liền cười toe toét thích thú, lập tức bảo nhà bếp mang lên thêm vài món ăn gia đình nữa. Do đó, chẳng mấy chốc, cái góc chẳng bắt mắt của họ lại trở nên vô cùng thu hút sự chú ý.

Ông chủ nhìn có vẻ hiền hòa nhưng luôn toát lên sự kiêu hãnh, hoàn toàn chẳng thèm đếm xỉa đến những khách hàng khác, chỉ ngồi lì bên cạnh Giang Nhan nói chuyện.

-Vân Vy, cô phải đối xử tốt với Giang Nhan nhà chúng tôi đấy!

Vân Vy cúi đầu cười bẽn lẽn.

Trong khi ông chủ nhà hàng nói chuyện với Giang Nhan, Vân Vy liền đứng dậy đi ra ngoài nhà hàng ngắm phong cảnh.

Trong vườn hoa có lắp mấy cái đèn đường, chiếu sáng trưng không gian xung quanh. Cô đi men theo con đường mòn quanh vườn hoa, lặng lẽ thưởng thức cảnh sắc tĩnh lặng ban đêm. Càng lúc cô càng đi xa. Trong một góc nhỏ của khu vườn có cái hồ nước nhân tạo, bên trên là một cầu cầu bằng gỗ. Có mấy vị khách dẫn theo con nhỏ đang đứng trên đó rắc thức ăn cho cá. Vân Vy lại gần xem, thức ăn cho cá đã chìm xuống đáy hồ. Mặc dù cô không nhìn rõ cá trong hồ nhưng cô có thể nghe thấy rất rõ tiếng cá tranh mồi ở trong nước.

Cậu bé rắc thức ăn cho cá sau khi chơi chán rồi liền đưa cho Vân Vy cả nửa túi thức ăn cho cá còn lại.

Cô vừa rắc hết thức ăn cho cá xuống hồ, đang định quay về, vừa ngoảnh đầu lại thì cô đã giật thót cả mình. Dưới ánh đèn lạnh lẽo có người đang đứng nhìn cô.

Ánh mắt của người đó đang hướng về phía cô. Có thể vì biết cô đã phát hiện ra sự tồn tại của mình nên anh ta liền chậm rãi đi về phía cô.

Vân Vy đột nhiên cảm thấy da tay mình bị gió lạnh thổi co lại, trong khi đó sau lưng lại toát mồ hôi hột. Nếu như đây là ban ngày thì cô chẳng để ý làm gì. Thế nhưng hiện giờ bốn bề tối đen, im ắng đến vô cùng, ngoài hai người họ ra chẳng còn có ai khác cả.

Một cơn gió thổi qua, những chiếc lá cây xào xạc càng làm cho không khí thêm lạnh lẽo.

Vân Vy hoang mang quay người đi vào nhà ăn. Chẳng ngờ cô đi càng nhanh thì cái bóng kia cũng đuổi theo càng nhanh.

Những bước chân vội vã vang lên phía sau lưng cô, Vân Vy ngoảnh đầu lại nhìn cái bóng của mình đang kéo dài dưới nền đất.

Cô chạy bước thấp bước cao về nhà ăn. Mãi cho đến khi nhìn thấy ánh đèn dịu dịu, tiếng người cười nói ồn ào, không gian xung quanh đã ấm áp hơn thì cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Bộ dạng của cô có lẽ trông rất thảm hại, thế nên Giang Nhan vừa nhìn thấy cô đã lo lắng hỏi: -Sao thế?

Vân Vy cắn chặt môi: -Không sao, ban nãy cứ có cảm giác có ai đó đang đi theo mình.

Giang Nhan khẽ nhíu mày, ngoảnh đầu nhìn về phía cửa. Một lúc sau vẫn chẳng thấy có ai bước vào cửa.

Vân Vy vội vàng nói: -Có thể là em nhìn nhầm rồi!

Ông chủ nhà hàng nhìn đồng hồ: -Giờ này không cho khách vào nữa rồi, liệu có phải ban nãy là có người đi ra không?

Vân Vy ngoảnh đầu nhìn khắp quán, thực khách trong quán đã ra về gần hết, chỉ còn lại vài người đang ngồi trên ghế nói chuyện. Lẽ nào là cô nhìn nhầm thật?

Nếu như cô nhìn nhầm thì không nói làm gì, rõ ràng cô còn nghe thấy có tiếng bước chân mà.

Giang Nhan nheo nheo mắt, dường như đang nghĩ gì đó. Anh lấy điện thoại trong túi ra, tìm ra một số điện thoại và ấn phím gọi.

Điện thoại đã được kết nối, có tiếng chuông điện thoại rất vui tai vọng lại từ cách đó không xa. Giang Nhan cúp điện thoại. Chỉ vài giây sau, có người ngại ngại bước vào cửa. Người đó mặc một chiếc áo sơ mi đen,

quần bò đen bạc màu, tay cầm điện thoại, mặt mày nhẵn lại, vừa nhìn thấy Giang Nhan liền vội vàng giải thích: -Tôi vốn định nói với cô ấy vài câu chứ không có ý gì khác. Thật không ngờ lại làm cho cô ấy sợ hãi!

Lông mày của Giang Nhan vẫn nhíu lại.

Người đó đành đến trước mặt Vân Vy, khuôn mặt tròn vành vạnh như trẻ con, nụ cười ái ngại nở trên môi: -Xin lỗi cô, tôi thật sự không có ý định dọa cô.

Vẻ mặt nhăn nhó về biết lỗi của anh ta khiến cho Vân Vy không khỏi bật cười.

-Sao cậu biết tôi ở đây?

Người kia cười ha hả rồi đột nhiên nghiêm mặt nói: -Tôi nghe nói cậu mới kiểm tra sức khỏe được một nửa đã biến mất tăm mất tích. Tối nay tôi qua nhà cậu tìm, phát hiện cậu không có ở nhà!- tối qua anh đã nhận được điện thoại của bạn thân, nói là Giang Nhan kiểm tra xong, mới được một nửa đã chạy đi mất rồi. Thế là anh liền gọi điện cho Giang Nhan, nhưng máy của Giang Nhan bận suốt. Lúc ấy anh đã nghĩ gần đây Giang Nhan có những biểu hiện khá bất thường.

Lúc nghe mẹ Giang Nhan nói anh chuẩn bị lấy Khang Di, anh đã cảm thấy chuyện này là không thể. Rốt cuộc Giang Nhan đang định làm cái gì, anh không biết được. Nhưng anh biết rằng cho dù Khang Di khôn lanh đến đâu cũng không thể nắm bắt Giang Nhan được.

Hôm nay anh đã đi làm về từ sớm, chuẩn bị đến nhà Giang Nhan, ai ngờ gọi điện thì thấy Giang Nhan tắt máy, đã đi tìm khắp lượt những nơi mà Giang Nhan thường hay đến nhưng cũng không có kết quả gì. Lúc đi ngang qua đây, bụng đang đói còn vào nên mới chạy vào, thật không ngờ lại nhìn thấy xe của Giang Nhan ở cổng.

Lúc đi vào cửa anh có hỏi thăm người phục vụ xem có Giang Nhan ở đây không, người đó nói là Giang Nhan đi cùng với một cô gái tới đây, anh đã thầm đoán không biết có phải là cô không. Nếu như đúng là cô thì tất cả mọi hành vi lạ thường của Giang Nhan đều được lí giải. Chỉ có cô mới có thể khiến cho Giang Nhan trở nên bất thường như vậy!

Thật là trùng hợp, anh vừa bước vào khu vườn đã nhìn thấy cô đang đi men quanh hồ nước. Anh cũng vì muốn xác nhận chính xác có phải là cô không nên mới đi theo cô.

Kết quả cuối cùng là...không cần nói thì ai cũng đã biết. Anh lặng lẽ nhìn Vân Vy. Cô trông có vẻ tươi tắn hơn lúc trước, giữa đôi lông mày đã bớt đi đôi chút đau thương, nỗi đau khổ đè nặng trong trái tim cô đã được người khác gánh bớt từ lâu mà cô không hề hay biết.

Thực ra anh không muốn nhìn thấy Vân Vy và Giang Nhan ở bên nhau.

Anh rất muốn hỏi Vân Vy: -Lần này cô lại muốn có được thứ gì từ anh ấy?

Nhưng anh ngập ngừng mãi rồi lại vẫy tay nói với Vân Vy: -Chào cô, tôi là bác sĩ ở bệnh viện S, tên tôi là Khang Kiện.

Khang Kiện, một cái tên rất quen thuộc!

Vân Vy đột nhiên nhớ ra trên một tờ tạp chí nào đó, cô đã từng đọc một bài báo về một tiến sĩ trẻ tuổi tên là Kiện Khang đã từng tổ chức một buổi tọa đàm ở trong nước. Lúc ấy Tiểu Thu và cô còn nói đùa rằng, người này sinh ra là để làm bác sĩ, chỉ nhìn cái tên Khang Kiện (sức khỏe) thôi cũng có thể đoán ngay ra được rồi.

-Có phải anh đã từng mở buổi tọa đàm....gọi là....

Kiện Khang bật cười: -Sự can thiệp của thôi miên với phương pháp điều trị tâm lí.

Trên báo có nói, trong nước có không ít các bác sĩ đã nghiên cứu các vấn đề điều trị tâm lí, nhưng Khang Kiện là đệ tử ruột của một bác sĩ tâm lí nổi tiếng thế giới nào đó, vì vậy giới truyền thông vô cùng quan tâm đến anh ta.

Ông chủ nhà hàng nói: -Vân Vy cũng đã nghe buổi tọa đàm của cậu ta à?

Vân Vy cười cười nói: -Em chỉ đọc những bài viết có liên quan thôi ạ.

-Hôm nào tôi có thời gian cũng phải đi nghe xem cậu ta nói cái gì!

Trên bàn ăn thêm một đôi đũa, không khí càng trở nên náo nhiệt hơn. Khang Kiện là một bác sĩ rất giỏi giao tiếp, anh ta luôn mồm hỏi Vân Vy về cái này, cái kia.

Nhúc Giang Nhan không để ý, Khang Kiện ghé vào tai Vân Vy thì thầm: -Vân Vy, cô có thích Giang Nhan thật không?

Vân Vy chỉ cười bẽn lễn mà không đáp lời, thế nhưng Khang Kiện dường như vẫn nhìn ra được điều gì đó từ trên khuôn mặt cô.

Tiểu Thu sau khi xem những bài báo viết về Khang Kiện lại nảy sinh thiện cảm với các bác sĩ tâm lí. Nhưng cô không bao giờ biết được rằng khi ngồi cạnh bác sĩ tâm lí, người ta luôn có cảm giác bị nhìn thấu tim can.

Vân Vy cứ cảm thấy có cái gì đó rất kì lạ, đặc biệt giọng nói của Khang Kiện khiến cho cô có cảm giác vô cùng thân thuộc.Đã không còn sớm nữa, Giang Nhan đề nghị cả bọn nên ra về. Khang Kiện lấy trong túi ra một bộ bài, sống chết gì cũng đòi chơi: -Vân Vy, chúng ta cùng chơi bài Tarot đi! (một loại bài nghệ thuật bí ẩn của phương Tây. Loại bài này rất

thịnh hành với các Otaku và những ai đam mê truyện tranh manga) không mất nhiều thời gian đâu!

-Bài Tarot?- trước đây cô từng đi hiệu sách và cũng mua một bộ bài Tarot. Cô mua là bởi vì thích những bức hình rất đẹp của bộ bài chứ chưa bao giờ mang ra chơi.

Ông chủ nhà hàng hào hứng ra mặt: -Vân Vy, để cho cậu ta bói thử cũng được mà! Cậu ta bói linh lắm đấy! Sau khi li hôn với vợ tôi có đến tìm cậu ta, cậu ta nói tôi với vợ trong vòng một năm sẽ quay lại với nhau, không ngờ lại đúng thật! Cậu ta rất nổi tiếng vì trong giới vì cái tài này đấy!

Dù sao mọi người cũng cảm thấy thích, thế nên Vân Vy cũng chẳng ngại ngần gì nữa. Cô đón lấy bộ bài trên tay Khang Kiện, sau khi tráo lên liền đưa lại cho anh.

-Thế này nhé Vân Vy, tôi sẽ xem chuyện tình yêu cho cô.

Khang Kiện úp những lá bài xuống mặt bàn rồi lần lượt mở ra, vừa mở vừa giải thích ý nghĩa của những lá bài.

-Người yêu mà cô chờ đợi đã lâu đã xuất hiện bên cạnh cô- Khang Kiện mỉm cười nhìn Vân Vy: -Lá bài này nói có chuẩn không?

Vân Vy chỉ mỉm cười không nói. Cô và Giang Nhan....có lẽ là đúng!

Khang Kiện tiếp tục: -Cô không nói tôi coi như là đúng nhé!

-Cô yêu cái vẻ bề ngoài, cái tên của anh ta, nhưng không yêu con người anh ta!- ánh mắt của Khang Kiện như có ẩn ý gì đó.

Sao có thể thế được? Yêu một người sao có thể chỉ yêu cái vẻ bề ngoài với cái tên của anh ấy?

Vân Vy ngoảnh đầu lại nhìn Giang Nhan. Giang Nhan vẫn mỉm cười như thường ngày, chỉ có những ngón tay đang nắm lấy cánh tay kia là cứ co vào duỗi ra liên tục.

-Vân Vy, tôi có thể hỏi cô một câu được không?

Vân Vy gật đầu.

-Cô có cảm thấy mình là một người chung thủy trong tình yêu?

Kể từ sau khi có Giang Nhan, trái tim cô không thể dung nạp bất kì ai được nữa. Chính vì vậy bao nhiêu năm nay, cho dù có cô đơn đến đâu cô cũng vẫn một mình: -Tôi...có lẽ là vậy!

-Đúng như tôi đoán!- anh lật nốt lá bài cuối cùng: -Khi tình yêu trước mặt cô lộ rõ trắng đen, cái kết quả cuối cùng sẽ khiến cho cô khó mà chấp nhận, cuối cùng rất có thể cô sẽ lựa chọn con đường Trên đường về nhà, không khí trong xe vô cùng ngột ngạt.

Vân Vy ngoảnh sang nhìn Giang Nhan, rồi lại nhìn con đường trước mặt, được một lát lại quay sang nhìn Giang Nhan.

- Giang Nhan

- Oì!

Trông anh ấy có vẻ như đang có tâm sự. Ban nãy rõ ràng anh ấy vẫn bình thường mà. Trước khi đi Khang Kiện có vỗ vai Giang Nhan, nói: -Giang Nhan, thật đấy, hãy cân nhắc những gì tôi nói!

- Khang Kiện trước kia đã từng bói bài Tarot cho anh chưa?

Giang Nhan gật đầu.

- Anh ấy nói thế nào?

Khang Kiện lúc đó đã nói rằng....

- Anh quên rồi....

Vân Vy cười: -Anh nói xem rốt cuộc Khang Kiện bói có chuẩn không?

- Tất cả những người mà Khang Kiện đã xem bói cho đều tin tưởng tuyệt đối vào cậu ta...- anh biết Khang Kiện chẳng qua chỉ là quan sát trạng thái tâm lí của một người thông qua ánh mắt và vẻ mặt để đoán ra những suy nghĩ nội tâm của người đó. Thế nên những gì mà Khang Kiện nói tối nay....

- Anh ấy bói không chuẩn! - Vân Vy cười: - Làm gì có người nào như vậy chứ? Chỉ thích diện mạo với cái tên của người ta, Giang Nhan, anh nói xem?

Giang Nhan cười bảo: -Anh thấy cũng không hẳn vậy!

Vân Vy như đã có được câu trả lời chính xác: -Anh nhìn em đi! Ngay cả anh cũng không tin em sao? Nếu như trên đời có người như vậy thật, thế thì người yêu của anh ta chẳng phải rất đáng thương hay sao? À phải rồi, sao anh biết người đi theo sau em là Khang Kiện?

- Anh chỉ căn cứ vào tình hình để suy luận....-người có thể tự do vào trong nhà hàng đó giống như anh, lại có hứng thú với Vân Vy, ngoài Khang Kiện ra làm gì còn ai khác?

Vân Vy đi lên lầu, bật đèn ở phòng khách và phòng ngủ lên. Vừa định ra khóa trái cửa lại thì đột nhiên cô nhớ ra cái hộp cơm màu hồng mà ông chủ nhà hàng cho cô đã để quên trên xe của Giang Nhan rồi. Cô nhìn qua cửa sổ xuống dưới, thấy xe của Giang Nhan vẫn chưa đi. Cô vốn định gọi điện bảo Giang Nhan đợi cô xuống lấy đồ rồi hãy đi, nhưng cầm điện thoại lên, chần chừ giây lát, cuối cùng cô lại chạy luôn xuống lầu.

Căn hộ của cô không ở trên tầng quá cao, chạy xuống chỉ mất hơn một phút. Cô vừa xuống đến dưới đại sảnh thì có người mở cửa đi vào. Sau khi gật đầu chào nhau, người đi vào liền giữ cánh cửa chờ Vân Vy chạy đến.

Vân Vy đến đẩy cánh cửa ra, vốn định ra ngoài nhưng vừa nhìn qua khe cửa, bước chân cô chợt khựng lại.

Đêm khuya, bỗng nhiên trời lất phất mưa, Giang Nhan đứng trước đèn xe ô tô. Dưới ánh sáng từ đèn ô tô, toàn thân anh như bị bao trùm bởi màn mưa lất phất, tay anh đang cầm cái hộp cơm màu hồng phấn mà ông chủ nhà hàng đã cho Vân Vy.

Anh ngẩng đầu nhìn ánh sáng đèn hắt ra từ cửa số phòng Vân Vy, đôi môi nở một nụ cười kiêu ngạo, khóe môi từ từ nhếch lên, đẹp tựa như những cánh hoa đang hé mở trong đêm tĩnh lặng. Chưa bao giờ nhìn thấy anh đẹp trai và cô độc đến vậy.

Mưa càng to hơn, cái bóng của Giang Nhan càng mờ đi. Dáng đứng có chút gì đó thật bi thương, khiến cho trái tim cô thật chua xót.

Giang Nhan dường như nhớ ra điều gì đó, anh ôm lấy hộp cơm ở trong lòng, mở cánh cửa xe rồi ngồi vào trong. Xe vẫn bật sáng đèn, anh mở kính cửa xe xuống. Vân Vy tưởng rằng anh chuẩn bị lái xe đi, nào ngờ cánh tay anh khẽ động đậy, đèn xe liền tắt ngấm.

Anh ngồi trong bóng đêm rất lâu, cứ ngẩn người nhìn vào luồng sáng từ đèn ở mui xe.

Điện thoại của cô đột nhiên đổ chuông, cô vội vàng ấn nút nghe, cũng không biết là Giang Nhan có nghe thấy tiếng chuông reo không nữa.

- A lô... - tiếng nói trong veo vang vọng trong hành lang tĩnh mịch. Cô bỗng thấy nghẹn ngào, nước mắt tự nhiên tuôn rơi.

Giang Nhan có hơi ngập ngừng: -Hộp cơm ông chủ nhà hàng cho em...em quên cầm về rồi!

- Vậy em....

- Ngày mai anh sẽ mang đến cho em! - giọng nói của anh vẫn bình thản như thường ngày.

Vân Vy có thể nghe thấy tiếng mưa rơi từ đầu dây bên kia vọng lại.

Anh lặng thinh, cô cũng lặng thinh.

Cuối cùng danh đàn lên tiếng tạm biệt trước: - Thôi em nghỉ sớm đi!

- Vâng!

Không hiểu tại sao cô không có đủ dũng khí để đi về phía anh.

Vân Vy ngắt điện thoại, chậm rãi cất bước lên lầu, mở cửa phòng mình ra. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi tắt đèn ở trong phòng khách và phòng ngủ đi. Cô ngóng xuống bên dưới qua ô cửa sổ trong màn đêm, xe của Giang Nhan lại bật sáng đèn. Anh khởi động xe rồi từ từ ra khỏi tầm nhìn của cô.

Vân Vy ngồi lặng đi trong bóng đêm.

Cô còn nhớ, sau khi cô dẫn Giang Nhan đi gặp bố mẹ mình, hai người đã cãi nhau một lần, nguyên nhân là do cô muốn chính thức ra mắt bố mẹ anh, nhưng Giang Nhan cứ một mực không chịu, cứ nói là: - Chưa đến lúc thích hợp!

Cô không thể hiểu nổi tại sao lần nào anh cũng lấy cớ này cớ nọ để thoải thác, cứ như thể anh đang có điều gì muốn giấu cô.

- Anh không muốn kết hôn với em có phải không?- cô tức tối ném hết những món quà chuẩn bị để mang tặng cho bố mẹ anh xuống đất: -Vậy

cũng được, kể từ nay về sau, chúng ta đường ai.....-cô ghen lời không nói hết được câu chia tay.

Cô đi vào phòng trọ, nằm ngửa trên chiếc giường nhỏ hẹp, nhìn chăm chăm vào cái trần nhà cũ nát, nước mắt lã chã tuôn rơi.

Cô làm như vậy là vì ai? Để chứng minh với người nhà rằng mình có thể tự lập, cô đã thuê chung nhà ở với bạn, một lòng một dạ nghĩ đến anh, muốn cùng anh khắc phục khó khăn để sau này cùng anh vun đắp một gia đình hạnh phúc. Nhưng anh thì sao? Giờ cô mới biết chưa chắc anh đã nghĩ như vậy. Hóa ra từ trước tới giờ luôn là cô đơn phương nghĩ rằng anh mong muốn được ở bên cô, mãi mãi không bao giờ chia lìa.

Rất lâu sau bạn cùng phòng của cô mới về, nhìn thấy cô liền hỏi: -Vân Vy, sao bạn trai cậu lại đứng ở bên ngoài đợi cậu thế?

Nhìn thấy mắt Vân Vy đỏ hoe, bạn cùng phòng liền hỏi: - Có phải hai người cãi nhau không? Cô đến gần cửa sổ nhìn xuống dưới, Giang Nhan vẫn đang đứng ngây người ở đó, anh vẫn đứng bất động tại chính vị trí mà ban nãy cô và anh cãi cọ.

- Có chuyện gì thì nhẹ nhàng bảo nhau! Cứ thế này thì cả hai người cùng khó chịu bạn cùng phòng của Vân Vy khuyên nhủ.

Cô lặng lẽ nhìn Giang Nhan qua tấm kính cửa sổ. cuối cùng cô cũng mềm lòng, đành đi xuống chỗ anh.

Nhìn thấy cô, Giang Nhan đã nhoen miệng cười: - Vân Vy, trước đây anh cảm thấy mình có được quá nhiều thứ, giờ mới biết rằng chỉ cần một tích tắc nhỏ nhoi cũng có thể mất đi tất cả! Không có em anh chẳng còn gì cả!- Giang Nhan mỉm cười nhìn cô: - Tin anh đi, hãy cho anh chút thời gian, hãy để anh sắp xếp ổn thỏa mọi thứ!

Cô tưởng rằng anh vì sợ bố mẹ không đồng ý nên mới làm như vậy, ban nãy cô đã hiểu nhầm ý của anh.

Hai người lại thân mật như ban đầu, thế nhưng Giang Nhan dường như lúc nào cũng có điều gì đó giấu Vân Vy.

Về sau hai người ở bên nhau xem phim, bộ phim “Người trong mộng” do Châu Nhuận Phát và Lâm Thanh Hà diễn. Trong đó có một câu nói khá tình cảm. Nhân vật nữ nói với nhân vật nam: “Anh mà chết em cũng sẽ chết theo anh! Anh sẽ không phải lo cô độc lúc chết đi đâu!- cô đã khóc nức nở khi nghe thấy câu nói ấy.

Anh rút giấy ăn ra lau nước mắt cho cô. Cô liền hỏi anh một câu hỏi cực kì ấu trĩ: -Anh nói xem, nhân vật nam có mong nhân vật nữ sẽ chết cùng mình không?

- Nếu như là anh thì có lẽ là có! Ai lại không muốn đi đâu cũng có người mình yêu ở bên cạnh cơ chứ?

Cô thật không ngờ anh lại nghĩ như vậy!

- Chỉ có điều anh cũng mong cô ấy được sống hạnh phúc!- anh khẽ nhú mày.

Vân Vy rất ít khi nhìn thấy Giang Nhan nhú mày. Cô nghĩ có lẽ gần đây cô đã mang lại cho anh quá nhiều áp lực. Thực ra hai người vẫn còn rất trẻ, chưa đến lúc nghĩ đến chuyện kết hôn.

Ai mà ngờ được anh lại nói vô cùng nghiêm túc.

- Vân Vy, nếu như anh không còn....

- Anh nói cái gì vậy? - cô giận dữ hỏi.

- Là anh nói nếu như, nếu như anh không còn, em phải sống cho thật tốt. Chỉ có điều, nếu như yêu anh thì em đừng tìm đến một người giống hệt anh, kể là ngoại hình hay những thứ khác....

Cô nhất thời không thể hiểu được ý của anh.

- Bởi vì anh không muốn người khác thay thế vị trí của anh trong tim em. Anh không muốn cuối cùng anh lại tan biến chẳng còn chút dấu vết nào trong trái tim em. Vì thế hãy đồng ý với anh, chỉ chuyện này thôi. Nếu em yêu anh hãy nhận lời anh. Được như vậy thì cho dù có ở đâu anh cũng sẽ vui vẻ!

Vân Vy cứ mãi đắm chìm trong hồi ức mà không sao thoát ra được.

- Giang Nhan, em rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến anh vui vẻ? Thực ra anh có biết rằng, em cứ nghĩ: chỉ cần anh vui vẻ, em có thể trả mọi giá....

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghệ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Lựa Chọn

Trong bóng tối, tiếng điện thoại chói tai đột nhiên vang lên. Vân Vy nhấc điện thoại lên, giọng chị Đường vọng lại: - Muộn thế này em còn đi đâu thế?

- Em ra ngoài với bạn!

- Bạn nào?

Vân Vy do dự một lát, dù sao cô cũng mới qua lại với Giang Nhan, cô có nên nói chuyện này ra không? Vân Vy liền lảng sang vấn đề khác: - Ở trong nhà không có người sao chị không gọi vào di động của em?

Chị Đường dường như bắt được điểm gì đó: - Chị làm vậy là theo đúng lời dặn dò của mẹ em đấy, thỉnh thoảng gọi điện kiểm tra “đồn”, nếu gọi di động của em thì còn gọi gì là kiểm tra nữa?

Vân Vy không nhịn được cười.

- Chớ có đánh trống lảng nữa!- giọng chị Đường chột trở nên sắc sảo:
- Nếu như là bình thường thì cô đã sớm trả lời câu hỏi của tôi rồi! Sao hôm nay cứ ậm à ậm ừ thế hả? Nói mau, rốt cuộc là đi với ai?

Giang Nhan đã từng nói rằng cô không thích hợp để nói dối, cứ nói dối lập tức sẽ bị người khác phát hiện. Giờ cô còn chưa kịp mở miệng lừa chị Đường thì đã bị chị ấy tóm gáy rồi.

- Vân Vy, có phải em đang yêu không?

Vân Vy còn chưa trả lời thì chị Đường đã tỏ vẻ hào hứng: - Tối qua chị còn nói với anh rể em, chị bảo bọn em chắc đến tám mươi phần trăm sẽ yêu nhau, quả nhiên là bị chị đoán trúng rồi nhé! Bản thân anh ta có điều kiện tương đối tốt, gia đình cũng không tồi, chị lại làm chung công ty với anh ta, nhân cách anh ta thế nào chị hiểu rõ. Chuyện này mà nói ra chắc các cụ vui phải biết! Bọn em phát triển nhanh vậy mà chẳng nói với chị một câu, thật là chẳng đáng mặt bạn bè! Đã thế chị phải gọi điện phê bình anh ta mới được!

Chắc hẳn chị Đường đã hiểu nhầm ý của cô.

Vân Vy vội vàng phủ định: - Không phải đâu chị, không phải anh ta đâu!

Chị Đường ngây người: - Ai? Em nói không phải anh? Không phải Triệu Dương á?

Vân Vy âm ừ: - Không phải Triệu Dương đâu chị!

Chị Đường ngạc nhiên hỏi: - Không phải Triệu Dương thì là ai?

Vân Vy suyt chút nữa thì buột miệng nói ra tên Giang Nhan: - Chị không quen đâu!

- Ý...- chị Đường kinh ngạc:- Lẽ nào là người em mới quen?

Vân Vy nắm chắc điện thoại trong tay, mỉm cười: -Cũng không hẳn!

- Làm việc ở công ty nào? Gia cảnh ra sao? Chuẩn bị khi nào thì rước em về dinh?- chị Đường hỏi một tràng liền khiến cho Vân Vy chẳng biết phải trả lời câu nào trước.

- Chỉ có điều những chuyện đó đều không quan trọng, chỉ cần nhân cách tốt là được. Anh ta có hợp với em không? Có hiểu em không? Thực ra

em với Triệu Dương cũng rất hợp nhau. Chắc là em cũng biết vợ chưa cưới của anh ta bị tai nạn xe qua đời, vì vậy đối với em, anh ta rất chân thành....- chị Đường đang nói đến đây thì Vân Vy nghe thấy tiếng anh rề đang cắn nhả gì đó. Chị Đường có vẻ cáu kỉnh gắt: -Anh làm cái quái gì vậy?

Điện thoại bên kia dường như bị ai đó bịt chặt lại.

Một lát sau, Vân Vy nghe thấy giọng chị Đường có vẻ không được tự nhiên: -Không nói những chuyện này nữa, chị nghĩ em tốt nhất nên gọi điện thông báo cho bố mẹ một tiếng. Bố mẹ em mà biết em có bạn trai rồi chắc là vui phải biết!

Vân Vy không nhịn được bật cười. Chị Đường nói như thể mọi người đều sợ cô sẽ sống cô độc cả đời vậy.

Sáng sớm, Vân Vy vừa mở điện thoại lên đã nhận được tin nhắn của Giang Nhan.

Mở tin nhắn ra đọc, cô sửng- Anh ở dưới lầu đợi em.

Vân Vy chạy đến bên cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống thấy xe của Giang Nhan đã đỗ ở đó từ bao giờ. Anh đỗ xe đúng ở chỗ tối qua anh đã đỗ, cứ như thế suốt cả đêm anh đã ở nguyên đó không đi đâu vậy.

Cô vội vàng vệ sinh cá nhân rồi chạy vù xuống dưới lầu, đến gần anh và nở một nụ cười: -Sao sớm thế anh? - mắt của cô đỏ và hơi sưng.

Ánh mắt của anh lướt qua má cô, giọng nói rất trầm: - Em ăn sáng chưa?

- Chưa!- tối qua ngủ không ngon, mãi đến bốn giờ sáng cô mới ngủ được.

Giang Nhan đưa cái hộp cơm màu hồng cho cô: -Đến công ty ăn nhé!

- Anh mua đồ ăn sáng cho em đấy à?

Giang Nhan gật gật đầu: - Gặp ở trên đường nên nhân tiện mua cho em luôn!

- Ờ...- Vân Vy chợt nhớ ra điều gì liền cúi đầu nhìn đồng hồ: - Mấy giờ anh đi làm?

- Chín giờ!

Giờ mới 8 giờ, nhưng nếu như tắc đường thì....

- Thôi để em tự đi!- nếu như đưa cô tới công ty rồi anh lại lái xe đến công ty thì chắc chắn sẽ gặp tắc đường, vậy thì đi muộn là chắc!

- Để anh đưa em đi!- lời nói của anh vô cùng kiên quyết, chẳng để cho cô được từ chối.

Vân Vy mở hộp cơm ra, là bánh bao. Hộp cơm giữ nhiệt rất tốt, những chiếc bánh bao vẫn còn nóng hổi.

Tiểu Thu ngửi thấy mùi thơm liền sáp đến gần, nheo nheo mắt hỏi: -Là ai mà cẩn thận thế, mới sáng ra đã chạy đi mua bữa ăn dinh dưỡng cho cậu thế hả?

Vân Vy đang chuẩn bị mở miệng đáp thì Tiểu Thu đã lập tức đưa ra kết luận: -Đừng có nói là cậu tự mua đấy nhé, tớ chẳng tin một con lợn ham ngủ như cậu lại chịu dậy từ năm, sáu giờ để đi mua bánh bao ăn đâu! Để tớ đoán nhé, có phải ma ma đại tổng quản đến thăm cậu không?

Vân Vy lắc lắc đầu.

Hộp cơm màu hồng, trên đó có in hình trái tim rất đẹp, ở giữa trái tim là hình dấu vân tay, tối qua ông chủ nhà hàng lúc đem hộp cơm ra tặng Vân Vy đã bảo cô với Giang Nhan in dấu vân tay lên đó. Trên trái tim đồ to là dấu vân tay của Giang Nhan, trên trái tim nhỏ hơn một chút là dấu vân tay của cô. Sau khi vết mực khô lại, những đường vân tay hiện rõ lên trên hộp.

- Là Giang Nhan mua cho cậu à?- không biết Tiểu Thu lấy linh cảm ở đâu mà đoán trúng phóc.

- Chỉ là tiện đường thôi mà!

Tiểu Thu hừ giọng: - Ngày mai cậu thử tiện đường cho tớ xem nào?

Vân Vy chưa bao giờ ăn nhiều bánh bao đến vậy, thế nên đến tận trưa mà cô vẫn chưa cảm thấy đói. Tiểu Thu với các đồng nghiệp khác kéo nhau đi ăn trưa hết, còn mình cô ngồi lại văn phòng lên mạng, nhân tiện tìm kiếm những thông tin có liên quan đến vấn đề “Sự can thiệp của thôi miên với phương pháp điều trị tâm lý”, kết quả là một loạt các bài viết có liên quan hiện ra, thậm chí còn có những comment của người nhà bệnh nhân sau khi tiếp nhận phương pháp điều trị này để lại.

Cô đọc lướt các bài viết và lời bình.

- Vân Vy, bên ngoài có người tìm chị đấy!- thư kí Triệu ôm cả đống giấy tờ đến, ánh mắt dò xét nhìn Vân Vy: - Thật không ngờ chị lại quen biết nhiều người như vậy!

Vân Vy tỉ mỉ đọc tấm danh thiếp ở trên tay thư kí Triệu, hóa ra là . Người đến tìm cô chính là Khang Kiện? Sao lại trùng hợp thế nhỉ, cô đang xem những tin tức về anh ta thì anh ta lại đến tận công ty tìm cô.

Vân Vy đi ra ngaofi, liếc qua đã nhìn thấy khuôn mặt tròn trịa đang cười toe của Khang Kiện.-Vân Vy, không làm phiền cô nghỉ trưa đấy chứ?

- Đâu có!

Khang Kiện chớp chớp mắt: - Vậy...tôi có thể mời cô đi ăn một bữa cơm được không?-Khang Kiện quay quay cái chìa khóa xe trong tay: -Tôi hi vọng cô có thời gian!

- Ok!

Khang Kiện và cô nói chuyện suốt dọc đường đi, phần lớn và về những nhà hàng gần công ty cô. Vân Vy ngồi bên cạnh thỉnh thoảng nói vài câu nhưng tâm trí cô thực sự đang bay bổng bên ngoài cửa sổ. Cô đang nghĩ không biết rốt cuộc Khang Kiện đến tìm mình để làm gì?

Cuối cùng thì Khang Kiện cũng tìm được một nhà hàng khá lịch sự. Khang Kiện ngồi xuống bàn chọn món, Vân Vy chỉ gọi một ít nộm với nước cam.

- Có lẽ cô cũng có thể đoán được mục đích vì sao tôi đến tìm cô!

- Là bởi vì Giang Nhan?

Cô nhấp vài ngụm nước cam mát lạnh, vị chua chua ngọt ngọt mát vài tạt trong tim, khiến cho tâm trí của cô càng thêm bình lặng.

Cuối cùng thì Khang Kiện cũng nói vào vấn đề chính: - Tôi không thích cô với Giang Nhan ở bên nhau!

Lúc cô cụp hai hàng mi xuống, đôi mi dài giống như chiếc quạt che đi biểu cảm trên mặt cô, khiến cho cô trông có vẻ rất bình tĩnh. Thế nhưng khi cô ngẩng đầu lên, ánh mắt của cô sáng đến lạ thường: - Tôi biết!

Thực ra ngay tối qua cô đã nhận ra điều này rồi, suy nghĩ đó đã hiện ra trong ánh mắt của Khang Kiện.

- Không phải bởi vì những lí do khác, không phải vì cô không đủ tốt, thực ra trong lòng tôi, cô với anh ấy rất xứng đôi. Chỉ có điều nếu xét từ lập trường bạn bè, tôi không muốn bạn thân của mình lại mất đi tất cả sau khi đã phải trả một cái giá quá đắt trong chuyện tình cảm!

Vân Vy không hiểu ý những gì mà Khang Kiện nói.

Khang Kiện cười: -tôi biết, bây giờ cô cho rằng cô sẽ không...- Khang Kiện ngập ngừng: -Nhưng đừng từ lập trường của tôi mà nói, đây chỉ là chuyện sớm muộn!

Khang Kiện vô cùng nghiêm túc: -Lần này tôi hẹn gặp cô chỉ là để nói cho cô biết những chuyện cô nên biết!- Khang Kiện đưa cho Vân Vy xấp tài liệu mà anh mang đến: - Tôi hi vọng cô sẽ xem kĩ những tài liệu này!

Vân Vy cầm tập tài liệu trong tay, chậm rãi mở ra xem. Bên trong là những tờ kiểm tra sức khỏe. Mặc dù cô không hiểu nhiều lắm về các từ ngữ chuyên ngành nhưng sau khi xem xong cô vẫn có thể hiểu được đại khái tình hình.

Tim của Giang Nhan.

- Cậu ấy bị tim bẩm sinh, đã phải phẫu thuật ba lần rồi. Mặc dù hiện nay tình hình của cậu ta trông có vẻ rất ổn định sau phẫu thuật nhưng điều đó chẳng nói lên được cái gì cả!

Khang Kiện định nói rõ ràng mọi chuyện: -Tôi hi vọng cô đừng làm tổn thương đến trái tim của cậu ấy! Càng hi vọng cô có thể trân trọng cơ hội này!

Vân Vy đột nhiên nhớ ra, tại sao cô lại cảm thấy giọng nói của Khang Kiện nghe quen tai đến thế, thậm chí ngay cả câu nói này cô cũng mơ mơ hồ hồ như đã nghe qua ở đâu rồi.

Suốt cả buổi chiều mãi mê tìm kiếm những tài liệu có liên quan đến bệnh tim bẩm sinh.

Cô dán mắt vào những dòng chữ nhỏ xíu trên máy tính. Buổi chiều lúc tan làm, mắt cô mờ đi như bị phủ một lớp sương mù, nhìn cái gì cũng rất mơ hồ.

Giang Nhan mắc phải bệnh tim bẩm sinh, thế mà trước đó cô không hề phát hiện ra.

Khang Kiện nói hồi nhỏ anh ấy từng làm phẫu thuật.

Đó là một cuộc đời như thế nào nhỉ?

- Thực ra tôi nghĩ cô nên đối xử với cậu ta tốt hơn, cậu ta xứng đáng để cô làm như vậy!

Những lời Khang Kiện nói cứ văng vẳng bên tai cô. Vân Vy nắm chặt con chuột trong tay, ngồi thừ ra trước màn hình máy tính.

- Giang Nhan, chuẩn bị về à?

- Ừ

Chú Triết ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu: - Không phải chứ? Tất cả mọi việc cậu đã làm xong rồi à? Ngày mai phải họp rồi đấy nhé!

Giang Nhan từ từ nhét số tài liệu bỏ đi vào trong máy nghiền giấy: - Cháu làm xong hết rồi! Lần này thì tất cả mọi người trong công ty đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh. Tối nay bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lí sẽ bị ở lại làm tăng ca, có làm tới nửa đêm cũng chưa chắc đã xong việc, thế mà Giang Nhan lại đã làm xong toàn bộ công việc rồi. Nhìn Giang Nhan thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc, ai nấy không khỏi thở dài.

Chẳng trách người ta lại nói rằng vào những công ty hàng đầu như thế này, điều quan trọng không phải bán mạng làm việc mà chính là thực lực. Cái gì mà bằng cấp với chả kinh nghiệm chứ, đều là thứ bỏ đi, ném anh vào trong một đồng công việc, anh mà làm không xong thì tự động xin nghỉ việc đi! Nhưng mà cho dù là vậy thì cũng không đến nỗi kém nhau quá xa chứ, hay là: - Giang Nhan, tối qua cậu thức đêm làm việc đấy à?

- Tối qua không ngủ được...- đêm qua trần trọc mãi không ngủ được, đã thế liền ngồi dậy làm việc tới tận sáng.

Cậu Triết cười: - Nghe nói cậu có bạn gái rồi hả?- vấn đề nóng hổi của buổi tiệc hôm trước nhanh chóng được truyền ra khắp công ty. Cũng chẳng thể trách được mọi người chú ý quá mức tới Giang Nhan, công ty A xưa nay luôn chỉ nhận những nhân tài từ các công ty lớn, lúc Giang Nhan vào công ty làm việc lại chẳng có chút kinh nghiệm nào từ các tập đoàn lớn khác. Mọi người đều phỏng đoán cái anh chàng trẻ tuổi lại đẹp trai ngồi ngồi này chẳng mấy chốc rồi sẽ phải cuốn gói ra đi thôi. Thế nhưng sự thực đã chứng minh, Giang Nhan dựa vào thực lực của mình đã giành được vị trí và sự tôn trọng xứng đáng.

Giang Nhan chẳng hề phủ nhận mà còn nhoén miệng cười.

- Có phải là chuẩn bị cưới rồi không?- chú Triết nói đến đâu lại bắt đầu nhớ lại chuyện xưa: - Khoảng thời gian mà vợ tôi nhận lời lấy tôi, tôi cũng thường mất ngủ. Hài...tôi theo đuổi bà ấy bao nhiêu năm trời, từ hồi học cấp ba cho đến khi lên đại học, cuối cùng ra ngoài làm việc, khi tôi cứ tưởng rằng chẳng bao giờ cửa đổ được bà ấy thì bà ấy lại cho tôi cơ hội. Cậu không biết là lúc ấy tôi đã vui sướng đến thế nào đâu! Tôi đã rối rít cảm ơn bà ấy đã cho tôi nếm thử cái cảm giác vui sướng mà chưa bao giờ tôi từng có. Tôi còn nhớ buổi tối mà tôi cầu hôn bà ấy thành công, sau khi ấy về nhà, tôi còn đứng ngây ra ở dưới lầu mất cả buổi, mãi cho đến khi phòng của bà ấy tắt đèn mới chịu về!

Các đồng nghiệp khác không nhịn được liền lên tiếng: - Chú Triết lại bắt đầu kể lịch sử lãng măn của mình rồi đấy!

Chú Triết đáp: - Còn gì nữa, tình yêu mà mình đã đeo đuổi gần hết đời người chẳng nhẽ lại không thể mang ra để nói hay sao?-nói đến chuyện này, chú Triết lại cảm thấy vô cùng tự hào: - Con người không thể yêu quá bình thường, nếu không khi nghĩ lại sẽ cảm thấy tẻ nhạt vô cùng!

Những người trong công ty đều cười ông: -Giang Nhan nào có giống chú, chú nhiệt tình như vậy chứ Giang Nhan thì còn lâu mới vì chuyện tình yêu mà đêm không ngủ được đâu ạ!

- Đúng thế, Giang Nhan chính là núi băng nổi tiếng công ty ta! Bao nhiêu người các người đã đụng phải núi băng rồi? Tìm người yêu phải tìm người nào nhiệt tình như tôi đây này! Mọi người nói có đúng không?

Đám nhân viên nữ bĩu dài môi.

Chú Triết lại nói: - Chỉ có điều tôi cũng có nghe người ta nói, có người vẻ ngoài lạnh như băng nhưng một khi yêu và lại.....

Giang Nhan đưa một xấp tài liệu ra trước mặt chú Triết, nhắc nhở chẳng chút khách khí: - Cháu nhớ là chỗ tài liệu này cần chú phải kí tên đấy! Một đồng tài liệu còn chưa làm xong, cháu thấy tối nay chủ phải ngủ lại công ty rồi!

Chú Triết nhăn nhó than trời: - Giang Nhan, cậu làm như vậy sẽ khiến cho tôi cảm thấy cậu đang mượn việc công để trả thù riêng đấy!

Giang Nhan vào ô tô, nhắc điện thoại lên gọi, đối phương nhanh chóng bắt máy.

- Giang Nhan, xin lỗi anh, tối nay em có chút chuyện, thế nên....

- Không sao đâu!

Vân Vy ngập ngừng giây lát rồi nói: - Chắc anh cũng bận lắm nhỉ?

Hỏi câu hỏi này, cô rất muốn nghe được một lời an ủi: - Ủ!

- Vậy thì anh làm việc đi! Em phải lên tàu điện ngầm rồi, tí nữa em sẽ gọi lại cho anh sau!- Vân Vy vội vàng ngắt máy.

Giang Nhan ngắt máy, không hiểu tại sao đột nhiên trong lòng anh lại nảy sinh một cảm giác rất xa lạ, vô vọng và cực kì trống trải, trống trải tới mức chẳng gì có thể lấp đầy được. Một cảm giác chưa từng có từ xưa đến nay, chắc là do gần đây làm việc chưa đủ độ, sớm biết thế này anh đã ở lại công ty giúp chú Triết rồi.

Giang Nhan ngẫm nghĩ một hồi rồi lái xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc xen lẫn đủ mùi thức ăn xộc vào mũi. Mặc dù trong hành lang thấp đèn sáng trưng nhưng vẫn khiến cho người ta có cảm giác vô cùng nặng nề và áp lực. Môi trường này anh vô cùng quen thuộc, bởi anh đã từng trải qua thời ấu thơ ở trong bệnh viện. Lúc ấy anh đã hi vọng biết bao rằng bố mẹ sẽ đến đón anh về nhà, thế nhưng cứ mỗi sáng mở mắt ra là anh lại nhìn thấy một không gian vô cùng quen thuộc với màu trắng của những bức tường, cửa chắn màn và mùi thuốc sát trùng nồng nặc...

Từ lúc mặt trời mọc cho đến lúc mặt trời lặn, xung quanh giường bệnh của anh ngoài những bác sĩ, y tá đang bận bịu làm việc thì gần như chẳng còn ai.

Một tuần cứ hai, ba ngày, mẹ anh lại tất tả đến rồi lại tất tả đi: - Phải đi họp phụ huynh cho em con. Hai...bố con lúc nào cũng không có thời gian, chuyện gì cũng đến tay mẹ! Ông ấy lúc nào cũng bận tối mặt tối mũi với công việc, bận từ sáng tới tối đêm....

- Mẹ phải đưa em con đến lớp học thêm, lần này nó thi toán chẳng ra làm sao cả. Con học toán giỏi thế sao em con chẳng có tí gen giỏi toán nào nhỉ? Thế mà bao nhiêu tật xấu của bố con đều truyền cho các con hết. Em trai con lúc nào cũng thích chạy ra ngoài chơi, lúc nào về đến nhà cũng lấm lem toàn bùn đất!

- Mẹ phải dẫn em trai con đi du xuân, trường nó tổ chức, yêu cầu phải có phụ huynh đi kèm. Không đi thì không yên tâm. Bé tí như vậy mà đi ba bốn ngày liền....

- Hôm nay sinh nhật em con, nó kéo đã đồng bạn bè về nhà, mẹ phải về chuẩn bị cơm nước cho chúng nó!

Mẹ vừa nói vừa ân cần bón cháo cho anh, từng thìa từng thìa một, anh cố gắng nuốt vào trong bụng. Thực ra bản thân anh cũng có thể tự ăn nhưng mẹ động tác của mẹ vừa dịu dàng và thành thạo nên anh không nỡ cắt ngang.

- Hài...cái thằng bé này, sao con chẳng giống em trai con tí nào thế, chẳng chịu nói chuyện gì cả!

Không biết tại sao, bước vào cái hành lang này anh lại nhớ đến chuyện này.

Giang Nhan chậm rãi bước đến trước cửa phòng bệnh.

Không cần đẩy cửa ra cũng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên trong. Là cô ý tá đang cố gắng giúp bố điều trị phục hồi chức năng. Bác sĩ nói, bước đầu tiên là điều trị, đầu tiên là phải học nhận biết người thân. Người giúp điều trị hồi phục chức năng cho ông Giang là một cô ý tá cực kì kiên nhẫn.

- Bác có nhớ không? Bác có hai người con trai!

Bố Giang Nhan ngẫm nghĩ hồi lâu mới ậm ừ.

- Bác còn nhớ tên của họ không? Tên con trai của bác ấy, bác nhớ lại xem nào!- cô y tá kiên nhẫn dẫn dắt.

Ông Giang bắt đầu bập bẹ phát âm.

- Giang Nhan...- cuối cùng thì ông cũng nói ra được.

- Đúng rồi!- cô y tá phấn khởi nói.

- Còn một người nữa?

- Giang Nhan...

- Đúng rồi, một người tên Giang Nhan, còn người kia? Người kia tên là gì?

-Giang Nhan....

Mặc dù ông Giang nói rất khó khăn nhưng hai từ Giang Nhan được ông nói rất rõ ràng.

Giang Nhan đẩy cửa bước vào, cô y tá ngoảnh đầu lại nhìn, miệng lập tức nở nụ cười: - Bố anh ban nãy còn gọi tên anh đấy!

- Giang Nhan...- ông Giang lặp lại.

- Chẳng trách mà bác ấy chỉ nhớ mỗi tên anh, anh thường xuyên đến đây, lại hiếu thuận. Có thời gian thì anh hãy bàn bạc với người nhà, để những người khác cũng đến thăm bác ấy, nhất là em trai anh....

Mẹ anh thường xuyên nhắc đến hai cậu con trai ở trong bệnh viện, nhưng chẳng bao giờ bà nhắc đến chuyện một đứa đã không còn trên đời, vì vậy người khác hoàn toàn không hay biết.- Giang Nhan...- ông Giang

nhìn thấy Giang Nhan liền nở nụ cười: - Giang Nhan...- ông vẫn lấp bấp gọi tên anh.

Cô y tá mỉm cười cổ vũ: - Bác gọi đúng rồi, Giang Nhan....

Anh ngồi xuống gọt táo, ông Giang thích ăn táo nhất, trước đây em trai anh cũng rất thích gọt táo cho bố ăn. Em trai anh thường gọt một lớp vỏ rất mỏng, khéo đến mức mà mỗi lần bố đón lấy quả táo đều thích thú khen ngợi: -Chẳng ai gọt táo khéo như con trai bố cả! Khi hay tin em trai anh qua đời, bố anh đã đứng sững tại chỗ, hồi lâu sau mới run rẩy hỏi anh: - Em trai con xảy ra chuyện ở đâu? Tại sao không thông báo cho chúng ta biết? Con có báo cảnh sát không? Bố phải hỏi cảnh sát xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Con đừng có lừa bố, không ai lừa nổi bố đâu!

Bố cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài, mẹ thấy vậy liền hét lên: - Giang Nhan, còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau kéo bố con lại!

Bố đã chạy ra khỏi nhà, chẳng chạy được bao xa đã ngã sấp và nèn đùng, kể từ đó chẳng bao giờ còn đứng dậy được nữa!

Về sau bệnh tình của bố đã khá hơn, anh liền gọt táo cho bố ăn. Quả táo trong tay anh bị bố hất rơi xuống đất. Về sau, cuối cùng anh cũng học được cách gọt táo.

Từng lớp vỏ mỏng dính cứ như thể trong suốt từ từ được gọt ra, nước táo man mát rịn ra đầu ngón tay anh.

Sau khi quả táo được thay đổi “diện mạo”, cuối cùng thì bố anh cũng chịu ăn.

Anh đưa quả táo đến trước mặt bố, ông Giang vui vẻ gọi: - Giang Nhan...

Giang Nhan mở cửa vào nhà, vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng.

Bà Giang đang mặc tạp dề chạy ra đón con trai: - Tiểu Nguyên, về rồi hả? Ăn cơm chưa con? Trên bàn bày đầy thức ăn, trong nhà bếp, Khang Di cũng đang làm nốt món ăn cuối cùng. Cô tắt bếp rồi bê lên.

Nệm bọc ghế sofa mới mua, màu sẫm ấm áp, có thêu hình hoa nở.

Bà Giang thân mật nói: - Mẹ với Khang Di chọn cho con đây, có đẹp trong? – rõ ràng là có chuyện muốn nói, ấy thế mà không chịu nói thẳng, cứ vòng vo mãi.

Khăn trải bàn và dụng cụ ăn cũng là đồ mới, cùng màu với màu nệm bọc sofa. Những món ăn đang bốc khói ở trong đĩa, trông vô cùng đẹp mắt. Khang Di ngồi trên ghế, đưa mắt nhìn khắp căn phòng mới mẻ, đây đều là do cô bỏ thời gian và công sức đi chọn lựa cho anh, cẩn thận chuyển đến, dọn dẹp gọn gàng trước khi Giang Nhan quay trở về. Cô mong muốn có thể mang lại cho Giang Nhan một ấn tượng hoàn hảo, thế nên đã luôn chân luôn tay dọn dẹp. Cũng may mà có ông trời thương tình nên không chỉ có mẹ Giang Nhan giúp đỡ mà Giang Nhan cũng trở về nhà rất đúng lúc.

Không quá sớm cũng chẳng quá muộn.

- Ăn cơm thôi!- mẹ Giang Nhan cầm đũa lên, vốn định gắp cho Giang Nhan nhưng giữa đường lại chuyển qua bát Khang Di, nụ cười ngọt ngào hiện trên khóe mắt, khóe môi. Khang Di hiểu ý liền gắp cho Giang Nhan một con tôm to. Giang Nhan gần như không hề động đũa. Mẹ Giang Nhan thấy con trai mình tỏ vẻ như vậy, trong lòng rất không vui nhưng vẫn không thể hiện ra ngoài mà tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình.

Bà Giang cười ngọt ngào: - Khang Di từ nhỏ đã thường xuyên qua nhà chúng ta chơi. Lúc ấy mẹ sinh được hai thằng con trai, không cần nói cũng

biết mẹ mong có một đứa con gái như Khang Di đến nhường nào!- mẹ Giang Nhan nắm lấy tay Khang Di: -Mẹ vốn định nhận con làm con nuôi, nhưng bố các con đã nhắc mẹ là nếu mẹ thích Khang Di như vậy, sau này nhận Khang Di làm con dâu là được chứ gì. Lúc đó mẹ còn nghĩ, mẹ có đến hai thằng con trai, không biết đứa nào có phúc phận lấy được đứa con gái tốt như vậy!- mắt mẹ Giang Nhan đỏ hoe: - Mấy năm nay xảy ra là chuyện....Hài...thôi không nhắc nữa, có thể nhìn thấy các con hạnh phúc là mẹ mãn nguyện lắm rồi! Khang Di len lén ngược mắt nhìn Giang Nhan. Trong trường hợp này có lẽ anh sẽ không từ chối. Cô rất hiểu anh, chỉ cần thừa nhận một lần thì chắc chắn anh không bao giờ thay đổi.

Cô đã làm biết bao nhiêu việc. Rảnh rỗi thì chạy đến bệnh viện, dành thời gian ở bên cạnh mẹ Giang Nhan còn nhiều hơn cả ở nhà. Tất cả mục đích chỉ là vì ngày hôm nay, tất cả người thân của Giang Nhan đều đứng về phía cô, nói đỡ cho cô, thành tâm chúc phúc cho hai người.

-Con chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với Khang Di.

Một câu nói hết sức bình thản nhưng lại chẳng khác gì một trái bom ném vào giữa mặt hồ lặng sóng. Toàn thân Khang Di như cứng đờ ra.

-Con nói cái gì?- mẹ Giang Nhan lập tức đánh giọng gắt.

-Mẹ chưa từng thấy đứa nào như con, rõ ràng đã đồng ý rồi, thế mà giờ lại hối hận. Nhà hàng đặt cỗ cưới đã đặt xong rồi, bạn bè thân thiết đều thông báo hết rồi, ngay cả bố con mẹ cũng nói rồi, giờ con lại không muốn kết hôn nữa là sao? Mẹ không làm được!

-Thế mẹ đã bao giờ hỏi qua con chưa?

Khang Di chưa bao giờ nhìn thấy Giang Nhan có vẻ mặt như vậy, kin định, lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm mang một sức mạnh mà người khác không thể coi thường. Cô ngậy người ngồi đó, không dám mở miệng.

-Con chỉ đồng ý với mẹ là con sẽ kết hôn, ngày 10 tháng 10 sẽ kết hôn, không có gì thay đổi cả!

Mẹ Giang Nhan tức tối đứng phắt dậy: -Con muốn kết hôn với ai? Con nói xem, là ai? Lúc trước em trai con đã vớ vẩn, mẹ đã không đồng ý rồi, nó đưa ảnh cho mẹ xem, nhìn thấy đứa con gái vô phúc ấy mẹ đã không thích, nhưng lúc đó mẹ cố gắng không can thiệp, tưởng rằng em trai con còn ít tuổi, không xác định được tình cảm. Mấy hôm trước mẹ nhìn thấy cô ta đi từ thang máy ra, mẹ đã nghi ngờ các con...quả nhiên là vậy. Con không thích Khang Di hay là cảm thấy Khang Di không đủ tốt? Cho dù có là như vậy thì con cũng không cần thiết phải chọn con bé đó. Con quên là em con đã xảy ra chuyện thế nào rồi à? Em trai con không phải vội về gặp nó thì đã không đến nổi....đúng là đồ sao chổi, mẹ không đồng ý cô ta....

-Chuyện của Giang Nhan chỉ là ngoài ý muốn, không liên quan gì đến cô ấy cả....

Mẹ Giang Nhan im lặng, lồng ngực phập phồng vì tức tối, ánh mắt tỏ vẻ buồn bã: -Giang Nguyên, con nhất định phải cãi lời mẹ à? Mẹ tốn biết bao nhiêu công sức chăm chút cho con từ nhỏ đến lớn, lẽ nào mẹ vất vả nuôi dưỡng con thành người, đến lúc này còn không bằng một đứa....-cuối cùng bà cũng nói ra điều mà bà kìm nén trong lòng từ lâu: -Nếu là Giang Nhan, nó sẽ không bao giờ làm như vậy đâu!

-Con không phải là Giang Nhan!- Giang Nhan cười nhạt: -Con không thể phủ nhận cái tên nhưng con có thể tự quyết định cuộc đời của mình!

Không thể khuyên giải được con trai của mình, sắc mặt mẹ Giang Nhan dần dần trắng bệch ra.

-Là do con quyết định như vậy hay là nó cũng nghĩ vậy?

-Cô ấy sẽ lấy con!

-Lấy con?- mẹ Giang Nhan cười nhạt: -Lấy con, hay là lấy Giang Nhan? Nó có biết con là ai không? Nó có biết sự thật không?

Đôi lông mày thôn dài của Giang Nhan nhíu lại.

-Nếu mẹ nói sự thật cho nó thì sao? Cả chuyện năm đó bố mẹ nó đến nhà chúng ta....

Giang Nhan mỉm cười: -Mẹ sẽ không làm thế đâu!- đôi mắt đen sẫm của anh yên ả như một mặt biển lặng sóng.

-Sớm muộn gì con cũng phải nhận ra là mình sai lầm. Chẳng phải con luôn kiêu ngạo trong mọi chuyện ư? Thế mà hôm nay lại vì một đứa....mà đối đầu với em trai mình...tại sao? CON đâu cần phải làm như vậy? Đến giờ con làm những chuyện này để làm gì? Người với người dù gì cũng là khác nhau. Mẹ còn nhớ rất rõ trước đây em trai con với nó yêu nhau, điện thoại của em con suốt ngày có tin nhắn, nếu như nó yêu con, tại sao lâu như vậy mà không nhắn cho con lấy một cái tin?

Giang Nhan không nói gì. Bàn tay lạnh băng của Khang Di kéo tay mẹ Giang Nhan lại. Cả căn phòng tĩnh mịch và ngột ngạt.

Đột nhiên điện thoại của Giang Nhan reo vang, Giang Nhan ấn phím nghe.

-A lô, Giang Nhan à, anh đang ở đâu thế?

-Anh đang ở nhà.

Đối phương ngập ngừng một lát rồi nói: -Ừ, anh có thể ra ngoài một chút được không? Em lạc đường rồi!

Giang Nhan mỉm cười, ánh mắt long lanh như làn nước.

Bởi vì cô miêu tả không chuẩn xác địa điểm nên anh lái xe vòng vèo mãi mới tìm được cô. Cô đang ngồi trên cái ghế dài ven đường, lặng im ngắm nhìn mấy đứa trẻ con đang nô đùa, ánh mắt chuyển động theo chuyển động của đám trẻ, thế nhưng ánh mắt ắt lại có chút thất thần, giống như không mấy để tâm vậy.

Anh đến bên cô. Phải đến vài phút sau cô mới phát hiện ra, mở to mắt kinh ngạc rồi lập tức mỉm cười: -Giang Nhan.

Cô dịu dàng, nhẹ nhàng. Mẹ anh nói đúng, anh vốn dĩ là một người vô cùng kiêu ngạo, chẳng sợ bất cứ thứ gì. Thế nhưng đối mặt với cô, anh lại chẳng biết phải nói gì. Mẹ anh hỏi anh: -Tại sao lại như vậy?

Chẳng ai có thể nghĩ được rằng anh cũng biết sợ. Anh sợ cô một khi biết được chân tướng sự việc, cô sẽ dễ dàng vứt bỏ anh.

-Giang Nhan, anh đã từng nhận được hoa chưa?- Vân Vy đưa mắt nhìn cô bé đang vui đùa ở bên cạnh mình. Cô bé ấy đã bó một bó hoa dại rồi tặng cho một cậu bé. Nhưng cậu bé ấy chỉ chơi một lát là chán rồi vứt bó hoa sang một bên.

-Đã từng.

-Là hoa gì?- cô cẩn thận dò hỏi, tay ôm một cái túi to giống như ôm một bảo bối vậy.

Anh vốn không định nói nhưng để lừa lấy “bảo bối” của cô, anh đành mở miệng:- Một chậu vạn tuế.

-Vạn tuế á?- cô mím môi cười:- Kì lạ nhỉ, ai lại đi tặng thứ này chứ?

Sáng nay anh đã nhận được, nhìn chậu cây ấy không ai không bật cười. Khang Kiện đã tặng cho anh chậu vạn tuế ấy, thế mà anh lại chờ đợi nó nở hoa. Không biết ở đây ai mới là người đáng cười.

-Thế anh...có thích không?

Hóa ra cô đang bán khoản chuyện này.

-Thế thì phải xem đó là của ai tặng đã!

Anh đã nói rất rõ ràng rồi, vậy mà cô vẫn còn chần chừ.

Vân Vy lấy đồ trong cái túi kia ra, một câu cây mà ngay cả cô cũng chẳng biết nó tên là gì. Lúc này cô ngồi dự tọa đàm, cái cây này được bày ở góc bàn phía tay phải.

Giáo sư thuyết giảng nói: -Cho dù là mắc phải bệnh gì, chỉ cần tâm trạng vui vẻ, ví dụ như: buổi sáng thức dậy nhìn thấy một chậu cây đang nở hoa, tâm trạng sẽ cảm thấy rất dễ chịu...có như vậy thì các hệ thống khỏe mạnh trong cơ thể mới hoạt động tốt hơn.

Cô thấy ông giáo sư ấy nói rất có lí. Chậu hoa ấy quả thật rất đẹp, những bông hoa tinh tế có thể níu giữ trái tim của bất kì ai. Cô thầm nhủ phải mang tặng Giang Nhan một chậu hoa, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại mà không biết phải tặng cho anh hoa gì. Mà cô lại rất thích chậu hoa đặt trên bàn, thế là lúc kết thúc buổi thuyết giảng, cô liền mặt dày đến xin người ta một chậu. Cô nghĩ rằng cái chậu hoa này được nhiều người khen ngợi nên sẽ càng có sức hút hơn. Sau khi xin được chậu hoa rồi, vốn dĩ cô rất vui, định sẽ đưa nó ra trước mặt anh, thầm nhủ chắc là anh sẽ thích lắm đây, thế nhưng trong lúc mang nó đi tặng anh, cô lại chợt nghĩ không biết món quà này có quá tệ hại không.

-Nó nhỏ quá!- cô rụt rè nói.

-Đẹp lắm!- anh đáp.

Đôi mắt cô lập tức sáng lên.

Cô thật sự không biết rằng những thứ nhỏ bé như thế này lại có thể mua được lòng người như vậy. Những cánh hoa nhỏ xíu mùi ngọt ngọt giống như những hạt mầm đang đâm chồi trong trái tim con người.

Có thể cô cũng thích anh! Hơi thích con người anh!

-Giang Nhan...

-Ừ

-Em nhớ ra là anh thích ăn khoai lang nướng, khó khăn lắm mới mua được hai củ!- cô lấy từ trong túi ra hai củ khoai đã nguội đưa cho anh. Lúc này cô mới phát hiện ra là mình đã nói sai. Đáng nhẽ ra cô không nên lẫn lộn giữa kí ức và hiện thực.

Cô không hề biết rằng Giang Nhan mà cô nói không phải là anh hiện tại. Nói như vậy thì người đáng xấu hổ phải là anh mới đúng.

-Em đoán là anh thích ăn khoai lang nướng!- cô vội vàng sửa lại.

Thực ra anh không nên lúc nào cũng nghe rõ những điều anh nói, như vậy khiến cho không khí vốn ngọt ngào bỗng trở nên đắng chát.

Anh không để ý mà đón lấy củ khoai từ tay cô, cắn một miếng khoai to rồi nuốt ực vào bụng. Cô ngây người nhìn anh, đợi anh ăn hết phần rồi mới nhớ ra phần của mình chưa ăn. Vân Vy đang định há miệng cắn một miếng thì anh đã đưa tay ra ngăn lại: -Lạnh đấy, đừng ăn!

-Thế anh....

-Tối nay anh đã ăn cơm rồi, em ăn chưa?

Vân Vy lắc lắc đầu.

-Tại sao lại đến đây?

-Em đi ngang qua!- cô ấp úng.

Đi qua một ngã rẽ, Giang Nhan liền dừng xe lại hỏi: -Có chuyện gì không muốn nói với anh à?

Chẳng ngờ cô đã bị nhìn thấu tim đen. Cô vốn không biết nên bắt đầu nói từ đâu, những điều Khang Kiện nói có đôi chỗ cô không hiểu cho lắm.

-Có phải em cảm thấy không được hiểu anh cho lắm không?- Giang Nhan thẳng hấn xe vào vệ đường.

Điệu bộ ấy có vẻ như cho dù cô có làm thế nào cũng không giấu được anh.

-Giang Nhan, hình như ở đây không được đỗ xe đâu...

-Anh đang chờ đợi câu trả lời của em mà!

-Nhưng mà....

C ấ p ú n g m ấ i k h ồ n g n ớ i đ ượ c r a l ờ i. Đ ộ t n ɦ i ề n c ồ c ả m t ấ y m ộ t l ườ n g k ɦ i t ɦ ơ m ấ t b ả o t r ừ m l ấ y m ɦ i n h, c ồ n g ắ n g đ ầ u l ê n n ɦ i n, v ồ t ɦ i n h c ɦ ậ m p ɦ ả i l ầ n m ồ i m ề m m ặ i c ủ a a n h. C ồ t ɦ ắ n g t ɦ ố t k ɦ i p p ɦ ả n ứ n g g ỉ, đ ồ i m ắ t m ở t o n g ặ c n ɦ i ề n, m ấ i đ ế n k ɦ i a n h n g ồ i t ɦ ắ n g l ặ i c ồ m ớ i n ɦ ớ r a m ɦ i n h p ɦ ả i h ớ t t ɦ ớ.

Sau khi hít thở lại bình thường, tim đã thôi đập thành thịch, cô mới ngoảnh sang nhìn Giang Nhan. Đôi mắt phượng hoàng của anh đang nheo lại, mơ hồ như bị phủ sương mù.

-Khang Kiện đã đến tìm em!

-Vâng.

Sắc mặt của Vân Vy không được tự nhiên cho lắm. Thực ra tính cách của cô chỉ cần bị người khác bắt được quy luật thì cho dù cô có không muốn hợp tác thì cũng có cách bắt cô phải khai ra những lời nói trong tim.

-Sao....anh biết?

Giang Nhan nhìn những thứ cô đang cầm trong tay.

-Chẳng phải trong tay em đang cầm những tài liệu thuyết giảng của Khang Kiện? Không có chuyện gì thì em đến đó làm gì?- anh chỉ cần suy luận một chút là có thể làm sáng tỏ mọi chuyện. Khang Kiện chắc chắn đã tới tìm cô để nói rõ tình hình sức khỏe của anh, nếu không thì cái cô gái mù đường này đâu có tự nhiên chạy đến đây nghe thuyết giảng.

-Em chỉ tình cờ tìm kiếm trên mạng biết được có thuyết giảng ở đây nên đến nghe thử thôi mà!

-Họ giảng về cái gì?- đã đoán được rõ ràng tâm tư của cô, anh cũng chẳng còn lo lắng về những điều đó nữa nên lại khởi động xe lái đi.

-Tâm trạng phải vui vẻ, phải sống theo quy luật, vận động nhẹ nhàng, đi bộ, không được thức đêm, ăn nhiều rau xanh...- Vân Vy thật thà kể.

Giang Nhan không nhịn được cười.

-Giang Nhan!

-Vân Vy, có phải em nghe bài thuyết giảng làm sao để sống lâu trăm tuổi của Khang Kiện không hả?

-Anh cười em đấy à?

-Những cái này phải đợi đến khi chúng ta 60 tuổi mới dùng được!

Thật không ngờ một người thâm trầm như Giang Nhan cũng biết nói đùa.

Vân Vy im lặng ngắm nhìn những kiến trúc đang lùi lại đằng sau xe, nhớ lại buổi thuyết giảng ngày hôm nay. Ở đó cô đã nhìn thấy một cậu bé ngồi trên xe lăn, cậu bé ấy cũng mắc bệnh tim bẩm sinh, thân hình gầy gò, nước da xanh lét, những ngón tay buông thông, ngồi lặng yên trên xe lăn lắng tai nghe, đôi môi mím chặt, vẻ mặt hết sức kiên cường. Mẹ đưa bé ấy nói: -Nó không muốn nhắc đến bệnh tình của mình trước mặt người khác! Vân Vy nghĩ rằng chắc chắn Giang Nhan cũng vậy, vì thế cô chỉ nói một nửa mà không nói tiếp. Cô nghĩ Giang Nhan đã sớm đoán ra được trong lòng cô đang nghĩ cái gì, cho dù cô có nói hay không đều chỉ có một kết quả mà thôi.

-Vài hôm nữa anh sẽ dẫn em đi thăm bố anh!

-Hả?- mặc dù trước đây đã từng gặp nhưng đến tận giờ cô vẫn cảm thấy căng thẳng.

-Em nên mua cái gì nhỉ?

Giang Nhan mỉm cười: -Có lòng là được rồi!

Khang Di trở về nhà, mệt mỏi thả mình xuống ghế sofa, với điều khiển bật ti vi lên, gần như đã chuyển hết đủ các kênh. Ông trời quả là không công bằng, cô đã bỏ công sức ra như vậy mà cuối cùng vẫn thảm bại. Trên bàn vẫn còn cuốn tạp chí áo cưới mà cô mới đặt về, cô rất thích chiếc áo cưới có cái đuôi váy rất dài. Cô cảm thấy mình mặc chiếc váy kiểu mới này đứng bên cạnh Giang Nhan chắc chắn sẽ rất đẹp.

Lúc từ nhà Giang Nhan đi ra, mẹ Giang Nhan áy náy nói: -Cái thẳng này chẳng giống Giang Nhan chút nào, ai nói gì cũng không chịu nghe, bác biết làm thế nào đây? Uy hiếp đoạn tuyệt quan hệ với nó à? Thực ra bác cũng cảm thấy áy náy với nó. Năm đó sau khi Giang Nhan qua đời, bác

không nỡ hủy đi hộ khẩu của Giang Nhan nên mới hủy hộ khẩu của Giang Nguyên. Lúc ấy là do bác đau quá nên nghĩ quẩn, làm ra những chuyện chẳng ra đầu vào đầu, có lẽ đã làm nó tổn thương từ lúc ấy. Thế nhưng ngần ấy năm rồi, bác đã bù đắp cho nó rồi mà, bác đã toàn tâm toàn ý yêu thương nó, nghĩ cho nó, hi vọng nó có thể hạnh phúc gấp ngàn vạn lần, thế mà nó còn muốn bác phải làm thế nào đây?

Bà Giang ngậm ngùi hồi lâu mới thốt lên: -Có lẽ đây chính là số phận, không ai có thể thay đổi được. Cũng giống như hai đứa con trai của bác, bác cứ nghĩ rằng Giang Nhan mãi mãi sẽ ở bên bác, ai mà biết được....

Khang Di ngần ngừ mở danh bạ điện thoại, trong đó có một số điện thoại của trung tâm áo cưới, cô ấn phím gọi, chẳng mấy chốc đã có người nhấc máy.

-Chào chị Khang!

-Không có chuyện gì đâu, tôi chỉ định hỏi chị đã quyết định chọn kiểu nào chưa?

Khang Di ngập ngừng hồi lâu rồi đáp: -Chọn rồi, ngày mai tôi sẽ đến đo!

-Được rồi! Vậy xin chúc mừng chị chuẩn bị được làm cô dâu nhé!

Không cần biết quá trình ra sao, thế nào cô cũng phải mặc lên mình chiếc áo cưới này. Khang Di ngồi ngây người một lát rồi lại cầm điện thoại lên: -A lô, tôi tìm....-cô còn chưa nói hết thì đã phát hiện ra điều gì đó bất thường, người nhận điện thoại là con gái.

-Người bệnh ở phòng bệnh này đâu ạ?- theo như cô được biết thì người đó trước đây ở trong bệnh viện này, hơn nữa cũng không có ý định chuyển viện, hơn nữa ở những khu điều trị đặc biệt của bệnh viện này, mỗi phòng chỉ có một bệnh nhân.

-Đã xuất viện rồi!

-Xuất viện rồi á? Anh ấy đi đâu cô có biết không?

-Chuyện này....

Rõ ràng đối phương không muốn nói cho cô biết tung tích của bệnh nhân.

Khang Di mỉm cười, cô cũng không cần phải phí công đi tìm số điện thoại nữa.

-Vân Vy, chắc chắn cô không biết, người phản đối cô với Giang Nhan ở bên nhau không chỉ có một mình tôi đâu! Cũng may là có người tỉnh lại kịp thời....Chỉ cần anh ta tỉnh lại rồi thì mọi chuyện sẽ không thể nào giấu kín được nữa.

-Xin hãy chuyển lời tôi cho anh ấy, nếu như anh ấy muốn biết chuyện người xưa của mình mấy năm nay thì hãy bảo anh ấy gọi cho tôi. Số điện thoại của tôi là....

Vân Vy gọi món rồi vào nhà vệ sinh rửa tay. Lúc đi ra, cô vô tình nghe thấy ai đó đang nói chuyện điện thoại.

Cô vốn không chú ý đến những gì người kia nói, chỉ vô tình ngược mắt lên nhìn rồi đột nhiên khựng người lại. Cô tưởng rằng mình sẽ không bao giờ nhìn thấy chiếc áo cầu thủ theo kiểu này nữa, chiếc áo phong màu xanh đậm trên có dán lô gô bóng rổ.

Giang Nhan trước đây rất thích ra ngoài chơi bóng rổ. Có một lần ngồi rỗi, không ai đó đã để quên một cuốn tạp chí bóng rổ, cô tiện tay cầm lên xem, bên trong có một trang giới thiệu về các loại bóng rổ, cô liền dùng kéo cắt hết những bức ảnh này xuống, dán lên trên áo của Giang Nhan. Cô vốn định chọc tức anh, nào ngờ anh cầm chiếc áo lên xem, neho đôi mắt

phượng hoàng dài, miệng cười toe toét: -Đây là áo do nhà thiết kế nào thiết kế thế? Từ nay về sau là độc quyền của anh nhé!

Lúc đó cô nghĩ là anh chỉ nói chơi vậy thôi, nào ngờ anh lại đi đặt một cái giống hệt như vậy đem về.

Nhìn điệu bộ đặc chí của anh, cô lại không chịu được liền lên tiếng đả kích: -Anh không sợ các nhà quảng cáo của các nhãn hàng này sẽ lên tiếng đòi quyền bản quyền à?-Anh đã làm quảng cáo miễn phí cho bọn họ rồi còn gì!- nói rồi Giang Nhan chớp chớp mắt: -Anh đã làm theo đúng thứ tự dán của em đấy, không cảm động chút nào à?

Vân Vy cứ tưởng rằng cái kỉ niệm trước đây của cô với Giang Nhan mãi mãi là một điều bí mật không thể bị tiết lộ, thời gian quay ngược trở lại, tất cả những kí ức đó đều sẽ trở thành hư vô, ai mà ngờ giờ nó lại hiện ra sờ sờ trước mặt.

Vân Vy chỉ hơi do dự là cái bóng ấy đã biến mất khỏi tầm mắt cô. Cô dường như đã quên đi tất cả trong tích tắc, vội vàng lao đi theo cái bóng ấy.

Người kia trông dáng đi có vẻ bước thấp bước cao nhưng tốc độ cũng chẳng chậm chút nào. Người đó bước lên một chiếc xe, cô đuổi đến trước chiếc xe nhưng chiếc xe đã lái đi mất rồi, chỉ còn cô đứng thẫn thờ ở đó.

-Có muốn đi xe không cô ơi!- một chiếc taxi chờ đến trước mặt cô.

Cô mở cửa xe ra, ngồi lên chiếc xe.

-Đi đâu thế?

Cô không nói ra lời.

Đây là lần đầu tiên Vân Vy hiểu được tình hình cụ thể khi đuổi theo một chiếc xe khác. Trên đường đi lướt mắt nhìn tất cả những cái biển xe

trước mặt, nhiều đến mức hoa cả mắt.

Mở cửa sổ ra, một mùi khí thải ô tô nồng nặc. Không khí nóng nực đến khó chịu khiến cho cô càng nghĩ càng nhớ đến những chuyện trước kia.

Các ngã rẽ trong thành phố nhiều không đếm xuể, chỉ cần qua cái cầu vượt này là khó mà biết được những chiếc xe ở phía trước này sẽ đi theo ngã nào.

Người lái xe nhiệt tình nói: -Đừng nóng ruột, nhất định tôi sẽ giúp cô tìm ra! Có phải đang cãi nhau với bạn trai không? Thanh niên ai chẳng thế! Hay là gọi điện cho cậu ấy đi!

Vân Vy giờ mới sực nhớ ra là mình không mang túi theo, thậm chí còn chưa nói với Giang Nhan câu nào đã đi xa đến thế này. Chỉ vì một chiếc áo bóng rổ mà cô đuổi theo như một người điên đến nơi này. Giờ thì hay rồi, không thể trả nôi tiền xe, ngay cả điện thoại cũng chẳng có mà gọi!

-Bác tài, chúng ta quay về đi! Về chỗ mà lúc này tôi đã lên ấy! – hi vọng là Giang Nhan vẫn còn ở đó.

Đường quay trở lại tắc nghẹt.

Với tâm trạng của Vân Vy lúc này thì làm gì còn tâm trí đâu mà ngắm cảnh. Cô nóng ruột như kiến bò chảo lửa, trong lòng có một linh cảm gì đó không lành.

-Bác tài, bác có mang theo điện thoại không?

Người lái xe nhấp mấy ngụm nước rồi nói:-Không, hôm nay công ty kiểm tra nên tôi không mang t điện thoại, vì thế tối nay tôi phải về nhà sớm một chút!

-Xin lỗi bác tài, đã làm nhỡ thời gian của bác rồi!-có lẽ chỉ có một mình cô mới mù quáng đuổi theo một người chỉ bởi vì anh ta mặc trên người cái áo bóng rổ trông na ná như trong kí ức của cô.

-Tôi thì không sao, mong là không làm nhỡ chuyện của cô thôi!

Lúc này cô mới nhớ ra hậu quả của sự việc. Cô bỏ đi không nói năng gì, để mặc Giang Nhan ở lại trong nhà hàng, tí nữa gặp lại Giang Nhan không biết phải ăn nói thế nào, một câu xin lỗi chắc chắn không thể giải quyết được vấn đề. Làm gì có ai đang hẹn hò mà chẳng một câu chào hỏi đã biến mất tăm mất tích.

Sao cô có thể kì quặc đến như vậy, rõ ràng người ấy đang ở ngay bên cạnh, sao lại ngốc nghếch đuổi theo một cái bóng mơ hồ? Đầu óc của cô chắc chắn có vấn đề rồi.

-Tôi nghĩ phía trước chắc chắn có tai nạn rồi!

Xe xảy ra sự cố nhanh chóng được kéo đi, dòng xe dần dần tiến được lên phía trước. Đến được nhà hàng thì cũng mất hai tiếng đồng hồ, trước cửa nhà hàng đã có rất nhiều xe mới đến. Vân Vy lo lắng tìm kiếm xe Giang Nhan ở trong đó.

Chiếc taxi đỗ lại.

Cô ngại ngần nói: -Xin lỗi bác tài, cháu không mang theo tiền, có thể đợi cháu một lát, cháu tìm....

Cô còn chưa nói dứt lời thì cánh cửa xe đã bị kéo ra.

Vân Vy giật mình ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt căng thẳng của Giang Nhan hiện ra trước mặt cô, đôi mắt anh nheo nheo lại.

Anh gần như không mở miệng nói gì, cô khẽ gọi tên anh mà không thấy anh có phản ứng gì.

Món ăn đã nguội ngắt, đã đổi món mới.

Thực ra món ăn ở đây rất ngon, thế nhưng cô nhai nuốt chẳng chút ngon lành. Cô muốn giải thích nhưng Giang Nhan quá đỗi thông minh, nói dối sẽ lập tức bị anh ấy phát hiện ra. Mà nói thật thì cô không biết nên nói thế nào.

Hai người cứ chìm trong thứ không khí ngột ngạt đến đáng sợ.

Giang Nhan vẫn làm hết trách nhiệm của một người bạn trai, không hề để cô tự về nhà mà đưa cô đến tận cửa.

Nhìn thấy xe của Giang Nhan chuẩn bị rời đi, Vân Vy trầm nghĩ, bỏ qua tối nay có lẽ sự việc sẽ càng trở nên khó nói rõ: -Giang Nhan, thực ra tối nay em không hề cố ý, càng không định bỏ chạy giữa chừng, chỉ là...

Giang Nhan dừng xe lại, ngược mắt nhìn cô: -Em đã đi đâu? Sao đi lâu thế?

Khó khăn lắm Giang Nhan mới chịu nghe cô giải thích, Vân Vy vội vàng nói: -Em lên xe, đi được một đoạn mới phát hiện mình không mang theo ví tiền, kết quả là không trả nổi tiền xe, vì vậy đành phải đi một vòng để quay lại đây...chẳng may trên đường lại gặp phải....- nói ra rồi cô lại thấy hối hận, cái cách nói mơ mơ hồ hồ này của cô chẳng thể khiến ai hài lòng được.

Mãi mà không thấy Giang Nhan lên tiếng, Vân Vy len lén ngẩng đầu nhìn anh.

Gió nhẹ thổi bay mái tóc cô, đôi mắt đen láy của anh vẫn đang nhìn thẳng vào mắt cô, nụ cười có đôi chút hoang mang: -Chỉ nhớ ra là để quên

ví tiền ở lại thôi à? Còn có gì khác không?

Còn cái gì khác không? Vân Vy cứ nghĩ mãi Giang Nhan có ý gì? Ngoài tiền ra cô còn để quên thứ gì ở nhà hàng?

Đầu óc rối bời, Vân Vy mất ngủ vì cái tai họa mà mình đã gây ra. Nửa đêm, cô cứ bật sáng màn hình rồi lặng lẽ nhìn màn hình tự động tắt đi, không hề có bất kì một tin nhắn hay cuộc gọi nào cả. Cô hi vọng chỉ một giây tiếp theo Giang Nhan sẽ gửi tin nhắn cho cô, tha thứ cho hành vi ngày hôm nay của cô.

Ban đêm thật quá yên tĩnh!

Lẽ nào cô chẳng còn cách nào khác để giải thích? Hay là cô không nghĩ ra được mình còn để quên cái gì ở nhà hàng? Ít nhất cô cũng có thể viện cái cớ này gửi tin nhắn cho Giang Nhan.

Nhưng thật sự cô không thể nhớ ra được là mình đã bỏ lại cái gì ở đó.

-Này, Vân Vy, hôm nay rốt cuộc cô làm sao thế hả?

Đây đã là lần thứ hai trong ngày cô để quên cốc cà phê của mình trên bàn của đồng nghiệp. Nếu như ngày nào cô cũng ủ rũ, làm việc chẳng có hiệu quả, luôn miệng ngáp dài thì có lẽ cô sớm muộn gì cũng bị sếp đuổi việc.

Chẳng có tâm trạng làm bất cứ việc gì. Chịu đựng mãi cuối cùng cũng đến được giờ nghỉ trưa.

Tiểu Thu mời cơm trưa. Hai người ăn qua loa cho xong bữa rồi ra công viên gần công ty ngồi.

-Cậu nói gì? Tối qua cậu để mặc Giang Nhan một mình ở nhà hàng á?

Vân Vy gật đầu: -Tớ cũng đâu có cố ý, tớ chỉ nhìn thấy một người, chẳng nghĩ nhiều đã đuổi theo người ta rồi!

Tiểu Thu lập tức trở nên hào hứng: -Là ai? Không phải là tình cũ đấy chứ?

Vân Vy lườm cho Tiểu Thu một cái sắc lém.

Chỉ có điều cái từ “người tình cũ” này được Tiểu Thu nhắc đến, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh của một người.

Chắc là cô nghĩ ngợi nhiều quá rồi. Chiếc áo ấy vốn dĩ là do cô hoa mắt thôi, sao cô có thể liên tưởng đến người đó được?

Tiểu Thu nói: -Không phải người tình cũ thì tốt, nếu không Giang Nhan sẽ đau lòng lắm đấy!

-Sao lại thế?

Tiểu Thu gõ mạnh vào đầu Vân Vy: -Cậu ngốc thế, bỏ thời gian hẹn hò với cậu, kết quả cậu lại đuổi theo trai chẳng ngó ngang gì đến anh ấy, có thằng đàn ông nào chịu nổi không hả? Tớ nói cho cậu biết, những người đàn ông tài giỏi thường có lòng tự trọng rất cao. Mà rốt cuộc người đó là ai hả? Chẳng nhẽ cậu cũng là một fan cuồng của một minh tinh nào đó? Có phải gặp được minh tinh nên đã quên hết tất cả không hả?

Vân Vy dờ khóc dờ cười: -Tớ đã qua cái thời ấy từ lâu rồi!

-Vậy rốt cuộc người đó là ai?

Nói đến chuyện này là Vân Vy lại thấy xấu hổ: -Thực ra chẳng phải là ai cả, tớ chỉ cảm thấy cái người mặc áo cầu thủ bóng rổ ấy rất quen, thế nên mới đuổi theo xem sao.

Tiểu Thu trợn tròn mắt kinh ngạc: -Vân Vy à, cậu đừng có nói với tớ là trong lòng cậu, một gã mặc áo cầu thủ còn quan trọng hơn cả Giang Nhan đấy nhé! Cậu vứt trai đẹp ở lại nhà hàng để đuổi theo một gã cầu thủ dở hơi nào đó à? Trên đời này sao lại có những chuyện vô lí thế cơ chứ?

-Không nghiêm trọng như cậu nói đâu!- Vân Vy tự an ủi mình.

-Có phải Giang Nhan đã nổi giận không?

Vân Vy nhớ lại vẻ mặt của Giang Nhan tối qua, khẽ gật đầu đáp: -Ừ, hình như là....

-Chẳng trách mà anh ấy lại giận! Nếu như là tớ thì chắc chắn sẽ thất vọng lên đến đi đĩm. Nếu như bỏ quên túi ở lại nhà hàng thì thôi không nói, điều quan trọng là cậu đã bỏ quên người mà cậu đang hẹn hò, cho dù có là người vô tâm đến mấy cũng sẽ không làm như vậy!

Trong đầu Vân Vy lại hiện lên đôi mắt của Giang Nhan tối qua, đôi mắt của anh sâu thẳm và buồn bã đến mức khiến cho cô cảm thấy ngẹt thở.

-Thế nên tớ đang nghĩ phải làm thế nào để giải thích cho anh ấy hiểu.

-Tuyệt đối đừng nói sự thật!- Tiểu Thu vội vàng nói: -Nói dối để lừa gạt anh ấy cũng được, cậu không biết có một loại nói dối gọi là “lời nói dối thiện chí” à?

Vân Vy ngăn người: -Thế phải nói thế nào?

-Cứ nói là nhận nhầm người, cậu tưởng rằng đấy là một người bạn lâu năm không gặp.

Vân Vy lắc lắc đầu: -Giang Nhan sẽ không tin đâu!- nếu như đơn giản thế này thì tối qua cô đã nói. Giang Nhan thông minh như vậy, chỉ cần nghe qua là biết ngay cô đang nói dối: -Cậu tưởng rằng ai cũng ngốc như cậu hả?

Tiểu Thu vỗ ngực đáp: -Hãy tin vào quân sự tình yêu của cậu đi! Cho dù anh ấy có biết cậu nói dối thì anh ấy cũng sẽ tự lừa mình tin vào những gì cậu nói! Ai bảo anh ấy là người yêu thương cậu nhiều hơn chứ!

Vân Vy bán tín bán nghi, thế nhưng nhất thời cô không nghĩ ra cái lí do nào tốt hơn thế nên đành phải làm theo vậy.

-Gọi điện cho Giang Nhan, hẹn anh ấy ra ngoài, thẳng mặt nói chuyện với anh ấy!

Đáng nhẽ ra cô nên gọi điện vào di động cho Giang Nhan nhưng lại sợ anh bận họp nên đành thử gọi đến máy bàn ở công ty anh.

-A lô, xin chào!- một giọng nữ dịu dàng vang lên.

-À...- Vân Vy ngập ngừng: -Phiền cô cho tôi gặp anh Giang Nhan với ạ!

-Anh Giang Nhan ời...- bên kia dường như đang bịt chặt ống nghe, thế nhưng Vân Vy vẫn loáng thoáng nghe thấy: -Có phải anh Giang đi Mỹ công tác không?

-Đúng thế, hôm nay tôi mới đặt vé máy bay cho anh ấy!

-Vậy anh ấy...

Vân Vy đột nhiên thấy hoang mang.

-Xin lỗi cô, anh Giang có lẽ đã ra sân bay rồi!

-Vâng, cảm ơn cô!

Vân Vy bỏ điện thoại xuống, Tiểu Thu lập tức xáp đến hỏi: -Sao rồi? Không có ở phòng làm việc à? Vân Vy ngần người hồi lâu mới ừ ừ nói: - Anh ấy đi Mỹ công tác rồi!

-Anh ấy đi Mỹ công tác mà không gọi điện báo cho cậu à?

Đúng vậy, ngay cả điện thoại cũng không gọi. Xem ra chuyện này không chỉ là một cơn sóng nhỏ giữa hai người như cô vẫn nghĩ.

-Thế cậu định làm thế nào?- Tiểu Thu hỏi.

-Còn làm thế nào được nữa? Không phải là đuổi theo ra tận sân bay được!- thời gian đột nhiên như trôi qua chậm chạp hơn. Vân Vy ngồi trên ghế mà như ngồi trên thảm đing. Thời tiết nóng nực, cái điều hòa trung tâm của công ty đã làm việc hết công suất. Mở điều hòa ra cô thấy lạnh, đóng vào lại thấy nóng, cũng giống như quan hệ của cô với Giang Nhan lúc này vậy.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Giang Nhan đi mà không lời từ biệt, trái tim cô lại thấy nhói đau, trong lòng thấp thỏm bất an.

Đợi một thời gian nữa anh ấy từ Mỹ trở về sẽ thế nào? Sẽ quên đi mọi chuyện không vui? Hay là sẽ quên đi mối tình vừa mới vun đắp?

-Vân Vy, cậu không sao chứ? nhìn thấy sắc mặt của Vân Vy không được bình thường.

-Không sao!

Cô giả bộ như đang xem tập tài liệu ở trong tay.

-Cậu cầm bút ngược rồi!

Vân Vy mãi nghĩ đến mức cầm bút ngược mà không hề phát hiện. Mực nước loang lỗ dấy hết ra tay cô. Tiểu Thu cầm giấy ăn lau tay cho Vân Vy.

-Vân Vy, cậu chắc là không sao chứ?

Đúng vậy, đã lâu lắm rồi cô không hoang mang như thế này rồi! Trong đầu cô từ trước đến giờ chỉ tiếp nhận những hình ảnh của Giang Nhan mà không chấp nhận con người hiện tại của anh. Nếu là như vậy, sau này hai người có ở bên nhau cũng chẳng có ý nghĩa gì! Thế thì chẳng bằng cứ để anh ở trong kí ức của mình còn hơn.

Bước lên phía trước một bước thường sẽ là đau khổ, thế nhưng không bước về phía đó thì chẳng bao giờ biết được phía trước có cái gì.

Câu nói này có thể nói là đã miêu tả được đích xác tâm trạng của cô lúc này. Cô không thể phụ thuộc quá nhiều vào kí ức, đi tìm kiếm sự ấm áp trong kí ức, lúc nào cũng cảm thấy Giang Nhan hiện giờ ở bên mình là sự kết hợp của quá khứ và hiện tại, cô chưa bao giờ nghĩ rằng điều này sẽ phát sinh mâu thuẫn trong lòng cô.

Thực sự là quá khác biệt. Cùng là một người, tại sao lại mang đến cho cô một cảm giác hoàn toàn khác lạ?

Vân Vy thà chấp nhận làm một con người không thật thà để có thể chấp nhận con người hiện tại của anh.

Cô nói qua cảm nhận của mình cho Tiểu Thu nghe.

Tiểu Thu đáp: -Chuyện này là hết sức bình thường, rượu cậu mới ủ và rượu đã để năm năm uống vào có mùi vị giống nhau không? Điều quan trọng là cậu thích loại nào hơn?

Câu hỏi này không có lời đáp, ít nhất thì hiện giờ cô vẫn chưa thể tách riêng hai người ra được, cũng chưa từng mang hai người ra để so sánh.

-Hôm nay tôi có chút việc, tôi xin phép nghỉ buổi chiều ạ!- Vân Vy lên văn phòng của sếp xin nghỉ.

-Đi đi!- sếp của Vân Vy thực ra rất thấu tình đạt lý.

Vân Vy bắt xe đến bến tàu điện ngầm, ngồi lên chiếc xe điện ngầm đi thẳng ra sân bay. Trong đầu chẳng nghĩ ngợi gì cả, cô chỉ biết là mình phải đi về phía trước.

Trong tàu điện ngầm có cô gái cũng ra sân bay, luôn miệng nói rằng phải cho bạn trai một bất ngờ, phải xuất hiện trước mặt anh, tiễn anh lên đường đi công tác.

Thế hành động của cô hiện giờ nên coi là gì?

Đứng giữa sân bay, ai nấy đều kéo hành lí, vội vàng bước đi. Vân Vy dừng bước, lấy điện thoại từ trong túi ra, tìm đến số của Giang Nhan và ấn phím gọi.

Cũng may là điện thoại vẫn mở máy, ít nhất thì điều này cũng có thể chứng minh là máy bay của anh vẫn chưa cất cánh.

-Giang Nhan, anh đang ở đâu?

-Ở sân bay.

-Cửa số mấy?- cô loáng thoáng nghe thấy tiếng người hỏi vọng lại từ đầu dãy bên kia: -Anh có qua cửa kiểm tra không?.....Đợi tôi một lát!

Quả nhiên anh chẳng chào hỏi lấy một cái đã ra đi rồi. Trước đây cô thờ ơ với sự tồn tại của anh là lỗi của cô, thế nhưng Giang Nhan đâu cần thiết phải trả thù cô như vậy. Cứ như thế mỗi tình này chẳng qua chỉ là một trò chơi, thi xem ai trong hai người họ thờ ơ với người k hơn vậy! Cả đêm cô thức trắng chỉ là để nghĩ xem phải bù đắp cho anh ra sao, thế mà anh lại cứ âm thầm mà bỏ đến bờ bên kia đại dương.

Cho dù cô có làm sai đi chẳng nữa.....

Vân Vy vội vàng chạy đến cửa kiểm tra, Giang Nhan đã kéo hành lí đi ra rồi. Anh ngoảnh đầu tìm kiếm, nhìn thấy Vân Vy liền kéo hành lí về phía cô.

Vân Vy chẳng còn đầu óc đâu mà để ý đến sắc mặt của Giang Nhan, cô nghe thấy anh nói: -Đợi anh về!- nói rồi anh lại quay người đi vào trong.

-Khoan đã!- cô hốt hoảng thốt lên, đưa tay nắm chặt lấy cánh tay anh.

Giang Nhan lại quay người lại, đôi lông mày thanh tú khẽ nhướn lên, đôi mắt phượng thôn dài mở to nhìn cô. Giữa hai người họ có lẽ quá bình lặng, cô giả bộ lắc lắc cánh tay anh, thế nhưng khuôn mặt anh vẫn cứ lạnh lùng, chẳng nở nẩy một nụ cười.

Đột nhiên trong lòng cô có chút cảm giác thất bại.

-Giang Nhan...

Lần này thì cô chẳng buồn để ý đến những đồng nghiệp đang đợi Giang Nhan ở cách đó không xa, vội vàng nói như thể tận dụng tối đa thời gian: -Cho dù tối qua em lời giải thích của em có không làm anh hài lòng, anh cũng không thể....chẳng nói một câu đã ra nước ngoài như vậy chứ?

Giang Nhan nhìn cô gái dịu dàng đang thu mình lại khép nép đứng trước mặt anh khẽ nhếch môi cười. Ít nhất thì anh cũng biết được rằng cô bắt đầu có đôi chút quan tâm đến con người anh. Cho dù là xấu hay là tốt, thì đây đúng là một dấu hiệu tốt đối với anh.

Giang Nhan vẫn không lên tiếng, Vân Vy lấy hết dũng cảm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: -Lẽ nào em nói không đúng sao?

Thật là không thể ngờ được, trong cái giọng điệu có phần buồn bã kia còn phảng phất đôi chút nũng nịu.

Những đồng nghiệp đứng cách đó không xa bắt đầu nhìn đồng hồ, cười tinh quái nhắc nhở:-Giang Nhan, chúng tôi đi đây!- nói rồi tỏ vẻ trịnh trọng: -Tranh thủ thời gian đi, không có cậu chúng tôi không lo xong được vụ bên đó đâu!

Nghe đến đây, Vân Vy mở to mắt nhìn những đồng nghiệp của Giang Nhan đang đi qua cửa kiểm tra vào phòng chờ. Cô giật mình phát hiện ra có điều gì đó không ổn. Không phải là....cô hiểu nhầm rồi chứ? Giang Nhan trông chẳng giống như một người đang chuẩn bị đi.

Giang Nhan nhìn cô tinh quái, tay móc trong túi ra một cái vé máy bay: -Anh đến đây để đổi thành thứ hai tuần sau. Sáng nay anh ở công ty bận giải quyết thủ tục hoãn đi Mỹ, bận tối mắt tối mũi.-Cho nên.....- cho nên cô đã trách oan cho anh rồi.

Vân Vy chợt thấy hai má nóng bừng, đến tận lúc này cô vẫn còn đang ôm chặt lấy cánh tay Giang Nhan không chịu buông ra. Cô thật là.....

-Em còn tưởng là....

-Thế anh có nên cảm thấy vui mừng không nhỉ?- giọng nói của Giang Nhan vẫn rất lạnh lùng: -Ít nhất trong lòng em còn có sự tồn tại của anh!

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghê

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Muôn Vàn Trở Ngại

Thực ra đây là lần thứ hai Vân Vy gặp mẹ Giang Nhan. Lần đầu tiên là lần trước khi Giang Nhan xảy ra chuyện, bố Giang Nhan gọi điện thoại đến, nói rằng hôm đó là sinh nhật mẹ Giang Nhan nên có mời cô đến nhà ăn cơm. Ngoài việc chúc mừng sinh nhật bà còn là để chính thức ra mắt với mọi người. Chỉ có điều đúng lúc ấy Giang Nhan lại đi tham gia một buổi hội nghị chuyên đề với các giáo viên chủ nhiệm khoa. Nếu như đồng ý qua bên đó, cô chắc chắn sẽ phải một mình đối mặt với bố mẹ anh. Nghĩ đến đây cô lại cảm thấy lo lắng. Nhưng bố Giang Nhan rất nhiệt tình bảo cô đến:

- Không sao đâu, đều là người nhà cả mà, Giang Nhan không có nhà, cháu qua đây thì cả nhà vui hơn nhiều... - Lúc ấy cô mới rụt rè nhận lời.

Vừa mới kết thúc cuộc gọi với bố Giang Nhan thì Giang Nhan gọi điện đến.

Giọng nói của Giang Nhan vô cùng hết hoảng:

- Bố anh hỏi anh số điện thoại của em, bố anh tìm em có chuyện gì thế?

Cô mỉm cười đáp:

- Ngày mai là sinh nhật mẹ anh, bác bảo em qua nhà ăn cơm, em đã đồng ý rồi! - Cô tưởng rằng nghe thấy vậy Giang Nhan sẽ rất vui mừng, nào ngờ anh lại ngần người ra hồi lâu:

- Vân Vy, em đồng ý đi à? Nếu không muốn đi thì đừng miễn cưỡng, dù sao cũng không có anh ở nhà!

Cô có thể nhận ra sự khó xử trong giọng nói của anh, nhưng cô không đoán được vì sao anh lại như vậy.

- Anh không muốn để em đến phải không? Nếu như anh không muốn thì em không đi cũng được! - Cô ngẩng đầu nhìn những đám mây lững lờ trôi, bầu trời xanh biếc rộng bao la, vậy mà chỉ có vài đám mây nhỏ xíu che lấp ông mặt trời.

- Không phải, anh chỉ sợ em căng thẳng!

Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây mỏng, chiếu những ánh sáng vàng rực xuống mặt đất.

Cô bật cười:

- Không sao đâu, em sẽ vì anh mà cố gắng hết sức để không căng thẳng! - Cô không biết bầu trời nơi Giang Nhan đang ở liệu có trong vắt như nơi này không.

Giang Nhan than thở:

- Vậy ngày mai em đợi anh cùng đi!

Vân Vy ngạc nhiên:

- Chẳng phải ngày kia anh mời được về sao?

- Anh sẽ về trước, em phải đợi anh đấy!

- Vâng! - Đột nhiên cô cảm thấy đám mây đen trong lòng phút chốc bỗng tiêu tan hết, nếu không cô đâu có cảm thấy ngọt ngào đến vậy!

Hôm sinh nhật mẹ Giang Nhan, cô đã thức dậy từ sớm, đến khu mua sắm, khi họ còn chưa mở cửa, chờ mua một cái váy mà đối với cô lúc ấy là tương đối đắt tiền.

Chiếc váy này đã lọt vào mắt xanh của cô trong một lần cô và Giang Nhan cùng đi mua sắm cách đó không lâu. Sau khi mặc thử, Giang Nhan luôn miệng khen cô đẹp, thế nhưng khi để ý đến giá tiền mới biết chiếc váy ấy khá đắt. Giang Nhan lúc ấy đòi mua cho cô nhưng cô nhất định không nghe, cứ lôi anh đi cho bằng được.

- Đắt quá, thực sự quá đắt, hơn nữa em cũng chẳng mấy khi có cơ hội mặc! - Cô chẳng qua chỉ là một nhân viên chẳng mấy nổi bật trong công ty, làm sao có thể mặc những chiếc váy bắt mắt quá như vậy?

- Thế thì mặc cho anh xem!

- Không được! - Cô một mực kéo anh đi: - Em cũng không thích lắm mà!

Thế nhưng giờ cô lại cảm thấy, trong đời người con gái chẳng mấy khi có những dịp trọng thể này, có mặc những bộ quần áo đắt tiền hơn cũng là xứng đáng, ít nhất thì đây cũng là chiếc váy mà Giang Nhan thích.

Cô đến nơi mà Giang Nhan đã hẹn gặp, đứng ở bên đường, lặng lẽ nhìn những hòn đá rải dưới nền đường, hơi lạnh như đi qua đôi bàn chân cô, ngấm vào từng thớ thịt đã đem hơi ấm trong cơ thể cô đi mất... Những cơn gió lạnh buốt da bắt đầu thổi qua, nhưng cô đợi mãi mà vẫn không thấy Giang Nhan...

Cô mãi mãi, mãi mãi chẳng thể nào đợi được anh.

Cô hết lần này đến lần khác gọi điện cho anh. Mãi điện thoại mới được kết nối, cô nghe thấy giọng nói yếu ớt từ đầu dây bên kia vọng lại. Cô có

thể nhớ rõ giọng nói của anh lúc ấy. Thế nhưng những điều anh đã nói, cô dường như đã quên gần hết.

Hôm nay cô lại nhớ ra một câu.

Giang Nhan nói:

- Anh muốn về mua cho em cái... em mặc cái váy ấy trông rất xinh...

Cô thích nghe giọng nói của anh. Cô nói giọng nói của anh là âm thanh của thiên nhiên.

Cô cứ lắng tai nghe, âm thanh của thiên nhiên thuộc về cô cứ nhỏ dần, nhỏ dần, nhỏ tới mức cô không thể nghe thấy được nữa.

Không bao giờ có thể nghe thấy được nữa.

Cô chạy như điên ra giữa đường, chặn một chiếc taxi chạy ngang qua. Cô muốn đi tìm anh, thế nhưng cô đột nhiên phát hiện ra rằng mình chẳng biết đến đâu để tìm anh cả.

Mà có lẽ nơi mà cô cần phải đến để tìm anh thì những loại xe bình thường này lại không thể đến được.

Lúc ấy cô chỉ muốn mặc chiếc váy này để cho anh ngắm, cho dù là anh ở nơi nào cô cũng muốn để cho anh ngắm, nắm lấy bàn tay anh đi xuyên qua đám đông, nép mình vào vòng tay anh, hạnh phúc tới mức khiến cho người khác phải ghen tị.

Cô mong muốn biết bao được mãi mãi hạnh phúc như vậy.

Lần gặp mặt này với mẹ Giang Nhan vô cùng gấp rút, chẳng có chút thời gian nào cho cô chuẩn bị.

Giọng điệu của mẹ Giang Nhan lúc gọi cho cô vô cùng lạnh lùng và cứng nhắc. Khác với lần trước cô là bạn gái danh chính ngôn thuận của Giang Nhan, còn lần này, cô không biết cô đóng vai trò gì trong con mắt của mẹ anh.

Buổi trưa, bố Vân Vy đến viện thay cô trông mẹ. Vân Vy vội vàng về nhà chuẩn bị. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô mặc một bộ quần áo tương đối nghiêm túc và chỉnh tề.

Cô không biết sở thích của mẹ Giang Nhan như thế nào, nhưng theo ý kiến của số đông mọi người, lần đầu tiên ra mắt mẹ chồng chẳng khác gì đi phỏng vấn tuyển dụng.

Mẹ Giang Nhan đã chọn địa điểm là một nơi mà Vân Vy không biết. Cô phải lên mạng tra mắt cả buổi mới tìm ra quán trà đó.

Trước khi đi, mẹ Giang Nhan có gọi điện lại hỏi:

- Cô có nói với Giang Nhan không đấy?

Vân Vy khẽ nói:

- Cháu không ạ!

- Đừng có nói cho nó biết!

Đương nhiên cô thừa biết rằng đây là một cuộc gặp gỡ riêng tư, thế nên mẹ của Giang Nhan không muốn để cho anh biết.

Mặc dù kể từ lúc nhận được điện thoại cho đến giờ, trong lòng cô rất hoang mang. Mặc dù vậy, cô vẫn có chút dũng khí để đôi mắt với mẹ anh.

Lúc Tiểu Thu gọi điện thoại đến thì Vân Vy đang ngồi trên taxi.

- Vân Vy, lần nàyu chạy không thoát đâu, trong công ty có rất nhiều người đang xì xào chuyện của cậu đấy!

Vân Vy có chút kinh ngạc:

- Chuyện của tớ á?

- Hôm nay cậu gọi điện cho tớ bảo tớ xin sếp cho cậu nghỉ.

Sáng nay cô có gọi điện cho sếp xin nghỉ nhưng sếp không mở máy, thế nên cô đành phải nhờ Tiểu Thu xin nghỉ giúp.

- Lúc đến công ty, tớ đi gặp sếp để xin nghỉ cho cậu thì hay tin đã có người xin nghỉ cho cậu rồi.

- Ai thế? - Thực ra thì cô cũng đoán được đó là ai rồi.

- Là Giang Nhan. À đúng rồi, chuyện hợp tác với bên công ty A ấy mà, tớ đoán một trăm phần trăm là rơi vào tay cậu rồi. Với kiểu người không từ mọi cơ hội để bóc lột nhân viên như sếp chúng ta, sau khi biết được mối quan hệ giữa cậu với Giang Nhan rồi mà không tăng cường lợi dụng mối quan hệ ấy thì hơi phí! Chỉ có điều như thế cũng tốt, thế là cậu có cơ hội thăng chức rồi đấy. Vân Vy à, dạo này cậu gặp may nhiều quá đấy, vừa có tình yêu lại vừa có sự nghiệp. Giờ cậu đang ở đâu đấy?

- Tớ đang chuẩn bị ra ngoài. - Vân Vy ngập ngừng: - Đi gặp mẹ của Giang Nhan.

- Cái gì? Cậu tự đi à? - Tiểu Thu nghe đến đây liền thốt lên kinh ngạc:
- Mẹ Giang Nhan hẹn cậu à? Cậu đi một mình à?

- Ừ.

- Không được, cậu không được đi, sẽ phải chịu ấm ức cho xem!

Vân Vy không nhịn được cười:

- Ấm ức cái gì được chứ?

- Cậu đang ở đâu? Hay là để tớ đi với cậu!

- Không cần đâu, tớ có thể tự ứng phó được!

- Cậu chắc chứ? Thế thì được, có chuyện gì nhớ gọi cho tớ đấy!

Tiểu Thu đúng là một người bạn cực kì tốt bụng, thẳng thắn, lương thiện và biết quan tâm.

Tình yêu, tình ruột thịt, tình bạn dường như đều đang vây quanh cô. Vân Vy cố ý đến sớm hơn một chút. Đúng như dự đoán, khi cô đến quán trà thì mẹ của Giang Nhan vẫn chưa đến.

Ngồi vào ghế cô thầm thở phào.

Khoảng hai mươi phút sau, có người đi thẳng đến chiếc bàn nơi cô ngồi.

Vân Vy vội vàng đứng dậy, nhìn kĩ người đang đứng trước mặt mình, cô chột sững người.

Hóa ra hai người đã từng gặp nhau.

Buổi sáng hôm ấy, cô vội vàng từ trong nhà của Giang Nhan đi ra, họ đã chạm mặt nhau ở bên ngoài cầu thang máy, chỉ có điều lúc ấy cô không biết người đứng trước mặt mình chính là mẹ của anh.

- Cháu chào bác ạ! - Vân Vy lễ phép chào.

Mẹ Giang Nhan mặt vẫn hết sức lạnh lùng. Bà ngồi xuống gọi đồ uống, không đợi cho phục vụ đi đã nói luôn:

- Ừ.

- Tôi đi thẳng vào vấn đề luôn, tôi không chấp nhận chuyện cô với Giang Nhan ở bên nhau.

Vân Vy không ngờ rằng mẹ của Giang Nhan lại nói thẳng như vậy. Trong ấn tượng của cô, Giang Nhan không chỉ một lần nói với cô rằng: "Mẹ anh thương anh nhất đấy, anh mà muốn gì là mẹ không bao giờ từ chối cả. Người mà anh thích chắc chắn mẹ anh cũng không phản đối. Em yên tâm, chỉ cần có anh, trong nhà sẽ không có bất kì ai phản đối em hết".

Cô biết Giang Nhan là một đứa trẻ được cưng chiều, đừng nói là người bạn gái như cô, cho dù có là chuyện gì đi nữa bố mẹ anh cũng có thể thay đổi vì anh.

Tại sao đột nhiên tất cả lại thay đổi thế này?

- Tôi thích Khang Di, nên đã nhận con bé làm con dâu từ lâu rồi. Còn về cô, tôi chẳng biết gì về cô cả, mà cũng chẳng muốn tìm hiểu về cô. Tôi chỉ hi vọng Giang Nhan và Khang Di có thể đứng trước mặt tôi, có như vậy tôi mới cảm thấy dễ chịu được. Tất cả mọi thứ về Khang Di đều có thể thỏa mãn điều kiện chọn con dâu của tôi, tôi không muốn cân nhắc đến bất kì ai khác.

Mẹ Giang Nhan nhìn thẳng vào mặt Vân Vy, trong con mắt của bà, những đứa con gái giống như cô chỉ biết nép sau lưng đàn ông, chẳng hề có khả năng phản bác lại. Chỉ cần bà tăng dần áp lực là cô ta sớm muộn gì cũng thảm bại dưới tay bà.

Không ngờ Vân Vy chẳng hề né tránh ánh mắt của bà, ngược lại còn ngẩng cao đầu, đôi mắt sáng ánh lên niềm tin:

- Thế còn Giang Nhan thì sao? Đây chỉ là cách nghĩ của bác, bác đã hỏi Giang Nhan chưa ạ? Lẽ nào bác chẳng để tâm đến suy nghĩ của anh ấy?

Sự phản bác của Vân Vy khiến cho mẹ Giang Nhan sửng người kinh ngạc. Tuy nhiên chỉ mất vài giây là bà lại lấy lại được vẻ lạnh lùng của mình:

- Không cần phải hỏi, nó là con trai của tôi, quyết định của tôi là quyết định của nó!

- Thế còn cách nghĩ của anh ấy thì sao ạ?

- Cách nghĩ của nó? - Mẹ Giang Nhan cười khẩy: - Điều đó không quan trọng. Đối với con cái, hiếu thuận với cha mẹ là quan trọng hàng đầu.

Vân Vy chăm chú quan sát sắc mặt của mẹ Giang Nhan, cô thật sự không thể tưởng tượng người phụ nữ lạnh lùng và vô tâm này lại là mẹ của một người dịu dàng và ấm áp như Giang Nhan. Hoặc cũng có thể chính bởi sự tồn tại của cô nên mới có sự khác biệt này.

Trước đây Giang Nhan thường hào hứng nói với cô rằng:

- Mỗi lần cãi lí với mẹ, anh chỉ nói ba câu là mẹ phải giơ cờ trắng đầu hàng liền!

Cô bật cười:

- Đâu phải chuyện gì cũng như vậy?

Giang Nhan vênh mặt nói:

- Em không tin à? Là thật đấy, mà ba câu này lại giống hệt nhau, chẳng có gì khác biệt cả!

Vân Vy ngạc nhiên hỏi:

- Câu gì mà có tác dụng thế? Nói thử em nghe nào!

Giang Nhan dừng bước, mỉm cười đầy bí ẩn:

- Chính là : Mẹ. Mẹ. Mẹ.

Vân Vy liền bĩu môi chê:

- Đúng là xảo trá! Lớn bằng ngần ấy rồi còn làm nũng mẹ! Thật không biết xấu hổ!

Giang Nhan cười:

- Chẳng phải là để lấy lòng mẹ hay sao? - Nói rồi anh quay sang cười giả lả với cô: - Chẳng còn cách nào cả, người như anh chẳng thông minh được bằng người ta, cũng chẳng chăm chỉ bằng người ta, có cố gắng đến mấy cũng không thể giỏi giang như người khác. Nếu không chịu học ít mánh khéo thì làm gì có chỗ mà đứng ở trên đời này?

Vân Vy bật cười trước lí luận của anh:

- Xem ra anh cũng tự biết mình là ai đấy! Chỉ có điều bố mẹ vất vả nuôi anh thành người, thế mà anh còn giở mánh khéo ra với họ, như vậy là không đúng đâu nhé! Giờ anh không những phải hiếu thuận trong lòng mà phải thể hiện ra bằng hành động đấy!

Giang Nhan vòng tay qua vai Vân Vy:

- Mẹ anh mà biết bà có một người con dâu hiếu thuận như em chắc bà vui đến mất ngủ ấy chứ!

Vân Vy thò tay bẹo anh một cái đau điếng.

Giang Nhan vừa cười vừa né:

- Chỉ có điều, hiếu thuận có rất nhiều kiểu. Mẹ anh thường nói, lòng hiếu thảo lớn nhất mà anh dành cho mẹ chính là: Để mẹ được toàn tâm toàn

ý yêu thương một thằng con trai như anh.

Vân Vy bĩu dài môi, cười nhạt anh quá kiêu căng.

Thế nhưng Giang Nhan vẫn thành thật nói:

- Thật đấy, là thật mà, mẹ anh thường xuyên nói như vậy mà, anh không lừa em đâu!

Kể từ giây phút ấy, trong lòng của Vân Vy, mẹ của Giang Nhan là một phụ nữ hết mực hiền hậu, dịu dàng, đảm đang.

Nếu như không phải chính mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy thì có lẽ cô đã không tin rằng người đang ngồi trước mặt mình đây chính là người mẹ hiền hậu mà Giang Nhan thường kể. Hoặc cũng có thể, đứa con trai được nói đến ở đây không phải là Giang Nhan.

Nếu không, tại sao cô chẳng hề cảm nhận được một chút nào thứ tình cảm mẹ con thân thiết mà Giang Nhan từng kể với cô.

Có lẽ là bởi vì kí ức đang quấy nhiễu nên cô bỗng cảm thấy buồn thay cho Giang Nhan.

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi ngẩng mặt lên, lại lần nữa nhìn thẳng vào đôi mắt của mẹ Giang Nhan:

- Cháu cứ tưởng bác sẽ lấy hạnh phúc của Giang Nhan làm lí do để từ chối cháu... - Cô chậm rãi nở một nụ cười: - Cháu cảm thấy, với một người làm mẹ, nguyện vọng lớn nhất là có thể nhìn thấy con cái của mình được hạnh phúc!

Khóe môi của mẹ Giang Nhan khẽ giật giật, nhưng khuôn mặt vẫn hết sức lạnh lùng:

- Chính bởi vì tôi muốn nó hạnh phúc nên tôi mới sắp xếp ổn thỏa mọi thứ!

Vân Vy hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí nói:

- Vậy thì những suy nghĩ này của bác liệu có phải là những gì mà anh ấy cần? Con người chẳng phải có được thứ mà mình muốn có nhất mới hạnh phúc hay sao? Con người không phải là cái máy tính, chỉ cần bác cài phần mềm vào là nó sẽ tự động vận hành. Ưu điểm lớn nhất của con người là có đầy đủ các cung bậc tình cảm. Nếu như Giang Nhan thật sự thích Khang Di thì cháu chẳng còn gì để nói. Nhưng sự thực đã chứng minh không phải như vậy. Cháu cảm thấy cháu với Khang Di không thể đứng trên cùng một lập trường để nói chuyện. Nói cách khác, cô ấy không có quyền đối xử với cháu như một đối thủ cạnh tranh, càng không có quyền ép cháu rút lui!

Mẹ Giang Nhan ngậy người trước những lời nói sắc sảo của Vân Vy:

- Cô nói cái gì? - Sau vài giây sững người vì kinh ngạc, mẹ Giang Nhan đã lấy lại bình tĩnh, giọng nói của bà có phần như đang trì triết Vân Vy: - Cô đang chỉ trích tôi phải không? Ai dạy cô ăn nói như vậy với bề trên hả? Với một đứa con gái vô giáo dục như cô, đừng hòng mơ làm con dâu tôi...

- Thưa bác... - Vân Vy cúi đầu, tỏ vẻ ngoan ngoãn và cung kính: - Nếu như cháu thực sự bị bác thuyết phục dễ dàng như vậy thì lúc ấy bác mới nên mắng cháu, bởi vì điều đó cho thấy trong lòng cháu, Giang Nhan chẳng hề quan trọng chút nào, tình của cháu dành cho anh ấy chẳng qua cũng chỉ cần vài câu nói của bác đã có thể đánh tan đi rồi. Cháu phản bác lại chính là bởi vì trong lòng cháu, Giang Nhan có vị trí vô cùng quan trọng, cháu sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy đâu, và Khang Di càng không phải là lí do để cháu phải từ bỏ. Bác cảm thấy cháu có chỗ nào thiếu sót, cháu sẽ sửa đổi, nhưng nếu bác lấy điều này làm lí do thì thật sự... không thể được ạ!

Thái độ cứng rắn của Vân Vy là điều mà mẹ của Giang Nhan không thể ngờ đến. vốn dĩ bà định tìm Vân Vy để nói chuyện, nào ngờ chỉ nói được có mấy câu bà đã để cho Vân Vy chiếm thế thượng phong. Giang Nguyên thích cái gì bà không hề biết, thằng bé này từ nhỏ đã không giống như em trai Giang Nhan. Giang Nhan từ nhỏ trông có vẻ yếu đuối nhưng Giang Nguyên ốm yếu lại là một đứa trẻ có tính tự lập rất cao. Làm gì có bố mẹ nào không dồn tâm sức lên đứa trẻ cần được chăm sóc nhiều hơn? Làm gì có người cha người mẹ nào có thể đối xử công bằng với tất cả con cái của mình? Bà yêu thương đứa con út nhiều hơn thì có gì sai trái chứ?

Hai anh em Giang Nhan lúc còn nhỏ, trong nhà không mấy khá giả, bà lại phải dồn hết tiền bạc để trị bệnh cho Giang Nguyên, thế nên trong lòng có chút áy náy với Giang Nhan. Chính vì vậy bà mới dành sự yêu thương đến Giang Nhan nhiều hơn một chút. Bà cảm thấy bản thân mình làm như vậy là công bằng.

Sau khi Giang Nhan xảy ra tai nạn, bà bảo Giang Nguyên về nhà sống, bà đã áp đặt mọi sở thích của Giang Nhan lên người Giang Nguyên. Hai đứa vốn là anh em ruột thịt, sở thích sao có thể có quá nhiều điểm khác biệt?

Hơn nữa bà cũng đã quen với điều đó rồi.

Cứ sống những ngày tháng như vậy, cuộc sống chẳng có gì thay đổi, cứ như thể trong cuộc đời bà chưa bao giờ phải nếm trải nỗi đau đớn tột độ ấy.

Lần này trước khi đến đây, Khang Di có tìm đến bà. Đôi mắt Khang Di đỏ hoe, mới có mấy ngày mà gầy đi trông thấy.

Bà nhìn thấy vậy liền không kìm được lòng.

Khang Di nói:

- Tại sao bác không nói sự thật cho Vân Vy biết? Hãy nói với cô ta rằng Giang Nhan đã chết rồi, người đang ở bên cạnh cô ta lúc này chính là Giang Nguyên. Tại sao tất cả chúng ta đều phải để ý đến tâm trạng của cô ta? Giang Nhan không hề nợ cô ta, Giang Nguyên càng không nợ gì cô ta hết, bác cũng chẳng có gì nợ nần cô ta cả! Cháu muốn đi tìm cô ta, nói rõ chuyện này với cô ta. Thế nhưng cháu sợ, cháu sợ cháu nói ra chân tướng sự việc rồi Giang Nguyên sẽ không bao giờ thèm để mắt đến cháu nữa. Bác cũng biết tính cách của anh ấy mà... Bác ơi, cháu mâu thuẫn lắm, cháu biết phải làm thế nào đây? Hạnh phúc của cháu chỉ là thứ yếu, thế nhưng cháu thực sự không thể cứ giương mắt mà nhìn, cháu không thể chịu được cảnh vì cô ta mà bác phải khổ sở thế này! Một gia đình đang yên bình lại bị cô ta làm cho khốn đốn. Cháu đã coi đây chính là gia đình của mình từ rất lâu rồi... giờ đột nhiên cô ta ở đâu chen chân vào, khiến cho cháu có nhà mà không thể về...

Bà vốn chỉ định tìm Vân Vy nói rõ lập trường, quan điểm của mình chứ không định sẽ nói rõ trắng đen với cô. Bởi vì bà cũng biết tính cách của Giang Nguyên, bà thực sự không muốn sau chuyện này, bà lại mất đi một đứa con trai. Nhưng nhớ lại bộ dạng của Khang Di... bà quyết định sẽ nói rõ mọi chuyện.

Bà nhìn thẳng vào mặt Vân Vy:

- Tôi tìm cô đến đây không phải là để nghe cô nói những điều này.

Sắc mặt của mẹ Giang Nhan sa sầm. Không biết tại sao Vân Vy lại cảm thấy có một linh cảm không lành.

Vân Vy nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn phải mở miệng:

- Thưa bác, cho phép cháu được nói vài câu. Có một người mẹ đã từng nói với cháu một câu mà cháu cứ nhớ mãi trong lòng. Bà ấy nói, bà ấy toàn

tâm toàn ý yêu thương con trai của mình, đó chính là sự hiếu thảo lớn nhất mà anh ấy dành cho bà.

Nghe đến đây, toàn thân mẹ Giang Nhan như cứng đờ ra.

- Trong lòng cháu, bác với người mẹ ấy giống hệt nhau. Vì vậy, ở trước mặt một người mẹ như thế, cháu chẳng có tư cách gì để nói đến chuyện tình yêu. Cháu cũng biết là cháu chưa đủ hiểu về Giang Nhan, nhưng cháu sẵn sàng tìm hiểu về anh ấy, bởi vì cháu yêu anh ấy. Cháu muốn khiến cho anh ấy được hạnh phúc hơn, vì vậy cháu rất mong bác hãy cho cháu cơ hội này.

Mẹ Giang Nhan lặng đi nhìn Vân Vy đang ngồi trước mặt mình.

Đôi mắt Vân Vy mở to, ánh mắt chứa đựng sự thành khẩn.

Bà không nhớ có ai đã vì Giang Nhan mà nói như vậy trước mặt bà. Có nhiều lúc mọi người đều đồng tình với cảnh ngộ mà bà gặp phải, vì đứa con bầm sinh không lành lặn mà bà đã phải bỏ ra quá nhiều. Nghe những lời nói này nhiều rồi, tự nhiên trong lòng bà lại nảy sinh một cảm giác, đứa con này chính là một gánh nặng của gia đình. Bà thường nói, giá như bà chỉ sinh ra một mình Giang Nhan thì có phải tốt biết bao. Từ trước đến giờ chẳng có ai giúp bà so sánh vị trí của hai đứa con trai trong lòng bà là như thế nào. Hóa ra vị trí của hai người con trai trong bà lại khác nhau đến vậy.

Đều là con trai của bà.

Đều cùng một mẹ sinh ra.

Nhân viên phục vụ bê nước tới, Vân Vy vội vàng đỡ lấy cốc nước đưa đến trước mặt mẹ Giang Nhan.

Mẹ Giang Nhan chợt phát hiện ra rằng, những lời bà muốn nói với đứa con gái này đã ra đến miệng rồi mà vẫn không sao nói ra được.

Mẹ Giang Nhan đứng phắt dậy, dứt khoát như chẳng muốn nhìn Vân Vy lấy nửa cái:

- Tôi không nghĩ rằng cô và Giang Nhan ở bên nhau sẽ có kết quả tốt đẹp. Hi vọng cô tự biết mình là ai! - Nói rồi bà quay ngoắt người bỏ đi, kết thúc cuộc nói chuyện.

Vân Vy hoang mang đứng dậy nhìn theo cho đến khi bóng của mẹ Giang Nhan khuất hẳn.

Đây cũng có thể coi như là một cái kết tốt đẹp. Ít nhất thì những lời nói lúc cuối cũng không còn gay gắt như ban đầu nữa, nghe ra cũng thấy còn có chút gì đó để mà cứu vãn.

Đã lâu lắm rồi cô chưa từng dùng cảm đến như vậy.

Mẹ Giang Nhan ngồi vào xe, gọi điện thoại cho Khang Di.

- Chuyện đó, bác không nói...

Tâm trạng của Khang Di có vẻ rất kích động:

- Bác định bỏ cuộc như vậy sao? Để cho cô ta và Giang Nguyên ở bên nhau sao? Sớm muộn gì cô ta cũng sẽ biết chân tướng sự việc, đến lúc đó người bị tổn thương sẽ là bác với Giang Nguyên.

Khang Di nói không sai, bà cũng đã nghĩ như vậy, thế nhưng ban này chẳng biết vì sao mà bà không sao nói ra được.

- Không sao đâu bác ạ, cháu biết bác khó xử. Nhưng bác yên tâm, sẽ có người nói cho cô ta biết!

- Khang Di, cháu biết tính khí của Giang Nguyên rồi đây, chuyện này cứ để bác nghĩ xem đã...

Khang Di bật cười:

- Bác ơi, không phải bác, cũng chẳng phải cháu sẽ nói ra chuyện này. Bác còn nhớ người đó không? Cháu đã gọi điện thoại đến bệnh viện, anh ta đã ra viện rồi. Cháu nghĩ chắc chắn anh ta sẽ tìm đến Vân Vy. Anh ta còn hiểu rõ về Vân Vy hơn chúng ta, chuyện này để cho anh ta nói ra là ổn quá rồi còn gì? Mà cho dù chúng ta có không cho anh ta nói thì anh ta cũng sẽ nói thôi...

Vân Vy đi vào siêu thị lựa chọn thực phẩm tươi sống.

Siêu thị rau xanh nổi tiếng nhất trong thành phố lại nằm cách quán trà không xa. Đá trên những giá đựng rau xanh bốc hơi nghi ngút khiến cho rau quả càng thêm bắt mắt. Tâm trạng của cô hiện giờ chẳng khác gì những loại rau củ được bày trên giá này, tươi ngon và mát lành.

Cô bỏ rau củ đã chọn vào trong một cái làn. Lúc ra thanh toán, đúng lúc siêu thị đang tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng cho những khách hàng có hóa đơn thanh toán từ một trăm tệ trở lên.

Cho dù là mua số số hay rút thăm trúng thưởng, cô chưa bao giờ trúng giải. Cô xách đồ đi qua quầy rút thăm trúng thưởng, nào ngờ lại nhận được sự tiếp đón rất nhiệt tình.

- Chị rút thăm đi! - Cô nhân viên mặt mày tươi rói mời.

Đủ các loại quà tặng được chất đầy ở trước mặt, Vân Vy chợt cảm thấy có chút cảm động.

Vân Vy đặt hàng hóa trên tay xuống, đưa cái hóa đơn thanh toán cho cô nhân viên. Cô thò tay vào trong hộp và bắt được một quả bóng màu đỏ, mở ra xem thì thấy trên tờ giấy có in hình ba con cá giống hệt nhau.

- Thế này có trúng thưởng không? - Hình như cô nghe nói là cứ rút được lá thăm có ba hình vẽ giống nhau thì sẽ trúng thưởng.

- Là giải nhì ạ... - Cô nhân viên vui vẻ thu lại lá thăm rồi đưa ra trước mặt cô một tấm vải màu xanh nhạt.

- Chị chỉ cần bỏ ra thêm 50 đồng là có thể mua được chiếc nệm bọc sofa này rồi!

Hóa ra là một tấm nệm bọc ghế sofa, màu xanh nhạt, có in hình những bông hoa tuyết đẹp.

Cô nhớ là lần trước đến nhà Giang Nhan, ghế sofa của anh vẫn chưa có nệm bọc. Cái nệm bọc ghế này trải ra lại vừa khít với cái ghế nhà anh. Trúng thưởng rồi mà vẫn phải bỏ tiền ra mua giải thưởng, có lẽ đây chính là một chiêu thức câu khách của siêu thị này! Mặc dù giá cả có thấp nhưng những bông hoa đó thật là đẹp, lại lấp lánh ánh bạc dưới ánh đèn mờ ảo, chất liệu sờ vào cảm thấy rất mát tay, rất thích hợp dùng trong mùa hè. Cô bỏ tiền ra mua nó.

Sau khi mua đồ xong, Vân Vy xách đồ lên taxi rồi gọi điện về cho mẹ.

- Tiểu Vy à... - Giọng nói của mẹ có vẻ rất vui, tinh thần sáng khoái: - Mẹ đang định gọi cho con đây. Tối nay con không phải vào đây đâu, cứ ở nhà mà nghỉ cho khỏe. Mẹ đã không còn nguy hiểm gì nữa rồi, ban nãy bác sĩ phẫu thuật có nói tối nay mẹ có thể ngủ ngon mà không cần có người nhà trông nom. Tí nữa mẹ cũng sẽ bảo bố con về chỗ con nghỉ ngơi. Tối con muốn ăn gì để mẹ bảo bố về mua luôn?

- Không cần đâu mẹ, hôm nay con ăn ở ngoài rồi...

Mẹ ngập ngừng hỏi:

- Con đi tìm Giang...

- Giang Nhan ạ... - Có lẽ lần đầu gặp mặt nên mẹ vẫn chưa thể gọi rõ được tên của Giang Nhan.

Mấy ngày nay cô cứ nghĩ, phải giới thiệu Giang Nhan với mọi người trong gia đình. Nào ngờ cô chưa kịp dẫn Giang Nhan về nhà giới thiệu thì Giang Nhan đã quen biết với người nhà cô thông qua phương thức này rồi.

- Tiểu Vy, lần này Giang Nhan đã giúp mẹ một chuyện lớn, con phải thay mẹ cảm ơn anh ta nhé!

Vân Vy gật đầu:

- Vâng ạ!

- Tiểu Vy, mẹ hi vọng con có thể hạnh phúc! - Trong giọng nói của mẹ có chút gì đó bất an: - Cho dù có gặp phải chuyện gì, con cũng phải bình tĩnh, phải kiên cường đấy! Tự mình không giải quyết được thì trở về nhà, còn có bố và mẹ luôn ở bên ủng hộ con!

Không hiểu vì sao mắt Vân Vy lại đỏ hoe.

Vân Vy khẽ ậm ừ đáp lời mẹ.

Vân Vy vừa xuống xe thì Giang Nhan đã gọi điện đến:

- Em đang ở đâu?

Chung cư của Giang Nhan đã ở trước mặt cô không xa.

- Em đã đến cổng nhà rồi.

Giang Nhan đang định hỏi là nhà của ai thì lập tức nghe thấy có tiếng rao báo quen thuộc.

Là nhà anh.

Cô vô tình tính lược đi một từ mà không biết rằng cái từ ấy đã khiến cho hai hàng lông mày của anh cứ nhíu lại mãi sau cuộc họp căng thẳng giờ đã được dân ra.

Cô nói rằng đã đến công nhà chứ không nói là đến công nhà anh.

Rõ ràng biết là cô chỉ vô ý nói như vậy nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy vui đến thế. Không biết anh cũng trở nên ấu trĩ từ khi nào thế nhỉ? Giống hệt như một đứa trẻ con.

- Anh cũng sẽ về nhà ngay đây!

Đây là lần đầu tiên anh không ở lại công ty làm thêm giờ mà mang cả đồng công việc bề bộn về nhà làm.

Vân Vy ngồi trên chiếc ghế dài trong khu chung cư quan sát mấy đứa trẻ đang chơi nhảy lò cò. Đột nhiên cô nhớ lại chuyện trước đây cô từng lên xem Giang Nhan chụp ảnh.

Mấy ngày hôm đó cô cứ len lén đi theo phía sau Giang Nhan vì muốn biết anh sống ở đâu. Thế nhưng đi theo anh đến mấy lần rồi mà chẳng thể nào đuổi kịp, thế là cô đành sáng sớm đứng chờ anh ở một ngã rẽ mà chắc chắn anh phải đi qua. Đó là lần đầu tiên cô theo đuổi con trai và cũng là lần duy nhất trong đời.

Cô không biết phải làm thế nào để "ngụy trang" bản thân nên đành phải giả vờ chơi nhảy lò cò với lũ trẻ ở bên đường.

Cô thường vắng mặt trong những hoạt động tập thể, các bạn học không biết sự thật còn tưởng rằng cô rất thích trẻ con nên đã đặt cho cô một cái biệt danh là "Vua trẻ con".

Cô không thể nhảy tưng tưng như lũ trẻ được nên đã mua một nắm kẹo rồi vào vai một trọng tài. Cô cười ngọt ngào chia kẹo cho lũ trẻ, mãi

cho đến khi Giang Nhan ôm máy ảnh đi ngang qua.

Cô còn nhớ có một lần, một cậu bé đứng bên cạnh đá cầu hình như đã nhìn ra điều gì đó liền hỏi cô:

- Chị quen với anh đó à?

Cô lắc đầu.

Cậu bé đó nói:

- Em quen đấy, em ở ngay cạnh nhà anh ấy mà!

Cô liền vốc một vốc kẹo "hối lộ" cho thằng bé, ngọt ngào hỏi:

- Cụ thể là ở đâu em có biết không?

Thằng bé nhìn cô chăm chăm cả buổi rồi nói:

- Em không nói đâu, nếu em nói rồi chị sẽ không ở đây phát kẹo cho bọn em nữa!

Cô khẳng định:

- Nếu em nói cho chị thì ngày nào chị cũng đến.

- Thế thì được! Em đi nói cho anh kia biết là ngày nào chị cũng sẽ đến! - Thằng bé cười hi hi rồi ôm toàn bộ số kẹo của cô đi mất.

Cái trò khôn lỏi ấy của cô ngay cả trẻ con cũng chẳng bị mắc lừa.

Vài ngày sau, cuộc cắm trại ở trường kết thúc, cô theo xe trở lại thành phố, lúc đó còn nghĩ rằng nhất định sẽ quay lại đây. Lúc đó, cô sẽ mạnh dạn đi đến trước mặt, hỏi tên anh.

Thật không ngờ sau khi về trường không lâu thì cô và Giang Nhan lại lần nữa gặp lại nhau.

Tình yêu đột ngột tìm đến đã làm rối loạn cuộc sống bình lặng của cô. Cô không bao giờ còn đến đó nữa, càng không thực hiện lời hứa với cậu bé kia nữa.

Cô vốn nghĩ rằng Giang Nhan chắc chắn sẽ biết chuyện này nên không cần thiết phải nói ra, có lẽ là sợ cô sẽ xấu hổ. Nhưng mãi về sau cô mới phát hiện ra rằng Giang Nhan chẳng hề hay biết chuyện cô theo đuổi anh.

Lúc ấy hai người mới bắt đầu yêu nhau, cô không đi sâu truy cứu nguyên nhân, cũng không chủ động nhắc đến chuyện này, bởi vì cô cảm thấy nếu nói chuyện này ra chắc chắn sẽ bị anh cười nhạo.

Sau đó một thời gian, đến ngày sinh nhật của Giang Nhan. Bạn của Giang Nhan liền hỏi:

- Cô ấy với cậu rốt cuộc là ai theo đuổi ai?

Giang Nhan mỉm cười nói với cô:

- Thôi được rồi, để cho công bằng, em nói trước đi. Rốt cuộc em thích anh từ bao giờ? Hôm nay là sinh nhật anh, không ai được phép nói dối hết.

Cô không trốn tránh được nên đành phải kể lại đầu đuôi câu chuyện cô đã thích anh như thế nào.

Cô cứ tưởng rằng Giang Nhan nghe xong sẽ kinh ngạc và cười nhạo cô.

Nào ngờ vẻ mặt Giang Nhan giống như là bị sốc, mãi hồi lâu sau mới định thần lại được, mỉm cười nhìn cô:

- Vậy thì tốt, anh thừa nhận là anh theo đuổi em trước.

Cô nghĩ chắc chắn là Giang Nhan uống say rồi, nếu không sao anh lại nói anh theo đuổi cô trước chứ?

Vân Vy vì mãi mê suy nghĩ nên chẳng biết Giang Nhan đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào. Ánh mắt của anh trong veo, khiến cho cô có cảm giác như bị anh nhìn thấu.

- Trẻ con chơi vui thật đấy!

Giang Nhan xách đồ đặt dưới đất lên, khoe môi khê cong lên.

Vân Vy chột bạo gan hỏi:

- Em có thể hỏi anh một câu được không?

Giang Nhan chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Nếu như anh thấy có một người thầm yêu anh cứ đi theo anh, anh sẽ làm thế nào?

Giang Nhan không lên tiếng.

Vân Vy bạo gan đoán:

- Nhất định anh sẽ giả vờ như không nhìn thấy, không thèm để ý, đúng không?

Nhìn thấy ánh mắt tha thiết của cô, gật đầu đáp:

- Có lẽ là vậy!

- Có lẽ? Thế là ý gì? - Cô vẫn muốn truy hỏi đến cùng.

- Thường là như vậy! - Anh đưa ra một lời giải thích chuẩn mực.

Cô vẫn không chịu buông tha:

- Thế thì vẫn có những trường hợp đặc biệt à?

Anh dừng chân, ngoảnh lại nhìn cô. Dưới ánh chiều tà, nụ cười của cô trở nên dịu dàng, đôi mắt như đang phát sáng.

- Ừ.

Anh cũng từng nghĩ rằng bản thân anh đã chẳng hề hấn gì với những trò theo đuổi của đám con gái. Không biết đã từng có bao nhiêu đồng nghiệp nữ theo đuổi anh rồi, anh thật sự không nhớ rõ nữa. Thật không ngờ, bao nhiêu năm rồi mà từng nụ cười, từng cái chớp mắt của cô đều in đậm trong tâm trí anh, anh không thể nào quên đi được. Tất cả những điều bộ của cô: buồn, vui, tức giận, thích thú... tất cả dường như đều bày ra trước mắt anh.

Vân Vy vẫn đang nghiêng nghiêng đầu chờ đợi. Cô thực sự rất muốn biết, muốn biết cách gì có thể khiến cho một người như Giang Nhan lại có cách xử lý đặc biệt.

- Vân Vy... - Giang Nhan không tự chủ được mình ngoảnh đầu lại nhìn cô: - Em tuyệt đối đừng có làm chuyện xấu!

-Hả?

Giang Nhan mỉm cười, bởi vì những suy nghĩ ấy dù xấu hay tốt đều được viết hết lên mặt cô rồi, không thể nào lừa gạt người khác được.

Năm đó anh vác máy ảnh đi qua, nhìn thấy cô đang ngồi giữa đám trẻ con len lén nhìn anh. Ánh mắt của cô lúc ấy lấp lánh như những vì sao, thần sắc rất khác lạ, anh mới liếc qua đã biết cô có ý đồ rồi. Nụ cười ấy của cô, trong sáng đến thế, ngây ngô đến thế. - Gần đây anh bận rộn thế nên ăn cái gì thanh đạm một chút!

Đi đến trước bàn ăn, Giang Nhan thật sự rất muốn hỏi Vân Vy xem rốt cuộc tại sao nữa? Gì cô nghe được ở buổi thuyết giảng của Khang Kiệt lại kì cục đến thế?

Cà tím cắt miếng dài, ăn sống sao?

Ớt xanh, cà rốt... cũng đều ăn sống ư?

Cả một bàn thức ăn, chẳng có miếng thịt nào, mà hai phần ba các món rau đều là ăn sống.

Những món ăn thế này mà được gọi là món ăn dinh dưỡng ư?

Ít nhất thì khi còn đi học anh đã từng được biết: cà rốt phải nấu chín thì cơ thể người mới có thể hấp thu caroten trong đó được.

- Em đảm bảo những cái này ăn vào rồi sẽ không bị đau bụng chứ?

Vân Vy lắc đầu:

- Sao thế được? Đây đều là các phương pháp ăn uống của Khang Kiệt đưa ra. Công ty em có rất nhiều người toàn ăn sống cà tím, nghe nói có thể loại bỏ bớt chất béo ở trong cơ thể.

- Vân Vy, em thấy anh béo à?

Nghe thấy Giang Nhan nói câu này, ánh mắt của Vân Vy lại không tự chủ được hướng về phía anh, di chuyển trên thân hình anh.

Sau khi về đến nhà, Giang Nhan đã cởi bỏ bộ vest cứng nhắc để mặc lên người một bộ quần áo thoải mái hơn: một chiếc áo phông trắng hơi ôm sát người, để lộ ra sự cân đối và rắn chắc của cơ thể. Một thân hình tuyệt vời thế này sao có thể nói là béo chứ?

Không béo, chẳng béo chút nào, một thân hình cân đối, chuẩn mực đến mức ai nhìn thấy cũng phải thèm thuồng. Hai má Vân Vy chột nóng bừng lên, cô bối rối giải thích:

- À, không phải, không chỉ đơn giản là để giảm béo, nó cũng rất có lợi cho sức khỏe. Trong công ty em có rất nhiều người một ngày ba bữa ăn sống cà tím. Thật đấy, mà có một cuốn sách sức khỏe cũng đã viết như vậy. Những món ăn ngày hôm nay em làm đều theo hướng dẫn trong sách món ăn cho sức khỏe, rất thích hợp cho những người thức đêm.

- Nhiều sách chẳng bằng không có sách!

- Há?

- Chọn một hai món ăn sống, còn lại để anh nấu lên.

Vốn dĩ là do cô nấu nướng mà, tại sao bây giờ lại trở thành Giang Nhan nấu nướng?

Vân Vy ngạc nhiên nhìn Giang Nhan khéo léo cắt mỏng những miếng cà tím ra, không biết anh đã có được cái tài nấu nướng này từ khi nào.

Trong sách thường nói: Đàn ông phải tránh xa cái nhà bếp. Thế nhưng hôm nay cô thấy, những món rau củ qua bàn tay anh chế biến càng trở nên ngon lành.

Người đàn ông anh đứng trên chiến trường, về đến nhà liền cởi bỏ áo bào, xắn tay áo nấu nướng hóa ra là như thế này đây.

Vân Vy khẽ mỉm cười.

Thật là tốt.

Trong kí ức của cô, Giang Nhan tuyệt nhiên không bao giờ động tay vào công việc dọn dẹp nhà cửa chứ đừng nói là nấu nướng. Đó là sở trường

của mẹ Giang Nhan, thế nên ngay từ nhỏ Giang Nhan đã có thói quen ngồi chờ ăn cam chứ không phải động tay vào bất cứ cái gì.

Giang Nhan dùng nước sôi trần qua cà tím rồi trộn với các loại gia vị. Sau đó xào qua tất cả các loại rau củ mà cô đã bày vào đĩa. Lúc anh bê các món ăn đã chín lên bàn, Vân Vy nhìn thấy những đĩa thức ăn đẹp mắt với đủ các màu sắc vừa ngon mắt, mùi vị cũng rất tuyệt.

- Giang Nhan, anh nấu ăn ngon thế! Anh đã học thế nào vậy? - Món ăn anh làm còn ngon hơn cả cô làm nữa. Thật uổng công cô sống độc thân bao nhiêu năm, lại còn thường xuyên xem chuyên mục dạy nấu ăn ở trên tivi nữa chứ.

- Đồ ăn bên ngoài chẳng mấy ngon miệng! - Lúc còn nhỏ, sau khi làm phẫu thuật anh đã ở nhà bà trẻ ở dưới quê một thời gian. Bà trẻ thường xuyên bận rộn nên chẳng có thời gian mà chăm sóc cho anh. Bà nhét số tiền mà bố mẹ anh để lại vào tay anh rồi bảo anh thích ăn gì thì tự đi ăn. Lâu dần anh đã học được cách nấu ăn. Ban đầu chỉ là nấu mì đơn giản, về sau là xào khoai tây... từ từ học từng thứ một.

Ăn cơm xong, dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ, Vân Vy liền rửa tay, đến bên cạnh nhìn anh xử lí đồng tài liệu trên bàn.

- Em có thể giúp gì được không?

Cô thực sự muốn giúp anh.

Mặc dù Giang Nhan không nói nhưng cô cũng biết, những công việc mà anh phải làm chắc chắn không phải chỉ là những việc con con. Cường độ làm việc bên công ty A cô đã từng nghe nói. Đã có không biết bao nhiêu người tài vì thế mà chùn bước.

- Tài liệu tiếng Anh thì em chịu, nhưng tài liệu tiếng Trung thì em có thể làm được!

Giang Nhan nhướn mày mỉm cười.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, chỉ xem một chồng tài liệu. Phải tập hợp đầy đủ các tài liệu có liên quan, có rất nhiều mục để tr phải tự viết vào, sau đó gửi cho bên đối tác xem. Người nước ngoài làm việc rất đơn giản, chỉ cần có vài lí do cứng là có thể thuyết phục được họ rồi.

Vân Vy ngồi cắn bút suy nghĩ, suốt cả buổi mới nghĩ ra được một chút mở đầu. Thật là khó! Mặc dù bình thường cô cũng làm những công việc có liên quan nhưng vẫn là...

Quả nhiên đúng như những gì mà người ta nói: Những công việc kiểu này có cho nhiều tiền hơn nữa anh cũng chẳng thể làm tốt được.

Vân Vy không nén được tò mò liền cầm những tài liệu Giang Nhan đã làm xong lên để so sánh.

- À, hóa ra viết thế này thì hay hơn nhiều! - Cô cảm thấy mình không phải đến để giúp anh mà là đến để học lén.

Cuối cùng cũng làm xong một phần, cô liền đứng dậy ngoảnh sang nhìn Giang Nhan. Người với người sao mà khác biệt đến thế.

- Giang Nhan, cái này anh đã viết như thế nào vậy?

Giang Nhan chậm rãi giảng giải cho cô từng câu một, cuối cùng Vân Vy cũng đã hiểu ra.

- Anh làm việc ở công ty như thế này có cảm thấy mệt mỏi không?

Giang Nhan bật cười. Bao nhiêu năm nay rồi luôn có người hỏi anh cùng một câu hỏi này.

Lúc còn nhỏ, vì nguyên nhân sức khỏe nên anh thường phải vào bệnh viện điều trị, việc học thường xuyên bị gián đoạn. Về sau anh quyết định

không học ở trong trường thành phố nữa mà đến học ở một ngôi trường gần bệnh viện phục hồi chức năng. Thành tích học tập của anh thế nào rất ít khi bố mẹ anh hỏi đến, mãi cho đến khi anh thi đỗ vào một học viện hàng đầu trong nước...

Mặc dù anh mới chính thức đi làm được hai năm nay nhưng anh tiếp xúc với ngành này chẳng phải là muộn. Ngay từ hồi học cấp ba anh đã tự viết ra phần mềm cho mình. Nếu không sao anh có thể bước chân vào công ty A với cái lí lịch không chút kinh nghiệm làm việc, chưa từng tu nghiệp ở nước ngoài?

Đến tận giờ anh còn nhớ rất rõ, một đứa bé là anh thường đứng ở cổng bệnh viện để chờ mẹ. Mẹ anh đến rất muộn, mặt mày cau có nói:

- Bố mẹ còn phải kiếm tiền cho con làm phẫu thuật, ngay cả việc tự chăm sóc mình con cũng không tự làm được hay sao?

Giờ anh đã đủ lớn để có thể tự chăm sóc cho bản thân.

Công việc bận rộn, cuộc sống độc thân.

Thường xuyên bận đến mức quên cả ăn cơm, chẳng mua sắm được bất kì thứ gì.

Tủ lạnh lúc nào cũng trống rỗng.

Anh đã sớm quen với việc này.

Gần đây mẹ anh có đến đây thường xuyên hơn. Sau khi ăn cơm lại nói chuyện kết hôn với Khang Di.

Còn về việc vì sao anh lại làm việc ở công ty A...

Sau khi em trai gặp tai nạn, anh đã trải qua cuộc phẫu thuật tim, phẫu thuật rất thành công. Sau khi nghỉ ngơi dưỡng bệnh mất nửa năm, anh đã

nhận được giấy thông báo trúng tuyển của trường đại học S ở nước ngoài, anh có cơ hội được ra nước ngoài học hỏi và nghiên cứu.

Cũng đúng vào lúc ấy, người bạn trước đây đã từng mua phần mềm của anh đến tìm anh:

- Công ty A rất coi trọng cậu, hi vọng cậu có thể đến làm việc ở đó. Đãi ngộ của họ rất được, quan trọng là cậu có làm được việc hay không mà thôi!

Thực ra người bạn ấy biết, ra nước ngoài phát triển mới là lựa chọn có lợi cho anh hơn, vì vậy nói là nói thế thôi chứ anh ta cũng chẳng dám hi vọng sẽ thuyết phục được anh đến công ty mình làm việc, nhưng nhiệm vụ công ty giao cho, không thể không làm.

Người bạn ấy không thể ngờ, Giang Nhan không hề nhanh chóng từ chối mà lập tức nhận lời không chút đắn đo.

Công ty A, nhắc đến cái tên này người ững nước không ai không biết đến. Đó là công ty hàng đầu của Trung Quốc, tương lai rất có thể sẽ phát triển ra nhiều lĩnh vực, nhiều khu vực trong cả nước, đặc biệt ở thành phố này.

Anh nhớ đến cái thành phố mà người ấy đã đi.

Biến cố bất ngờ này không chỉ làm thay đổi cuộc đời của Giang Nhan và Vân Vy mà còn làm thay đổi cả cuộc đời của những người khác.

Mẹ anh khi đó chẳng buồn đắn đo đã đốt luôn hộ khẩu của anh. Đối mặt với người mẹ khóc lóc nức nở tự trách móc mình, còn cả một gia đình đang sụp đổ, thực ra anh cũng chẳng cố chấp làm gì với một cái tên. Chẳng qua chỉ là một cái tên, để viết lên hồ sơ bệnh án ở bệnh viện để đổi lấy những phút bình yên mà thôi.

Cũng may là công ty A xứng tầm với tiếng tăm của nó, chẳng mấy chốc đã mở rộng được quy mô. Dưới ánh hào quang của công ty A, các mối quan hệ của anh càng ngày càng được mở rộng, để rồi cuối cùng anh lại tình cờ gặp được cô, ở bên cô.

Hai người lại một lần nữa gặp mặt.

Không phải nhờ vào vận mệnh mà là nhờ vào chính bản thân hai người. Anh tin rằng vận mệnh nằm trong tay chính mình, nhưng tiền đề là bản thân anh phải đứng đủ cao. Có đứng càng cao mới càng kiểm soát được nhiều.

- Không còn sớm nữa, anh đưa em về nhà! - Giang Nhan bỏ cây bút trong tay xuống.

Lúc này Vân Vy mới phát hiện ra là đã muộn.

Cô cầm túi xách đi ra đến cửa mới nhớ ra giải thưởng mà cô đã rút thăm được lúc ở siêu thị.

- Sao thế?

- Không sao.

Vẻ mặt của cô không được tự nhiên, Giang Nhan chỉ nhìn qua đã nhận ra có chuyện gì đó.

- Có chuyện gì không muốn nói à?

Vân Vy lắc lắc cái túi đang cầm trên tay:

- Thực ra cũng chẳng có gì... lúc ở siêu thị em đã rút thăm trúng thưởng được một cái nệm bọc ghế sofa. Lúc ấy em nghĩ nhà anh chưa có nệm bọc ghế nên đã cầm về. Chẳng ngờ anh đã mua... - Lại còn đẹp, chất liệu tốt, kiểu dáng sang trọng, chỉ nhìn qua là biết đã được lựa chọn hết sức

kĩ càng, làm sao có thể mang ra so sánh với một món đồ được cô tiện tay cầm về cơ chứ. Vì vậy cô nghĩ đi nghĩ lại, vì ngại nên chẳng dám đả động đến.

- Cái anh đang trái kia còn đẹp hơn cái em mang về nhiều!

- Những thứ mà cô đem tặng đều là những thứ bình thường. Chậu hoa lần trước cô tặng giờ vẫn còn đặt trên bàn của Giang Nhan, mặc dù những bông hoa rất đẹp nhưng cũng thật quê mùa và rẻ tiền.

- Xem ra tại anh làm không tốt rồi!

- Cái gì? - Vân Vy ngẩng đầu nhìn Giang Nhan.

Đôi mắt anh khẽ nheo lại, nụ cười nở trên môi, ánh mắt sáng lấp lánh:

- Anh chưa dạy em là những thứ này không thể dùng tiền bạc để cân đo giá trị của nó... - Đôi lông mày của anh khẽ khép lại:

- Vân Vy, giờ em đã biết chưa?

Vân Vy ngây người trước vẻ quyến rũ của anh.

Giang Nhan thở dài:

- Vân Vy, em không phải là một học sinh giỏi rồi!

Anh cúi đầu khẽ hôn lên môi cô. Vân Vy có đôi chút hoang mang, Giang Nhan cũng có phần ngại ngùng, thế nhưng cái cảm giác kì diệu ấy cứ lan tỏa trong cô. Anh khẽ mơn man làn môi cô. Cô có thể nghe rõ hơi thở của anh. Giang Nhan dừng lại vài giây rồi nụ hôn càng sâu hơn. Anh quyến rũ đến chết người nhưng cũng e thẹn đến lạ kì, giống như một bông hoa quỳnh e ấp nở trong đêm.

Cô chỉ có thể buông lời cơ thể, đặt tay lên bờ vai anh, trống ngực đập thình thịch cùng với sự bồi hồi lan tỏa khắp người. - Vân Vy, chuyện này giao cho cô toàn quyền quyết định, hãy làm cho tốt vào! Thật không ngờ Vân Vy vừa mới đến công ty đã được sếp cho gọi lên nói chuyện quan trọng. Boss tỏ vẻ trịnh trọng nói: - Cô nỗ lực làm việc bao năm nay, tôi đều biết cả. Cô yên tâm, công ty sẽ không bạc đãi cô đâu! Vừa đi ra từ phòng của Boss thì Vân Vy nhận được điện thoại của phòng tài vụ: - Vân Vy này, kể từ tháng này trở đi, mỗi tháng cô sẽ được hỗ trợ một nghìn tệ tiền đi lại. Trung tuần hàng tháng cô chuẩn bị hóa đơn, cầm đến đây tôi thanh toán cho! Một nghìn tệ phí đi lại? Cô chưa bao giờ được đãi ngộ như vậy. Với những thông tin đại loại như được biểu dương hay tăng lương như thế này rất nhanh chóng truyền đi khắp công ty. Các đồng nghiệp ai nấy chúc mừng cô: - Chúc mừng Vân Vy, trong buổi họp Boss đã biểu dương cô đấy, nghe nói sắp thành lập một bộ phận mới, tôi thấy khả năng cô được làm phó phòng là cao lắm đấy! Mặc dù chỉ là tin đồn nhưng cũng không phải là chẳng có chút căn cứ nào. Chẳng bao lâu sau, cấp trên đã có lời, mặc dù chưa chính thức tuyên bố cô sẽ đến bộ phận mới nhậm chức nhưng ý của sếp thế nào ai ai cũng rõ cả. Bộ phận mới thành lập có nhiệm vụ phụ trách hợp tác với các công ty nước ngoài. Thường ngày cô làm việc rất chăm chỉ, lại cộng thêm sự hỗ trợ của Giang Nhan nên Vân Vy đã được thăng chức. Bận rộn đến mù mịt đầu óc, cuối cùng cũng có thời gian ngồi xuống giải quyết những công việc đơn giản. Vân Vy vừa chỉnh sửa tài liệu vừa nghỉ ngơi. - Vân Vy ơi, Triệu Dương có gọi điện cho cậu không? - Còn chưa để Vân Vy trả lời, Tiểu Thu đã nói tiếp: - Hôm nay tớ nhìn thấy anh ta ở cổng công ty đấy! - Triệu Dương sang đây à? Tiểu Thu thì thầm: - Có lẽ người họ hàng của anh ta ở công ty mình đã thông báo tin tức gần đây của cậu cho anh ta rồi. Tớ nhìn thấy sắc mặt của anh ta không được tốt cho lắm! - Cho dù cậu không nói thì tớ cũng biết anh ta có vấn đề về tim mạch! - Sao lại thế - Tớ nhìn thấy anh ta đứng ngây ra một lúc rồi móc trong túi một viên thuốc ra, nhét vào miệng. Mặc dù Vân Vy không tiếp xúc nhiều với Triệu Dương nhưng cô cũng có thể nhận ra anh ta là một người làm việc khá lí trí, tuyệt đối không vì chuyện cô tìm được bạn trai mà có phản ứng gay gắt

đến thế. Hành động này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Triệu Dương. Vân Vy ấn vào bàn phím điện thoại, phát hiện ra có một tin nhắn chưa đọc. Tin nhắn từ Triệu Dương: "Vân Vy, nếu như em có thời gian, anh muốn nói chuyện với em!" Vân Vy gọi cho Triệu Dương. Triệu Dương vòng vo một hồi mới đi vào chủ đề chính: - Vân Vy, nghe nói em có bạn trai rồi... - Triệu Dương ngập ngừng: - Có phải tên là Giang Nhan không? Giọng điệu của Triệu Dương có gì đó kì lạ, nhưng Vân Vy lại chẳng đoán ra được điều gì. - Ừ. Triệu Dương ngập ngừng nói: - Vân Vy... em tuyệt đối không bao giờ tin trên đời này có người chết đi rồi lại sống lại Vân Vy từng người không biết trả lời ra sao. - Anh cũng không tin. Chúng ta lớn lên trong quan niệm chủ nghĩa duy vật biện chứng, biết được quy luật cơ bản của thế giới, không tin vào những thứ... phi khoa học như vậy... - Triệu Dương nói đến đây liền dừng lại. Dường như anh ta đang cố nghĩ một điều gì đó. Vân Vy cầm điện thoại đi ra gần cửa sổ, ngắm nhìn những đám mây phiêu bồng trên bầu trời xanh biếc. Thời gian đang trôi đi. Cô vốn dĩ cũng không tin, trên đời này làm gì có chuyện thời gian quay ngược lại, người chết có thể sống lại... Mãi cho đến khi Giang Nhan thật sự đứng trước mặt cô, cô mới tin rằng đó chính là hạnh phúc mà ông trời đã ban tặng cho mình. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nghi ngờ và luôn biết trân trọng ân huệ trời ban ấy. Cô yêu Giang Nhan sâu sắc... chỉ một mình anh ấy thôi! - Vân Vy. - Cuối cùng thì Triệu Dương cũng mở miệng: - Anh có chuyện này muốn hỏi em! - Em với Giang Nhan quen nhau như thế nào? Cô và Giang Nhan... - Có phải là ở quán cà phê lần đầu tiên chúng ta gặp mặt? - Triệu Dương đột ngột nói: - Lúc ấy, anh ta đã ngồi ở ghế phía sau lưng em! Vân Vy ngây người: - Triệu Dương, anh quen với Giang Nhan à? Nếu như Triệu Dương không quen Giang Nhan thì làm sao anh ta biết rõ ràng như vậy? - Hôm đó đột nhiên anh phát bệnh tim, là Giang Nhan đã cứu sống anh đấy! - Anh nghe nói anh ta làm việc ở công ty A. - Ừ. - Anh ấy học y có phải không? Tại sao Triệu Dương lại biết cả những chuyện này? - Vân Vy, anh đã từng nói với em trước đây... anh từng bị tai nạn chưa? Vân Vy gật đầu, chợt nhớ ra mình đang nói chuyện trên điện thoại nên Triệu Dương hoàn toàn không thể nhìn thấy hành động của cô, vội vàng đáp: - Ừ. - Chắc chắn

em không tin đâu, trước đây... - Triệu Dương ngáp ngừng: - Vân Vy, tạm thời anh không thể nói rõ chuyện này, đợi anh tìm ra được đáp án rồi sẽ nói cho em biết! Cúp điện thoại. Vân Vy đứng ngẩn ra ở đó hồi lâu, lặng lẽ nhìn cái bóng của mình phản chiếu trên kính cửa sổ. Cuộc sống hạnh phúc giữa cô và Giang Nhan mới chỉ bắt đầu, thế nhưng tại sao? Tại sao đột nhiên cô lại có một linh cảm không lành? - Vân Vy, cuối tuần chúng ta đi thăm bố anh nhé! - Hơ? - Vân Vy không ngờ nhanh đến vậy. - Sao thế? Căng thẳng à? Gần đây quả thực là có quá nhiều việc, hết việc này đến việc khác khiến cho cô trở tay không kịp. Những điều Triệu Dương nói vốn dĩ chẳng có gì nhưng không hiểu sao lại như một bóng đen bao trùm lấy cô. Giang Nhan vẫn đang chờ đợi đáp án từ cô. Vân Vy cố gắng nở nụ cười: - Vâng... - Quả thực cô rất căng thẳng. Vân Vy chăm chú nhìn Giang Nhan. Rốt cuộc Giang Nhan của bây giờ và Giang Nhan của quá khứ có bao nhiêu điểm khác biệt? Cô chưa bao giờ suy nghĩ lường, chỉ nghĩ rằng đó chẳng qua chỉ là vết tích do thời gian để lại trên người anh. Con người sẽ thay đổi theo thời gian. Cô của hiện giờ chắc chắn đã chẳng còn giống như cô của trước đây nữa. Chắc hẳn cô đã nghĩ ngợi quá nhiều rồi. Cô cố gắng định thần lại, chú tâm vào những gì Giang Nhan đang nói: - Giang Nhan, bố anh... gặp em rồi... liệu có thích em không? - Cô rụt rè hỏi. Cô còn nhớ Giang Nhan đã từng nói bố anh cứ gặp người lạ là sẽ kích động, không biết lần này cô đến thăm... Nếu như vì vậy làm bệnh tình của ông thêm nghiêm trọng, vậy thì cô thật là... - Bố anh thích cái gì? A phải rồi, bố anh đang ốm, vào đó em có nên im lặng không nói chuyện không? Phục vụ lần lượt bê lên các món ăn. Giang Nhan gắp một đũa vào bát của Vân Vy. Vân Vy nếm thử món ăn anh gắp nên nói chuyện cứ bị gián đoạn. Lâu dần cô mới phát hiện ra là hình như mình đang nói chuyện một mình thì phải. Giang Nhan chỉ dán mắt nhìn cô mà cười. - Sao thế? - Cô hỏi. - Vân Vy, miệng em có dính tương đấy! Cô đang cống quýt tìm khăn ăn thì Giang Nhan đã cầm giấy ăn mềm mại, đưa tay lên lau cho cô rồi. hững ngón tay mềm mại của anh vô tình lướt qua làn môi cô. Máu dồn hết cả lên mặt, khiến cho mặt cô lúc này còn đỏ hơn cả quả cà chua. - Giang Nhan, em đang nói chuyện gặp bố anh đấy! Anh mim cười: - Có anh ở đây, em cứ yên tâm! - Công ty em

chuẩn bị thành lập một bộ phận mới. Mặc dù Giang Nhan trong kí ức của cô thường không thích nghe cô kể về công việc, nhưng cô cảm thấy Giang Nhan của hiện tại có sự khác biệt, thế nên cô liền thử thăm dò. Lần này thì Giang Nhan tỏ vẻ rất hào hứng. Cô rút một tờ giấy từ trong túi xách ra "Yêu cầu cạnh tranh thăng chức của công ty". Boss vốn dĩ định sẽ cho cô làm phó phòng, nhưng không hiểu sao giữa chừng lại thay đổi quyết định, cho lựa chọn vài nhân tài trong công ty cùng tham gia ứng cử: - Em nghĩ thế này cũng tốt, mọi người sẽ phải dựa vào thực lực của mình để phấn đấu! Nội dung bài viết này rất xúc tích, rõ ràng, đúng là phong cách của cô. Bình thường cô chẳng mấy nổi trội nhưng đến thời khắc quan trọng, cô vẫn có thể phát huy được tài năng và trí tuệ của mình. - Anh hãy cho em vài ý kiến xem nào! - Vân Vy cười ngọt ngào đưa bút cho Giang Nhan Trong tạp chí phát hành nội bộ của ngành, Giang Nhan được bình chọn là người đàn ông phong độ và có tiềm lực nhất. Có được một người đàn ông như vậy ở bên cạnh mà không biết tận dụng thì thật là lãng phí! Một Giang Nhan cực kì xuất sắc! Vân Vy mỉm cười nhìn Giang Nhan viết gì đó lên bài viết của mình. Một Giang Nhan trầm lắng và đầy tự tin hiện nay với một Giang Nhan rạng rỡ tựa ánh mặt trời của quá khứ... Rốt cuộc người nào tốt hơn? Vân Vy hoài nghi có lẽ Giang Nhan đã biết được trọng tâm cuộc họp lần này của công ty cô, nếu không anh sao có thể viết ra được chuẩn xác những điểm mấu chốt của buổi họp này. Đặc biệt là vấn đề cuối cùng trong bài viết của Vân Vy phải tường trình: Nếu như tôi được đảm nhiệm vai trò phó phòng bộ phận mới lần này, tôi phải triển khai kế hoạch công việc ra sao? Những vấn đề mà Giang Nhan đã liệt kê ra đều trùng khớp với những câu hỏi mà Boss đã đưa ra trong cuộc họp. Trong khi những người khác còn đang trầm ngâm suy nghĩ thì Vân Vy đã nắm chắc vấn đề, chỉ đợi Boss đọc đến bài viết của mình là xong. Kết quả cuối cùng đương nhiên chẳng cần phải nói, mọi chuyện đã được sắp đặt ổn thỏa, "vương miện quán quân" đương nhiên được đội lên đầu Vân Vy. Cuộc cạnh tranh lần này rất thu hút sự quan tâm của mọi người trong công ty. Lần đầu tiên cô trở thành nhân vật chính, được mọi người ngưỡng Tiểu Thu hỏi thẳng Vân Vy: - Này, có người chỉ điểm phải không? Sau khi cuộc họp kết thúc, Vân Vy hào hứng

gọi điện thoại cho Giang Nhan lúc đang ở trong cầu thang máy: - Được rồi anh ạ! - Ở trong công ty, nói chuyện nhất định phải dè chừng. Cô biết chỉ cần nói vậy là Giang Nhan sẽ hiểu. Giang Nhan mỉm cười. - Tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm tối nhé! - Em không phải khao bạn bè à? Cô vui quá nên quên mất, mỗi khi có những chuyện vui kiểu như tăng lương hay thăng chức đều phải mời mọi người đi ăn mừng! - Vậy chúng ta... - Tối anh đợi em! Vân Vy vừa ra khỏi thang máy đã chạm mặt nhân viên của công ty chuyển hoa đang ôm một bó hoa to đi vào. Những bông hoa bách hợp rất to được bó kèm với những bông hoa violet xanh. Rất ít người chơi hoa violet. Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy loài hoa này. Cô vừa nhìn bó hoa đắt tiền vừa bước vào văn phòng cùng với người đưa hoa. Loài hoa này rất đắt, không biết ai lại bỏ ra nhiều tiền như vậy để đem tặng người khác? Trước đây mỗi lần giận nhau với Giang Nhan, Giang Nhan đều mang một bó hoa hồng rất to đến dỗ dành cô. Cô nhìn khuôn mặt ăn năn của anh liền lên giọng: - Thôi được rồi, nể mặt bó hoa hồng này, em tha thứ cho anh, lần sau còn dám như thế nữa thì không dễ dàng như thế này đâu nhé! Đừng nói là có 99 đóa hồng, cho dù anh có mang cả 999 đóa hoa bách hợp bó kèm violet thì em cũng phải cân nhắc xem có nên tha thứ cho anh không đấy! Những bông hoa bách hợp này, cộng vào vừa đủ 999 bông, những bông hoa violet tươi rói như vừa mới được cắt. Vân Vy cảm thấy tò mò, không biết trong công ty này còn có ai có sở thích giống mình. Người đưa hoa dừng bước, dường như anh ta đang hỏi thăm về người nhận hoa. Cô đi ngang qua anh ta, lách người qua khe hở ở bên cạnh... Rất nhiều đồng nghiệp nữ đều xúm đến. Chắc là vì quá tò mò, không biết rốt cuộc đây là hoa của ai? Vân Vy nhìn thấy cô thư kí Triệu đang hối hả đi vào. Đúng rồi, thư kí Triệu là người được nhận nhiều hoa nhất ở trong công ty này, cô ta cũng quen biết với nhiều lãnh đạo cấp cao của công ty, thế nên cô ta có là chủ nhân của bó hoa này thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Lần này, người tặng hoa, cũng có tài thưởng hoa ra phết. - Này, Vân Vy ơi... - Đồng nghiệp của cô cầm hóa đơn nhận hoa vẫy vẫy tay gọi cô: - Vừa hay chị đã về đến đây! - Cô ta ngoảnh đầu lại nhìn người đưa hoa nói: - Chị ấy chính là Vân Vy đấy! Cô đứng ngây ra vì bất ngờ. Cái gì? Những bông hoa này... là của cô ư? -

Giang Nhan, có phải anh tặng hoa cho em không? - Vân Vy nghi ngờ hỏi. -
Đâu có. Sao thế? - Không sao, em chỉ hỏi vậy thôi! - Nói rồi cô cúp điện
thoại. Không phải là Giang Nhan thì sẽ là ai? Chỉ có Giang Nhan trước đây
mới biết được sở thích này của cô. Nghĩ đi nghĩ lại, cô chẳng có người bạn
nào hào phóng đến như vậy cả. - Chắc chắn là nhầm rồi! - Vân Vy nói. Tiểu
Thu nằm bò lên bàn làm việc, miệng lẩm bẩm: - Vân Vy, cậu cảm thấy với
999 bông hoa, khả năng nhầm lẫn có cao không Cái người tặng hoa bí ẩn
này, tại sao chẳng để lại một lời nhắn hay một cái tên nhỉ? Sắc mặt thư kí
Triệu tái xanh lại. Cô ta giẫm mạnh gót giày xuống sàn, đến gần nói với
Vân Vy: - Vân Vy, chị mau mau đem chỗ hoa này ra ngoài đi, để ở đây ảnh
hưởng đến mọi người làm việc! 999 bông hoa bịch hợp bó lại với nhau,
trông đẹp như một rừng hoa. Vân Vy đứng lặng đi, cô chẳng biết là ai đã
tặng những bông hoa này cho mình. Cuối cùng cô nghĩ, dù sao trước sau gì
cũng sẽ có kết quả, nếu gửi nhầm ắt sẽ có người đến nhận lại, nếu đúng rồi
thì kiểu gì cũng sẽ có người thừa nhận. Cô chỉ có thể thuận theo lẽ tự nhiên
mà thôi.

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghệ

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sự Khác Biệt Trong Kí Ức

Giang Nhan giúp cô chọn một nhà hàng rất tuyệt.

Trong lúc ăn mừng cô có chút lơ đãng. Vân Vy cuối cùng cũng có thể cảm nhận được rằng, nếu như không có người ấy, mỗi ngày qua đi đều giống hệt như ngày hqua. Có người ấy rồi, mỗi giây mỗi phút qua đi đều có thể cảm nhận được sự khác biệt.

Nếu như không phải vì có cả các sếp cũng đi thì có lẽ cô đã tranh thủ thời gian nhắn tin cho Giang Nhan. Cô liên tục móc điện thoại trong túi ra nhìn.

Sau khi uống hết một vòng rượu mừng của mọi người, cuối cùng thì Vân Vy cũng có thời gian ra ngoài. Vừa mới ra đến cửa cô đã bắt gặp người phục vụ bưng canh vào. Cô nhớ là bàn của mình không gọi món canh này.

- Đây là cái gì?

- Canh giải rượu ạ! - Nhân viên phục vụ cười đáp: - Do nhà hàng chúng tôi tự chế biến đấy ạ!

Vân Vy bưng một cốc lên uống, canh chua chua ngọtngọt, rất hợp khẩu vị.

Cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho Giang Nhan:

"Nhà hàng anh giới thiệu rất tuyệt, nhân viên phục vụ còn tự động mcanh giải rượu đến. Rất ngon! Chưa biết là bao giờ sẽ giải tán nữa".

Cô không mong đợi Giang Nhan sẽ gửi tin nhắn trả lời. Tiểu Thu nói đúng, giờ chẳng còn như lúc đang học đại học, có ai thích gửi tin nhắn cho phiền phức đâu, chỉ cần gọi điện nói cho rõ ràng là xong, cũng đâu có đáng bao nhiêu tiền. Hơn nữa trong nội dung tin nhắn của cô cũng chẳng có gì cần phải trả lời lại.

Chẳng ngờ chiếc điện thoại trong tay cô lại rung lên.

- Anh ở phòng bên cạnh.

Cô ngậy người ra hồi lâu, mãi sau mới ý thức được chuyện gì, tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra bên ngoài.

- Vân Vy, mau lại đây nào! - Sếp mới là một người vô cùng nhiệt tình, cứ liên tục kéo cô và các đồng nghiệp tùm tùm lại nói chuyện.

- Vân Vy, nói thật đi, rốt cuộc bạn trai cô có phải chính là Giang Nhan bên công ty A không? - Mọi người tò mò hỏi.

Vân Vy chỉ cười mà không trả lời. Nhưng mọi người dường như đã có được câu trả lời thích đáng từ ánh mắt của cô.

- Có cơ hội nhớ giới thiệu cho bọn tôi đấy!

- Bó hoa hôm nay chắc cũng là của anh ấy tặng phải không?

- Lãng mạn thế mau kể cho bọn tôi nghe mỗi tình lãng mạn của hai người đi!

- Giang Nhan trông có vẻ rất... có phải anh ấy đối xử với cậu rất khác không?

Cô hiểu ý của họ là bình thường Giang Nhan có vẻ rất lạnh lùng và thờ ơ với con gái.

Mọi người đều muốn "moi ra" chân tướng của sự việc.

Cô ngập ngừng, đóng tai lắng nghe động tĩnh từ phòng bên cạnh. Nhưng hệ thống cách âm của nhà hàng này quả là rất tốt, trừ tiếng cười nói của các đồng nghiệp, chẳng thể nghe thấy gì khác.

Sau một hồi ăn uống, vui chơi thỏa thích, mọi người giải tán. Vân Vy giúp mọi người bắt xe rồi tiễn từng người ra về, sau đó mới hồi hải quay trở vào bên trong. Cô vốn định gọi điện cho Giang Nhan nhưng cầm điện thoại lên rồi cô lại nghĩ, dù gì Giang Nhan cũng ở trong nhà hàng này rồi, chi bằng cứ vào hỏi thẳng quỳ lễ tân là xong.

- Cô có thể giúp tôi kiểm tra xem hôm nay có phải có một người đàn ông họ Giang đã đặt một... - Cô còn chưa dứt lời đã nhìn thấy sếp mới của cô đang quay lại.

- Vân Vy... - sếp của Vân Vy vội vàng chạy lại nói: - Tôi quên mất, lần này để tôi thanh toán!

Sếp mới của Vân Vy là một cô gái rất xinh đẹp, thân hình cân đối, hai má ửng hồng bởi men rượu.

Vân Vy vội vàng gạt đi:

- Đã nói trước là lần này tôi mời rồi mà! Tôi cũng thanh toán xong rồi!

- Đây coi như là hoạt động của bộ phận ta, sao có thể để cô chi tiền túi ra chứ? Ngày mai cô gửi hóa đơn cho tôi, tôi sẽ thanh toán cho cô!

Vân Vy biết không nên tranh cãi với sếp vào lúc này liền cười rồi tiễn sếp ra tận bên ngoài.

Sếp Vân Vy vừa đi vừa nói:

- Cô với Giang Nhan quen nhau từ khi nào thế?

Vân Vy khẽ mím môi, chuyện này ngay cả bản thân cô cũng chưa tìm ra được câu trả lời. Rõ ràng là đã quen biết từ rất lâu rồi nhưng có đôi khi cô cảm thấy hai người chỉ như mới quen nhau. Giang Nhan hiện giờ đứng trước mặt cô đã khác so với Giang Nhan trong kí ức.

Cũng may là sếp của Vân Vy không truy hỏi đến cùng, chỉ khẽ nói:

- Tôi đã quen Giang Nhan từ lâu rồi, từ trước khi đến công ty này làm việc tôi đã sử dụng phần mềm của anh ấy viết. Nhưng tôi nhớ lúc ấy anh ấy không phải là Giang Nhan...

Những điều sếp nói Vân Vy nghe không hiểu, đặc biệt là câu cuối cùng, Giang Nhan không phải là Giang Nhan, điều này khiến cho Vân Vy chột thấy chột dạ, dường như có cái gì đó vừa nảy ra trong đầu nhưng lại nhanh chóng biến mất. Thế nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại mà chẳng hiểu ra được vấn đề.

- Tôi còn nhớ lúc đó trên cái đĩa phần mềm tôi mua của anh ấy có đề tên anh ấy, tôi nhớ là có một chữ "u"...

Giọng nói của cấp trên rất nhỏ nhưng Vân Vy vẫn có thể nghe thấy rất rõ.

- Giang Nhan không nói với cô à? Có phải anh ấy đã đổi tên rồi không?

Lần này thì cô đã nghe thấy rất rõ ràng.

- Tôi nhớ trước đây anh ấy tên Giang...

Sếp của Vân Vy cố lục tìm trong kí ức của mình.

- Giang...

Giang Nhan.

Bàn tay của Vân Vy bị ai đó nắm chặt, cô giật mình ngoảnh đầu lại nhìn.

Đôi mắt thuần dài, khóe mắt hơi cong lên, đôi môi mỏng mím chặt, khuôn mặt điển trai nhưng hết sức tinh lạnh, đôi môi cong lên nở ra một nụ cười dịu dàng. Là Giang Nhan...

- À đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, hình như phiên âm là... Những ngón tay của Giang Nhan rất dài, vừa ấm áp lại vừa mềm mại. Vân Vy khẽ luồn những ngón tay của mình vào tay anh.

Vân Vy đưa ngón trỏ lên miệng, suýt một tiếng ra hiệu cho Giang Nhan rồi vội vàng kéo anh núp vào trong phòng cạnh đó.

Sau một loạt các hành động này, cô chợt phát hiện ra mình thật ấu trĩ, lại đi chơi cái trò trốn tìm của trẻ con. Có lẽ Giang Nhan cũng cảm thấy rất kì lạ, thế nhưng vì thời gian cấp bách nên cô chẳng kịp giải thích gì. Vân Vy nghe thấy tiếng nước chảy róc rách qua các hõnnon bộ trong bể nước, sếp của Vân Vy nói xong liền ngoảnh đầu lại tìm Vân Vy.

- Vân Vy ơi... - Sếp của Vân Vy đứng ở cách đó không xa đang đưa mắt nhìn quanh, cất tiếng gọi cô. - Vân Vy đi đâu rồi nhi? Ban nãy cô ấy còn đứng ở đây cơ mà?

Người đồng nghiệp đi cùng sếp liền đưa mắt nhìn quanh.

Vân Vy chợt cảm thấy có chút căng thẳng. Nếu như lúc này, trò chơi của cô bị người ta phát giác ra, thế thì chẳng phải... Như vậy cô biết giải thích ra sao? Cô sợ hãi không dám nhìn về phía họ, nấp vào lòng Giang Nhan giống hệt như một đứa trẻ.

- Chắc là đi vệ sinh rồi, hôm nay cô ấy cũng uống không ít mà! - Cũng may là người đồng nghiệp kia đã giải vây giúp Vân Vy: - Để em tiễn sếp

về, chắc là một lát nữa Vân Vy sẽ gọi điện đến ấy mà! - Nói rồi người đồng nghiệp và sếp của Vân Vy nhanh chóng đi ra khỏi tầm mắt của cô.

Vân Vy mau chóng điều chỉnh lại nhịp thở của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nhan. Đôi lông mày của Giang Nhan khẽ nhíu lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cô. Dường như cô có thể nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình trong đôi mắt anh.

- À... - Trong lúc hoang mang, cô đã làm cà vạt của anh bị xộc xệch. Cô đưa tay lên chỉnh sửa cà vạt cho anh, hơi ấm từ người anh đang truyền qua tay cô.

- Em không muốn đồng nghiệp nhìn thấy anh à? - Ừ... - Cô khẽ gật đầu.

Sao cô cứ cảm thấy mỗi khi đôi mắt anh hơi nheo lại là anh lại trở nên trầm lắng. Nhất là ánh mắt của anh luôn khiến cho người khác cảm thấy rất khó nắm bắt, không thể biết được nó ẩn chứa điều gì. Sự mạnh mẽ và sang trọng của anh khiến cho người khác nhìn vào là thấy sợ hãi. Cô chỉ cảm thấy đằng sau cái vẻ ngoài hào nhoáng của anh là một sự cô độc và đau thương, điều đó luôn khiến cho cô cảm thấy không mấy dễ chịu.

Rõ ràng ai ai cũng đều có nhược điểm, thế nhưng anh vẫn cố tỏ ra vẻ là một người hoàn mỹ.

Con người khi buồn bã mà không có người để trút bầu tâm sự, thế thì chỉ có thể tâm sự với chính con người ở trong lòng mình. Người ấy sẽ nói cho bạn biết rằng, chỉ có mạnh mẽ lên mới khiến cho không ai có thể tổn thương, đau đớn.

Có đúng vậy không Giang Nhan?

Khi muốn khóc hãy cười thật to, như vậy trái tim sẽ càng đau đớn!

Vân Vy mỉm cười, Giang Nhan, rất có thể em vẫn chưa tỉnh lại khỏi giấc mơ của mình. Anh ở trong giấc mơ của em thật là hạnh phúc, thật là lạc quan, không lo không nghĩ. Em chưa bao giờ biết rằng thực ra anh cũng như vậy.

Anh cũng như vậy đấy!

Cô nhìn anh, ghé sát vào mặt anh, hít một hơi thật sâu rồi bạo gan lấy tay che mắt anh lại:

- Giang Nhan, không được nhìn em như vậy, sẽ khiến cho em thấy khó chịu đấy. Em không cho phép anh dùng ánh mắt lạnh lùng đó nhìn em, đẩy em ra khỏi thế giới của anh. Bởi vì bắt đầu từ ngày hôm nay, em sẽ thử làm cho anh hạnh phúc.

Cô nhẹ nhàng nép mình vào ngực anh.

Anh không hề ngoan ngoãn như trong kí ức của cô, thậm chí còn có phần ương ngạnh.

Cô lại ngược mắt nhìn anh.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn lên cô lại tự hỏi không hiểu sao đôi môi của một người đàn ông mà lại có thể đẹp đến thế: làn môi hơi cong, mỏng nhưng căng đầy và rất mịn màng, khiến cho trái tim cô không thể tự chủ được nữa. Cô kiễng chân hôn phớt lên môi anh... Tất cả đều là do men rượu... hoặc cũng có thể cô chẳng phải là một cô gái ngoan.

Vân Vy bối rối né tránh ánh mắt của Giang Nhan, sau đó nhân lúc hành lang nhà hàng không có người, cô liền kéo Giang Nhan nhanh chóng chạy ra ngoài.

Giang Nhan cứ để mặc cho cô kéo đi, chỉ nhìn cô mà không lên tiếng.

Dù gì Giang Nhan cũng là bạn trai của cô, nếu cô có những hành động thân mật như thế này thì cũng là lẽ tự nhiên. Cô tuyệt đối không giải thích... mà là... chỉ cố gắng che đậy...

Chỉ vì một nụ hôn, mà cô phải cố gắng che đậy đến mức này.

- À Giang Nhan này, lúc này chúng ta đã nói đến đâu rồi?

- Cô giả vờ quay trở lại vấn đề lúc này.

- Bạn đồng nghiệp của em! - Giang Nhan nhắc.

- À phải rồi, em nói là em không muốn bọn họ nhìn thấy anh... - Cô bắt đầu nói những lí luận kì quái của mình: - Người khác thì không nói, nhưng với bà sếp mới này thì tuyệt đối không được. Chị ta rất có tiếng nói trong ngành này, quen biết lại rộng... nếu gặp được anh chắc chắn chị ta sẽ hỏi đông hỏi tây, cho dù có em ngồi bên cạnh chắc chắn chị ta vẫn sẽ thản nhiên xinsố điện thoại của anh, rồi sau đó mời anh đi tham gia đủ các hoạt động này nọ... em không thích thế!

Giang Nhan ngẩn người ra, vẻ mặt thoáng chút ngạc nhiên, ánh mắt lấp lánh như những vì sao đêm. Anh ngập ngừng mãi rồi mới hỏi:

- Còn gì nữa không?

- Chị ta quá mức xinh đẹp!

Anh ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Người xinh đẹp nhiều lắm, đó không phải là lí do!

- Nhưng người vừa đẹp vừa có tài thì không nhiều!

- Thật không ngờ em lại sùng bái chị ta như vậy!

Men rượu quá là điều kì diệu, nó như liều thuốc kích thích đối với Vân Vy vậy.

- Nói tóm lại là em không thích để anh gặp, nói chuyện với chị ta!

Giang Nhan bật cười:

- Không được, anh không Trừ phi em có thể vượt qua chị ta, trở thành sếp của chị ta!

- Há? - Vân Vy ngây người nhìn Giang Nhan.

- Nếu như em là sếp của chị ta rồi em mới có quyền quyết định có gửi thiệp mời đám cưới cho chị ta hay không, có mời chị ta uống rượu mừng hay không, có dẫn anh đi chúc rượu chị ta hay không. Nếu như em là sếp của chị ta rồi, lúc em mệt mỏi hoặc chuẩn bị đi du lịch hoặc nghi đi khám thai... anh sẽ không phải gọi điện thoại cho chị ta xin nghỉ hộ em.

Vân Vy ngấn người một lát rồi gật gù, mặt rất nghiêm túc:

- Em nghĩ sẽ có ngày đó đấy! Thực ra em đâu có kém chị ta là mấy!

Giang Nhan mỉm cười:

- Đúng thế thế mới là một Vân Vy đầy tự tin.

Đáp án thực sự chỉ cách có một bước chân, thế nên chi bằng cô cứ thành thật khai báo cho xong:

- Thôi được rồi, em thừa nhận em chỉ là một đứa con gái bình thường không thích để anh nhìn thấy người đẹp... - Ghen tuông và nhỏ mọn vốn là đặc quyền của con gái, cô không nghĩ rằng điều đó có gì xấu cả.

Giang Nhan dừng bước, ngoảnh lại nhìn Vân Vy hồi lâu, vẻ mặt lạnh lùng đã không còn, đôi mắt trong veo dường như đã bị phủ sương mờ:

- Vân Vy, hãy nói cho anh biết, em làm vậy là bởi vì thích anh! - Nói rồi anh bật cười như cười nhạo chính mình, không hề chờ đợi câu trả lời từ cô.

Vân Vy im lặng hồi lâu rồi nói:

- Đúng vậy, em làm vậy là vì thích anh!

Lần này thì Giang Nhan thật sự sửng sờ.

Mãi lâu sau anh mới định thần lại được, đôi môi khẽ mỉm cười.

- Anh không được cười em đâu đấy!

Giang Nhan cười xòa:

- Được rồi!

Cho dù hành động của cô có ngốc nghếch đến mấy đi chăng nữa anh cũng không nên cười như vậy... một nụ cười đẹp mê hồn.

- Càng không được nói dối em!

Giang Nhan đáp:

- Ok!

- Vậy anh nói xem, hôm nay có phải anh cảm thấy em quá...

Giang Nhan cúi đầu nhìn cô, giọng nói rất nhẹ, rất khẽ, đến mức chỉ có hai người họ nghe thấy:

- Vân Vy, em thực sự làm cho người khác phải kinh ngạc!

Kinh ngạc đến mức khiến cho anh vui mừng!

Giang Nhan và Vân Vy vừa nắm tay nhau đi ngang qua một phòng ăn đột nhiên thấy cánh cửa ấy được mở ra.

Người kia vừa nhìn thấy Giang Nhan đã lập tức cất tiếng gọi:

- Giang Nhan, khách của cậu đến chưa hả? Chúng tôi đang ngồi đợi đây này!

Vừa nói xong, chợt nhìn thấy Vân Vy đang đứng bên cạnh Giang Nhan, người kia liền nói:

- À, chắc là cô ấy chứ gì? - Nghe giọng nói của anh ta có vẻ rất phấn khích: - Giang Nhan, cậu thật chẳng đáng mặt bạn bè. Giấu lâu như vậy, mãi đến tận hôm nay mới cho chúng tôi biết mặt em dâu. Mau mau vào đây đi! Mọi người xem ai đến đây này!

Vân Vy có thể cảm thấy vào khoảnh khắc ấy, ánh mắt của mọi người trong phòng đều tập trung vào hai người. Cô chẳng có thời gian để mà e ngại, chỉ có thể lần lượt đi chào hỏi từng người dưới sự dẫn dắt của Giang Nhan.

Có người nói:

- Ai da, Giang Nhan này, tôi thường nghe Khang Kiện nói cậu có người yêu, nếu như không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy có khi tôi còn không tin thẳng rành ấy đây!

Có nói:

- Không phải là chọn đại một người đến để che mắt chúng tôi đấy chứ? - Nói rồi anh ta liền quay sang Vân Vy giải thích: - Em dâu đừng để ý nhé, anh thấy mặt mày Giang Nhan đang vui vẻ nên muốn nhân cơ hội trên cậu ta một chút thôi!

Mọi người nhanh nhẹn ngồi sát lại nhường chỗ cho Giang Nhan và Vân Vy.

Giang Nhan để Vân Vy ngồi xuống trước rồi anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Giang Nhan, bây giờ chúng ta coi như mới bắt đầu nhỉ?

Vốn dĩ mọi chuyện sẽ cứ yên ổn và tốt đẹp như thế này nếu như Vân Vy không xem quyển tạp chí để bên cạnh một người bạn của Giang Nhan.

Đó là một cuốn tạp san của ngành. Cô lật đến một trang có đăng một bức ảnh mà cô cảm thấy có chút quen quen. Cô kịp xem kĩ thì đã có người lên tiếng:

- Giang Nhan, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu uống rượu, lần này dẫn em dâu theo thì phải uống một ly chứ nhỉ? - Đám đông hòa theo:

- Không biết em dâu có cho phép không nhỉ?

Dưới ánh đèn mờ ảo, mái tóc của Giang Nhan như được phủ một lớp rượu vang đỏ sẫm, đôi mắt anh long lanh tựa như làn nước.

Vân Vy còn chưa nói gì thì Giang Nhan đã đón lấy ly rượu.

Vân Vy tưởng rằng Giang Nhan chỉ nhấp một ngụm cho có, nào ngờ anh ngửa cổ uống cạn ly rượu trên tay. Có lẽ là vì trước đây chưa bao giờ nhìn thấy Giang Nhan uống rượu nên đám đông xung quanh đều hò reo ầm ĩ.

Mùi rượu thoang thoảng.

- Vân Vy. - Giang Nhan khẽ gọi tên cô.

Anh luôn là người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường ở cô.

Trong cuốn tạp chí ấy, dưới bức ảnh còn có tên và giới thiệu sơ lược về người ấy.

Cô không cần thiết phải xác định lại.

Cuộc đời mặc dù đã quay ngược trở lại, thế nhưng người trước đây đã gặp, giờ lại gặp lại rồi.

- Em đâu làm việc ở đâu thế?

Vân Vy lần lượt trả lời từng câu hỏi của mọi người, cuối cùng cô "thu hoạch" được cả đồng danh thiếp. Trong đó có những người ở các bộ phận mà sắp tới cô sẽ phải tận dụng mối quan hệ với họ.

- Nếu như có chuyện gì em cứ trực tiếp tìm họ, họ nhất định sẽ giúp em!

- Vâng ạ! - Vân Vy biết hôm nay Giang Nhan bày biện tiệc rượu thế này tất cả là vì cô. Giang Nhan từ xưa đến nay vô cùng cao ngạo, thế mà vì cô, anh hạ mình.

- À phải rồi... - Cuốn tạp chí ở trên bàn được cầm lên, đặt vào trong tay Vân Vy.

- Cậu có biết thành phố này chuẩn bị xây dựng một bệnh viện tư rất to không?

- Trong này có giới thiệu đấy!

Cô siết chặt cuốn tạp chí trong tay, cứ như thể ở trong đó ẩn chứa bí mật của cô vậy. Cô vẫn chưa mở nó ra xem.

Chiều nay bó hoa được chuyển đến công ty cho cô.

Tô Tần.

Vân Vy quay lại nhìn Giang Nhan trong vô thức.

Nếu như không có Giang Nhan thì làm sao có Tô Tần ?

Tô Tần và Giang Nhan là bạn thân của nhau, bởi vậy cô mới quen với Tô Tần. Quan hệ giữa ba người vô cùng tốt đẹp. Thế nhưng kể từ sau khi thời gian quay ngược trở lại, quỹ đạo sống của cô đã thay đổi, cô không còn dám mộng tưởng đến quá khứ.

Không có Giang Nhan, không có Tô Tần, ngay cả những người bạn trước đây cũng lần lượt tan biến, chỉ còn lại một mình cô cô độc trong thành phố này.

Nhìn ánh đèn mờ ảo, đột nhiên Vân Vy lại có một ảo giác.

Thực ra tất cả mọi thứ đều không thay đổi, chỉ là giữa thế giới của cô có một phần nào đó bị cắt đi mà thôi.

Ngồi nghỉ một lát, Vân Vy chợt vội vàng gọi điện cho Giang Nhan.

- Anh đã đến chưa?

- Đến rồi!

- Ok! - Cô cười: - Còn việc gì chưa làm xong không anh? Xong rồi phải đi ngủ ngay đây!

Giang Nhan mỉm cười:

- Em cũng ngủ sớm đi, ngày mai anh đứng ở dưới lầu chờ em nhé, phải cùng anh đến bệnh viện đây!

Vân Vy lật cuốn tạp chí ra xem.

- Vân Vy, còn gì không?

- Không ạ!

Giang Nhan ngập ngừng:

- Có cần anh viết cho em một bản kế hoạch không?

- Không cần đâu, em tự viết rồi đưa anh xem...

Giang Nhan không quen biết Tô Tần.

Đặt điện thoại xuống, Vân Vy nằm ngửa trên giường, tay để trên trán, mắt nhắm nghiền. Giang Nhan không quen Tô Tần, thế thì Tô Tần càng không biết cô là ai. Thế cho nên...

Tại sao cô lại cảm thấy kì lạ nhỉ? Không hiểu sao trong lòng cô lại có một cảm giác rất kì lạ!

Cô mơ màng chìm vào giấc mộng, mơ thấy cô y tá thân thiện đẩy cô đến trước cửa bệnh viện phục hồi chức năng, cúi đầu mỉm cười với cô:

- Nhìn đi, bạn trai cô đến rồi kìa! Cô mơ hồ nhìn về phía trước, ánh nắng chói chang khiến cho tầm nhìn của cô mờ đi. Cô phải cố mở mắt ra để nhìn, đột nhiên thấy một bóng người đang lại gần, che đi ánh nắng gay gắt. Thân hình cao lớn, toàn thân như được phủ bởi ánh mặt trời vàng ruộm. Cô nhìn không rõ người ấy là ai. Chỉ nghe thấy cô y tá nói: - Bạn trai của cô tốt thật đấy, ngày nào cũng đúng giờ đến thăm cô! Người đó đến gần, quỳ xuống trước mặt cô. Cô chớp chớp mắt. Cô y tá nói với anh: - Tôi bảo anh mua những thứ mà cô ấy thích đem về đây, anh đã mua được cái gì rồi? Anh giơ một cái túi ni lông ra trước mặt cô. Cô nhìn vào trong đó, bên trong là những khối màu đen sì sì. Cô y tá bật cười: - Khối máu tụ trong đầu cô ấy đã đè lên phần mắt, cô ấy nhìn không rõ, anh có thể nói cho cô ấy nghe những chuyện cô ấy biết, kể cho cô ấy nghe chuyện quá khứ của hai người... - Cô y tá dừng lại một lát rồi nói tiếp: - Đây là cách giúp cô ấy hồi phục nhanh nhất! Anh cầm đồ vật ở trong túi ni lông ra, định nhét vào tay

cô nhưng cô nhất định không chịu cầm. Anh nhẹ nhàng vuốt ve những ngón tay cô, muốn tạo niềm tin cho cô. Cô y tá cố gắng khơi gợi - Anh ấy là bạn trai của cô, cô còn nhớ không? Anh lặng lẽ nhìn cô, cô lặng lẽ ngồi trên xe lăn, đầu óc trống rỗng. Cuối cùng tay cô cũng mở ra, anh đặt món đồ đó vào lòng bàn tay cô, sau đó cố thử cử động bàn tay của cô. Món đồ đó bị cô bóp đến chẳng ra hình dạng gì, anh thả tay cô ra, món đồ mềm nhũn kia rơi vào lòng bàn tay anh. Không biết anh đã làm thế nào và vừa lắc người một cái, anh đã biến thành một con gấu winny rất đẹp. Cái bụng của con gấu winny lòi ra bên ngoài áo. Nó lười biếng vươn vai, trông thật đáng yêu! Cô y tá nói: - Sau khi bị tổn thương, người ta thường mất đi niềm tin. Đây là chuyện thường gặp, anh phải kiên nhẫn. Nếu như người nhà cô ấy đã chọn anh làm người giúp cô ấy hồi phục, điều đó chứng minh rằng mọi người đều biết trong lòng cô ấy, anh chính là một người vô cùng quan trọng. Như vậy là đủ rồi! Sẽ có một ngày cô ấy sẽ nhớ ra anh và mọi chuyện sẽ có chuyển biến tốt đẹp! - Cô y tá nói xong liền chỉ vào anh và hỏi cô: - Anh ấy là ai? Cô có còn nhớ không? Sau khi cô y tá đi, anh bắt đầu bón nước cho cô uống. Anh có vẻ rất vụng về, làm rớt nước lên tay cô mấy lần liền. Cô cảm thấy anh không biết cách chăm sóc người khác. Anh chẳng mấy khi nói chuyện. Cô cảm thấy anh chẳng giống như những gì mà cô y tá kia nói, vui vẻ chăm sóc cho cô, ít nhất thì cô vẫn chưa tìm thấy được bằng chứng rõ rệt. Anh thích sự sạch sẽ, càng thích sự yên tĩnh, thường ngồi một góc đọc sách hàng giờ liền. Cô chỉ mờ mờ nhìn thấy những món đồ trên tay anh. Khi cô cảm thấy chẳng có chút thú vị nào, anh dường như lại hiểu được ra điều gì đó, liền đưa món đồ trong tay lại g. Những kí hiệu kì lạ cô nhìn chẳng rõ. Cô chỉ là một bệnh nhân mới hồi phục. Cô cố gắng đẩy cuốn sách ấy xuống đất. Cô tưởng rằng một người như anh chắc chắn sẽ dễ dàng bị cô chọc giận, sau đó tức tối cầm đồ đạc đi thẳng. Quả nhiên anh cầm món đồ đó lên, ngắm nghĩ một lát rồi bỏ đi. Cô y tá lại đến thay anh chăm sóc cho cô. Một lúc sau, anh quay lại. Anh đặt món đồ đang cầm trên tay xuống trước mặt cô. Đó là một cuốn truyện cổ tích, những câu chuyện cổ tích có hoàng tử và công chúa với những tình tiết hết sức cũ kĩ. Anh quỳ xuống đặt cuốn sách trước mặt cô, có sách để

đọc còn tốt hơn là cứ ngồi không chẳng có việc gì làm. Cô đọc sách một lúc rồi lại len lén đưa mắt nhìn anh. Anh là ai? Đôi mắt lấp lánh như ánh sao, khiến cho cô cảm thấy hoang mang. Cô thù người hồi lâu. Một cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Anh lật bàn tay cô lên, viết lên tay cô hai chữ: Giang Nhan. Tỉnh dậy, Vân Vy thấy người mình ướt đẫm mồ hôi, hai bên thái dương giật giật liên tục. Vân Vy đưa tay lên xoa bóp huyết thái dương. Giấc mơ ban nãy cứ như là thật vậy, khiến cho cô không thể nào phân biệt được rốt cuộc cô đang nằm mơ hay thực sự cô đã từng trải qua những chuyện như vậy? Cô ở trong giấc mơ là một bệnh nhân ngồi trên xe lăn. Cũng may là cô biết rõ rằng bản thân cô từ trước đến nay rất khỏe mạnh. Chuông điện thoại đột ngột reo vang, Vân Vy quay người với tay lấy điện thoại ở đầu giường. Là Khang Kiện. - A lô... - Giọng nói của Khang Kiện vang lên: - Tôi còn tưởng là cô không chịu nhận điện thoại của tôi cơ! Vân Vy bật cười: - Sao có thể thế được! Khang Kiện đáp: - Còn chẳng phải vì lần trước tôi tìm cô nói chuyện đấy thôi! Vân Vy cười: - Tôi không nhỏ mọn thế đâu! Khang Kiện cố ý giọng lúc trầm lúc bổng: - Tôi biết là cô không nhỏ mọn như vậy, nếu không giờ tôi đang phải ở nhà một ai đó, khẩn thiết van xin anh ta tha thứ cho tôi! Vân Vy bị Khang Kiện chọc cho phì cười: Giang Nhan đáng sợ như vậy sao? Khang Kiện nói: - Đương nhiên là cô không biết rồi, cậu ta có ghê gớm với cô bao giờ đâu! Giọng nói của Khang Kiện càng lúc càng nhẹ nhàng, khiến cho Vân Vy cảm thấy hai người dường như là những người bạn thân thiết của nhau đang nói chuyện phiếm vậy: - Mấy hôm nay thế nào rồi? - Sao? Định bỏ chút thời gian rảnh rỗi để điều trị tâm lí cho tôi à? - Vân Vy cố ý làm bộ nghiêm túc: - Nói thật với anh là không được tốt cho lắm! Khang Kiện im lặng một lát rồi khẽ hỏi: - Có chuyện gì? - Tinh thần hết hoảng, hành động không thể kiểm soát được, có lúc còn không biết là mình đã làm cái gì, cứ như quay ngược trở lại lúc còn trẻ con ấy! - Nếu không tại sao suốt buổi tối qua cô lại làm những việc kì quái đến thế nhất là những lúc đối mặt với Giang Nhan, cả con người cô cứ trở nên kì lạ thế nào ấy! - Có phải cảm thấy bản thân mình rất ấu trĩ? Vốn dĩ chỉ là nói vớ nói vẩn, nào ngờ Khang Kiện lại đoán trúng phóc. - Lo lắng được - Ờ... Tâm trạng thế này khó mà miêu tả ra được. Thế

nhưng Khang Kiện nói ra... nghĩ lại thấy... hình như đúng là như vậy. - Cô không phản bác tôi mặc định là đúng nhé! Khang Kiện bật cười: - Với tất cả những bệnh nhân của tôi mà có dấu hiệu như thế này, tôi đều nói với họ rằng... - Khang Kiện dừng lại một lát: - Chúc mừng cô, cô đã mắc bệnh yêu rồi! Vân Vy ngẩn người rồi bật cười. Cái kết luận này... bệnh "yêu"... Yêu những sự vật đẹp đẽ, có được một cuộc sống không thể nào tốt đẹp hơn được nữa, vì vậy mới phải lo lắng được mất. Bởi vì có được rồi nên mới sợ sẽ mất đi. - Xét từ một góc độ nào đó, cô mắc phải bệnh này rồi, tôi lại thấy vui! Vân Vy cười: - Cám ơn bác sĩ Kiện đã chẩn đoán giúp! Đúng như báo chí vẫn thường ca ngợi, bác sĩ quả là... sắc bén, thần tốc, tinh nhanh... Khang Kiện ngạc nhiên: - Cô cũng xem những bài viết của tôi ở trên mạng à? Vân Vy điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình rồi nói: - Đúng vậy, không chỉ một mình tôi, trong văn phòng của tôi còn có fan của anh nữa đấy! Có cần hôm nào gặp mặt một buổi không? - Nghĩ đến nụ cười sùng bái của Tiểu Thu, Vân Vy lại không đành lòng, cứ muốn tìm một cơ hội nào đó cho hai người gặp mặt làm quen. - Cô đã xem những bài nào rồi? - Tôi thường hứng thú với những bài viết về... những cô gái có cuộc sống long đong, lận đận, xem anh đã giúp họ lấy lại niềm tin cuộc sống như thế nào... - Vân Vy cười: - Có lẽ tại đọc những bài viết ấy quá say sưa nên ban nãy tôi còn nằm mơ mình bị ngồi trên xe lăn đấy! - Vân Vy tưởng rằng Khang Kiện nghe xong sẽ cười nhạo cô, nào ngờ đầu dây bên kia im lặng hồi lâu. Mãi lâu sau... - Thôi cô đừng đọc nữa! - Tại sao? - Làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô là tôi trở thành tội đồ đấy! Vân Vy cảm thấy buồn cười vì những lời nói phóng đại của Khang Kiện. Nào ngờ Khang Kiện lại hỏi vặn - Nếu như những chuyện đó là thật, cô sẽ thế nào? Ý của tôi là... giấc mơ của cô ấy... Cô ngây người không biết trả lời thế nào. Hồi lâu sau mới ngáp ngừng nói: - Anh nói xem những người đã từng điều trị tâm lí có thật sẽ quên đi những chuyện không vui không? - Câu cô hỏi tôi, tôi có thể khẳng định, đáp án là: Có! Vân Vy nằm lì trên giường rất lâu mà vẫn không thể nào ngủ tiếp được. Cuối cùng cô bật máy tính lên, vào mạng xem phim trực tuyến. Xem mãi mà cô chẳng hiểu mình đang xem cái gì. Lí ông đã uống sạch cốc nước. Vân Vy đứng dậy mở cửa ra ngoài rót nước uống, đúng lúc nhìn thấy bố cô

từ trong nhà vệ sinh đi ra. - Bố à... - Vân Vy dừng bước, nắm chặt cái cốc trong tay: - Con quên không nói với bố, ngày mai Giang Nhan sẽ đến đón con đi thăm bố anh ấy!! - Ngày mai á? Vân Vy nhìn đồng hồ: - Thực ra là hôm nay. - Con đã chuẩn bị quà cáp gì chưa? - Con chưa kịp chuẩn bị gì cả. B đang bệnh, con cũng chẳng biết mua cái gì! - Lần đầu tiên ra mắt phụ huynh, phải nghiêm chỉnh một chút. Vân Vy gật đầu: - Mai là cuối tuần, sáng con đi thăm mẹ, nhân tiện mua đồ luôn! - Đừng nghĩ ngợi nhiều quá, mau đi ngủ đi! Ngày mai phải thật tỉnh táo đấy! Chắc phải đến hơn bốn giờ sáng Vân Vy mới ngủ lại được. Đang ngủ ngon giấc thì cô loáng thoáng nghe thấy tiếng bố cô nói chuyện với ai đó. - Tối qua ngủ không ngon giấc, giờ vẫn còn chưa tỉnh. Chắc là mẹ gọi điện về. - Tôi thấy rất căng thẳng... nói là sáng phải vào bệnh viện, sau đó mua đồ về... để cho nó ngủ thêm lúc nữa tôi sẽ gọi nó dậy! Nghĩ là giờ vẫn còn sớm, ngủ thêm một lúc nữa cũng được, Vân Vy trở mình rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Vân Vy chẳng biết mình đã tỉnh ngủ như thế nào nữa, chỉ cảm thấy ngủ một giấc thật đã đời. Chỉ có điều đến khi nhìn lên đồng hồ đã là mười một giờ rưỡi rồi. Cô nghe loáng thoáng thấy có tiếng nói từ phòng khách, chắc, là bố cố đang vặn nhỏ ti vi xem. Cô đứng dậy, vừa buộc tóc lại vừa mở cửa phòng ngủ ra. - Bố... - Chữ “bố” vừa ra đến Vân Vy đã sững người... ngạc nhiên gọi: - Giang Nhan? Hai người đàn ông đang chơi cờ vây ở trong phòng khách. Những cốc trà nóng đang bốc khói nghi ngút. Bố Vân Vy mỉm cười, dịu dàng hỏi: - Tỉnh rồi hả con? Giang Nhan đến rồi này! - Nói rồi ông lại tập trung chú ý vào bàn cờ. Cô vẫn đứng ngây ra tại chỗ, tạm thời chưa tìm được câu nào thân mật để chào hỏi anh. Mãi cho đến khi nhìn thấy ánh mắt của Giang Nhan đang từ trên mặt chuyển xuống ngực mình, Vân Vy mới cúi đầu nhìn xuống. Chiếc áo ngủ không biết từ khi nào đã bị tuột mất hai cái cúc, mà cô thậm chí còn chẳng mặc áo lót nữa chứ! Mặc dù áo ngủ của cô khá dày, không lộ liễu thái quá nhưng nghĩ đến đây cô bỗng thấy mặt mình nóng ran. - Ối, em đi thay quần áo đã! - Vân Vy chỉ kịp thốt lên câu đó rồi quỳnh quáng chạy vào phòng. Sách thường viết rằng một người vợ tốt phải dậy sớm hơn chồng ít nhất một tiếng đồng hồ. Một tiếng đồng hồ ấy dùng để trang điểm cho mình thật đẹp, để chồng sau khi ngủ dậy không phải nhìn

thấy bộ dạng xấu xí của vợ, từ đó duy trì mối quan hệ và giữ nguyên ấn tượng đẹp về nhau như lúc đang yêu. Đã là vợ người ta rồi còn phải cẩn thận như vậy, huống hồ giờ cô chỉ là bạn gái của anh. Không biết Giang Nhan có bị bộ dạng xấu xí này của cô làm cho sợ chết khiếp không nữa. Nhưng mà có ai đi ngủ lại ăn mặc tử tế được đâu? Mà có ai biết được bạn trai mình đến tập kích lúc nào chứ? Vân Vy ủ rũ dựa lưng vào cửa. - Sao anh lại đặt con nàđây? Thế này thì chẳng phải cả vùng này của tôi đều sống hết hay sao? Vân Vy nghe thấy bố cô mừng rỡ nói. Giang Nhan đi nhằm nước cờ rồi, quả nhiên anh ấy bị cô dọa cho sợ chết khiếp rồi. Lúc cô thay quần áo chỉnh tề đi ra thì hai người đàn ông đã thu dọn bàn cờ rồi. Sau khi bỏ đi những quân cờ chết, bố Vân Vy bị thua, nhưng không đến nỗi thảm bại. Vân Vy đứng ở bên canh nhìn, nước cờ cuối cùng có độ khó cao, vô tình thắng lợi mà không gây phật ý đối phương. - Haizz... nếu tôi mà đi một con cờ đến đây là cả vùng này của tôi đều sống. Cộng thêm cả những con cờ này: 1, 2, 3,4, 5... còn cả bên kia nữa... Nếu như hai nước cờ tôi đi đúng là có thể thắng được anh cả hai mặt. Có thời gian thì đến chơi với tôi vài ván nữa nhé... Bố Vân Vy hào hứng nói vậy, nhưng nhìn tình thế là biết, cho dù có chơi bao nhiêu ván, nếu như Giang Nhan không muốn thua thì ông còn lâu mới có cơ hội thắng. Cô cứ tưởng một người như Giang Nhan, chắc chắn chẳng có đủ kiên nhẫn để làm những việc này. Cơm nước đã chuẩn bị xong xuôi, bố cô làm toàn những món sở trường của ông. Sau khi ăn xong, ba người mang theo cặp lồng cơm ấm áp trong lòng. Hôm nay thời tiết rất đẹp, gió thổi man mát, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu xuống mặt đ ã Ăn cơm xong, mẹ kéo tay Vân Vy ra nói chuyện cả buổi. Sau khi từ bệnh viện đi ra, Vân Vy vội vàng lên xe rồi bảo Giang Nhan: - Giang Nhan, chúng ta đến khu mua sắm gần đây đi! - Vân Vy có hơi ngại ngùng: - Em không kịp mua gì... ở tầng một khu mua sắm trước mặt có bán các loại thực phẩm chức năng, còn có cả trà nữa, cho dù bố anh lúc này chưa dùng đến... em cảm thấy cứ nên mua cho đầy đủ. Tối qua cô đã tính toán kỹ, từ bệnh viện ra, cô sẽ qua khu mua sắm mua quà biếu bố Giang Nhan, thậm chí cô còn nghĩ sẽ mua ở

chỗ nào rồi, thế nên chỉ cần vào đó khoảng một tiếng đồng hồ là xong. Giờ có Giang Nhan đi cùng sẽ càng nhanh hơn. Sau một khoảng thời gian rất ngắn cô đã mua đủ những thứ định trước. Túi lớn túi nhỏ, món nào cũng được bọc rất cẩn thận, nhìn vào cứ tưởng là phải hao tâm khổ tứ lắm. Cô luôn miệng hỏi Giang Nhan: - Có được không anh? Cô nhìn những món đồ được bọc kín bằng giấy, chớp chớp mắt, cắn chặt đôi môi mềm mại. Lúc ngẩng đầu lên nhìn anh, cô không quên nở một nụ cười rạng rỡ. Anh không thể nói cho cô biết rằng đằng sau xe anh là đầy đủ những thứ anh đã giúp cô mua rồi. Sáng nay, anh gọi điện, lúc ấy cô còn chưa dậy nên đã tự đi mua rồi. - Anh đang nghĩ gì vậy? - Vân Vy kéo áo anh hỏi. - Tuyệt lắm! Đôi mắt cô cong lên cùng với khóe miệng rạng rỡ. Trong siêu thị mới khai trương một cửa hàng bán đồ lưu niệm bên trong bày đủ các món hàng rất bắt mắt. Vân Vy không tự chủ được mình liền đến gần xem. Trên giá hàng bày đầy những cái móc đeo điện thoại đôi. Thật không ngờ sau ngần ấy năm loại móc đeo điện thoại này lại thịnh hành trở lại. Những cái móc treo đôi được làm tinh xảo hơn, đẹp mắt hơn. Cô từng nghĩ, có lẽ những cái móc đeo điện thoại đôi như thế này đã biến mất trên thị trường từ lâu. Vân Vy cầm lấy một đôi lên, giơ ra trước mặt Giang Nhan, mừng rỡ như gặp lại bạn cũ: - Giang Nhan, anh xem đây là cái gì nào? Giang Nhan đón lấy món đồ từ tay Vân Vy, trong ánh mắt cô tràn ngập niềm hân hoan. Đó chắc chắn là những hồi ức thuộc về cô và Giang Nhan, anh không sao có thể đáp lời được. Cô đột nhiên phát hiện ra điều gì đó khác lạ. Sớm muộn gì Vân Vy cũng sẽ biết, bởi vì cho dù anh có giấu giếm kỹ đến đâu thì cũng sẽ có một ngày sự việc bị làm sáng tỏ. Sớm muộn gì cô cũng sẽ nhớ ra tất cả, lúc ấy cô sẽ biết rằng anh chẳng qua chỉ là một kẻ dối trá. Đúng như trong cuốn tạp chí hôm qua cô đã xem. Anh ta đưa mắt nhìn cô. Tô Tần, mặc dù anh ta chẳng mấy thân quen nhưng anh ta biết chuyện của anh. Lúc cô cầm cuốn tạp chí ấy, biểu cảm có vẻ rất phức tạp. Thực ra anh cũng có rất nhiều lựa chọn. Giờ lựa chọn cách nói sự thực cho cô biết? Không được! Vân Vy bối rối thu lại nụ cười: - Cái này có đẹp không? - Cô đã đổi lấy một đôi móc có thể treo lên kính xe ô tô: - Mua một đôi treo lên xe của anh có được không? - Dán con búp bê như thế này lên xe sẽ bị người ta chê cười cho xem. Vân

Vy dấu môi, bắt chước vẻ mặt con búp bê trên tay cô: - Em thấy rất đẹp, mua một đôi nhé! - Cũng được. Búp bê đôi được đựng trong một cái túi màu hồng. Anh xách cái túi ấy ở trong tay lại càng thu hút ánh mắt của các cô gái: một anh chàng đẹp trai và lạnh lùng nhưng lại xách một món đồ hết sức dễ thương. Vân Vy nhận được điện thoại, tâm trạng đột nhiên trở nên căng thẳng, là mẹ của Giang Nhan. - Hãy nói với Giang Nhan là chúng ta gặp nhau ở bên ngoài. Có một số chuyện tôi buộc phải nói cho cô biết trước khi cô đến bệnh viện... - Giọng điệu của mẹ Giang Nhan vẫn lạnh lùng như vậy: - Gặp nhau ở quán cà phê đối diện bệnh viện đi. Tốt nhất hai người nên đến sớm, chớ để tôi phải chờ đợi. Nếu không cô không phải đến nữa! Vân Vy bỏ điện thoại xuống, ngẩng lên nhìn Giang Nhan: - Giang Nhan, mẹ anh bảo chúng ta ra quán cà phê phía bệnh viện. - Nếu như em... - Giang Nhan chưa dứt lời. - Em muốn đi! - Vân Vy cố gắng để khiến cho mình trông thật dũng cảm: - Sau này phải thường xuyên gặp mặt, trốn tránh chẳng bằng cứ trực tiếp đối diện... Vốn dĩ là một khu vực mà giao thông cực kì phức tạp, thế mà đột nhiên giao thông ở đây lại trở nên vô cùng thông suốt. Vân Vy nhìn ra ngoài cửa sổ... nếu như quan hệ giữa cô và gia đình Giang Nhan cũng trở nên thuận lợi như thế này thì tốt biết mấy! Có lẽ không ít người cũng gặp phải vấn đề gia đình người yêu phản đối. Thế nhưng cuối cùng cũng có không ít họ có được một kết cục có hậu. Vì vậy cô không nên quá bi quan. Xuống xe, bước vào quán cà phê, cô lập tức đưa mắt nhìn xung quanh. Quán cà phê được bài trí rất đẹp, trên tường được vẽ những bức tranh rất đẹp mắt, chỗ ngồi san sát nhau, có vài người khách đang chụm đầu nói chuyện. Phục vụ nhìn thấy khách tới liền bước tới đón tiếp. Mẹ Giang Nhan vẫn chưa đến. Vân Vy và Giang Nhan ngồi vào trong một góc nhỏ, còn chưa kịp đọc menu thì Giang Nhan đã gặp người quen. Một đôi vợ chồng trẻ đến thăm bạn ở gần đây, nhân tiện ghé vào uống cà phê. Người đàn ông vừa nhìn thấy Giang Nhan liền thân mật chào hỏi. Anh ta nhìn Vân Vy rồi mỉm cười nói với Giang Nhan: - Cô đây là.. Giang Nhan đáp: - Là bạn gái của tôi! Người đàn ông đưa tay ra bắt tay cô: - Rất vui được gặp cô! - Ánh mắt anh ta có vẻ tinh quái, cứ như thể đang dò xét điều gì đó. Vân Vy cảm thấy ánh mắt mà người đàn ông đó nhìn mình chẳng đơn

giản chút nào, cứ như thể anh ta đến đây là có sự sắp đặt trước vậy. Trong khi đó, cô vợ nhõng nhẽo của anh ta lại có vẻ rất ngọt ngào và tự nhiên. Người đàn ông đó dường như đúng lúc đang có chuyện cần tìm Giang Nhan: - Giang Nhan à, tôi tìm anh mãi, hôm nay mới may mắn gặp được! - Sau đó không đợi người khác đồng ý đã bắt đầu nói chuyện. Giang Nhan cau mày. Người đàn ông nhìn Vân Vy, vẻ áy náy nói: - Thật ngại quá, đã làm mất thời gian của hai người rồi! Vân Vy vội vàng xoa tay, cười nói: - Không sao, không sao đâu! - Giang Nhan, anh thấy chuyện này có thể thực hiện không? Câu chuyện vô cùng tế nhị. Cô chỉ có thể vừa ngồi nghe vừa khuấy cốc nước hoa quả của mình chứ không thể giúp gì được anh. Có tiếng bước chân lịch bạch từ xa vọng lại. Vân Vy ngoảnh đầu lại nhìn, thấy một cậu bé đang từ trên lầu chạy xuống. Vân Vy còn tưởng đó là con của một vị khách nào đó ở đây, nào ngờ cậu bé nọ chột đứng khựng lại, nhìn Vân Vy như nhìn mục tiêu, vẻ mặt hân hoan chạy ùa đến trước mặt cô. Nhìn vẻ mặt đầy hiếu kì và hào hứng của thằng bé, Vân Vy còn tưởng nó có hứng thú với món đồ gì đó của mình. Cô cúi đầu xuống, đang định nở nụ cười thân thiện thì thằng bé đã tóm chặt lấy cánh tay cô: - Cô ơi, cháu với em trai cháu bị rơi mất đồ rồi, cô có thể tìm cho cháu được không? Vân Vy ngây người mất mấy giây, vốn dĩ cô chẳng có duyên với lũ trẻ con, đây là lần đầu tiên cô gặp một đứa trẻ chạy đến trước mặt mình nhờ giúp đỡ. - Em cháu ở chỗ nào? - Ở dưới lầu ạ. Vân Vy đang định hỏi kĩ hơn thì: - Cô ơi, đi thôi! - Cậu bé chỉ xuống tầ Thường thì chẳng ai nỡ lòng từ chối một đứa trẻ cả. Hơn nữa hiện giờ Giang Nhan cũng đang bận nên cô ngồi đó hay không cũng chẳng quan trọng. Vân Vy bỏ túi đồ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Giang Nhan. Giang Nhan đưa mắt nhìn cô rồi nói: - Em đi xem rồi nhanh quay lại nhé! Cô đi theo cậu bé, đi ra khỏi quán cà phê, đến một con phố huyên náo. Vân Vy đưa mắt nhìn quanh mà không thấy em trai của cậu nhóc kia đâu. - Ở đâu thế cháu? - Ở trước mặt, cách đây không xa đâu ạ! - Thằng bé kéo tay Vân Vy đi thẳng về phía trước. Vân Vy đưa tay lên nhìn đồng hồ, không biết chừng mẹ Giang Nhan đã đến rồi cũng nên. Mẹ Giang Nhan đến mà cô không có ở đó... thì... mọi sự cố gắng của cô chẳng phải là phí hoài hay sao? Nếu là người lớn chắc chắn cô sẽ từ chối, thế nhưng đây

lại là một đứa trẻ con... - Cô ơi... - Thằng bé ngẩng mặt lên nhìn cô, những cái răng nhỏ xíu cắn chặt vào môi rồi dẩu lên nói với Vân Vy: - Mau lên đi cô, ở ngay trước mặt rồi! Không thể cứ để mặc kệ thằng bé. Đi qua một ngã rẽ, cuối cùng Vân Vy đã nhìn thấy một đám đông huyền ảo. Cô nhìn thấy có một cậu bé đang ngồi trên bậc thềm, ánh mắt sốt ruột chờ đợi. Cậu bé đó ăn mặc giống hệt như cậu bé đang kéo tay cô. Cậu bé kia từ đằng xa nhìn thấy hai người đang đến liền cười sung Vân Vy cúi xuống hỏi cậu bé: - Em trai cháu kia à? - Vâng ạ! - Thằng bé đáp gọn lỏn. Xem ra hai đứa bé thật sự cần đến sự giúp đỡ của cô. Suýt chút nữa thì cô cho rằng cậu bé này đùa ác, nếu không sao nó có thể ý thức được phải đến tìm cô? Rẽ qua đám đông, cậu bé kia đã chạy đến kéo tay em trai mình: - Anh về rồi đây! - Sau đó ngồi xuống bên cạnh em. Vân Vy nheo nheo mắt ngồi xõm xuống bên cạnh hai cậu nhóc: - Các cháu làm mất cái gì? Cậu bé chỉ tay vào một cái xe cách đó không xa: - Một quả bóng nhỏ màu xanh nằm dưới gầm xe ạ! Khó khăn lắm Vân Vy mới tìm được một cái gậy dài để khều quả bóng ở trong gầm xe ra, sau đó dùng giấy ăn lau sạch vết bẩn rồi đưa cho hai đứa nhỏ. - Ai dẫn các cháu ra đây? - chú của cháu ạ! - Chú các cháu đi đâu rồi? Vân Vy chợt nhớ ra trong túi mình có kẹo liền lấy ra. Hai đứa trẻ ngồi bên cạnh nhau, ngoại hình giống hệt nhau, cùng đưa tay ra nhận lấy kẹo từ tay cô. Chúng cho dù là ngoại hình hay hành động đều giống hệt nhau, ngay cả ánh mắt cũng khó mà nhận ra sự khác biệt. Nếu như hai đứa bé ấy đổi vị trí cho nhau thì chắc chắn cô sẽ không thể nhận ra đâu là thằng bé đã kéo cô đến đây. - Hai cháu là...? - Là anh em sinh đôi... - Một giọng nói trầm bổng vang lên phía sau lưng cô, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Giọng nói này sao mà quen thế nó không chỉ một lần xuất hiện trong giấc mơ của cô. Vân Vy kinh ngạc mở to đôi mắt, từ từ quay người lại. Người đang đứng sau lưng cô, hơi nhướn mày, đôi mắt dài ngang ngược còn ẩn chứa một nụ cười, mùi nước hoa đàn ông thoang thoảng bay theo gió, chiếc áo sơ mi rộng thùng thình... một vẻ đẹp trai khá bụi bặm toát lên từ con người anh. Vẫn y như vậy... Trước đây cô từng đánh giá rằng Tô Tần là một người dường như chẳng bao giờ quan tâm đến bất cứ thứ gì. Một công tử con nhà giàu có, lại có một cái đầu thông minh hơn người, sở thích rộng nhưng chẳng bao giờ

thấy anh ta thích cái gì lâu. Đọc bài báo viết về anh ta, còn tưởng anh ta đã thay đổi. Thế nhưng hôm nay tình cờ gặp mặt, Vân Vy lại cảm thấy hoang mang như đang quay trở lại quá khứ. - Tô... - Đã không còn là bạn cũ nữa rồi, Vân Vy nghẹn lời không nói tiếp được nữa. - Sao thế? Không quen à? - Tô Tần điệu rất quen thuộc. Trước đây Tô Tần và cô quen nhau là do Giang Nhan giới thiệu, thế nhưng lần này rõ ràng Giang Nhan không... Tô Tần móc trong túi ra một hộp thuốc lá, châm một điếu thuốc lên, rít một hơi rồi từ từ nhả khói. Khói thuốc nghi ngút trong không gian. Anh nhướn mày hỏi: - Hoa anh tặng em, em có thích không? Trái tim cô phút chốc như muốn nhảy phắt ra ngoài. Vân Vy không phải là chưa từng nhìn thấy Tô Tần tán tỉnh con gái. Năm ấy những hoa khô trong trường Giang Nhan đều lần lượt đổ rạp trước sự đào hoa của anh ta. Tô Tần là một người cực kì lãng mạn, lại rất hiểu lòng con gái. Những bông hoa bách hợp ấy nếu như là “tác phẩm” của anh thì cũng chẳng có gì phải ngạc nhiên. Lúc nhìn thấy những bông hoa ấy, không phải cô chưa từng nghĩ đến Tô Tần, thế nhưng cô đã nhanh chóng phủ định cái suy nghĩ ấy. Bởi vì mọi thứ đã thay đổi, Tô Tần sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời của cô nữa. Mà cho dù Tô Tần có xuất hiện thì cũng sẽ không tặng hoa cho cô. Tô Tần chỉ là bạn của cô mà thôi. - Tại sao anh biết em thích hoa bách hợp bó kèm với violet? Tô Tần nheo mắt nhìn cô, nụ cười vẫn còn nguyên trên môi: - Muốn biết à? Đồng ý hẹn hò với anh đi! - Tô Tần tiếp: - Ngay bây giờ! Nếu như em đồng ý, sau này chẳng bao giờ phải hỏi anh câu này nữa! - Tô Tần cúi xuống lấy quả bóng từ tay thằng nhóc ban nãy. Những ngón tay dài chậm rãi mở quả bóng kia ra rồi từ từ nghiêng nghiêng cho Vân Vy xem. Dưới ánh sáng mặt trời, món đồ bên trong quả bóng ánh sáng chói mắt. Là một chiếc nhẫn kim cương. Tô Tần đưa chiếc nhẫn đến trước mặt Vân Vy: - Đi ăn với anh, anh sẽ trả lời câu hỏi của em, nói lời giữ lời! Cô không phải là người dễ bị mua chuộc bởi hoa và quà cáp. Nhưng ngoài những thứ này ra, anh ta còn có cái đáp án mà cô muốn biết. Hai tầng cám dỗ... dường như anh ta đã chuẩn bị cho mình một kết cục hoàn hảo. Không ai có thể cự tuyệt. Vân Vy đi đã mười phút mà không thấy quay lại. Giang Nhan nhìn ra cửa thang máy. Bởi vì cái gã họ Chu cứ nói liên mồm khiến cho anh không thể nào nghe ra

được cậu bé kia đã dẫn Vân Vy đi đâu, làm cái gì... anh nhú mày suy nghĩ.

- Anh Chu, tôi e là hôm nay tôi không có thời gian nói chuyện với anh lâu hơn! Nụ cười trên môi Chu Kính như đông cứng lại. Anh ta đã sớm nghe những người trong ngành nói về Giang Nhan, anh ta cũng biết gặp Giang Nhan chẳng phải dễ dàng, quả nhiên không khác với lời đồn. Giang Nhan dường như đã phát hiện ra, chỉ có điều anh ta không thể từ bỏ, bởi vì thời điểm anh ta hẹn với một người nào đó vẫn chưa đến. Chu Kính bắt đầu thử chuyển sang một vấn đề khác. Rõ ràng là Giang Nhan đã đoán ra được mục đích của anh - Anh Chu có nghiên cứu về các phương pháp điều trị sao? - Đâu có, đâu có? - Chắc anh không lạ gì với tập đoàn Tô Thị trong nước nhỉ? - Ai? - Chu Kính không ngờ Giang Nhan lại nói thẳng ra như vậy: - Tôi... với Chu... Thị... Đôi mắt của Giang Nhan khẽ nheo lại, sắc mặt của Chu Kính càng lúc càng khó coi. - Hôm nay rõ ràng là anh Chu được người khác nhờ đến đây, tôi cũng không muốn làm khó anh... - Giang Nhan đứng bật dậy. - Nếu như Tô Tần muốn gì có thể trực tiếp đến tìm tôi. - Giang Nhan, anh chớ có hiểu nhầm... Giờ thì anh không hiểu nhầm mà có thể xác định chính xác. Vấn đề mà Chu Kính nói với anh nghe thì tưởng là quan trọng nhưng phân tích kỹ một chút thấy thực chất chẳng có nội dung gì. Cộng thêm với câu hỏi thăm dò ban nãy, thấy Chu Kính vội vàng lấp liếm và Giang Nhan đã xác định được mục đích của Chu Kính đến tìm anh chẳng đơn thuần chút nào. Mặc dù nói chuyện công việc nhưng thực chất Chu Kính lại là do người khác phái đến. Quả nhiên là Giương mắt trên trời nhìn theo cái bóng đang khuất dần của Giang Nhan, Chu Kính chẳng kịp phản ứng gì. Đáng lẽ ra anh ta không nên nhận lời Tô Tần, vô duyên vô cớ chạy đến đây nói chuyện với Giang Nhan. Mặc dù đã có sự chuẩn bị từ trước nhưng cuối cùng vẫn bị Giang Nhan vạch trần. Giang Nhan đi xuống lầu, đúng lúc gặp mẹ anh đi vào. Nhìn thấy Giang Nhan, mẹ anh liền ngạc nhiên hỏi: - Giang Nhan, con đi đâu thế? Giang Nhan không buồn giải thích mà đi thẳng ra ngoài. Mẹ anh liền nói với theo: - Cái cô Vân Vy kia đâu rồi? Tô Tần cố ý cho người đến thu hút sự chú ý của anh chắc chắn là có mục đích với Vân Vy. Cố tình kéo Vân Vy trước mắt anh, không biết Tô Tần có lập tức nói rõ toàn bộ sự thật với Vân Vy không. Anh vốn đã sắp

xếp ổn thỏa rồi, đây chính là lần hai người bắt đầu hẹn hò lại từ đầu. Tô Tần rất hiểu Giang Nhan, qua Giang Nhan tìm hiểu Vân Vy. Anh ta có thể nói ra rất nhiều chuyện có liên quan đến Giang Nhan, rất có thể những chủ đề ấy có thể khiến cho Vân Vy cảm thấy hứng thú. Rất có thể cô sẽ đi theo anh ta, cũng giống như lần trước, thậm chí còn chẳng buồn nói với a một tiếng đã để anh lại một mình trong nhà hàng. Giang Nhan mím chặt môi, đẩy cánh cửa quán cà phê ra. Bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ, rất nhiều người thư thái đi bộ trên đường, chỉ có một người đang vừa đi vừa chạy về phía anh. - Giang Nhan... - Vân Vy thở hồng hộc, mím cười nhìn anh, đôi mắt to lấp lánh: - Có phải em về muộn không? Nhìn vẻ mặt áy náy của Vân Vy, Giang Nhan mím cười dịu dàng. Lần này... cô không đến muộn chút nào. Nhìn thấy Giang Nhan và Vân Vy tay trong tay dắt nhau lên lầu, sắc mặt của Khang Di thật khó coi. Lúc gặp Giang Nhan ở dưới lầu, cô còn tưởng chuyện này sẽ có một vài trục trặc nho nhỏ, thế nên Vân Vy sẽ không thể nào xuất hiện ở đây. Thật chẳng ngờ Vân Vy lại xuất hiện nhanh đến thế. Mẹ Giang Nhan ngẩng đầu nhìn Vân Vy: - Ngồi đi! Vân Vy ngồi vào ghế, còn chưa kịp nói năng gì thì mẹ Giang Nhan đã lên tiếng: - Giang Nhan, mẹ chẳng có yêu cầu gì nhiều với con, chỉ hi vọng con đừng khiến cho bố con kích động. Bố con đã thành ra như thế này rồi, lẽ nào con còn nhẫn tâm làm vậy? Bố con cứ nhìn thấy người lạ là tâm trạng lại kích động, bệnh tình sẽ xấu đi, điều này không phải là con không biết. - Làm sao mẹ biết được là bố không thích Vân Vy? Ít nhất phải gặp rồi mới biết! Nghe những lời nói lạnh lùng của Giang Nhan, những lời đã chuẩn bị từ trước của bà tắc nghẹn trong cổ họng. - Giang Nhan... - Con chỉ hi vọng mẹ tôn trọng sự lựa chọn lần này của con! - Nếu như bố anh thật sự không thích em thì phải làm sao? - Trong những chuyện như thế này, chỉ có dũng khí không thôi là không đủ. Cô đã chuẩn bị quà cáp và nụ cười tươi tắn trên môi. - Vân Vy, hãy tin anh và tin vào chính bản thân em! - Anh nói rồi liền đưa một cái dây buộc tóc rất đẹp đến trước mặt Vân Vy: - Để anh giúp em buộc tóc lên. Buộc tóc? Vân Vy nhìn mình trong gương, dường như cô đã trở lại là mình thời còn sinh viên. Cô còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt bố của Giang Nhan, cô cũng buộc tóc lên như thế này. Giờ cô để lại kiểu tóc như

ngày xưa, đi bên cạnh Giang Nhan, dường như mọi thứ lại trở lại như trước đây. Trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh. Vân Vy khe khẽ đẩy cửa bước vào. Bố Giang Nhan đang nằm trên giường bệnh, thân hình tiều tụy đến khó tin. Ánh mắt của ông mệt mỏi nhìn vào từng khuôn mặt, uối cùng ánh nhìn tập trung trên khuôn mặt Vân Vy. Cô căng thẳng chào ông: - Cháu chào bác ạ, cháu là Vân Vy... - Cô chậm rãi nói từng từ một, chỉ sợ không cẩn thận sẽ nói nhầm. Cô rất sợ bố của Giang Nhan sẽ có phản ứng kích động, thế nên cô thậm chí không dám thở mạnh, bàn tay căng thẳng nắm chặt lấy tay Giang Nhan. Cô hồi hộp như đang chờ đợi tòa án phán xử. Cô cố gắng hết mình để thể hiện thái độ kính trọng, càng không dám tránh né ánh mắt của ông. Một lát sau, bố Giang Nhan cũng bày tỏ cảm xúc. Ông khẽ mấp má môi, nụ cười xanh xao khẽ hiện trên khuôn mặt. Vân Vy khẽ thở phào nhẹ nhõm. Mẹ Giang Nhan rất bất ngờ, đúng lúc ấy bà nhìn thấy bác sĩ điều trị từ trong phòng bệnh đi ra, bà liền đi ra hành lang hỏi: - Thế này có được coi là có biến chuyển tốt không? - Nhìn thấy người lạ tâm trạng không kích động? - Vâng! - Đây đúng là một biến chuyển tốt! - Bác sĩ nở nụ cười. - Chuyện này không thể kết luận sớm thế được! - Một giọng nói lạ lùng đột nhiên chen và Vân Vy có thể nghe thấy rõ ràng câu nói này, cô giật mình thảng thốt. Vân Vy ngoảnh đầu lại nhìn Giang Nhan, vẻ mặt anh rất lạnh lùng, chẳng hề có phản ứng gì đặc biệt. Tô Tần. Vân Vy định đẩy cửa ra ngoài xem sao, cô biết đó là Tô Tần. Lúc gặp Tô Tần ở bên ngoài quán cà phê, vốn dĩ Vân Vy đã cảm thấy bất an trong lòng rồi, khó khăn lắm cô mới gạt được những chuyện này ra khỏi đầu, nào ngờ anh ta lại xuất hiện ở đây. Một đám người đang dẫn Tô Tần đi tham quan trong bệnh viện, tình cờ nghe thấy cuộc nói chuyện của bác sĩ điều trị và mẹ Giang Nhan. Mẹ của Giang Nhan có phải cũng quen biết với Tô Tần? Giang Nhan có quen biết người này không? Những điều cô muốn biết quá là quá nhiều! Sự xuất hiện đột ngột của Tô Tần khiến cho cô cảm thấy có rất nhiều điều không thể nào tìm được một lời giải thích hợp lí. Mặc dù cô không đồng ý hẹn hò với Tô Tần nhưng những câu hỏi ấy cứ ám ảnh trong đầu cô. - Phải tìm vài bác sĩ có kinh nghiệm đến chẩn đoán mới được! - Tô Tần nói tiếp. - Trong mấy chuyện tìm kiếm nhân tài, e là ở trong nước

chẳng có ai bằng được tập đoàn Tô Thị đâu! - Đâu có, chỉ cần chúng ta hợp tác thành công, thế thì bác sĩ của bệnh viện chúng tôi cũng là bác sĩ của bệnh viện các ông! - Ban này anh nói bệnh nhân này... - Tôi nói, không còn sợ người lạ là một chuyển biến tốt. Nhưng phải làm rõ xem rốt cuộc người đó có phải là người lạ thật không. Nếu như chưa gặp người thật nhưng đã thường xuyên nhìn thấy ảnh của cô ta, vậy thì không thể coi là... Bác sĩ điều trị liền quay sang hỏi mẹ Giang Nhan: - Các người có thường xuyên cho bệnh nhân xem ảnh không? Ảnh? Tại sao Vân Vy cứ cảm thấy những lời Tô Tần nói như có ẩn ý gì đó. Lẽ nào anh ta nghĩ rằng bố của Giang Nhan không phản ứng gay gắt đối với cô là bởi vì thường xuyên nhìn thấy ảnh của cô? Nhưng mà... không thể nào... rõ ràng cô với Giang Nhan mới ở bên nhau, cho dù Giang Nhan có đưa cho bố anh xem ảnh của cô thì cũng đâu thể nào có hiệu quả nhanh thế được? Trừ khi Giang Nhan biết trước sẽ có ngày hôm nay. Tất cả mọi thứ đã được sắp đặt từ trước. - Giang Nhan... - Cô ngẩng đầu nhìn anh, lời muốn hỏi đã ra đến tận cửa miệng. Nhưng Giang Nhan chỉ mỉm cười, thế nên cô chẳng thể tiếp tục được. Giang Nhan cúi đầu, ghé sát vào mặt cô. Cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh lướt qua khuôn mặt cô, khiến cho cô cảm thấy ngứa ngứa: - Tối nay em muốn đi đâu ăn cơm? - Dạ...? - Vân Vy lơ đãng hỏi. - Ở thành phố A có một nhà hàng rất ngon gần biển... Giọng nói của Giang Nhan vô cùng dịu dàng, khiến cho người khác khó mà từ chối được. - Nhưng mà xa quá... - Em không biết là bây giờ ra biển sẽ rất mát à? Buổi tối ở biển còn có ánh đèn màu rực rỡ, nhà hàng sẽ cho đốt lửa ở ngoài bãi biển, nếu em sợ buồn có thể cùng các thực khách khác tham gia buổi tiệc bên đồng lửa! Vân Vy gật gù: - Em cũng rất thích biển! - Sau ngày mai anh sẽ phải đi xa một thời gian. Lần trước, trước khi đi định nói chuyện với em mà không thành, lần này anh phải chọn một địa điểm tốt hơn thế. Lần này không cho phép em bỏ chạy giữa chừng đâu đấy! Nhìn nụ cười quyến rũ của Giang Nhan, Vân Vy gật đầu lia lịa. Lần trước đều do cô làm hỏng việc, lần này cô phải thể hiện cho thật tốt mới được. - Em... Giang Nhan cười: - Chỉ cần em thích thì anh sẽ chuẩn bị thật tốt! - Nói rồi anh kéo tay cô đi: - Anh sẽ đưa ra một vài yêu cầu... - Nụ cười của anh đang thay đổi, ánh mắt trở nên trầm ngâm: -

Nếu em thích anh, hãy ở bên anh, chớ có nghĩ những thứ khác! - Một tay anh vòng qua ôm lấy eo Vân Vy, cả người cô như nằm gọn trong vòng tay anh. Bộ vest trắng thớm của anh đã hơi bị xộc xệch: - Đồng ý với anh nhé! Vân Vy lại gật đầu. - Tổng giám đốc Tô cũng là cử nhân tốt nghiệp Đại học Y, không biết anh học ở trường nào? - Tôi học trường Đại học S... - Tô Tần đáp: - Khóa 00. - Khóa đó có rất nhiều nhân tài nổi tiếng, giống như bác sĩ khoa xương khớp ở bệnh viện chúng tôi, còn cả... - Tôi đều nhớ hết, ban nãy anh ấy còn giúp tôi tập phục hồi chức năng... - Phục hồi chức năng...? - Đúng thế, mọi người đều đã biết, mấy năm trước tôi gặp tai nạn giao thông nên bị hôn mê, gần đây mới tỉnh lại. Mặc dù hôn mê lâu như vậy nhưng não bộ vẫn chưa bị hỏng. Tất cả các sinh viên trong Đại học S khóa 00, ông hỏi đến ai tôi cũng đều nhớ hết. Trừ khi người đó không phải là... Câu nói này của Tô Tần quả không tồi. Giang Nhan đã từng nói Tô Tần là người thứ hai mà anh cảm thấy vô cùng thông minh, chỉ cần là những người mà anh ta đã từng gặp qua thì nhất định anh ta chẳng bao giờ quên. Vậy nên sinh viên của cả khóa 00 ấy chẳng có ai là anh ta không thể gọi tên được. Lại cộng thêm với việc Tô Tần là người thừa kế của tập đoàn Tô Thị nên chẳng ai trong trường Đại học S không biết đến anh ta. Suy đoán như vậy, cho dù là quỹ đạo sống của cô đã thay đổi, cho dù cô có không gặp Giang Nhan từ trước đó thì Tô Tần và Giang Nhan cũng có quen biết nhau. Hơn nữa trước khi gặp cô, Giang Nhan và Tô Tần đã là những người bạn rất thân thiết Rồi cuộc là sai ở chỗ nào nhỉ? - Anh có cái này muốn tặng cho em! - Giang Nhan kéo tay Vân Vy, mở bàn tay cô ra. Vì không để ý nên Vân Vy không nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này, chỉ cảm thấy những ngón tay của anh hơi lạnh. Giang Nhan lấy từ trong túi ra một cái hộp rất đẹp, đặt vào lòng bàn tay Vân Vy. Vân Vy chậm rãi mở cái hộp đó ra. Một cái hộp bọc màu đen, bên trong được lót một lớp lụa màu trắng, có một con thiên nga đen ở giữa đang dang rộng đôi cánh mềm mại, toàn thân nó toát lên một vẻ kiêu sa và thanh tao, khiến cho người ta có cảm giác nó chuẩn bị bay vút lên trời cao. Giang Nhan mỉm cười: - Em có thích không? - Hai hàng mi của anh hơi sụp xuống, khẽ rung rinh rất dịu dàng. - Thích lắm! Trên thị trường phần lớn đều bán thiên nga trắng, giờ nhìn thấy thiên nga

đen mới thấy hóa ra nó đẹp hơn nhiều! Đẹp, bí ẩn... một vẻ đẹp không thể nghi ngờ. Tất cả mọi việc đều tốt đẹp, thực ra cô không nên chọn đúng thời điểm này để hỏi Giang Nhan những vấn đề đó, nhưng... - Giang Nhan, em quên không hỏi anh, anh tốt nghiệp trường đại học nào vậy? Ánh mắt của Giang Nhan từ từ trở nên trầm lắng, nụ cười cũng tan biến: - Tại sao em đột nhiên hỏi chuyện này? Vân Vy vén một lọn tóc mai ra sau tai: - Không phải, em chỉ muốn biết thôi mà! Chẳng ngờ Giang Nhan lại có vẻ mặt lạnh lùng đến kì lạ: - Em nhất định muốn hỏi xem lí lịch của anh có gì đặc biệt không chứ gì? - Không phải, em chỉ cảm thấy... - Cô nói rất khẽ, khẽ tới mức chính bản thân cô cũng thấy mơ hồ: - Dường như không phải em quen... - Chỉ có là người em quen em mới thích à? - Không phải, chỉ là... - Không giống với ban đầu, càng lúc càng cảm thấy khác biệt. Ngay từ đầu cô đã có cảm giác này rồi. Sự xuất hiện của Tô Tần khiến cho cô có cách đánh giá khác về sự tồn tại của cảm giác này. Giang Nhan của hiện tại không thể nào giống với Giang Nhan trong kí ức của cô. Cũng giống như thiên nga trắng và thiên nga đen vậy. - Thế ý của em có phải là anh không thể cho em một cái đáp án mà em hài lòng, thế nên em sẽ không thích Đáp án nào mới là cái đáp án khiến cho cô hài lòng? Trước đây vốn đã là như vậy rồi. Tất cả mọi thứ đều ở đó, chỉ cần là Giang Nhan, chỉ cần là Giang Nhan là đủ. - Thực ra chỉ cần là Giang Nhan thì sẽ là cái đáp án hài lòng. - Thế thì e là đã khiến cho em phải thất vọng rồi! - Giọng điệu lạnh nhạt, mang đôi chút mỉa mai. Trái tim cô chợt cảm thấy xót xa. Cánh cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, nắm cửa bằng kim loại không may đập trúng vào cánh tay Vân Vy. Tay cô đau điếng, món đồ trong tay chẳng may rơi xuống. Lúc cô ý thức được, giơ tay ra đỡ lấy thì đã quá muộn. Con thiên nga đen bị rơi xuống đất, gãy tan mất đôi cánh. Cô y tá đẩy xe dụng cụ đi vào lên tiếng xin lỗi: - Xin lỗi cô, tôi không để ý phía sau cánh cửa có người! - Nói rồi liền cúi xuống nhặt giúp Vân Vy. Nhưng Vân Vy đã nhanh tay nhặt con thiên nga lên, rồi nhặt đôi cánh của nó, định lắp đôi cánh đã bị gãy vào vị trí cũ. Cô giống hệt một con ngốc, cứ hì hục gắn chúng vào với nhau. Nhưng cho dù cô có cố gắng thế nào đi chăng nữa, đôi cánh ấy vẫn rời ra. Vỡ rồi, làm sao có thể liền lại như cũ được? - rồi thì vứt đi! - Giang Nhan

liền đưa tay ra định đón lấy những mảnh vỡ trên tay Vân Vy. Vân Vy vội vàng rút tay ra sau lưng: - Đừng, em sẽ gãy lại nó! Thật sự sẽ gãy lại. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Giang Nhan nổi giận, có lẽ đây là lần đầu tiên. Vốn dĩ chỉ là một chuyện rất bình thường, thế mà không biết vì sao lại trở nên tồi tệ như vậy. - Lát nữa tập đoàn Tô Thị sẽ mời chuyên gia đến chẩn trị cho bố của Giang Nhan, tôi không muốn nhìn thấy cô ở đây nữa... - Mẹ Giang Nhan dừng lại vài giây rồi nói tiếp: - Còn nữa, tốt nhất cô đừng để Giang Nhan phải vắng mặt, đó là bố của nó, tận hiếu là trách nhiệm của con cái. Đừng để vì cô mà mọi chuyện trở nên hỏng bét cả! Vân Vy gật đầu: - Cháu sẽ đợi ở bên ngoài! Giang Nhan đẩy cánh cửa phòng tiếp khách của bệnh viện, đã có người ngồi chờ sẵn ở trong đó. Nụ cười trên khuôn mặt ấy lập tức biến mất khi nhìn thấy Tô Tần. - Giang Nguyên... - Đây là lần đầu tiên hai người chính thức gặp mặt nhau: - Đã từng nghe Giang Nhan nhắc đến anh - Tôi cũng từng nghe kể về anh, Tô Tần, bạn thân của em trai tôi! - Cậu ta thường nói anh là người mà cậu ta kính nể nhất. Tôi vốn cứ tưởng rằng hai anh em anh như chân với tay. Có thể tôi đã ngủ một giấc quá dài, thế nên lúc tỉnh dậy thấy mọi thứ dường như thay đổi hết cả. Giang Nhan lạnh lùng nhìn Tô Tần: - Đúng là mấy năm nay anh đã bỏ lỡ rất nhiều việc. Sự việc phát triển luôn vượt qua sức tưởng tượng của con người. Anh cần có thời gian để thích ứng với mọi việc! Tô Tần lặng người nhìn Giang Nhan hồi lâu rồi nói: - Tôi chỉ muốn biết, anh tìm Vân Vy, là bởi vì quá nhập vai với Giang Nhan hay là vì anh có cảm giác áy náy với cái chết của cậu ấy, thế nên mới dùng cô ấy làm một công cụ để an ủi chính mình? Giang Nhan lạnh nhạt cười: - Anh đứng trên lập trường nào hỏi tôi câu này? - Anh đưa tay sờ vào cái khuy áo trên tay áo của mình: - Nếu như anh là bạn của em trai tôi, vậy anh nên ra mộ thắp hương cho nó, an ủi người nhà của nó. Bởi vì dù sao anh cũng đã bỏ lỡ lễ mai táng của nó. Còn nếu như anh là kẻ thù của tôi, vậy thì ít nhất anh nên tập trung hết sức mạnh mà cạnh tranh công bằng với tôi. Trước khi anh chưa làm rõ được vị trí của mình, tôi không có trách nhiệm phải nói với anh điều này! Giang Nhan quay người định bỏ đi. Tô Tần cảm thấy . Theo anh nghĩ, lúc nói chuyện với mình, đáng nhẽ ra Giang Nguyên phải thấy sợ hãi mới đúng. Dù gì anh

cũng biết bí mật của anh ta, hơn nữa anh có thể nói ra điều này bất cứ lúc nào. Thật không ngờ Giang Nguyên lại tỏ ra ương ngạnh đến thế. - Anh không sợ tôi nói sự thật này với Vân Vy à? Giang Nhan dừng bước: - Tôi nghĩ, em trai tôi luôn miệng khen ngợi Tô Tần, thế thì chắc anh không phải là một người lỗ mãng và ấu trĩ đến như vậy! - Anh dừng lại vài giây rồi nói tiếp: - Hơn nữa anh sẽ không làm tổn thương một người mà anh quan tâm! Nếu như bây giờ đường đột nói ra sự thật cho Vân Vy biết có khác gì làm tổn thương cô? Để cho cô từ từ hiểu ra mới là một cách làm thông minh. Do vậy, Giang Nhan mỉm cười, anh vẫn còn thời gian. Nụ cười của Tô Tần từ từ hiện lên trên môi: - Nếu như tôi nói là tôi thích Vân Vy, chuẩn bị theo đuổi cô ấy thì sao? Giang Nhan cười nhạt, tấm lưng cao thẳng khiến cho người ta cảm thấy áp lực: - Nếu như là chuyện này thì tôi không coi anh là đối thủ đâu! - Anh đẩy cửa bước ra ngoài, từ từ biến mất trước mắt của Tô Tần. - Bệnh tình của bố Giang Nhan cần phải chẩn đoán lại, tớ vào trong nghe không tiện. - Cho n - Đứng ở bên ngoài uống nước. - Bên đó bao giờ thì xong? - Vẫn chưa biết, chắc là một lúc nữa! Tiểu Thu do dự một lát rồi nói: - Thực ra tớ cũng ở gần đó, đang đi dạo mua sắm, hay là để tớ đến chỗ cậu nhé? - Thôi không cần đâu, cậu đến đây thì họ cũng xong rồi... - Vừa nói đến đây thì Vân Vy đột nhiên thấy điện thoại trong tay cô bỗng nhiên bị ai đó lấy mất. Cô giật mình ngoảnh đầu lại. Người đã giật lấy điện thoại trong tay cô đang đứng bên cạnh cô. Trái với vẻ mặt kinh ngạc của Vân Vy, khuôn mặt anh ta vô cùng thản nhiên. Anh ta đưa tay ra, gập cái điện thoại của Vân Vy lại rồi ngang nhiên tắt máy. - Ồ... anh... Sao lại có loại người như vậy cơ chứ, dám làm chuyện xấu xa trước mặt người khác, lại chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào nữa chứ? - Tô Tần, mau trả điện thoại lại cho em! - Vân Vy dờ khóc dờ cười. Tô Tần sầm mặt xuống, nụ cười đầy tinh quái - Có muốn lấy lại không? - Vậy thì tốt... - Anh ta nói ra một câu khiến cho Vân Vy sững người: - Hẹn hò với anh đi! Vân Vy chỉ coi đó như một lời nói đùa. Trước đây, bạn gái của Tô Tần có đến hàng tá, ai nấy đều là người đẹp, làm sao anh ta có thể thích một người bình thường như cô được chứ? Hơn nữa trước đây bọn họ là bạn thân của nhau, mấy chuyện đùa vui kiểu này, Vân Vy chẳng còn lạ lẫm gì nữa, thế nên cô đâu dễ mắc lừa? Anh ta nói hẹn

hò chắc chắn là xuất phát từ lí do khác. - Tô Tần, chuyện này chẳng buồn cười chút nào! - Vân Vy đứng phắt dậy cướp lấy điện thoại. Nhưng Tô Tần đã nhanh chân né được. Vân Vy không may va phải cái bàn uống nước. Cái cốc uống nước đẹp đẽ nghiêng đi, nước trái cây đổ hết ra ngoài cô. Nước trái cây màu đỏ chảy xuống cái váy trắng của Vân Vy. Cô vội vàng vớ lấy khăn giấy ở trên bàn để lau váy. Cố gắng mãi mà vẫn không thể lau sạch được vết bẩn trên đó. Cái váy này... thế là đi tong rồi! Vải trắng mà giữ không cẩn thận, chỉ một vết bẩn nho nhỏ thôi cũng khiến cho nó mất đẹp. Giờ thì hay rồi... trông chẳng khác gì một cái giẻ lau. Mới mặc có một ngày... Chợt cánh tay của cô bị ai đó siết chặt. - Đi một cái mới! - Sau đó không đợi cô kịp phản ứng, Tô Tần đã ném tiền lên bàn trả tiền cốc nước rồi lôi xênh xệch Vân Vy đi ra khỏi đó. - Tô Tần, bỏ em ra! - Được thôi, đợi mua váy xong đã! - Em còn có chuyện, không đi bây giờ được! - Không được. - Cô bị ấn ngồi vào trong xe, cánh cửa xe tự động khóa lại. Thực ra cô nên gào to lên để cầu cứu, hoặc đe dọa anh ta sẽ gọi cảnh sát. Theo như cô hiểu thì Tô Tần không bao giờ ép người khác làm những việc mà họ không thích. Trong những kỉ niệm đẹp của cô và Giang Nhan, cũng có cả Tô Tần trong đó. Nhưng bây giờ... Vân Vy ngẩn người nhìn Tô Tần ngồi vào ghế lái, ánh mắt anh ta như vậy là có ý gì? Tô Tần khởi động xe. Vân Vy mở cửa kính xe ra rồi gào lên: - Anh mà không thả em ra là em nhảy xuống đấy! - Ánh mắt kiên quyết ấy không phải là đang đùa. - Vì ai? Vì anh ta à? Những lời Tô Tần nói thật kì lạ, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra nhỉ? Hiện tại sao quá khác biệt với quá khứ trong cô? Tất cả mọi người đều đã không còn ở yên tại vị trí cũ, ngay cả Giang Nhan và Tô Tần cũng vậy. Điều đó khiến cho cô không thể nào thích nghi được. - Chuyện này chẳng liên quan gì đến anh! - Thế sao? Sao em không hỏi vì sao anh quen em? Sao không hỏi sao anh lại thích em? Sao không hỏi tại sao anh cứ bám lấy em? Em không thấy tất cả những điều này là không hợp lí hay sao? Vân Vy ngẩn người, đang định nói gì thì cánh tay cô đặt trên cửa kính đột nhiên bị ai đó kéo mạnh. Chiếc xe lăn bánh trên những con đường phồn hoa. Vân Vy bị ấn chặt xuống ghế. Mùi nước hoa nam thoang thoang bay qua, toàn thân cô cứng đờ. Nụ cười lại lần nữa hiện lên trên mặt Tô Tần: - Vân Vy,

em không muốn hỏi hay là sợ không dám hỏi? Tô Tần đặc chí đóng cánh cửa kính xe lại. Thấy cánh cửa kính đã đóng lại, Tô Tần mới thả tay Vân Vy ra: - Lần này thì em hết cách uy hiếp anh rồi! Cuối cùng thì cô cũng phát hiện ra rằng cô chẳng thể nào đối phó lại chiếc xe tự động hoàn hảo này của anh ta, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi im ở trên ghế mà thôi. Tô Tần mơ hồ như trở lại mấy năm trước đây, anh lái xe dẫn Giang Nhan và Vân Vy cùng ra ngoài chơi. Lúc ấy Giang Nhan còn nói sẽ để cho anh làm phù rể trong ngày cưới của hai người. Lúc ấy anh đã nghĩ, có lẽ lúc con của Vân Vy và Giang Nhan ra đời, gọi anh là chú rồi anh vẫn còn cô đơn. Giang Nhan khuyên anh đừng nên trêu hoa ghẹo nguyệt nữa mà nên tìm một người để ổn định cuộc sống. Lúc ấy anh chỉ cười nói gì. Thời gian trôi thật nhanh, nếu như không phải người khác nói với anh rằng bây giờ đã là năm 2010 rồi thì có lẽ anh vẫn còn tưởng bây giờ vẫn là năm đó, Vân Vy còn chưa thay đổi, Giang Nhan cũng chưa thay đổi, bản thân anh cũng chưa thay đổi. Vụ tai nạn mà chẳng bao giờ anh muốn nhớ lại ấy đã khiến anh mất đi người bạn thân nhất, còn bản thân anh cũng rơi vào tình trạng hôn mê nằm liệt giường mấy năm liền. Khó khăn lắm mới tỉnh lại được, thật không ngờ hiện thực lại thay đổi đến thế này. Giang Nhan yêu thương Vân Vy đến thế nào anh là người hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng thật không ngờ, sau khi tỉnh lại, anh lại nhìn thấy Vân Vy ở bên cạnh người anh em song sinh của Giang Nhan. Người phụ nữ này rốt cuộc lòng dạ sắt đá đến thế nào mà chỉ có mấy năm đã nhanh chóng quên đi Giang Nhan? Trước khi chết, Giang Nhan còn luôn miệng nhắc đến cô. Lúc xe cứu thương đến, Giang Nhan còn không chịu đi, cậu ấy làm sao biết được tình trạng của mình lúc đó cơ chứ? Anh đã đau đớn nhìn nụ cười của Giang Nhan mờ dần... mờ dần... Mãi cho đến khi tỉnh lại anh mới biết rằng người bạn thân nhất của mình đã không còn trên đời nhiều năm rồi, anh thậm chí còn không thể nhìn mặt bạn mình lần cuối. Thế nhưng những điều mà Giang Nhan nói vẫn mãi văng vẳng trong đầu anh. - Vân Vy, tôi phải đợi Vân Vy... Sau khi hồi phục chức năng, việc đầu tiên Tô Tần làm là đi tìm Vân Vy. Đến thành phố nơi Vân Vy đang sinh sống, nhìn thấy Vân Vy và Giang Nguyên ở bên nhau, anh còn tưởng rằng mắt mình đang bị h Về sau mới biết chuyện này

hóa ra có liên quan đến một lần điều trị. Thế nhưng cho dù là như vậy anh vẫn cảm thấy không thể chấp nhận được. Giang Nhan và Giang Nguyên chẳng qua chỉ có vẻ bề ngoài giống nhau, thế mà sao cô có thể đem lòng yêu thương Giang Nguyên được? Trong lòng anh đột nhiên có một cảm giác rất kì lạ. Cho dù Giang Nguyên có đẹp trai, thông minh nhưng so với gia tài kếch xù nhà anh thì còn kém xa. Giang Nguyên là người kiêu ngạo, chẳng bao giờ cởi mở và thoáng tính được như anh... mà những thứ đám con gái thích chẳng phải là những thứ này hay sao? Chỉ cần mang những điểm này ra để dẫn dụ bọn họ xiêu lòng ngay. Anh rất muốn xem xem rốt cuộc anh có thể thắng được một kẻ ít tiền như Giang Nguyên hay không. - Em thường đến khu mua sắm nào? Vân Vy chần chừ một lát rồi nói: - Có. Đến chỗ đèn xanh đèn đỏ trước mặt thì rẽ trái. Xe đã đỗ lại, Tô Tần xuống xe trước rồi ra mở cửa kéo Vân Vy ra. Vân Vy vùng ra khỏi tay Tô Tần, vẻ mặt ngao ngán nhìn - Đã đến nước này rồi em còn muốn mua quần áo hơn anh đấy! Cuối cùng Tô Tần cũng hài lòng thả tay ra. Các nhãn hiệu thời trang của nữ anh không biết nhiều lắm nhưng lại có thể xác định được quầy hàng nào là đắt nhất! Quầy bán hàng đắt nhất ở trên lầu ba, mặc dù nằm ở một vị trí không bắt mắt nhưng diện tích lại rộng nhất, yên tĩnh nhất, bên trong còn được thiết kế cả khu ngồi chờ, được đặt rất nhiều ghế sofa, có đồ uống lạnh cho người mua hàng. Các cô bán hàng mặt mày tươi tỉnh với nụ cười rạng rỡ luôn nở trên môi, cúi đầu chào đón khách. Các mẫu quần áo không nhiều nhưng rất đẹp. Cô bán hàng nói: - Các mẫu quần áo ở cửa hàng chúng tôi đều là mẫu mới đấy ạ! Thế nên chiếc nào chiếc nấy đều là hàng cao cấp. Những bộ quần áo mà bình thường chỉ nhìn cô cũng không dám nay lại được bày hết ra trước mặt cho cô thỏa thích lựa chọn. Sờ tay vào, chất liệu mát rượi, mềm mại, khiến cho người ta cảm thấy thật dễ chịu, thiết kế lại đơn giản nhưng đẹp mắt, chỉ nhìn qua cũng biết giá cả không bình thường. - Cô có thích chiếc này không, hãy thử đi! Cô thật là may mắn, lại gặp được một thiếu gia hào phóng thế này Cô bán hàng thân mật cầm chiếc áo lên, cùng cô đi vào trong phòng thay đồ. Sau khi mặc vào, trông Vân Vy dường như khác hẳn. Mọi người đều nói người đẹp vì lụa lóa tốt nhờ phân, quả nhiên không sai chút nào. Một món đồ đắt như vậy mặc

lên người khiến cho những nhược điểm của cô đều được che đi hết. Vân Vy thay bộ quần áo mới ra rồi đặt vào tay cô bán hàng nói: - Tôi lấy chiếc này! - Sau đó quay sang nói với Tô Tần: - Đi đi, đi thanh toán đi! Một bộ quần áo mà đến tận hơn tám nghìn tệ, chẳng ai lại mang nhiều tiền như vậy trên người cả, cũng may là cửa hàng này có cho thanh toán bằng thẻ, chỉ cần qua quầy thu ngân quẹt thẻ là xong. Tô Tần đi rồi trở lại, nhìn quanh một vòng cửa hàng chẳng thấy bóng Vân Vy đâu cả. Cô bán hàng đưa cho Tô Tần một mảnh giấy nhắn. Trên đó là mấy chữ viết ngắn gọn: Không có size của tôi nên có thể trả lại quần áo! Đây là lần thứ hai quà anh đem tặng bị trả lại. Không có size của cô... lần này thì đến lượt anh dở khóc dở cười. Tô Tần sờ vào túi áo ngực, điện thoại của cô anh để trong đó đã bị cô lấy đi mất. Có lẽ tại vì lúc bước vào trong khu mua sắm, anh tưởng rằng mình đã thành công nên đã mất cảnh giác, bị cô lấy lúc nào không hay. - Cho tôi hỏi một câu! - Tô Tần mỉm cười nhìn cô bán hàng: - Máy quẹt thẻ của các cô bị hỏng thật à? Cô bán hàng ái ngại nhìn anh đáp: - Xin lỗi anh, cô gái lúc nãy bảo chúng tôi nói như vậy! Quả nhiên là cô đã nghĩ ra kế này để lừa anh đi. Từ trước đến giờ đều là đám con gái lừa lấy quà từ trong tay anh, đây là lần đầu tiên có người lừa anh để không phải nhận quà. Cô có đến mấy cuộc điện thoại gọi nhờ. Một là của Tiểu Thu, còn lại là của Giang Nhan. Vân Vy gọi đến máy của Giang Nhan, tìm một lí do để nói dối: - Xin lỗi anh, quần áo của em bị bẩn nên em qua khu mua sắm gần đây để mua đồ, đợi một lát em sẽ về ngay! Giang Nhan không hề nghi ngờ, chỉ bình thản nói: - Ok, thế anh đợi em ở cổng bệnh viện! Lúc từ trong phòng bệnh đi ra, anh chẳng nhìn thấy Vân Vy, cũng không thấy tăm hơi Tô Tần đâu cả. Anh gọi điện mà không thấy cô nghe, anh nghĩ rất có thể Vân Vy và Tô Tần đang ở với nhau. Lúc Vân Vy gọi đến, cô cứ ấp a ấ� ứng, chứng tỏ điều anh nghi ngờ là đúng. Không biết Tô Tần đã nói những gì với cô rồi... Sự xuất hiện của Tô Tần không phải là chẳng ảnh hưởng gì đến anh, nếu không anh đâu có vì phản ứng của Vân Vy mà không kìm chế nổi tâm trạng của mình? Chỉ có điều anh càng ngày càng không thể chịu đựng việc Vân Vy gọi tên của a Giang Nhan... Anh luôn nghĩ rằng đó chẳng qua chỉ là một cái tên mà thôi nhưng đến giờ anh mới hiểu ra rằng, cô ấy quan tâm đến cái tên ấy như vậy.

Vân Vy vì mãi lẫn trốn Tô Tần nên đã đi vào trong khu phố chuyên bán đồ đôi. - Cô ơi, chọn một cặp áo đôi đi! - Chủ cửa hàng tươi cười chào mời. Những món đồ như thế này chỉ có các đôi tình nhân sinh viên mới để ý tới. Cô đã qua cái độ tuổi đó từ lâu rồi. - Vào xem đi, có kiểu dáng mới nhất đấy! Cô vội vàng xua tay: - Không cần đâu, không cần thật mà! Giờ đã không còn phải là cái thời phải đánh dấu “lãnh thổ” nữa rồi. Mà hơn nữa, cô cũng đâu có trẻ con như vậy, phải đi khoe khoang khắp nơi rằng mình đang hạnh phúc. Những chiếc xe taxi lần lượt đi qua cổng bệnh viện, cuối cùng có một chiếc đỗ lại trước cổng. Giang Nhan sai bước về phía đó. Cánh cửa xe mở ra, quả nhiên là Vân Vy. - Giang Nhan... - Cô ngại ngần gọi tên anh: - Anh mau giúp em trả tiền đi! - Cô không mang nhiều tiền mặt như vậy, đã tiêu hết lại chẳng tìm thấy cái máy rút tiền n Vân Vy xách túi đứng sang một bên, cúi đầu nói: - Chắc anh đợi em lâu lắm! Em lỡ tay làm đồ nước giải khát ra vấy... Lúc này Giang Nhan mới để ý... cô đang mặc quần áo gì thế này? Chiếc váy xinh xắn lúc này đâu mất rồi? - À, em... - Vân Vy kéo cái áo phông trên người ra, mặt đỏ bừng, vẻ mặt vô cùng xấu hổ: - Có phải trông rất đẹp không? Bây giờ quần áo đôi làm đẹp quá, thế nên em đã mua đấy! Một chiếc áo phông cầm thùng, cái quần ngắn dài đến đầu gối. Kiểu ăn mặc này chẳng khác gì các sinh viên đại học. Đặc biệt là trên áo phông còn có in dòng chữ: Tôi ăn cơm. Vân Vy không dám ngẩng đầu nhìn Giang Nhan, chắc chắn anh sẽ nghĩ rằng hành vi này của cô là vô cùng ấu trĩ... ngay cả bản thân cô cũng không ngờ, nhìn thấy những cái áo phông thú vị này, bản thân cô lại không chống lại được cám dỗ. - Của anh đâu? - Giang Nhan lạnh lùng hỏi. - Cái gì? - Vân Vy nghi hoặc hỏi lại. - Chẳng phải em nói là áo đôi sao? - À... - Lẽ nào... Cô sợ anh sẽ chê cười nên không định mang đồ ra, mà cho dù có mang ra anh cũng sẽ không mặc. Thật không ngờ anh lại chủ động hỏi. Cô ngoan ngoãn đưa cái túi đựng áo ra. Bên trong là một cái áo phông màu vàng to hơn một chút, bên trên còn có in dòng chữ: Tôi cầm thìa! Giang Nhan không nhịn được cười khi nhìn thấy dòng chữ ấy. Vân Vy mua hai cái áo này có phải vì những dòng chữ in trên đó? Đó là sự thực. Mặc bộ áo đôi này đi vào trong nhà hàng, mọi người đều nhìn họ bằng ánh mắt kì lạ. Có thể họ cho rằng hai người là

những sinh viên vừa mới tốt nghiệp. - Xin lỗi quý khách, cửa hàng chúng tôi chỉ phục vụ cho những khách hàng có thẻ hội viên ạ! - Nhân viên phục vụ vội vàng xin lỗi. - Tôi có thẻ hội viên đây! - Giang Nhan đi đến bàn làm thủ tục. Cô lễ tân cầm thẻ hội viên của Giang Nhan lên, lại xác nhận thêm vài lần nữa rồi nói: - Chúng tôi ở đây chỉ cho phép bản thân hội viên dẫn khách đến thôi ạ! Cũng chẳng thể trách người ta được. Giang Nhan mặc áo đô vào trông lại càng đẹp trai và trẻ trung, chẳng khác gì so với những năm trước đây. Nếu nói anh là sinh viên thì cũng chẳng có ai nghi ngờ cả. - Ôi, anh là hội viên sớm nhất ở chỗ chúng tôi ạ, chỉ có điều có một số thông tin của anh đã thay đổi, vì vậy chúng tôi phải đổi lại thẻ cho anh Thời tiết tuần này nóng nực đến khó chịu. Mọi người đến đây đều là để tránh nắng nên giá phòng đắt đỏ đến đáng sợ, hơn nữa lại chỉ còn có một phòng. Cho dù Giang Nhan có thẻ vàng, có quyền ưu tiên thì cũng chỉ có thể thuê được một phòng mà thôi. Căn phòng còn lại này được bài trí khá đẹp. - Phòng rất rộng, lại gần bờ biển, có thể nhìn thấy quang cảnh bãi biển, chúng tôi cũng sẽ phục vụ rượu vang vào bữa tối cho quý khách! Nghe những lời này của cô lễ tân, Vân Vy cũng thấy có chút động lòng. Mặc dù chưa vào ở trong phòng nhưng cứ nghĩ đến việc bờ biển chỉ cách mình có vài bước chân là cô lại cảm thấy không sao chống lại được cám dỗ. Thế nhưng... dù gì... cô và Giang Nhan cũng là hai người... ở chung một phòng thì không hay cho lắm! - Hay là để tôi dẫn hai anh chị lên xem phòng! Căn phòng vừa sạch đẹp vừa rộng rãi, được thiết kế và trang trí theo phong cách châu Âu phẳng phất chút phong vị lãng mạn của Pháp. Nhà vệ sinh vừa sạch sẽ vừa rộng rãi, bên cạnh bồn tắm mát xa còn có cắm hoa hồng tươi. Cửa sổ được mở tung, gió từ ngoài biển lùa vào mát rượi, cái rèm cửa màu trắng tinh bị gió thổi tung bay. Bên cạnh cửa sổ còn có một cái đàn piano. Cô lại thấy có chút động lòng. Cô nhân viên phục vụ đã thành thạo pha trà ở ngoài phòng khách, sau đó bê một cốc trà đến đưa cho cô: - Tôi sẽ làm thủ tục cho anh chị! Lần này thì Vân Vy không thể từ chối được nữa. Giang Nhan đi theo cô ta làm thủ tục, Vân Vy ở lại, thỏa thích ngắm nghía từng góc nhỏ trong căn phòng tuyệt đẹp. Điểm đến cuối cùng trong căn phòng là phòng ngủ. Một chiếc giường theo kiểu dáng châu Âu rất to, ga trải giường màu trắng,

trên đó có hai hình trái tim được xếp bằng cánh hoa hồng đỏ rất đẹp. Ngụ ý là gì không cần nói cũng biết. Nghe thấy có tiếng Giang Nhan mở cửa, Vân Vy liền vội vàng chạy ra ngoài như một kẻ vừa làm xong chuyện xấu xa gì vậy. Cô nhẹ tay đóng cửa lại, mặt đỏ bừng, đứng ngậy ra một chỗ, mặt ngệt ra nhìn Giang Nhan: - Mình không thể ở phòng này được! Giang Nhan dừng bước hỏi: - Sao thế, em không thích à? - Vì hai chúng ta... ý của em là lãng phí quá! - Không biết đây có phải là khách sạn cho các đôi tình nhân hay không mà đâu đâu cũng thấy cách bài trí khiến cho người khác phải đỏ mặt thế này. Em không thích phong cách bài trí ở đây! - Vân Vy nhăn mũi nói: - Nên bình thường một chút thì tốt hơn! Giang Nhan bỗng bật cười. Giang Nhan và Vân Vy nắm tay nhau đi ra ngoài. Không khí ở biển quả nhiên là mát mẻ và dễ chịu. Trong khi Giang Nhan chạy đi mua vé bể bơi thì Vân Vy đi mua hai cây kem và ngồi Có rất nhiều trẻ con được bố mẹ cho đến đây chơi, thế nên ở nơi này, kem là món được vô cùng ưa chuộng. Mọi người xếp hàng mua kem càng lúc càng dài, đúng lúc ấy thì chẳng may máy bán kem bị hỏng, chủ cửa hàng đành phải ngừng bán kem và cho gọi người đến sửa máy. Đám đông chán nản giải tán. Trong tình trạng đó, một số ít người có kem để ăn đã trở thành đối tượng ngưỡng mộ của mọi người. Nhất là cô, mỗi tay một que kem. Một cậu bé mặt mày đỏ hây hây trông thấy Vân Vy cầm kem liền mạnh dạn chạy đến, chớp chớp mắt, nói: - Cô ơi, cô cho cháu hai que kem của cô có được không? Cháu mang đồ ra đổi với cô! Cô dạo này rất được bọn trẻ con để ý đến. Lần trước vô tình gặp Tô Tần cũng là do cô bị hai đứa nhóc ấy để ý đến. - Được! - Cô hào phóng đưa một que kem trên tay mình cho thằng bé: - Cây kem này cô đã ăn rồi, nếu không cũng sẽ cho cháu nốt... - Cô ngại ngần giải thích. Thằng bé đưa kem lên miệng liếm một cái, đôi mắt to tròn đảo như rang lạc: - Mẹ cháu bảo không được tự ý lấy đồ của người khác! Ăn gần hết cây kem rồi nó mới nhớ ra lời mẹ dạy- Không gọi là lấy, cứ coi như chị cho em đi! - Thế cũng không được! - Thằng bé nghiêm nghị lắc đầu, sau đó lục tung hết túi áo lên, móc ra một cái xèng màu tím: - Chúng ta đổi nhé! Cái này coi như là em đổi lấy kem của chị! Đây là lần đầu tiên Vân Vy có một vụ “trao đổi công bằng” với trẻ con. Cô cầm cái xèng màu tím mà thằng bé

đưa cho. Nó mỉm cười hài lòng: - Cái này dùng để chơi trò chơi ở bên kia đây chị ạ! - Nói rồi nó còn cẩn thận nhắc Vân Vy: - Nhất định chị phải đến đó chơi đây, đừng có lãng phí! Đúng là một đứa bé ngoan. - Em đang cười gì thế? - Em đổi kem lấy một cái xèng... - Vân Vy kéo tay Giang Nhan: - Chúng ta ra đó xem xem là trò gì đi! Cô kéo tay anh chạy về phía trước, khuôn mặt nở nụ cười ngây thơ như con trẻ. Lâu lắm rồi mới thấy cô cười như vậy, giống hệt như mấy năm về trước, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô một cô gái tràn trề sinh lực. - Giang Nhan, anh nhìn kìa, ở bên đó đấy! - Đây là cái gì? - Khu trò chơi điện tử ảo. Cái xèng màu tím này mà bỏ đi thì thật là lãng phí - Chơi thế nào hả anh? - Lúc đến lượt hai người, cô liền hỏi người hướng dẫn. - Bỏ xèng vào cái khe bên kia! - Giang Nhan ơi... - Vân Vy kéo tay Giang Nhan: - Anh ra đứng đợi đi, em đi nhét xèng vào... - Nói rồi cô liền đẩy anh đến dưới cái gương. Cô không đẩy mạnh lắm nhưng anh vẫn đi theo ý của cô. Xung quanh cũng chỉ có hai người họ là làm cái chuyện trẻ con này. Sau khi Giang Nhan đứng vào đúng chỗ, Vân Vy bỏ cái xèng vào bên trong, cái máy kêu lên “kẹt” một tiếng. Một lúc sau, cái máy liền in ra một bức ảnh. Vân Vy sốt sắng lấy tấm ảnh ấy ra xem. Hóa ra là chụp ảnh Hàn Quốc, chỉ có điều khuôn mặt của Giang Nhan được đặt ở trong những bối cảnh khác nhau mà thôi. Máy móc tự động điều chỉnh, chọn phong nền cho ảnh. Thế nên được thế này đã là giỏi lắm rồi. Cô ngắm rõ từng bức ảnh một, trong số đó có một bức bị phóng rất to, chủ đề là: sinh đôi. Hai Giang Nhan đứng cạnh nhau, giống nhau như hai anh em sinh đôi. Vân Vy ngây người ra như thể có cái gì vừa tác động vào mình vậy. - Sao thế? Mãi một lúc sau Vân Vy mới phản ứng lại được. Cô cố gắng nở một nụ cười: - Không sao! Không sao, thật sự là không sao. - Chúng ta qua bên kia đi! - Ừ, qua bên kia! - Tư duy của cô bắt đầu đông cứng lại, giống hệt như một người máy chỉ biết lặp lại lời của người khác. - Chúng ta ra ngồi ca nô đi! - Bỗng nhiên cô rất muốn thử cảm giác mạnh. Giang Nhan nhìn Vân Vy: - Em không sợ chứ? Giang Nhan quả nhiên rất hiểu Vân Vy: - Dù sao cũng phải thử một lần cho biết chứ! - Cô cười gượng gạo giải thích. Nếu như là trước đây, nếu nhìn thấy những chiếc ca nô thế này thì có lẽ cô đã bỏ chạy từ sớm rồi, thế mà lần này cô chẳng có chút cảm giác ân hận nào.

Động cơ khởi động. Tốc độ quả nhiên nhanh đến kinh hồn. Gió bạt thẳng vào mặt. Vân Vy phải há miệng hít thở không khí, nếu như không có Giang Nhan ôm chặt lấy cô vào lòng thì có lẽ cô đã nghẹt thở vì hoa mắt rồi. Cô vốn là một người cực kì nhát gan, chính bản thân cô cũng không ngờ lại có ngày cô dám chơi thử trò chơi nà Giang Nhan từng nói với cô rằng, nếu như trong lòng không thoải mái có thể thử những môn thể thao mà mình không dám chơi. Như vậy sẽ giúp con người vượt qua được điểm giới hạn về tâm lí, đau khổ sẽ được giải phóng, tâm trạng sẽ dễ chịu hơn một chút. Cô không biết là mình đang làm cái gì. Chơi suốt cả ngày, cuối cùng cũng trở về khách sạn. Lễ tân đưa cho Giang Nhan một tấm thẻ hội viên mới, lúc đó Giang Nhan đang thay quần áo ở trong phòng. - Đã sửa xong rồi, phiền cô nhận lấy! Vân Vy gật đầu. Cô lễ tân vừa định đi thì Vân Vy liền gọi giật lại: - Làm phiền cô một chút, tôi có thể hỏi đã sửa những nội dung gì ở trong này không? - Vân Vy ngập ngừng một lát rồi nói: - Tôi chỉ cần nói qua với anh ấy thôi, nếu không tiện thì cũng không sao! Cô ta ngẫm nghĩ một lát rồi nói: - Cũng không sửa gì nhiều, anh Giang đã từng đổi tên, chúng tôi chỉ thay đổi một chút tư liệu của anh ấy mà thôi. - Anh ấy đã từng đổi tên á? - Vân Vy mỉm cười: - Chuyện này tôi còn chưa biết đấy, anh ấy trước đây tên là gì? Cô lễ tân mỉm cười ái ngại: - Chuyện này... tôi không tiện nói, cô tự hỏi đi! Vân Vy đóng cửa lại, đi đến trước phòng ngủ, nhưng nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng cô lại đi ra. Gió biển lồng lộng, Vân Vy đứng lặng ở bên cửa sổ ngắm phong cảnh bãi biển. Giang Nhan thay xong quần áo liền đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng vòng tay ôm qua eo cô. Tim cô đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài lồng ngực, thật chẳng giống như bản thân cô nữa rồi. Cô nghiêng đầu nhìn vào kính cửa sổ, trên đó vẫn còn phản chiếu hình ảnh hai người đang ôm chặt lấy nhau. - Em có thích không? - Có ạ! Thật sự rất thích, cô thường xuyên ngưỡng mộ người khác có cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc như thế này. Đối với cô, cuộc sống như thế này xa vời không thể nào với tới. Phần lớn thời gian cô đều ngồi ngẩn ngơ, nghĩ rằng ở dưới cùng một bầu trời này, Giang Nhan liệu có sống hạnh phúc hay không? Nghĩ đến đây cô lại không tìm được mà rơi lệ. Cô thường tự an ủi mình, cảnh giới cao nhất của tình yêu đó là chỉ cần thấy đối phương được

hạnh phúc là đủ lắm rồi! Nghĩ đến đây cô lại bật cười bản thân mình không đủ vĩ đại, ngay cả việc âm thầm chúc phúc mà cũng không thể làm nổi. Về sau lại gặp lại Giang Nhan. Vốn nghĩ chỉ cần âm thầm được ngắm anh, thêm một nét vẽ cho hồi ức tư đẹp của mình, cô sẽ ghi nhớ từng chi tiết nhỏ về anh, nào ngờ cô lại là một kẻ tham lam đến thế. Mặc dù anh của hiện tại đã không còn giống anh trong quá khứ, nhưng cuối cùng cô vẫn bị cuốn vào vòng xoáy, khó mà thoát ra được. Hai người được hạnh phúc như thế này đâu có dễ dàng. Cô từng tưởng tượng rằng, nếu như có một ngày cô và Giang Nhan được trở lại bên nhau, chắc chắn cô sẽ vui đến mức không sao ngậm được miệng lại. Trước đây, chỉ cần tưởng tượng ra là Giang Nhan đang ở bên mình, tưởng tượng ra vòng tay ấm áp của anh là cô đều không kìm được nụ cười. Thế nhưng thật sự đến ngày này rồi, đột nhiên cô lại cảm thấy trong lòng xót xa đến thấu tâm can. Cô đặt tay lên tay anh, thu mình trong vòng tay anh. Chỉ khi được ôm anh thật chặt như vậy, cô mới có đủ sức mạnh để đè chặt tâm trạng căng thẳng và chua xót của mình. - Giang Nhan ơi... - Vân Vy khẽ gọi tên anh. - Oi... Nhắm mắt lại, cô chẳng nghĩ ngợi gì nữa... đây chính là lời đáp mà Giang Nhan mang đến cho cô. Giang Nhan đang ở bên cạnh cô đây rồi.

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghệ

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chỉ Là Trò Bịp Bợm

Ngày hôm sau, trở về nhà, cảm thấy có đôi chút mệt mỏi, ngồi trên ghế số pha, toàn thân chẳng muốn cử động, mặc dù mới là ba giờ chiều nhưng Vân Vy vẫn đi tắm một cái rồi leo lên giường nằm nghỉ. Thế nhưng nằm lên giường rồi, trăn trọc mãi mà cô không sao ngủ được. Mắt mở to, đầu óc hỗn loạn, rất nhiều sự việc và con người hiển hiện lên trong đầu cô, ngay chính bản thân Vân Vy cũng chẳng biết cô đang nghĩ cái gì.

Có tiếng gõ cửa, ban đầu cô còn tưởng đây là âm thanh do đầu óc cô hỗn loạn tưởng tượng ra, về sau mới phát hiện ra là có người gõ cửa thật. Vân Vy giơ tay lên xem đồng hồ, năm giờ chiều, hóa ra cô mới về nhà được có hai tiếng đồng hồ, sao cô cứ cảm thấy thời gian trôi đi chậm chạp đến thế.

Cô mặc quần áo chỉnh tề, đi ra.

- Vân Vy, là anh!

Nghe thấy giọng nói này, Vân Vy liền sững người, hồi lâu sau mới lật đật mở cửa ra. Triệu Dương đứng ở đó, nở nụ cười:

- Vân Vy, anh đến tìm em là vì có chuyện muốn nói, giờ có tiện không? Sáng nay anh đã đến gõ cửa nhưng em không có nhà vì vậy giờ anh lại đến. Em ăn cơm chưa? Nếu như chưa ăn chúng ta có thể ra ngoài vừa ăn vừa nói chuyện!

Mặc dù những lời Triệu Dương nói có vẻ như tiện miệng nói ra nhưng thực chất là đã có cả một quá trình chuẩn bị.

Vân Vy ngật ngừng hồi lâu rồi nói:

- Thôi được rồi, nhưng hôm nay em nói trước là em mời đấy nhé!

Triệu Dương ngần ngừ một lát rồi nói:

- Là một người đàn ông mà lại để phụ nữ trả tiền thì thật đáng xấu hổ. Nhưng mà nếu như em đã nói vậy, anh đành phải đồng ý thôi. Vậy chúng ta sẽ đi đâu?

Vân Vy mỉm cười:

- Đi đâu cũng được!

Triệu Dương nhướn mày nở nụ cười tươi rói:

- Anh sợ nhất là người ta nói: Cái gì cũng được. Thôi thì coi như nể mặt anh đã đến đây tìm em mấy lần mà không gặp, hôm nay em hãy chọn một địa điểm đi!

Vân Vy ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Vậy thì chúng ta đến nơi lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đi!

Triệu Dương ngật ngừng rồi nói:

- Ok, mình qua đó!

Bắt đầu ở đâu thì kết thúc ở đó... gần đây cô cứ thường nghĩ như vậy.

Quán cà phê vẫn đông khách. Đã lâu không đến đây, quán được bài trí càng đẹp mắt và có phong cách hơn. Những đồ thủy tinh và pha lê trong suốt tỏa ánh sáng long lanh dưới ánh đèn màu, menu còn có thêm rất nhiều món ăn tây đặc sắc của khắp nơi trên thế giới. Những cái tên rất độc đáo, khiến cho người ta cảm nhận được không khí của tình yêu.

Đằng sau lưng ghế có thắt một cái nơ rất to. Trong cái nơ là dây chuyền chìa khóa hay nhân vật hoạt hình mà nhà hàng tặng cho các cặp tình nhân, vô cùng đáng yêu. Lúc cô phục vụ đưa nó cho Vân Vy, Vân Vy cảm thấy rất ngại ngùng. Cô đặt sợi dây chuyền lên mặt bàn mà không có ý định mang nó đi.

Vân Vy không gọi những món dành cho các cặp tình nhân. Vốn dĩ cô đã chẳng muốn ăn, Triệu Dương cũng chẳng phải đến tận đây để ăn cơm, vì vậy hai người chỉ chọn vài món ăn nguội và đồ uống. Làm như thế này cũng có phần áy náy với những đôi tình nhân đang ngồi ở bên ngoài đợi có bàn.

Đồ uống được mang lên trước, sau đó là những viên đá có hình trái tim. Vân Vy gấp mấy cục bỏ vào cốc, cúi đầu nhấp một ngụm... lạnh quá!

Nếu biết quán cà phê này đã thay đổi phong cách thì cô đã chọn nơi khác rồi, thật là xấu hổ!

Triệu Dương nói:

- Hóa ra em không thích uống cà phê mà chỉ thích uống nước hoa quả!

Hôm nay cô thật sự rất khát, thế nên đã gọi thêm một cốc nước hoa quả:

- Em thấy nước hoa quả ngon, còn cà phê thỉnh thoảng lắm mới uống!
- Cà phê vừa đơn giản vừa mang tính chất công việc, khi ngồi nói chuyện thì cà phê là một lựa chọn tốt.

Trong văn phòng của cô có rất nhiều người đi công tác thường mua cà phê về làm quà, trong công ty cũng có máy pha cà phê, hành lang lúc nào cũng nồng nàn mùi cà phê. Có một thời gian Tiểu Thu mỗi ngày thường mang cho cô một cốc cà phê không đường, cổ vũ cô:

- Uống cái này đi, vừa thơm vừa giảm béo đấy! - Bảo cô phải cai mấy loại đồ uống hỗn hợp mà cô ưa thích như: nước quả, nước trà xanh, soda...

Lúc còn ở bên Giang Nhan, mỗi khi đi dạo vào mùa hè, cứ đến chỗ nào có máy bán nước tự động là họ lại mua hai chai nước lạnh, mỗi người một chai, vừa đi vừa uống. Cứ nhìn thấy ông bà già đi nhặt vỏ chai là hai người lại chủ động đưa cho họ. Mỗi khi có loại đồ uống mới được đưa ra thị trường là cô và Giang Nhan nhất định phải nếm thử xem thế nào.

Về sau không còn Giang Nhan ở bên cạnh, cô cũng vẫn giữ thói quen này, không hề thay đổi. Những thói quen này đã sớm bám rễ trong lòng cô rồi.

Đối với con người hay sự vật, cô đều giữ những hồi ức đẹp nhất ở trong lòng, để những hồi ức ấy tự nhiên đâm chồi trong cô.

Vân Vy bỏ tay ra khỏi cốc nước. Trải qua một thời gian dài, cô và Triệu Dương không hề có chút bối rối của hai người đi xem mắt.

Triệu Dương nói:

- Lần trước đến đây, không biết em thích cái gì, chỉ dám gọi cà phê. Sau đó nghĩ lại, anh rất ân hận về điều này, nghĩ rằng em sẽ cho rằng anh là một kẻ ki bo. Còn nữa, lần đầu tiên chúng ta nói chuyện, anh cũng cảm thấy thật sự quá ấu trĩ. Cứ nghĩ đến chuyện đó là anh lại thấy ngại, thực ra lúc ấy anh thật sự rất căng thẳng... - Anh bị người nhà ép phải đến đây xem mắt, vốn dĩ cũng chẳng ôm chút hi vọng nào, thế nhưng sau khi gặp Vân Vy, suy nghĩ của anh đã thay đổi.

Vân Vy không phải là quá xinh đẹp, chỉ có điều khuôn mặt rất ưa nhìn, các nét rất hài hòa, đôi mắt không to không nhỏ rất vừa vặn, ánh mắt trong veo, đôi hàng mi dài cong vút, đôi con ngươi đen huyền, sống mũi không quá thẳng mà có một độ cong thích hợp, sau đó là đôi môi nhỏ nhắn và

căng mọng. Tính cách của cô lại không quá phô trương, nói năng rất sắc sảo, lúc yên lặng có thể khiến cho người ta cảm thấy bình yên, dễ chịu.

Anh bỗng cảm thấy rung động.

Thế nhưng con người Triệu Dương cũng có những nhược điểm chết người. Có thể là do “vật lộn” đã lâu trên thương trường, lợi ích khiến cho bản chất con người thay đổi, rất giỏi giao tiếp nhưng khi thể hiện tấm chân tình lại cảm thấy bối rối, không biết phải nói thế nào, chỉ có thể lặp lại một cách máy móc những câu nói hoa mỹ mà ai ai cũng biết nói ở trên mạng. Chính vì vậy mà những lời nói ra miệng đều trái với lòng mình.

Kết quả là trên “chiến trường” xem mắt, anh đã thảm bại. Từ trước đến giờ chưa từng mất mặt đến vậy, thậm chí còn đột ngột phát bệnh tim ở ngay trước mặt Vân Vy. Đến tận bây giờ anh mới hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì. Ông trời cứ thích đùa cợt con người, Triệu Dương không thể không tin vào câu nói: Số phận đã được an bài.

- Thực ra trước khi gặp nhau lần đầu tiên, chị em đã nói qua cho anh biết tình hình của em... - Triệu Dương ngập ngừng, bàn tay cầm cốc nước có vẻ căng thẳng: - Đặc biệt là về sau, anh nói với chị em là anh rất thích em... chị em đã nói cho anh biết một số chuyện về em. Những điều này đáng nhẽ ra anh không nên nói với em... Chị em nói rằng những chuyện này cả nhà đều giấu em.

Vân Vy thấp thoáng nghe ra có điều gì đó bất thường, chuyện gia đình cô giấu cô...:

- Có phải là chuyện tai nạn mấy năm về trước?

Triệu Dương ngạc nhiên nhướn mày, mở to mắt:

- Sao em biết? Anh nghe chị em nói bởi vì quá buồn bã nên sau đó em đã bị mất trí nhớ.

Hóa ra sự giải thích mà Triệu Dương nghe được là như thế này. Điều này cũng chẳng mấy khó hiểu, bởi vì phần hồi ức đó của cô cần tất cả mọi người xung quanh cô cùng nhau phối hợp. Chị Vân Vy vì muốn Triệu Dương và Vân Vy ở bên nhau nên đã tiết lộ chuyện này cho anh biết.

- Chỉ là gần đây anh đột nhiên nhớ ra.

Triệu Dương thở dài:

- Nếu như anh biết em đã nhớ lại rồi thì chẳng phải gọi em tới đây nói chuyện làm gì nữa. Anh vốn dĩ cũng định vùi sâu chuyện này vào trong lòng, nhưng lại nghĩ con người không thể nào cứ trốn tránh nỗi đau khổ trong quá khứ, thế nên đã tự ý... Hơn nữa có những chuyện cho dù anh không nói ra thì em cũng sẽ nhớ ra, bởi vì bạn trai bây giờ của em chính là Giang Nhan.

Triệu Dương nói đến đây Vân Vy lại thấy kinh ngạc, tại sao Triệu Dương lại kéo Giang Nhan vào chuyện này? Chỉ có người biết toàn bộ sự việc mới biết...

Triệu Dương mỉm cười:

- Em nghe đi, anh sẽ từ từ kể cho em! - Triệu Dương hít một hơi thật sâu: - Em có còn nhớ anh đã nói với em rằng mấy năm trước anh bị tai nạn không?

Vân Vy gật đầu:

- Có.

- Anh cảm thấy lúc đó chị em ra sức tác thành cho chúng ta là bởi vì chúng ta có cùng một trải nghiệm. Em mất đi bạn trai mà em yêu thương nhất trong vụ tai nạn ấy, anh cũng mất đi bạn gái của mình, rất nhiều chuyện chúng ta có thể đồng cảm với nhau...

Vân Vy mỉm cười, giờ cô mới hiểu người nhà mình đã hao tâm tốn trí vì mình thế nào, không chỉ đi tìm những người có điều kiện thích hợp để cho cô đến xem mắt mà mấy năm nay, người nhà của cô luôn lo lắng cho tình trạng của cô.

Triệu Dương đưa mắt nhìn vị trí mà lần đầu tiên anh và Vân Vy đã ngồi. Sự thay đổi phong cách của nhà hàng này có lẽ cũng có liên quan đến chuyện anh đột ngột phát bệnh tim. Thế nên lúc Vân Vy đề nghị đến đây, anh có phần e ngại, sợ người ở đây nhận ra mình. Đã nhiều đêm anh nằm mơ thấy sự việc ngày hôm đó. Hôm nay Vân Vy dẫn anh đến đây cũng coi như giúp anh giải tỏa được nỗi thấp thỏm trong lòng, có lẽ từ nay cái giấc mơ khủng khiếp ấy sẽ không còn đến làm phiền anh nữa.

Triệu Dương cười nói:

- Vốn dĩ mọi người đều sắp đặt ổn hết rồi, chỉ không ngờ rằng cuối cùng vụ tai nạn khiến cho chúng ta phải gánh chịu nỗi đau quá lớn ấy lại chính là một. Chính vụ tai nạn ấy đã khiến cho anh đột phát bệnh tim trong lần đầu gặp em... - Triệu Dương đưa cốc nước lên miệng, nhấp một ngụm rồi nói tiếp: - Thôi cứ nói từ đầu đi! Anh nghĩ có lẽ em cũng nhớ rất kỹ, vụ tai nạn khủng khiếp trên đường cao tốc lần đó mà chúng ta nói đến... thực chất chính là một.

Trong vụ tai nạn lần ấy, có mấy xe ô tô bị đâm liên hoàn. Xe của anh cách xe gây ra tai nạn rất gần, bị đâm rất mạnh. Lúc đó bạn gái của anh đã rơi vào tình trạng hôn mê hoàn toàn, còn anh bị kẹp chặt chân, không thể cử động được. Ở cách chỗ anh không xa cũng có một người rơi vào tình trạng gần như anh. Có hai tổp cứu thương, một tổp đến cứu anh, một tổp đến cứu anh ấy, chính anh ấy là người dạy cho anh phương pháp cấp cứu đơn giản. Anh vội vàng ấn chặt vết thương ở trên chân mình. Chính vì vậy anh nhớ rất rõ người ấy. Anh đã ngoảnh đầu lại nhìn anh ấy, cũng là một cách để giải tỏa áp lực cho mình. Tổp cứu thương ở bên anh ấy hành động rất khó khăn, anh nghe thấy bạn anh ấy ở trên xe gào thét rất thảm thiết, nói

rằng anh ấy bị thương rất nặng, thế nhưng anh chẳng nhìn thấy chút sợ hãi nào trên khuôn mặt ấy. Một phần chiếc xe được đẩy ra, anh ấy bảo các nhân viên cứu thương đưa bạn mình ra trước, bản thân anh ấy vẫn bị kẹt ở trong xe. Nhân viên cứu thương mang bình ô xy đến nhưng anh không chịu đeo, chỉ bảo nhân viên cứu thương lấy giúp anh cái điện thoại. Anh đã nghĩ sao lại có người ngốc đến thế, trong lúc nguy hiểm đến tính mạng mà còn nghĩ đến cái điện thoại. Nhưng mà em có biết không? Khi con người bị thương cực kì nghiêm trọng, ý thức vẫn tỉnh táo được một khoảng thời gian nhất định. Sau hai lần cận kề với cái chết, anh đã cảm nhận sâu sắc được điều đó. Mấy năm nay anh cứ nghĩ mãi, cuối cùng anh đã hiểu ra rằng, anh ấy nhất định rất nhớ nhung một người, vào thời khắc quan trọng ấy rất muốn nói chuyện với người đó. Lúc đó chắc anh ấy đã đoán ra được rằng sinh mạng của mình đang từ từ mất đi, thế nên mới làm như vậy. Chẳng bao lâu sau, anh được cứu ra. Lúc anh được nhân viên cứu thương chuyển đi, anh đã nói cảm ơn anh ấy. Anh ấy mỉm cười nói với anh rằng: “Không cần cảm ơn!” - Lúc ấy điện thoại của anh ấy đã được kết nối, anh loáng thoáng nghe thấy người ở đầu dây bên kia hỏi: “Anh đang ở đâu?”, lúc ấy anh đã thầm nghĩ, cũng may là mình không phải trả lời câu hỏi này, bởi vì cái đáp án thực sự quá tàn khốc!

Qua phẫu thuật, vết thương của anh đã ổn định. Sau khi tỉnh lại, anh hay tin bạn gái mình đã qua đời. Anh đã trải qua một nỗi đau đớn nhất trong cuộc đời. Trước nỗi đau khủng khiếp ấy, anh chẳng còn nghĩ đến được những chuyện khác nữa. Sau khi mai táng bạn gái rồi anh mới nhớ đến anh ấy, lập tức đi hỏi tình trạng của anh ấy. Các bác sĩ trong bệnh viện nói rằng thương tích của anh ấy quá nặng, không thể cứu chữa được nên đã qua đời. về sau anh hỏi được tên của anh ấy, anh ấy tên là Giang Nhan. Trong đời người chẳng có mấy chuyện xứng đáng được gọi là khắc cốt ghi tâm. Nhưng chuyện này quả là một chuyện khắc cốt ghi tâm đối với anh. Vì vậy ngày mà chúng ta gặp nhau, khi anh lại nhìn thấy Giang Nhan, tim của anh đã không chịu nổi áp lực. Lúc đó anh còn tưởng rằng nguyên nhân là do vụ tai nạn giao thông khiến cho anh bị ảo giác, anh thậm chí đã đi điều

trị tâm lí. Mãi về sau anh mới biết hôm đó anh đã nhìn thấy Giang Nhan, nhưng không phải là Giang Nhan của trước đây mà là anh của Giang Nhan, tên là Giang Nguyên. Điều kì lạ là không hiểu sao Giang Nguyên lại đổi tên thành Giang Nhan. Lúc chị em nói chuyện em với Giang Nguyên ở bên nhau cứ ấp ập úng úng. Anh phải tốn bao nhiêu công sức mới làm rõ được chuyện này. Sau khi biết được chuyện này anh lại mất rất nhiều thời gian cân nhắc xem có nên nói ra với em không... Cuối cùng anh vẫn quyết định sẽ nói.

Đau đớn rồi cũng sẽ qua đi. Anh nghĩ hiện giờ có lẽ em chắc đã đủ khả năng để chịu đựng nỗi đau này. Cuộc đời là như vậy luôn ẩn chứa rất nhiều nỗi đau đang đón chờ em, cuối cùng em vẫn phải vượt qua thôi!

Cô biết cô luôn phải đi về phía trước.

- Triệu Dương, cảm ơn anh!

Có rất nhiều điều cô đã biết hoặc chưa biết đã dần dần sáng tỏ hơn nhờ những gì mà Triệu Dương đã nói. Những phần kí ức dần dần được cô tìm lại.

Tiểu Thu đẩy vai Vân Vy:

- Này, cậu làm gì mà hai ngày nay cứ như người mất hồn thế? Có phải cậu đang rất muốn gào lên rằng: “Đả đảo đế quốc Mỹ, mau mau trả lại bạn trai cho tao” không hả? Sao cứ lúc anh Giang đẹp trai ở bên cạnh thì cậu tươi tắn như một đóa hoa, lúc không có người ta cậu lại ủ rũ như hoa héo thế hả?

Lúc này ở chỗ Giang Nhan chắc đang là buổi chiều, không biết anh ấy đang làm gì.

Tiểu Thu đặt điện thoại trước mặt Vân Vy:

- Muốn nói chuyện thì gọi điện thoại sang đó. Giờ là thời đại thông tin cơ mà!

Nhớ đến việc chỉ cần nhắc máy gọi là có thể nghe thấy giọng của Giang Nhan...

- Đừng có chỉ biết nghệt mặt ra nhìn nữa, có nhìn cũng không khiến cái điện thoại gọi qua đây được đâu...

Kể từ khi Giang Nhan sang Mỹ, cô chưa bao giờ chủ động gọi điện cho anh:

- Thôi bỏ đi, giờ chắc anh ấy đang rất bận!

Tiểu Thu nhìn Vân Vy bằng ánh mắt tinh quái:

- Vân Vy, có phải lại cãi nhau với Giang Nhan rồi không?

Đâu có, mọi việc đều rất ổn mà, chỉ có điều cô đang muốn một mình để bình tĩnh lại, có như vậy cô mới có thể làm rõ được nhiều chuyện.

Luôn là Giang Nhan gọi cho cô, mà cô cũng chỉ nói rất ngắn gọn. Giang Nhan hình như không phát hiện ra sự bất thường của cô, chỉ có điều mỗi khi cô lặng thinh thì ở đầu dây bên kia, anh cũng lặng thinh. Cuối cùng vẫn là cô lên tiếng kết thúc cuộc nói chuyện, còn anh thì lạnh lùng chấp nhận.

Vân Vy ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Thu. Tiểu Thu vẫn đang chăm chú quan sát biểu cảm của cô. Vân Vy cố tỏ ra nghiêm túc:

- Này, không muốn tăng lương à? Giờ đang trong giờ làm việc, mau về làm việc đi!

Sau đó Vân Vy trở thành một người vô cùng bận rộn, hết làm cái này lại đến làm cái kia, cuối cùng ngay cả bàn làm việc của mình cũng dọn dẹp

sạch bóng.

Trong bộ phận của cô có hai sinh viên mới ra trường, sắp dẫn họ đi đến trước mặt cô, trình trọng giới thiệu:

- Đây là giám đốc Vân, sau này hai người phải chịu khó học hỏi cô ấy, cô ấy là người nổi tiếng chăm chỉ ở công ty ta đây!

Cô rất chăm chỉ, phần lớn thời gian đều dành cho công việc. Không hẹn hò, chưa có gia đình, độc thân, lấy công ty làm nhà là kết luận chính xác về cô. Có đôi khi cô cũng cảm thấy cô đơn, nhưng lại lập tức tìm đến công việc làm vật thay thế.

Thực ra cuộc sống như thế này cũng không phải là không sống được.

Bây giờ chẳng qua chỉ là quay trở lại với cuộc sống trước đây, cô nên thích nghi mới phải, cô đã sớm quyết định sẽ sống một mình tới tận già, nếu không phải có sự xuất hiện của Giang Nhan...

- Vân Vy, giấy phô tô cô đặt ngược rồi!

Với kiểu phô tô hai mặt này, trước đây chỉ có cô nhắc nhở người khác, thế mà... nhất thời cô không để ý đến.

Boss đang vừa đi vừa hát “Mùa xuân hoa sẽ nở”, đây chính là dấu hiệu của việc chuẩn bị nhận được nhiệm vụ mới. Mọi người ai nấy đều dỏng tai lên nghe ngóng động tĩnh.

Với những bộ phận mới thành lập như bộ phận của cô, thông thường có khoảng vài tháng để chỉnh đốn và ổn định đi vào hoạt động, nhưng ai mà ngờ được chẳng mấy chốc sếp của Vân Vy bị gọi đi họp, trong cuộc họp đã giao nhiệm vụ cho bộ phận cô. Mặc dù Boss không giao nhiệm vụ phối hợp với bên A cho bộ phận cô nhưng phần công việc được phân công còn có phần nặng nhọc hơn. Trong cuộc họp có phân chia tỉ lệ phần trăm công việc

cho từng bộ phận, bộ phận của cô chịu trách nhiệm phần nhiều. Ngay cả sếp Vân Vy cũng phải lên tiếng oán thán: “Là một bộ phận mới thành lập, ít nhất cũng phải cho người ta có thời gian mài giũa chứ!”. Boss chẳng cho thời gian mài giũa đã ném cho họ một phần công việc đáng sợ...

Bộ phận mới nhận được một nhiệm vụ, không hề có cơ hội để “mặc cả”. Sau khi nhận được yêu cầu nhiệm vụ, xác định phương hướng tiến hành, mở cuộc họp riêng trong phòng, sếp quyết định liệt kê ra các đơn vị có liên quan. Bước tiếp theo là tìm ra người phụ trách của từng đơn vị trong các hạng mục cụ thể.

Thật sự bận tới mức tối tăm mặt mũi. Các đơn vị thi nhau gọi điện đi, thái độ của đối phương vô cùng lạnh nhạt, tiến trình công việc chậm chạp, ngay cả thời gian nghỉ ăn cơm trưa cũng không có. Thế mà Boss còn giục cuống cả lên, luôn miệng hỏi họ về tiến trình công việc.

Tiểu Thu nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Vân Vy, nói:

- Vân Vy này, nhìn cậu thê thảm thế kia cũng đủ biết Boss đã “mạnh tay” thế nào!

Thực ra mà nói thì cũng không đến mức mạnh tay lắm, chỉ có điều công việc lần này hoàn toàn mới mẻ:

- Không có người chỉ dẫn, không có nguồn nhân lực dồi dào, tất cả đều phải dựa vào tự lực... - Mặc dù Boss đã hỗ trợ rất nhiều nhưng các bước tiến hành vẫn còn vô vàn khó khăn. Nhân lực của cả bộ phận ai nấy đều mệt mỏi bở hơi tai, niềm tin ngày một xuống dốc, nếu không tự cố vũ bản thân thì e sẽ sớm bỏ cuộc mất!

- Giang Nhan không giúp cậu sao? Dù sao anh ấy cũng là người có máu mặt trong ngành này mà! Có rất nhiều chuyện anh ấy có thể giúp cậu làm sáng tỏ vấn đề, chắc chắn còn có hiệu quả hơn nhiều so với việc cậu thức trắng hết đêm này qua đêm khác!

Vân Vy ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mỉm cười:

- Sao có thể suốt ngày làm phiền tới anh ấy như vậy. Mà giờ anh ấy ở xa như thế... - Lúc nói ra những lời này, cô chỉ cảm thấy lồng ngực đau tức, thế nhưng vẫn phải cố tỏ vẻ bình thản.

Vốn dĩ anh ở rất xa cô, thậm chí có thể còn xa hơn cô tưởng tượng.

Cuối cùng Boss ra thông điệp, yêu cầu bọn họ cuối tuần phải báo cáo thành tích, chiều thứ sáu phải chuyển tài liệu vào hòm thư của ông ấy. Không đạt được thành tích nào lớn, đem những tiến triển nho nhỏ này ra báo cáo cũng chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn ai.

Có thể vì quá sốt ruột, đầu óc lúc nào cũng ở trạng thái nặng trĩu trình trịch, ai nấy đều ngáp dài ngáp ngắn. Tiếng chuông điện thoại reo âm ì, phải khó khăn lắm Vân Vy mới phân biệt được đó là tiếng chuông điện thoại từ bàn làm việc của mình.

- A lô.

- Vân Vy à...

Cô khe khẽ đáp, âm thanh từ bên kia bờ đại dương vọng đến khiến cho tim cô bỗng loạn nhịp. Không biết ai đó đã mở toang cửa sổ, gió từ bên ngoài thổi vào làm tập tài liệu trên bàn bay loạn lên. Vân Vy vội vàng vừa đè chặt đóng tài liệu xuống, vừa nói chuyện với Giang Nhan.

- Bên ấy công việc thế nào? Còn mấy ngày nữa thì làm xong? Em ở bên này vẫn ổn!

Giang Nhan ngập ngừng:

- Vân Vy, có phải em bận lắm không?

Nghe anh nói đến câu này, cô đột nhiên rất muôn kể khổ với anh, định nói mấy lần liền nhưng cuối cùng cô lại nuốt vào trong:

- Cũng không phải là bận lắm. Chỉ có điều là bộ phận mới nên chưa ổn lắm. Anh cứ lo việc của anh ở bên đó đi, không phải lo cho em đâu! Lúc nào anh về nhớ bảo em, em sẽ ra đón! Ngắt điện thoại, Vân Vy dờ dẫm nhìn vào màn hình máy tính. Trên màn hình là hình một bông hoa Mandarava. Trước đây cô rất tin vào truyền thuyết về loài hoa này. Cô còn cười nói với Giang Nhan:

- Người ta thường nói nếu cầu nguyện có kiếp sau dưới hoa Mandarava thì nguyện vọng sẽ thành sự thực!

Giang Nhan cười cô rằng đó chỉ là trò trẻ con, nhưng một lúc sau, anh lại không nén nổi tò mò mà quay sang hỏi cô:

- Em có ước kiếp sau vẫn được ở bên anh không?

Thực ra là cô đã cầu nguyện rồi, nhưng cô không nói với anh mà thôi!

Cô vốn tưởng rằng, thật sự có hai kiếp người, thật sự có cả kiếp sau.

- Vân Vy, có điện thoại!

Vừa mới bị Boss chặn lại ở hành lang, hỏi một thôi một hồi, cuối cùng Boss cho cô một nhận xét:

- Vân Vy, sao cô vẫn chưa đi vào điểm mấu chốt thế hả? - Thái độ này của Boss chính là biểu hiện bất mãn ở mức cao nhất của ông ấy. Nếu như chẳng phải có cú điện thoại “chữa cháy” này thì không biết cô còn bị mắng đến mức nào nữa.

- A lô, xin chào!

Cô vốn cứ tưởng là một cú điện thoại thông thường, nào ngờ nó lại giúp cho cô như người chết đi sống lại.

- Giang Nhan nói với tôi...

Giờ cô mới biết quan hệ của Giang Nhan rộng đến đâu. Cô khổ sở gọi hàng chục cú điện thoại đều không thể hẹn được những người có liên quan đi ăn một bữa cơm, thế mà Giang Nhan chỉ cần nói một tiếng là người ta đã chủ động liên lạc với cô rồi.

- Cô còn cần liên hệ với công ty nào nữa? Trong ngành này tôi cũng quen biết không ít, tôi có thể giới thiệu cho cô. Sau này có chuyện gì cô cứ trực tiếp gọi cho tôi. Tôi còn nhớ lần trước đã đưa cô danh thiếp, đừng ngại, tôi với Giang Nhan là bạn bè thân thiết mà. Giờ cậu ta đang ở Mỹ phải không? Nghe nói công việc của cậu ta ở bên đó phức tạp lắm...

Chẳng mấy chốc đã liên lạc được hết với những người có liên quan, đồng công việc tích tụ trong mấy ngày trời nay cuối cùng đã được tiến hành thuận lợi.

Boss lập tức thay đổi sắc mặt, luôn miệng khen cô chăm chỉ. Đối mặt với những lời khen này cô cứ cảm thấy có chút chột dạ. Cô định gọi điện thoại cho Giang Nhan nói cảm ơn nhưng sau lại cảm thấy mong muốn được chia sẻ niềm vui với anh còn lớn hơn là ý muốn nói lời cảm ơn.

Cô ngẫm nghĩ mất cả buổi, cuối cùng vẫn bỏ điện thoại xuống.

Bộ phận của cô cuối cùng cũng có được một bữa trưa đúng nghĩa. Ở trong một nhà hàng của Hàn Quốc, điều hòa được chính hết công suất, những xiên thịt nướng thơm phức được bày đầy trên giá nướng.

Sếp Vân Vy đột nhiên nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Vân Vy à, lần trước cô nhân lúc tôi say rượu bỏ đi đâu thế? Lúc đó, tôi đang nói đến bạn trai cô, mới nói được có một nửa. À, lần này tôi có mang phần mềm anh ấy đã viết đến đây này! - sếp Vân Vy lấy trong túi ra một cái hộp nhét vào tay Vân Vy: - Cô nhìn ở đây đi, có phải là có chữ kí của anh ấy không?

Vân Vy cúi đầu nhìn vào phần mềm đặt trong hộp, trên đó quả nhiên có một dãy phiên âm. Cô cúi đầu mỉm cười:

- Đúng thế, quả thật là có!

- Phần mềm anh ấy viết ra hồi đầu cô đã có chưa?

Vân Vy lắc đầu:

- Lúc ấy bọn em còn chưa quen nhau!

- Thế à? - Sếp Vân Vy cười: - Thế thì tặng cho cô cái này. Chỉ có điều lần sau anh ấy có viết được phần mềm gì mới thì nhớ cho tôi mượn dùng thử đấy!

- Cám ơn sếp! - Vân Vy đưa tay lên chạm vào dòng phiên âm tên chữ của anh.

- Giang Nhan thật là tài giỏi, năm đó, trong số đám bạn mà tôi quen chẳng có ai là không hết lời khen ngợi anh ta. Tôi đã muốn gặp mặt anh ấy từ lâu, có mua một phần mềm... - sếp Vân Vy đang thao thao bất tuyệt chuyện quá khứ...

Vân Vy lật những xiên thịt nướng trên giá, mỉm cười yên lặng lắng nghe.

- Lúc ấy tôi nghĩ, tại sao lại có người kiêu ngạo như vậy? Về sau dùng phần mềm của anh ta rồi mới thầm phục trong lòng...

Cô cũng vậy. Vốn dĩ không tin rằng anh lại tài giỏi đến như thế, nhưng đến khi nhìn lúc làm việc mới thấy hóa ra anh,...

- Không hiểu sao Giang Nhan lại tài giỏi như vậy. Sau này con cái của hai người chắc chắn sẽ cực kì thông minh, có gen di truyền tốt thế còn gì...

Đúng vậy, trước đây có người đã từng nói anh ấy có gen di truyền tốt.

Mọi người cùng cười đùa, hò reo:

- Vân Vy, cụng ly nào!

Dưới sự cổ vũ của bạn bè, Vân Vy đã uống hơn quá nửa cốc bia. Bia mát lạnh đi vào trong dạ dày, khiến cho cô cảm thấy lồng ngực mình lạnh buốt.

Vốn định ăn một miếng hành tây cho bớt lạnh nhưng không hiểu vì sao hành tây lại cay đến như vậy, cay tới mức làm cô rơi nước mắt.

Sếp đưa cho Vân Vy một cái khăn giấy:

- Ăn từ từ thôi, hành tây chưa chín nên cay lắm!

Vân Vy cầm khăn lau nước mắt, sếp cô lại gắp một miếng hành bỏ vào miệng:

- Chín rồi mà, đâu có cay?

Các đồng nghiệp khác thấy vậy liền cười:

- Giám đốc Vân, không phải chảy nước mắt vì hành cay đâu, là do nhớ người yêu đấy!

- Chắc chắn là như vậy rồi. Vô tình gợi lại chuyện cũ, nghĩ đến những lúc ngọt ngào trước đây, giờ lại xa cách như vậy, muốn gặp mặt cũng khó

khăn, thế nên mới cảm thấy khó chịu!

Vân Vy cười, có lẽ là do người thấy mùi hành tây nên mũi cô chợt thấy cay cay.

- Chỉ nhìn qua cũng biết cô Vân Vy chung thủy trong tình yêu rồi!

Mọi người cười bò lăn bò càng:

- Không được rồi, câu nịnh nọt này của cậu xem ra lộ liễu quá đấy!

Vân Vy lặng im nghe mọi người cười nói. Tiếng ồn ào, huyên náo khiến cho đầu óc cô ong ong, gần như mất đi khả năng thính giác sắc bén. Khói bốc lên nghi ngút từ những giá nướng thịt, dường như mắt cô như mờ đi, chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Cả nhóm vừa quay trở lại công ty đã nhìn thấy có người đang bận rộn trong phòng họp. Công ty đã nhập thiết bị mới của đối tác, trong phòng họp có đặt một cái màn hình rất lớn. Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

- Nghe nói sau này họp có dùng màn chiếu.

- Lần này là do bên công ty A chuẩn bị, nghe nói là kết nối với bộ phận hải ngoại của họ.

Bộ phận hải ngoại của công ty A, thế chẳng phải là...

Tiểu Thu nháy mắt sát lại gần, thì thầm vào tai Vân Vy:

- Ai da, có ai đó nghe thấy tin này trong lòng chắc là vui đến chết đi được ấy nhỉ? Cuối cùng thì cũng được đường đường chính chính nhìn thấy mặt nhau trên danh nghĩa công việc rồi nhé!

Có lẽ thật sự sẽ được nhìn thấy Giang Nhan. Vân Vy lặng người nhìn màn hình lớn trước mặt. Nếu như có thể nhìn thấy anh thì có lẽ cũng chẳng

khác là mấy so với lúc mặt đối mặt nói chuyện! Nhưng cũng kì lạ, mấy ngày nay, ngày nào Vân Vy cũng phải làm việc đến tận nửa đêm mới về, có như vậy về đến nhà mới có thể ngủ ngon.

- Giang Nhan đi cũng được ba bốn ngày rồi nhỉ!

Mới có ba bốn ngày thôi ư, cô còn tưởng là cả một tháng dài đằng đằng ấy chứ!

- Cậu mau mau đến phòng họp đi, chiếm lấy ghế phía trước mà nhìn cho rõ!

Vân Vy mỉm cười quay người lại:

- Chúng ta đều không phải là người phụ trách các đề án bên công ty A, có họp cũng chẳng đến lượt.

Tiểu Thu bật cười:

- Vân Vy à, cậu ngốc quá đi mất! Boss có bao giờ hạn chế số lượng người tham dự cuộc họp đâu? Hơn nữa dù gì cậu cũng là cán bộ của một bộ phận. Nếu như cậu không muốn để bị người khác phát hiện thì có thể đợi đến nửa chừng lén lén vào trong. Mà cho dù mọi người có phát hiện ra thì cũng hiểu được thôi mà!

Vân Vy cười ngại ngùng:

- Thôi tớ không đi đâu!

Mặc dù nói là không đi nhưng từ lúc cuộc họp bắt đầu, Vân Vy đã mấy lần liền đến trước cửa phòng họp, lưỡng lự mãi không biết có nên vào hay không?

Mỗi khi có đồng nghiệp từ trong phòng họp đi ra, Vân Vy liền làm bộ như vừa đi ngang qua, những âm thanh từ bên trong loáng thoáng vọng ra

ngoài. Cô không thể chống lại sự thu hút của những âm thanh đó, cuối cùng quyết định mở cửa bước vào. Mọi người ai nấy đều đang tập trung nghe, chẳng ai nhìn thấy cô bước vào, cũng chẳng có ai có phản ứng gì đặc biệt.

Vân Vy chuẩn bị tìm một góc nhỏ ngồi xuống. Nhìn xung quanh, cô thấy Tiểu Thu đang vẫy vẫy tay với mình, cũng may là ghế ngồi bên cạnh Tiểu Thu vẫn còn trống. Cô nhón chân bước về phía Tiểu Thu, lặng lẽ ngồi xuống rồi hướng mắt lên màn hình tinh thể lỏng. Trên màn hình đang để ở trạng thái kết nối nhưng vẫn chưa nhìn thấy hình ảnh của đối phương.

- Vì biết trước cậu sẽ vào nên tớ đã giữ ghế cho cậu đấy... - Tiểu Thu thì thầm vào tai cô: - Chỉ có điều e là không nhìn thấy rồi.

Vân Vy ngậy người:

- Tại sao?

- Boss vốn hào hứng muốn họp webcam, kết quả là bên ấy không đồng ý. Bên công ty A có quy định rất nghiêm ngặt, đó là trong trường hợp không được sự cho phép của cấp trên thì không được khởi động màn hình hội nghị. Máy cái công ty kiểu này thật là lắm quy định. Boss đã nói hết nước hết cái, đáng tiếc... Ban này là Giang Nhan nói chuyện đấy, cậu có nghe thấy không?

Vân Vy gật đầu, cô đã nghe thấy giọng nói của Giang Nhan lúc còn ở bên ngoài, thế nên cô mới không tự chủ được mình mà chạy vào đây.

- Giờ đến lượt người khác nói rồi...

Vân Vy cười lấp liếm:

- Tớ thích thì vào nghe chơi thôi mà... - Trong cuộc họp khô khan, Vân Vy vô thức nhìn lên màn hình, cổ họng hơi ngứa ngứa, cô vội vàng bịt chặt miệng lại, khe khẽ hắt xì hơi một cái. Cảm cúm đến chiều càng nặng

hơn, lại cộng thêm lúc buổi trưa đã ăn đồ nướng nên cổ họng càng đau rát. Vân Vy vội vàng lấy ra một cái khăn giấy lau nước mũi, đáng nhẽ ra cô không nên vào đây mới phải! Đã cảm cúm rồi còn đến đây làm gì cho mất mặt. Mũi Vân Vy đã đỏ chót vì bị cô dụi nhiều, mắt cũng cay xè.

- Vân Vy, ở bên đó vẫn có thể nhìn thấy bên mình đấy!

Với bộ dạng thảm hại của cô bây giờ, tốt nhất đừng để bị nhìn thấy thì hơn.

- Chỉ có điều chúng ta ngồi trong góc như thế này, chắc là người ta khó mà để ý thấy! - Tiểu Thu nói thêm.

Đúng vậy, chẳng qua chỉ là một góc nhỏ chẳng nổi bật, rất khó nhìn thấy. Trong lòng Vân Vy bỗng dậy lên một cảm giác rất khó chịu, có đôi chút thất vọng. Nếu như không phải vì những quy định thép của công ty A thì biết đâu bọn họ đã có thể gián tiếp gặp mặt...

Vốn dĩ là một cuộc họp rất quan trọng, thế mà cô chẳng để vào đầu lấy một chữ. Những người ngồi xung quanh đều ghi ghi chép chép, trong khi cô thì ngồi thẫn thờ như một người bị lấy hết đi sức lực.

Anh mới đi có mấy ngày mà bộ dạng của cô đã thảm hại như vậy rồi. Trong lòng cô như có một nút thắt mà không sao mở ra được. Có lẽ cô nên yêu cầu anh đưa ra một đáp án, chỉ cần anh nói ra là cô sẽ tin, mà đã tin anh rồi thì cả đời này cô sẽ không bao giờ nghi ngờ anh nữa.

Chỉ cần anh nói rằng anh là Giang Nhan, cô sẽ tin anh.

Vân Vy nhìn chăm chăm vào màn hình, mỉm cười, cũng có thể là do vô thức, hoặc cũng có thể là nụ cười từ trong tim. Cô đã không còn biết mặt cô lúc này có biểu cảm gì nữa.

Thế nhưng, sau khi cười ngẩn ngơ như vậy, cô bỗng mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của Giang Nhan, đôi mắt anh sâu lắng khó mà nhìn thấy đáy, ánh mắt tĩnh lặng không một gợn sóng, đôi hàng mi như đang khẽ rung rinh.

Giang Nhan à?

- Vân Vy ơi... – Tiểu Thu giật giật áo Vân Vy: - Tín hiệu ở bên Giang Nhan đã được kết nối rồi!

Tín hiệu đã được kết nối. Không phải là cô hoa mắt! Cô dụi dụi mắt mình rồi lại mở ra, đúng là Giang Nhan thật rồi! Nhưng mà công ty A không cho phép... ngay cả Boss cũng phải bó tay mà.

- Nhưng mà bên công ty A đồng ý rồi, làm như vậy thì cuộc họp càng thuận lợi hơn! - Boss bắt đầu chào hỏi xã giao.

Đối phương đáp lời qua loa vài câu rồi gọi tên Giang Nhan, mãi mà không thấy có tiếng anh trả lời. Bên đó lại gọi hai lần nữa, Giang Nhan lúc này mới định thần lại, cười nhạt:

- Xin lỗi, hôm nay chỉ có thể nói đến đây thôi, có tiến triển gì tôi sẽ liên hệ với các vị sau!

- Vậy ban này tôi đang hỏi đến...

- Thật ngại quá, công ty tôi có quy định, như thế này đã là vượt qua quy định về nội dung cuộc họp rồi!

Vậy...

- Trong quá trình hợp tác có vấn đề gì có thể trực tiếp gọi cho tôi!

Boss đang định hỏi thêm điều gì nữa nhưng tín hiệu đã bị ngắt.

Boss vẫn đang phát biểu, Vân Vy liền lên ra ngoài hành lang, nhận điện thoại của Giang Nhan.

- Giang Nhan à?

- Em bị ốm phải không?

- Cũng không nghiêm trọng lắm... - Vân Vy cố giấu mặc dù giọng nói của cô cứ nghèn nghệt.

- Mũi đỏ lên rồi!

Ngay cả điều này anh ấy cũng chú ý đến. Nghe anh nói vậy, chẳng hiểu sao nước mắt lại lăn chã rơi.

- Em tự đi bệnh viện hay để anh bảo Khang Kiệt đến khám cho em nhé!

- Đừng... - Vân Vy vội vàng gạt đi: - Em tự đi khám rồi mua thuốc uống là được mà!

Vân Vy chẳng ngờ Khang Kiệt lại đến thật.

Phòng khám của Khang Kiệt lúc nào cũng đầy ắp người xếp hàng chờ đợi, lịch hẹn trước đã kín đặc đến tận cuối tháng. Cô nghĩ chắc với tình trạng như thế này thì Khang Kiệt làm gì có thời gian rảnh rỗi. Khang Kiệt ngồi trong phòng khách, nhìn bộ dạng có vẻ rất vội vã, chẳng còn chút thanh thoi, ung dung như bình thường. Tay anh xách một cái túi, cúi đầu trầm ngâm nghĩ ngợi, vừa nhìn thấy Vân Vy liền cười như mếu:

- Đây là lần đầu tiên tôi quan tâm tới phụ nữ đấy! Có phải cô nên cảm ơn tôi thật tử tế không?

Một “đống” thuốc, Vân Vy nhìn ái ngại nói:

- Thật là ngại quá, đã làm phiền anh rồi... thực ra tôi đã tự đến bệnh viện khám rồi mà!

- Đi rồi á? Đi lúc nào thế?

- Chiều nay.

- Không phải chứ? Vào lúc này mà cô có thể mua số vào khám được à? Mấy ngày gần đây, bệnh nhân đông bất thường, số khám bệnh chỉ bán đến trưa là đã hết rồi!

Nói chính xác hơn là mới sáng ra đã hết số rồi. Đây là kết luận của cô sau khi đến bệnh viện và hỏi thăm mấy bệnh nhân ở đó. Nếu như cô muốn đi khám bệnh, buộc phải đến đây xếp hàng từ năm giờ sáng.

- Không có số, nhưng tôi thấy mấy người có triệu chứng bệnh giống mình liền hỏi họ uống thuốc gì rồi đến hiệu thuốc mua y hết về uống... - Cô thật thà đấy.

- Giang Nhan quả nhiên không nhìn nhầm cô! - Khang Kiện đẩy túi thuốc tới trước mặt Vân Vy: - Cậu ấy biết ngay là cô sẽ làm như vậy mà!

- Giang Nhan á?

- Đúng thế không đi được con đường chính quy thế nào cũng làm trò khôn lỏi!

Vân Vy cúi đầu, quả nhiên Giang Nhan đã nhìn thấu tim gan cô. Trong lòng cô nghĩ gì, dường như anh đều biết hết. Cô chẳng thể lừa nổi anh điều gì.

- Tôi vốn dĩ không muốn đến... - Khang Kiện đột nhiên nói:

- Thực ra tôi chỉ cần gọi điện hỏi xem cô bệnh tình ra sao rồi kê cho cô ít thuốc là xong... - Khang Kiện vừa nói vừa lấy ra một tờ khai, chìa ra

trước mặt cô hỏi: - Tôi chỉ muốn đến hỏi cho rõ ràng, cô làm vậy là có ý gì?

Đây là tờ khai hẹn lịch ở bệnh viện mà tối qua cô mới điền xong.

Hôm qua cô đã đến bệnh viện nơi Khang Kiện làm việc, cô y tá ở quầy đón bệnh nhân đã nói với cô lịch khám bệnh của bác sĩ Khang Kiện đã kín đặc đến tận cuối tháng, gần đây trừ khi có quan hệ cực kì đặc biệt, nếu không thì khó mà mua được số vào khám bệnh. Cô đã nói đi nói lại rằng mình là trường hợp đặc biệt vô cùng gấp gáp, bảo cô y tá ấy xem có thể chiếu cố cho cô một chút được không, thế là cô ấy mới đưa cho cô tờ khai này nói với cô là nếu có số sẽ gọi điện thoại cho cô ngay.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà tờ khai này đã đến tay Khang Kiện rồi.

- Anh là bác sĩ tâm lí tốt nhất trong thành phố này, cho nên... - Vân Vy cười: - Tôi đến tìm anh thì có gì mà ngạc nhiên?

Khang Kiện nhìn cô, giọng nói bỗng trở nên nghiêm túc:

- Cô cần tôi giúp sao không gọi điện thoại cho tôi luôn, lại còn tìm đến phòng khám của tôi bày trò này, nếu để cho Giang Nhan biết, cậu ta còn tưởng tôi...

Vân Vy cúi đầu nhìn những ngón tay của mình, mỉm cười đáp:

- Nếu như tôi không muốn để anh ấy biết thì sao?

- Cái gì?

Cô ngẩng đầu nhìn anh:

- Thường thường tìm anh là bởi vì anh là bạn của chúng tôi, nhưng tôi chỉ muốn anh là bác sĩ của tôi thôi!

Khang Kiện không nói gì thêm, hồi lâu sau mới gượng cười:

- Thế thì có gì khác?

- Là bạn bè thì có nhiều điều không thể nói, cho dù đây có là sự thực, có thể anh sẽ tìm cách giấu giếm. Nhưng nếu là bác sĩ, anh chỉ có thể chuyên tâm chữa bệnh cho bệnh nhân mà thôi!

Khang Kiện trầm ngâm hồi lâu:

- Theo tôi thấy, nếu như mọi chuyện đều tốt đẹp thì đâu cần phải tìm kiếm cái gọi là đáp án chính xác?

Vân Vy nhìn cái bàn trong góc, cô chưa bao giờ để ý đến nó đó là một cái bàn tam giác, các góc rất rõ ràng. Từng cái góc nhọn ấy chẳng khác gì những mũi dao cứa vào tim cô, cắm rễ ở trong đó, khiến cho cô đau đớn và nhức nhối. Cô không thờ ơ với nó bằng cách tự lừa gạt chính bản thân mình.

- Bác sĩ Khang, anh không thể bỏ đi giữa chừng khi mà bệnh của bệnh nhân anh vẫn chưa được chữa khỏi!

Khang Kiện chậm rãi hỏi:

- Lẽ nào cô chưa từng nghĩ, kết quả có thể khiến cho cô không thể nào tiếp nhận được, cả cô và Giang Nhan sẽ mãi mãi bị tổn thương? Giang Nhan đối xử với cô tốt như vậy, chẳng nhẽ cô lại nhẫn tâm như vậy? Rõ ràng biết cậu ấy có bệnh mà cô còn tàn nhẫn như vậy sao?

Ánh mắt Khang Kiện nhìn cô cứ ám ảnh trong đầu Vân Vy mãi. Không biết tại sao càng nghĩ miệng cô càng đắng chát. Mãi hồi lâu sau cô mới phát hiện ra rằng thuốc cảm cúm mà cô uống vẫn đang ngậm trong miệng.

Cuối cùng, tờ khai ấy vẫn được Khang Kiện mang đi.

- Nếu như cô kiên quyết làm vậy, tôi sẽ sắp xếp thời gian.

Thực ra bản thân cô cũng rất sợ, không biết kết cục sẽ ra sao. Phần nào bộ đã bị mất đi ý thức của cô... không biết một khi hồi phục lại sẽ mang đến cho cô một đáp án như thế nào?

Có lẽ cô không nên quá bi quan như vậy, nói không chừng cái đáp án ấy lại có thể khiến cho tất cả mọi người đều hài lòng.

- Vân Vy này, cô có cảm thấy gần đây công việc của mình có quá nhiều không?

- Không ạ! - Cũng may là có đồng công việc ngập đầu này đã khiến cho cô chẳng còn thời gian mà nghĩ ngợi linh tinh nữa.

- Thế thì tốt! - Boss mỉm cười: - Tôi đang có một khách hàng mới tôi muốn cô sang bên đó! - Boss đưa cho Vân Vy một xấp tài liệu: - Cô mang về tham khảo nhé!

Đáng ra cô không nên tỏ vẻ nhẹ nhàng như vậy, tự nhiên lại phải ôm thêm việc.

Lần này thì không biết còn phải làm việc đến lúc nào đây!

Vân Vy ngồi trong phòng làm việc, lấy xấp tài liệu ra, lật từng trang xem qua... Cô gặp vận may từ bao giờ thế này, một việc tốt thế này cũng đến lượt cô sao?

Vừa mới viết được một nửa bản kế hoạch cho vị khách hàng tiềm năng này thì Boss gọi điện đến:

- Vân Vy, tối nay phải ăn cơm với khách hàng, cô cũng đi nhé!

- Nhưng mà tôi đang bị cúm!

- Không sao đâu, chắc là sẽ giải tán sớm ấy mà. Đến lúc ấy cô về nhà nghỉ ngơi, ngày mai đi làm muộn một chút cũng được!

Theo như cô được biết thì mùa đông năm ngoái vào thời gian này đang có dịch cúm H1N1 hoành hành. Nếu như bọn họ đã không sợ bị lây bệnh thì cô cũng đâu có gì phải ngần ngại:

- Vâng ạ!

Địa điểm là một câu lạc bộ dành cho các thương nhân. Thật không ngờ Boss lại có thể tỏ ra hào phóng đến thế. Chỉ có điều cho dù có ăn một bữa cơm ở nhà hàng đắt nhất trong thành phố này cũng đáng, bởi vì vụ làm ăn này có thể đem về cho công ty lợi nhuận bằng chi phí chi tiêu cả năm của công ty.

Vân Vy hắt xì hơi mấy cái liền. Cuối cùng thì cũng nhìn thấy vị khách hàng nọ. Trong những trường hợp thế này, những câu hỏi thăm, nói chuyện kiểu xã giao là không thể thiếu.

- Lúc trước ngài yêu cầu Vân Vy làm việc này, tôi còn tưởng hai người quen nhau!

- Tôi chỉ nghe một người bạn giới thiệu thôi!

- Ờ, hóa ra là vậy!

- Vân Vy, còn không mau mời rượu!

Dưới sự thúc giục của sếp, Vân Vy vội vàng nâng ly rượu lên, lần lượt mời rượu từng người. Cô dùng cái ly nhỏ nhất, trong khi đó, anh lại dùng cái ly lớn nhất, rất phù hợp với tính cách phóng khoáng của anh. Cô mời ly nào anh uống hết ly đó, uống cạn không còn một giọt, thế mà không thấy

anh có vẻ say. Cuối cùng Boss uống tới mức say mèm, buổi tiệc rượu cuối cùng cũng chấm dứt.

Mọi người về cơ bản đều đã ra về, Vân Vy ngoảnh đầu lại, vị khách hàng đáng kính kia quả nhiên vẫn chưa đi, anh ta vẫn đang đứng dựa lưng vào cửa xe, bật lửa châm một điếu thuốc lên. Khói thuốc mịt mờ tản ra xung quanh. Anh ta như đang nhìn cô qua một màn sương mờ, đôi mắt nheo nheo lại, chăm chú dò xét biểu cảm của cô. Hồi lâu sau anh ta mới lên tiếng:

- Anh vốn nghĩ rằng em không thích hợp làm việc ở bên ngoài. – Lần đầu tiên gặp cô, anh cảm thấy cô là một cô gái dịu dàng, hướng nội, là mẫu người cần được người khác che chở, nhưng chỉ mấy năm không gặp, cô đã trở thành một người vững vàng như vậy.

Bất chấp sự giày vò của cơn cảm cúm, uống cạn từng ly rượu, những gì có liên quan đến công việc đều nói năng rất rành rọt có đầu có cuối, nghiêm túc và hết sức nhiệt tình. Đây là lần thứ hai anh có cái nhìn mới về con người của cô.

Vân Vy mỉm cười nhìn Tô Tần.

Công ty của cô không có địa vị khó có thể thay thế như công ty A, thế mà anh ta lại chịu giao việc quan trọng như thế này của bệnh viện mới của anh chắc chắn là vì muốn giúp cô mà thôi.

- Tô Tần, cảm ơn anh!

Cô vẫn giống hệt như trước đây, mỗi khi ngồi trên xe anh thường rất ít nói, phần lớn thời gian là nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió to tới mức cô không mở to mắt ra được. Cô chậm rãi dựa lưng vào ghế trông như sắp ngủ đến nơi rồi. Dường như cô là người duy nhất không hề cảm thấy e sợ trước kỹ thuật lái xe của anh. Trước đây là vậy, giờ cũng vẫn vậy.

Xe anh lao như bay trên đường, cô cũng chẳng buồn ngăn anh. Mãi đến khi xuống xe rồi cô mới chậm rãi nhắc nhở anh:

- Lần sau lái xe chậm một chút, trong thành phố bây giờ nhiều cảnh sát giao thông lắm, tốt nhất là bắt xe về nhà! - Nói rồi cô đi thẳng một mạch, chẳng buồn ngoảnh đầu lại.

Tô Tần cảm thấy Vân Vy không được thân thiện cho lắm, ngay cả những lời khuyên đối với anh cũng giống như là xã giao. So với những cô gái theo đuổi anh thì còn kém xa.

Anh châm một điếu thuốc, đứng hút dưới lầu nhà cô. Thuốc tắt, anh nhắc máy gọi cho một cô trong số đám “fan cuồng” của mình. Vừa nhận được điện thoại của anh, cô ta đã lo lắng hỏi:

- Tô Tần à, anh đang ở đâu thế? Lại uống rượu hả? Đừng có lái xe đây, để em đi đón anh.

Những lời này mới là những lời nói với Tô Tần. Thế nhưng chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy chán ngấy. Những lời nói ấy đều không xuất phát từ con tim. Lúc anh còn hôn mê, điện thoại vẫn mở, vậy mà chẳng có lấy một cuộc điện thoại hỏi han. Lúc anh tỉnh lại, đặc biệt là sau khi tạp chí đăng bài viết phỏng vấn anh xong, những kẻ đó lập tức bầu đến như ong.

Đầu dây bên kia vẫn đang lạnh lót không ngừng nghỉ. Anh ngắt điện thoại rồi mở cửa vào trong xe. Ngồi lặng đi một hồi lâu mà Tô Tần vẫn chưa vặn chìa khóa khởi động xe, ngược lại anh còn rút chìa khóa ra, mở ngăn kéo lấy ra một thứ rồi khóa xe lại, đi lên trên lầu.

Sau khi mẹ Vân Vy ra viện, bố mẹ cô đã về nhà của ông bà ở rồi, trong căn phòng nhỏ chỉ còn lại một mình Vân Vy. Căn nhà sạch như li như lau. Mặc dù cô bỏ ra rất nhiều thời gian để dọn dẹp nhưng có làm thế nào vẫn thấy nó quá lạnh lẽo.

Vân Vy vừa đặt cái túi xuống định vào trong phòng thay quần áo ngủ thì đột nhiên chuông cửa reo lên không ngừng. Cô vội vàng chạy ra, đứng ở bên trong hỏi vọng ra:

- Ai thế? - Sau đó ghé mắt vào lỗ mắt thần trên cửa nhìn ra ngoài.

Tô Tần.

Sao anh ta lại lên đây nhỉ?

Cô mở cửa ra, vẫn không nói gì, Tô Tần móc trong túi ra một tấm vé, huơ huơ trước mặt cô. Là một tấm vé đi xem thi đấu bóng rổ ở một câu lạc bộ nào đó. Tay cô vừa buông thông, cánh cửa mở rộng ra, Tô Tần nhân cơ hội này liền đi thẳng vào trong nhà.

Thực ra niềm đam mê của cô với bóng rổ chỉ là giả tạo. Trước khi quen biết Giang Nhan, cô hoàn toàn không quan tâm đến bất kì một môn thể thao nào. Về sau, bởi vì Giang Nhan chơi bóng rổ nên cô mới đi xem. Ở bên anh lâu ngày, cô bị buộc phải chấp nhận nó. Một fan giả như cô, chẳng biết được mấy câu lạc bộ bóng rổ ở trong nước, thế nhưng hai câu lạc bộ này thì cô rất quen, bởi vì Giang Nhan thường xuyên nhắc đến.

Ghế ngồi ghi trên vé là hàng ghế đầu. Giang Nhan từng nói, anh thích nhất là xem hai câu lạc bộ này thi đấu, nếu như có cơ hội, nhất định anh sẽ mua cho bằng được vé ở hàng ghế đầu, đến tận mắt thưởng thức không khí thi đấu giữa hai đội.

Chỉ có điều hai người thường không có thời gian.

Về sau, sau khi Giang Nhan xảy ra chuyện, cô cũng muốn đi xem sao, nhưng không bao giờ mua được vé hàng đầu. Hóa ra những vé như thế này phần lớn đều bị các fan bóng rổ tranh cướp để mua cho bằng được.

Tô Tần đưa vé cho cô.

Hóa ra... sở thích của Giang Nhan... không chỉ có một mình cô còn nhớ.

Tô Tần đi thẳng một mạch vào trong nhà của Vân Vy, thản nhiên ngồi xuống ghế sofa, cầm cái gối dựa cô mới mua kê ra sau lưng, gác chân lên bàn uống nước. Trông bộ dạng tự nhiên đến đáng ghét. Vân Vy còn đang nghi ngờ không biết có phải anh ta đã uống say nên vào nhầm nhà không nữa.

- Tấm vé này là cho em à?

Tô Tần nhún vai:

- Em có thích xem bóng rổ không? Thích thì cứ lấy!

- Cám ơn! - Cô cầm lấy tấm vé.

Tô Tần ngồi trên ghế, lặng lẽ ngắm nhìn cô. Lòng mày cô khẽ nhướn lên, biểu cảm có vẻ gượng gạo, nụ cười hình như cũng có vẻ đăng chất. Nếu như cô chẳng nhớ gì đến chuyện trước đây thì sao có thể có những phản ứng như vậy trước tấm vé này?

Có thể cô đã nhận thức được rằng toàn bộ sự việc không như cô tưởng tượng. Nếu không cô đã sớm quay trở lại bên Giang Nhan rồi, đâu cần phải mãi chìm đắm trong quá khứ như vậy.

Nhìn thấy Tô Tần nhắm mắt nghỉ ngơi, chẳng hề có ý định ra về, Vân Vy có phần hoang mang:

- Sao anh không về đi? Không lái xe được nữa à?

- Kì lạ... - Anh nói thẳng: - Chẳng phải ban nãy em mới đề nghị anh đừng lái xe đấy à?

Đúng là cô đề nghị như vậy, nhưng cô đâu có nghĩ rằng anh ta sẽ nghe lời. Chẳng phải từ trước đến giờ anh ta luôn coi lời người khác nói như gió thoảng qua tai sao? Mà hơn nữa bảo anh ta không lái xe không có nghĩa là đồng ý cho anh ta ngủ lại đây.

- Hay không em ra ngoài bắt cho anh một cái xe nhé!

- Anh không quen ngồi taxi!

- Thế thì anh cũng không thể ở lại nhà em được, em biết phía trước có một khách sạn đấy!

- Anh có yêu cầu ngủ trên giường của em đâu?

Vân Vy ngây người, sao có thể có người mặt dày đến thế cơ chứ:

- Này, Tô Tần...

Dường như Tô Tần có vẻ rất vui khi nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Vân Vy, thậm chí còn gác chân lên nhau có vẻ rất thích thú. Chỉ có điều sau khi thực hiện xong động tác này, sắc mặt của anh ta thay đổi hẳn.

- Sao thế? - Vân Vy hỏi dò.

Tô Tần chậm chậm nằm thẳng xuống, tay kéo một cái gối dựa lưng kê lên đầu:

- Yên tâm đi, không nôn ra ghế của em đâu mà sợ!

- À, em không có ý đó!

Ban này lúc anh ta gác hai chân lên nhau, vẻ mặt trông rất kì lạ, cho dù đã nằm ra ghế sofa rồi mà hai chân anh ta vẫn không dám động đậy.

- Chân của anh bị làm sao thế?

Tô Tần mở to mắt, thấy cô cứ dán mắt nhìn mình. Anh thầm nghĩ, nếu không nói có khi cô ấy lại chạy đến ấn thử vào chân mình cũng nên:

- Không sao, chỉ là chút vết thương cũ thôi!

Nỗi đau mà vụ tai nạn đã để lại có làm thế nào cũng không thể gột sạch. Đây chẳng qua chỉ là một vết thương nho nhỏ, làm sao có thể sánh được với vết thương trong tim anh.

- Anh có thể bảo đảm ngày mai có thể đi ra từ đây chứ?

- Chuyện này thì em không phải lo, tối nay cứ cho anh mượn cái ghế sofa của em là được rồi! - Anh cố ý kéo dài giọng tỏ vẻ lười nhác. Vân Vy biết là cô chẳng thể làm gì được anh.

Quả nhiên Vân Vy liền bỏ đi, nhưng chẳng bao lâu lại quay trở lại, đưa một lọ thuốc xịt:

- Xịt thử cái này xem sao?

Cô cứ tưởng lọ thuốc cô đưa là tiên dược hay sao ấy, vừa thấy Tô Tần xịt một cái đã hỏi:

- Có đỡ hơn chút nào không?

Chỉ có điều cũng có chút tác dụng thật, ít nhất cũng có thể khiến cho nỗi đau lắng bớt xuống, không còn quá dữ dội. Anh ném lọ thuốc trả cô:

- Chẳng ra làm sao cả, có phải em tham đồ rẻ nên mua phải thuốc giả rồi không?

Nhìn thấy đôi lông mày của Tô Tần đã dần ra, cô biết rằng thuốc này có tác dụng, ít nhất thì nó đã làm anh giảm đau được đôi chút. Cô cầm lọ thuốc đi vào phòng, không buồn đôi co với anh ta nữa. Thực ra cô không nên cho anh ta ở lại đây. Nhưng mà không hiểu tại sao sau khi phần nào

biết được sự thật, cô lại thấy có chút áy náy với Tô Tần. Anh ta đã hôn mê mất mấy năm nay, vậy mà cô chẳng đến thăm anh lấy một lần.

Anh là bạn của cô, là bạn tốt nhất của Giang Nhan. Chuông điện thoại vang lên, Tô Tần đưa tay cầm điện thoại ở trên bàn theo phản xạ.

Nhấc điện thoại lên, nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia. Giọng nói này đã lâu lắm rồi anh không nghe thấy, là Giang Nhan... anh đang định mở miệng nói gì thì Vân Vy đã hối hả từ trong chạy ra. Lúc này cơn buồn ngủ đã tiêu tan hết, anh mới nhận thức ra là giọng nói ấy không phải là của Giang Nhan, mà là Giang Nguyên.

- A lô... - Vân Vy chộp lấy cái điện thoại trong tay của Tô Tần, giọng nói có chút hoang mang.

Cũng may là Giang Nhan không hỏi cô vì sao ban nãy không chịu nói năng gì. Cô định nói cho anh biết hôm nay cô đã cho một người bạn bị phát bệnh cũ ở lại nhà, thế nhưng câu nói vừa ra đến miệng đã bị nghẹn lại. Cô không biết phải giới thiệu Tô Tần với anh như thế nào.

Tô Tần, bạn của Giang Nhan.

- Vân Vy, anh có một thứ này muốn em giúp anh đi lấy. Nếu như em cảm thấy nó tốt thì kí nhận, còn nếu thấy không tốt thì đừng nhận mà cứ trả lại người ta nhé!

- Thứ gì hả anh?

- Em đi sẽ biết!

...

- Anh nói cho em biết địa chỉ, em mau ghi lại đi!

Nếu như không phải vì biết rõ cô là người mù phương hướng thì Giang Nhan đã không phải dùng đến tay phải và tay trái của cô để làm chỉ đường. Ở gần nơi đó cô đã từng đi qua, chỉ có điều không thể nào nhớ ra nổi Giang Nhan muốn cô đến nơi nào, rốt cuộc đến đó để làm gì?

Còn chưa kịp cúp điện thoại thì có tiếng mở cửa. Cô đưa mắt nhìn về nơi có tiếng động phát ra, lúc này mới phát hiện ra là Tô Tần đã mở cửa và đi rồi.

Cái người này thật là, đi rồi mà không nói lấy một tiếng.

Giang Nhan cắt điện thoại và đi vào văn phòng. Anh chàng người nước ngoài ở trong phòng làm việc rất thích đùa, vừa nhìn thấy Giang Nhan bước vào đã nháy mắt, nói tiếng Trung bằng giọng điệu ngọng nghịu:

- Có phải bạn gái không yên tâm không? Một người đàn ông như Giang Nhan đây, bị bạn gái theo dõi chặt là chuyện bình thường! Chắc là sợ anh bị cô khác cướp mất đấy mà!

Mọi người đều bật cười trước giọng điệu ngọng nghịu của anh ta.

- Còn nhớ lúc tôi đến Trung Quốc công tác, bạn gái của tôi một ngày ít nhất gọi cho tôi một lần. Giang Nhan, một ngày anh nhận được ít nhất bao nhiêu cuộc điện thoại của cô ấy?

Đáp án là: Chẳng có cuộc nào cả!

Nhưng Giang Nhan chỉ mỉm cười không nói.

Anh chàng người nước ngoài nheo mắt hỏi:

- Oa, Giang Nhan “cất” rồi, không cho chúng ta biết!

Mấy người đồng nghiệp của Giang Nhan ngồi bên cạnh thấy vậy liền lên tiếng sửa:

- Đó không gọi là cất.

- Thế gọi là gì?

- Gọi là giấu.

- Tại sao lại phải giấu? - Anh chàng tây nhún vai: - Nếu như là tôi thì tôi sẽ cảm thấy rất tự hào!

Mọi người cười ồ lên:

- Giang Nhan của chúng tôi không phóng khoáng như anh đâu!

Mấy người đàn ông nói chuyện phiếm thư giãn một lúc lại bắt tay vào việc.

Giang Nhan ngồi xuống ghế vừa mở tập tài liệu tiếng Anh trên tay ra thì lại có tiếng gõ cửa. Cái anh chàng tây ban nầy nói chuyện với anh lại quay lại. Giang Nhan tưởng rằng anh ta có việc gì, nào ngờ anh ta nhướn cao lông mày, hỏi Giang Nhan:

- Surprise... Giang Nhan, cô bạn gái nhiệt tình của anh đến thăm anh này!

Khang Di đang ngồi ở khu chờ trước sảnh thấy anh đến liền mỉm cười:

- Giang Nguyên, là em đây!

Cô cố ý gọi đúng tên anh, Giang Nguyên chứ không phải là Giang Nhan.

Khang Di mặt mày mệt mỏi, cánh tay xách hành lí đau nhức. Cô từ ngàn dặm xa xôi đến tận đây thăm anh. Khang Di thầm nghĩ chắc anh sẽ không đối xử với mình quá tệ, ít nhất sẽ giúp cô sắp xếp nơi ăn ở.

Cô từ nhỏ đã quen biết với Giang Nguyên. Chỉ cần nghe nói Giang Nguyên về nhà là cô chắc chắn sẽ cãi lời bố mẹ, đòi đi thăm anh. Bao nhiêu năm nay cô đều nghĩ có lẽ Giang Nguyên không đến nỗi chẳng dành cho cô chút tình cảm nào, nếu không anh đã chẳng dạy kèm cô học, lúc cô thi đại học còn giúp cô điền vào tờ khai nguyện vọng... Mặc dù rất nhiều khi là do mẹ Giang Nguyên ép anh phải làm thế nhưng trong lòng Giang Nguyên, ít nhất cô cũng không phải là một người lạ.

- Giang Nguyên ơi, quanh đây có cái gì ăn được không? Em đói đến hoa cả mắt rồi, đến giờ vẫn chưa được ăn cơm. Lần đầu tiên em đến đây, chẳng rõ đường sá.

Cô rất thích sự diễm đạm và kiêu hãnh toát lên từ con người Giang Nguyên. So với một Giang Nhan rạng rỡ như ánh mặt trời thì Giang Nguyên kiêu hãnh và độc lập hơn nhiều. Nếu như chẳng phải vì cô quá yêu anh thì cô đã chẳng năm lần bảy lượt theo đuổi anh.

Vân Vy đã có Tô Tần lo, mà Giang Nguyên lại đang đi công tác nước ngoài. Cô phải tranh thủ cơ hội trời cho này, quyết phải làm cho bằng được...

- Giang Nguyên, anh bận cũng không sao, em sẽ ngồi ở đây chờ cho tới khi anh tan ca.

Cô nghĩ rằng làm như vậy anh sẽ không đành lòng từ chối thế nhưng Giang Nguyên lại một mực từ chối, từ chối thẳng thừng chẳng chút do dự.

Nhìn thấy Giang Nguyên đang định bỏ đi, cô nói:

- Giang Nguyên, em biết anh qua bên này để làm gì... - Cô lấy từ trong ví ra một tờ giấy kiểm tra của bệnh viện: - Anh sang bên này để kiểm tra có phải không? Nếu như anh không muốn em nói cho mẹ anh biết thì anh đừng đuổi em đi!

Đôi mắt của Giang Nguyên nheo lại.

Vân Vy cảm thấy nơi này rất quen thuộc. Cô đã từng đi qua đây một lần, đã nhìn thấy căn nhà kì lạ có hình cái chuông bằng thủy tinh này. Lúc đó cô cảm thấy rất kì lạ, không biết cái nhà này được xây để làm gì. Giờ mới biết hóa ra là...

- Chị là chị Vân phải không ạ?

- Vâng!

- Làm phiền chị cho em xem giấy chứng minh nhân dân!

Vân Vy đưa chứng minh của mình ra, cô nhân viên đối chiếu rồi trả lại cho Vân Vy:

- Đúng rồi, cảm ơn chị!

Chẳng mấy chốc, cô ta đã mang ra một túi tài liệu và một cốc trà nóng nghi ngút khói.

Vân Vy ngồi xuống, chậm rãi rút tập tài liệu ra. Bên là một bản hợp đồng mua nhà rất dày, trên đó có ghi rõ địa điểm và quy cách của căn nhà. Quả nhiên là một căn nhà tuyệt vời cách trung tâm thành phố không xa lắm.

Tại sao cô không nghĩ ra là Giang Nhan nhờ cô đi lấy cái này nhỉ?

Cô nhân viên dường như đã sớm đoán được phản ứng của cô nên liền bắt đầu chỉ dẫn. Chẳng đợi cô kịp phản ứng gì, cô ta đã đưa ra kế hoạch sắp xếp dày đặc.

Việc quan trọng nhất là dẫn cô đi xem nhà.

Công ty bất động sản đã cho xe đến đưa cô đi xem nhà, sau đó giới thiệu tỉ mỉ về cấu tạo căn nhà cho cô. Ba người cùng đi với cô đều rất nhiệt tình, một người nói còn hai người giải thích. Sau khi đã giới thiệu về đại thể của căn nhà, cô nhân viên cười ngọt ngào hỏi cô:

- Cô có hài lòng về bố cục của căn nhà không?

Cô vốn không phải là người kén chọn, mà hơn nữa cô lại thực sự thích căn nhà này.

Ánh sáng mặt trời đầy đủ, có gian để tủ quần áo và phòng đọc sách riêng, nhà vệ sinh không nhỏ hẹp như những nơi khác, ngoài bồn rửa mặt rất đẹp và các thiết bị thủy tinh sang trọng còn được bố trí một cái bồn tắm rất cầu kì.

- Chồng của chị có quen với ông chủ của bọn em? Nhà bếp và nhà vệ sinh của căn nhà này là do nhà thiết kế giỏi nhất của bọn em thiết kế đấy, đồ trang trí và dụng cụ gia đình đều do công ty em tặng cho khách hàng! - Cô bán hàng kéo cánh cửa tủ phòng bếp ra, bên trong là trọn bộ đồ dùng trong nhà bếp.

Có bếp nướng chuyên dụng, bên trong còn có đầy đủ các loại vỉ nướng, xiên nướng. Ngay cả cái lót tay cũng được chuẩn bị đầy đủ. Bên cạnh chậu rửa có đặt một chậu hoa nhài. Những bông hoa nhài trắng muốt đua nhau hé nở, tỏa hương ngan ngát khắp gian nhà.

- Một số thứ là do chồng chị mua từ trước đây ạ!

Cô thật không thể tưởng tượng nổi, Giang Nhan lại biết mua những thứ lặt vặt này.

- Chị có thích những thiết kế này không ạ?

Nếu như cô chuẩn bị cùng người cô yêu thương đặt chân lên con đường hôn nhân thì có lẽ cô chẳng còn gì để mà kén chọn hay chê bai căn nhà này.

- Nếu như chị cảm thấy không có vấn đề gì thì hãy kí nhận lên tờ giấy nhận nhà của bọn em. Như vậy căn nhà này coi như chính thức thuộc về chị. Đây là do chồng chị đặc biệt yêu cầu, nếu như chị không thích, bọn em sẽ hoàn trả lại tiền.

Vân Vy cầm bút, nhìn tờ giấy trong tay.

- Không phải mỗi người đều phải xác nhận như thế chứ?

- Đương nhiên là không phải. - Cô nhân viên nợ nói: - Thực ra chủ hộ đã kí tên vào hợp đồng mua nhà của chúng tôi rồi, căn nhà này coi như đã bán cho anh ấy. Chỉ có điều anh nhà có yêu cầu thêm là phải có sự xác nhận của chị nữa.

- Hóa ra là vậy!

Trước đây cô và Giang Nhan thường xem những quảng cáo ở bến xe buýt, trong đó có giới thiệu về các khu chung cư mới được xây dựng.

Cô rất thích một căn nhà chung cư ấm áp, bên trong có rất nhiều thiết bị trang trí, bên cạnh còn có sân vận động và khu vui chơi cho trẻ em. Cô rất thích thiết kế của căn hộ này, nhưng Giang Nhan lại thích một căn hộ khác, ở cách đó khá xa, một khu biệt thự theo phong cách châu Âu tách biệt với xung quanh.

Cô lắc đầu nói:

- Chẳng có cái siêu thị nào cả, không tiện việc mua sắm!

- Có thể lái xe đi được mà!

- Chỉ mua có một mớ rau hay củ hành mà cũng phải lái xe đi à?

Anh cứng họng không nói được câu nào. Một lúc sau anh liền đưa ra ý kiến:

- Hay là thế này đi, chúng ta mua cả hai căn!

- Thế sau này bày trí ra sao? Ý kiến không đồng nhất thì làm thế nào?

Cô có vẻ bất mãn với câu trả lời này của anh.

Giang Nhan đáp:

- Thế này đi, em nói cho anh biết em muốn thế nào, chúng ta sẽ làm như vậy!

Cô phụng phịu đáp:

- Nói ra rồi thì còn gì thú vị nữa chứ?

Không biết tại sao cô lại rất thích tranh luận với anh. Anh cứ nói ra cái gì là bị cô cãi lại ngay, cứ như thế cô muốn mang chuyện này ra để kiểm tra xem rốt cuộc anh thích cô đến mức nào vậy.

Mấy ngày sau, cuối cùng Giang Nhan lại mang đến một đáp án chuẩn mực.

- Thế này đi, anh thiết kế, em kí tên, nếu em không thích chúng ta lại làm lại, cho đến khi em hài lòng mới thôi!

- Thật không?

- Anh thề đó là sự thật!

Nếu như không có vụ tai nạn ấy, cuộc đời của cô có lẽ có thể coi là hoàn hảo.

Cô và Giang Nhan sẽ mãi mãi ở bên nhau. Anh là người mà cô yêu nhất, là chỗ dựa của cô, hai người sẽ có một gia đình hạnh phúc. Cô sẽ bận rộn trong nhà bếp, anh đôi khi sẽ len lén chạy ra sau lưng cô, đợi cô ngoảnh đầu lại liền hù cô một cái.

Giờ tất cả đã quá xa xôi đối với cô, xa tới mức không thể nào với tới.

Không biết tại sao nhìn thấy tờ giấy này, mắt cô lại như mờ đi, nước mắt lã chã rơi xuống bản hợp đồng. Cô cảm thấy áy náy, vội vàng len lén lau nước mắt. Cũng may là mấy người kia không nhìn thấy vì còn đang mải nói chuyện.

Trước đây đối với cô, những điều này là không thể thành hiện thực. Thế nhưng bây giờ tất cả đã trở thành hiện thực rồi, chỉ có điều người ở bên cạnh cô bây giờ không phải là người trong quá khứ.

Giang Nhan là cả thế giới của cô. Cô biết mình không thể nào chấp nhận bất kì ai khác. Chỉ có điều cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày cô lại gặp được một người giống hệt anh.

Giang Nhan đã lừa cô, đã nói với cô sẽ ở bên cô mãi mãi, nhưng thật không ngờ... Đó không phải là điều cô trách cứ anh.

Điều khiến cô ân hận chính là, cô đã nói dối Giang Nhan một lần duy nhất trong cuộc đời, và cô phải tự gánh chịu hậu quả từ lời nói dối ấy. Cô nói dối anh rằng trên đời này có hoa Madarava nhưng thực ra không hề có. Trên đời này không có loài hoa ấy và cô cũng không biết được kiếp sau của anh ở nơi nào?

- Giang Nhan ơi, nếu như anh đã đầu thai vào kiếp khác, xin anh đừng chờ đợi em nữa!

Vân Vy còn chưa ra khỏi công ty bất động sản thì đã nhận được điện thoại của Tô Tần.

- Em đang ở đâu? Có muốn đi xem thi đấu bóng rổ không, anh đến đón em?

Vân Vy nhìn đồng hồ trên tay:

- Không cần đâu, lát nữa em sẽ tự đến! - Cũng may là có cô nhân viên của công ty bất động sản ở ngay bên cạnh, cô nhân tiện hỏi đường luôn: - Từ đây đi thế nào để ra bến xe điện ngầm em nhỉ?

Cô ta mỉm cười và nhiệt tình chỉ dẫn:

- Giờ chúng ta đang ở trên đường Vọng Hoa, chị cứ đi thẳng, nhìn thấy đèn xanh đèn đỏ thì rẽ trái, đi thêm khoảng 500 mét nữa là đến!

- Em đang ở trên đường Vọng Hoa à? Cụ thể ở chỗ nào? Anh tới ngay đây!

Vân Vy vội vàng nói:

- Không cần đâu, ở đây giao thông tiện lắm, hơn nữa em cũng không biết đây là đâu!

Cô vừa nói đến đây, cô nhân viên nhà đất dường như đã hiểu nhầm ý cô, vội vàng nhiệt tình mời:

- Cô có thể vào công ty chúng tôi ngồi chờ!

Ở quanh đó chỉ có duy nhất một khu nhà mới xây xong. Tô Tần nói:

- Em đứng đây đợi anh đi! - Nói rồi cụp máy luôn.

Chẳng mấy chốc Tô Tần đã lái xe tới. Vân Vy từ trong công ty bất động sản đi ra, ngồi vào trong xe của Tô Tần.

- Thích nhà ở khu này à?

- Ở... - Cô không biết phải nói thế nào.

Nhìn thấy cô ấp a ấp úng, dường như Tô Tần đã nhìn ra điều gì đó. Tô Tần đưa mắt nhìn khu nhà mới xây xong, nói:

- Rất đẹp mắt, nhà ở khu này cũng không tồi!

Vân Vy chỉ mỉm cười.

- Biết sớm thế này anh cũng mua một căn ở đây rồi!

- Hơ, anh cũng thích sống ở những căn nhà nhỏ như thế này sao? - Cô còn nhớ là con mắt của Tô Tần và Giang Nhan rất giống nhau, đều thích những khu biệt thự yên tĩnh và tách biệt.

Tô Tần ngậy người, trước đây anh cũng đã từng đưa Giang Nhan đi xem những căn nhà như thế này, kết cấu không tồi, Giang Nhan còn hào hứng nói:

- Vân Vy thích lắm, còn nói là giống một gia đình!

Đúng là rất giống một gia đình, chỉ có điều lúc ấy anh cảm thấy cho dù có tốt đến mấy thì anh cũng không có hứng thú để mua một căn như thế này, cũng chẳng có hứng thú xây dựng một gia đình ấm áp như Giang Nhan. Chỉ có điều bỗng nhiên hôm nay anh thấy thật kì lạ, trên đường đến đây anh có nhìn thấy rất nhiều áp phích quảng cáo treo đầy hai bên đường, trên đó có đăng hình ảnh về những căn hộ do một kiến trúc sư nước ngoài nổi tiếng thiết kế, lại được xây dựng ở một khu vực rất thích hợp - Những câu quảng cáo rất “sến” ấy không hiểu sao lại hiển hiện lên trong đầu anh từ khi anh nhận thấy Vân Vy bước ra từ tòa nhà ấy. Vào khoảnh khắc này đây, anh rất muốn, rất muốn mua một căn nhà như thế.

Hoặc cũng có thể đây chỉ là một ảo giác.

Tô Tần kéo kính cửa sổ xuống, châm một điếu thuốc rồi từ từ nhả khói, vẻ mặt thư thái nói:

- Địa điểm này tốt, không gian rộng rãi, bản thân không ở có thể đem tặng người khác.

Một công tử con nhà giàu như Tô Tần tặng người khác cả căn nhà cũng chẳng phải là chuyện gì mới mẻ. Quen biết với Tô Tần lâu như vậy rồi, Vân Vy có thể coi là cũng hiểu được phần nào bản chất của anh:

- Cũng không có gì kì lạ, giả sử có hôm nào anh nổi hứng mua cả một cái du thuyền tặng cho người khác em cũng tin là thật! - Chẳng ai có thể nghi ngờ tốc độ vung tiền của công tử Tô Tần. Hồng nhan tri kỉ của anh ta nhiều như vậy, có mua quà để tặng không thôi cũng chẳng đếm xuể.

Tô Tần ngoảnh mặt sang nhìn cô nhưn mày, đôi mắt sáng lấp lánh như những viên ngọc trai.

Xe của Tô Tần đi qua đoạn ngã rẽ rồi đột nhiên tăng tốc.

Vân Vy nhìn mái tóc bị gió thổi rối tung lên của Tô Tần, anh rất ít khi biến đổi tâm trạng đột ngột như thế này.

Một lát sau, Tô Tần lại nói:

- Anh có một người bạn cũng mua một căn hộ như thế này ở thành phố C, nội thất đều do một mình cậu ta bỏ thời gian cùng vài người trang trí! - Lúc ấy anh đi thăm Giang Nhan, thấy mặt mũi Giang Nhan lấm lem liền giật nảy mình.

Giang Nhan cười hi hi nói:

- Tự mình động tay làm vẫn là tốt nhất. Đến lúc đó dẫn Vân Vy đến, nhất định cô ấy sẽ rất thích!

Nào ai ngờ Giang Nhan chẳng đợi được đến ngày hôm ấy.

Tô Tần nói là thành phố C, đó là thành phố nơi cô sinh ra, cũng là thành phố nơi mà cô và Giang Nhan quen nhau và ở bên nhau.

Tại sao Tô Tần lại nói điều đó vào lúc này, hơn nữa lại dùng giọng điệu trầm lắng ấy? Trái tim Vân Vy chợt run lên, chắc chắn có điều gì đó ẩn chứa trong những câu nói của anh.

- Nếu một ngày nào đó em muốn qua đó xem xem, hãy bảo anh đưa chìa khóa cho. Trước khi cậu ấy đi, cậu ấy đã gửi chìa khóa cho anh, nói là phải mang đến sự bất ngờ cho một người!

Sau khi vụ tai nạn xảy ra, trước khi anh hôn mê, Giang Nhan đã nói với anh:

- Nếu như tớ không còn trên đời này nữa, cậu hãy giúp tớ tặng căn nhà ấy cho Vân Vy. Nhưng cậu đừng nói với cô ấy là của tớ mua, cô ấy sẽ đau lòng lắm.

Giang Nhan, đồ ngốc! Đến lúc này rồi mà vẫn còn một lòng một dạ nhớ đến Vân Vy.

Ai mà biết được anh “ngủ một giấc” đến mấy năm trời, khi tỉnh lại anh đã không còn có thể làm được chuyện này nữa rồi.

Căn nhà khó nhọc lựa chọn, vất vả bài trí... tất cả công sức giờ đã đổ sông đổ biển.

Vân Vy và Giang Nguyên đã ở bên nhau.

Lúc mở cánh cửa ra, anh nhìn thấy tất cả những gì mà Giang Nhan đã để lại phủ đầy bụi bặm, đặc biệt là những cây cảnh anh đặt trong phòng đều đã khô tàn hết cả.

Tất cả những thứ này đều khiến cho người ta phải đau lòng, ấy vậy mà anh lại nhìn thấy Vân Vy ở bên cạnh Giang Nguyên, nụ cười thật rạng rỡ. Lúc ấy trong lòng anh lần đầu tiên có một hi vọng mãnh liệt rằng, linh hồn người đã chết sẽ mất hết tri giác, có như vậy Giang Nhan mới không đau lòng.

Anh không muốn người bạn thân nhất của mình phải đau khổ.

Vân Vy trầm ngâm hồi lâu rồi ghen ngào nói:

- Người bạn ấy của anh... - Còn chưa nói hết câu thì đột nhiên cơ thể cô như mất kiểm soát, cô ngoảnh đầu lại nhìn, chưa kịp nhận thức đang có chuyện gì xảy ra, chỉ nghe bên tai có tiếng phanh gấp, sau đó một bóng đen lướt qua trong mắt cô, Tô Tần đột nhiên ôm chặt lấy cô. Cái xe tiếp tục lao về phía trước thêm một đoạn nữa, cuối cùng đâm mạnh vào rào chắn. Đầu cô đập vào người Tô Tần, đầu óc gần như trống rỗng mất vài giây.

Đợi đến khi chiếc xe dừng lại hẳn, Vân Vy mới ý thức được rằng có chuyện gì đang xảy ra.

- Tô Tần... - Trái tim cô như thắt lại, hoang mang kéo áo Tô Tần, liên tục lay lay người anh.

Cũng may, Tô Tần lập tức ngừng đầu lên, trên người không thấy có vết thương nào, chỉ có sắc mặt xám ngoét.

Không biết xe làm sao mà lại đâm vào dải phân cách giữa hai làn đường, phía trước đó không xa còn có hai xe bị đâm nghiêm trọng hơn.

Cảnh tượng này dường như đã chạm đến dây thần kinh nào đó trong đầu cô, những hồi ức quen thuộc và xa lạ ào về như thác đổ, tất cả hiện lên giống như một thước phim quay chậm.

“Trên con đường cao tốc từ thành phố A đến thành phố C vừa xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng. Một chiếc xe nhãn hiệu Buick đi ngược chiều đã liên tiếp đâm vào ba chiếc ô tô khác... Do các xe đều đi với tốc độ rất cao nên những chiếc xe bị đâm đã biến dạng nghiêm trọng... “, đó là tin tức cô nghe được trên đường khi Giang Nhan qua đời.

Cô hoảng loạn hỏi:

- Anh đang ở đâu? Em sẽ qua đó ngay!

Giang Nhan đã đồng ý, anh đã nói sẽ ở nguyên chỗ đó đợi cô.

Lúc ấy cô chẳng thể nào biết được anh đã bị kẹt cứng ở trong xe, không thể nào ra được.

Cô chỉ biết hỏi anh:

- Anh có bị thương không?

- Không, anh vẫn ổn!

- Có bị chảy máu không?

- Không.

- Có bị đập vào đầu không?

- Không...

- Ở đó có xe cứu thương chưa? Anh phải đi theo người ta kiểm tra mới được!

Anh không bị đập vào đầu, không hề chảy máu, anh không lừa cô... vết thương của anh bên ngoài không thể nào nhìn thấy được...

- Ừ...

Lúc đó cô còn nghĩ anh sẽ không làm sao, mãi cho đến tiếng của anh cứ nhỏ dần, nhỏ dần... cô mới phát hiện ra rằng...

Cô thật là ngốc!

Từng cảnh tượng trong quá khứ cứ hiện về trong đầu cô.

Những điều cô nhớ và những điều không nhớ...

- Vân Vy, có một chuyện anh luôn luôn nói cho em biết. Mỗi lần gặp anh đều muốn nói với em, nhưng cuối cùng lại không có dũng khí để nói ra.

- Vân Vy, em không biết đâu, người em thích trước không phải là anh.

Vân Vy nhất thời không thể hiểu được ý của Giang Nhan:

- Giang Nhan, anh đang nói linh tinh cái gì thế?

Giang Nhan thở dài:

- Là thật đấy! Vân Vy à, anh có một người anh song sinh, anh ấy cái gì cũng tốt, thông minh hơn anh, tính cách tốt hơn anh, kiên cường hơn anh, tự tin hơn anh. Có lúc anh nghĩ mình chỉ là cái bóng của anh ấy. Lúc còn nhỏ anh thường độc chiếm sự quan tâm của bố mẹ, là bởi vì anh cảm thấy, nếu như bố mẹ yêu anh ấy thì sẽ không yêu anh nữa. Lâu dần, bố mẹ ngày càng chiều chuộng anh, chiều chuộng hơn nhiều so với anh ấy. Nhưng mà anh vẫn cảm thấy anh kém anh ấy quá xa, lúc nào cũng nghĩ rằng những thứ mình vất vả có được, anh ấy chỉ cần muốn là lập tức sẽ cướp đi mất!

Đời người thật là kì diệu, vận mệnh đã cho anh gặp em. Lúc ấy anh không biết rằng em đã quen với anh ấy trong hoàn cảnh như vậy, cũng không biết rằng em đã nhầm tưởng anh là anh ấy. Khi anh biết rằng em vì thích anh ấy nên mới thích anh, trong lòng anh đã chua xót biết bao!

Anh không muốn em đến nhà anh là bởi vì sợ thời điểm chưa chín muồi, em gặp anh ấy rồi sẽ rời bỏ anh. Có thể em sẽ cười nhạo anh chẳng có tự tin, nhưng sự thực đúng là như vậy. Nếu như em nhìn thấy anh ấy nhất định em sẽ yêu anh ấy mất. Bởi vì em sẽ phát hiện ra rằng, so với anh ấy, kì thực... Hơn nữa em không chỉ một lần nói với anh rằng, em thích nhất là điệu bộ của anh lúc chụp ảnh. Vân Vy, em có biết không, thực ra anh không thích chụp ảnh. Những gì thường ngày anh hay nói với em chỉ là lừa dối. Bức ảnh đó là anh lấy từ chỗ anh của anh đấy!

Cô thật không ngờ những điều Giang Nhan đã nói. Cô lại càng không ngờ được rằng những buổi sáng khiến cho cô rơi vào lưới tình lại không thuộc về cô và Giang Nhan, còn người khiến cho cô mê đắm ngay từ ánh nhìn đầu tiên, người khiến cho trái tim cô đập loạn nhịp ấy lại không phải là Giang Nhan.

- Đó đều đã là dĩ vãng. Mấy năm nay, chúng ta luôn ở bên nhau, người em yêu là anh chứ không phải là anh trai anh. Cho dù anh không có niềm tin với bản thân thì cũng không nên mất niềm tin ở em mới phải!

Giang Nhan thở phào nhẹ nhõm:

- Anh cũng từng nghĩ như vậy, nhưng anh vẫn thấy sợ. Nghe nói em sẽ đến nhà anh, biết em sẽ gặp anh ấy, anh càng sợ... Vì vậy nói thế nào thì anh cũng phải trở về nhà. Vân Vy, bởi vì anh quá yêu em nên anh không thể không có em. Hãy tha thứ cho anh!

Vân Vy không nhịn được cười:

- Chỉ cần anh bình an là được, điều đó là quan trọng nhất!

Lúc ấy đang là giờ cao điểm, tình trạng tắc đường vô cùng nghiêm trọng, chờ mãi mà chẳng bắt được cái taxi nào.

- Vân Vy, anh muốn quay về, đến khu mua sắm mua cho em cái váy ấy... em mặc vào nhìn đẹp lắm! Anh sẽ để em mặc chiếc váy ấy đến nhà anh tối nay, nếu như em lạnh, anh sẽ ôm chặt lấy em.

Nghe thấy giọng nói của anh, Vân Vy chột run rẩy.

- Giang Nhan, anh lạnh lắm à?

- Không đâu ngốc ạ, nếu như anh lạnh thì làm sao sưởi ấm cho em được!

Cô cười:

- Em nói cho anh biết nhé, em đang mặc chiếc váy mà anh thích, chiếc váy mà chúng ta đã nhìn thấy hôm cùng đi vào khu mua sắm ấy!

- Có phải rất đẹp không?

- Lát nữa anh sẽ biết mà!

- Ừ!

- Giờ anh đã ra khỏi nơi xảy ra tai nạn chưa?

- Ừ.

- Đã tới nơi an toàn chưa?

- Ừ.

Mặc dù đáp án của anh là khẳng định nhưng trong lòng cô sao vẫn có một cảm giác không thể nói thành lời.

Cô nghe thấy ở đầu dây bên anh có tiếng huyên náo, có người liên tục hỏi:

- Anh thử xem có thể mở được cửa xe ra không?

Vân Vy hốt hoảng hỏi Giang Nhan:

- Anh đang ở đâu?

Giọng nói của Giang Nhan càng trở nên yếu ớt:

- Vân Vy, có thể anh phải đến một nơi rất xa. Chỉ có một câu hỏi này, anh cứ muốn hỏi em...

Cô còn chưa kịp “hiểu hết” ý của anh thì đã có tiếng kim loại đập vang lên từ đầu dây bên anh. Âm thanh bên đó ngày càng huyền ảo, giọng nói của Giang Nhan càng lúc càng đứt quãng –

- Vân Vy... ời...

- Vâng.

- Trên con thuyền đó của em..., tại sao không có anh?

- Anh chỉ hối tiếc...

- Vốn dĩ anh không tin, giờ anh mới biết, hóa ra... trên con thuyền của em... thật sự không có anh...

- Vân Vy, nếu như anh không còn, em đừng yêu anh trai anh. Bởi vì nếu là vậy... em sẽ chỉ nhớ đến anh ấy... mà không nhớ đến anh. Nếu như là vậy... anh sẽ... chỉ là... cái bóng của... anh ấy, giống như... chưa từng tồn tại, thậm chí... không tồn tại... trong kí ức của người mà anh yêu...

- Anh không muốn như vậy...

- Anh ích kỉ lắm... cho dù anh có ra đi... anh vẫn muốn có được... chỗ đứng trong trái tim em...

- Mỗi lúc rảnh rỗi, em có thể nhớ đến anh... như... vậy... cũng tốt... rồi...

Đầu Vân Vy đau như búa bổ.

Giang Nhan ơi, Giang Nhan... sao anh lại ngốc đến thế?

Thế nhưng người ngốc nghếch hơn cả vẫn là cô, chỉ có cô mới tin rằng cuộc đời này có thể quay ngược trở lại, chỉ có cô mới tin rằng những thứ quý hơn cả sinh mệnh sau khi mất đi rồi vẫn có thể có lại được, chỉ có cô mới mãi đắm chìm trong những ảo tưởng hoang đường của mình...

- Giang Nhan ơi...

- Giang Nhan...

Những giọt nước mắt không thể kiềm chế được lăn dài trên gò má.

Cô hồi hận biết bao, vào những giây phút cuối cùng ấy, nghe thấy tiếng thở của Giang Nhan ngày càng yếu đi, cô chỉ biết cố sức gọi tên anh. Giang Nhan bảo cô:

- Vân Vy à, em hãy nói... câu gì đó anh thích nghe đi!

Nhưng ngoài việc gọi tên anh, cô chẳng còn có thể nghĩ ra được những lời nào hay hơn. Cuối cùng cô vẫn chẳng thể níu giữ anh lại được.

Lúc được gặp lại Giang Nhan, anh đã nằm lạnh băng ở trên một chiếc giường nhỏ, trên khoe môi anh còn có một vết máu đỏ tươi. Cô nhẹ nhàng lau vết máu ấy đi, nhưng máu đã khô lại rồi thì làm sao có thể lau khô được nữa? Cô nắm chặt lấy tay anh, đặt lên chiếc váy xinh đẹp của mình... chiếc váy đỏ tươi, tựa như những vết máu của anh.

Mặc dù cô không biết trong đầu mình lúc ấy nghĩ cái gì, cô chỉ biết cô không nên mua chiếc váy ấy. Bởi vì nó mặc dù rất đẹp nhưng lại mang đến

sự không may mắn.

Nhất là lúc nước mắt vừa rơi xuống, chiếc váy đã bị loang lổ thành từng vệt rồi.

- Giang Nhan ơi, anh xem này, nhìn thì đẹp nhưng chất liệu chẳng tốt gì cả. Có phải vì thế mà anh không muốn nhìn nó lần nữa không?

- Giang Nhan ơi...

- Giang Nhan ơi...

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghệ

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Lương Nan

Những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mu bàn tay cô.

- Vân Vy, em có bị làm sao không? Có chỗ nào khó chịu không? Cô bị lắc tới mức không thể không định thần lại. Đôi lông mày của Tô Tần nhíu lại, khuôn mặt khô ngô ánh lên sự lo lắng. Cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc như thế này của Tô Tần.

- Em không sao! - Cô khó nhọc nở nụ cười gượng gạo: - Thật đấy, em không sao!

Bàn tay cô vừa khê động dậy, cảm giác như những giọt nước mắt đang lăn xuống. Hóa ra ban nãy cô đã khóc thật.

- Anh có sao không?

Tô Tần lắc đầu:

- Em ra trước đi, gọi mấy người đến giúp rồi nghĩ cách đưa anh ra.

Lúc này Vân Vy mới phát hiện, cú va chạm lúc nãy mặc dù không làm cô bị thương nhưng đã khiến cho chân của Tô Tần bị thương nặng, không thể nào động dậy được.

Cấp cứu nhanh chóng được gọi đến. Nguyên nhân gây ra vụ tai nạn là một chiếc xe ô tô chở hàng đã đâm phải một chiếc ô tô con đi ngược chiều, những xe phía sau vì phanh không kịp nên đã kéo theo một vụ tai nạn liên hoàn.

Xe của Tô Tần đâm vào hàng rào chắn có thể nói là may mắn lớn. Trong vụ tai nạn này, một chiếc xe con và xe tải đâm vào nhau, sau đó lại đâm liên tiếp vào các xe ở bên cạnh, sau hai cú va đập cực mạnh, thân xe gần như đã nát bét.

- Để em giúp anh lấy đồ ở trong xe ra, anh còn để cái gì quý ở trong xe không?

Đồ đạc của Tô Tần quá là nhiều. Trong ngăn kéo xe còn có một xấp tiền mặt vứt lung tung, bên cạnh chỗ ngồi còn có mấy món đồ trang sức không biết có phải làm bằng vàng thật hay không nữa... Cô vội vàng thu hết những món đồ đó lại, đang định ra khỏi xe thì nhìn thấy nhân viên cứu thương đến.

- Cô là người nhà bệnh nhân phải không?

Vân Vy lắc đầu:

- Tôi là bạn của anh ấy!

- Bạn cũng được, cô mau giúp chúng tôi khuyên anh ta, anh ta nhất định không chịu tới bệnh viện kiểm tra.

Mọi người đều bận tối mắt tối mũi, thế mà Tô Tần còn thản nhiên ngồi trên cáng, châm một điếu thuốc lên hút.

- Sao thế? - Cô hỏi.

Tô Tần nhìn Vân Vy rồi nói:

- Em đến đúng lúc lắm, em gọi cho anh một chiếc taxi đến đây, bảo lái xe nhân tiện mua một cái xe lăn, anh sẽ trả cho ông ta gấp mười lần.

- Anh định làm gì hả?

Tô Tần thong dong nhả khói, đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi nói - Còn có thể làm gì nữa? Sắp thi đấu đến nơi rồi, chẳng mấy khi hai câu lạc bộ này thi đấu với nhau đấy, nhất là lại gặp nhau trong trận chung kết nữa chứ!

Vân Vy dờ khóc dờ cười:

- Tô Tần, giờ anh phải đến bệnh viện kiểm tra. Rốt cuộc là thi đấu quan trọng hay là sức khỏe của bản thân quan trọng hơn? - Cô nghĩ câu hỏi này ngay cả học sinh lớp một cũng có thể trả lời được, thế mà sao Tô Tần lại không biết cái nào nặng, cái nào nhẹ thế nhỉ?

Tô Tần còn ngang bướng hơn cả một đứa trẻ:

- Không được, anh chờ lâu lắm rồi mới có một trận hay như hôm nay. Hơn nữa cũng chỉ bị thương ở chân thôi mà!

- Không kiểm tra thì làm sao biết được những chỗ khác có bị thương hay không?

Điệu bộ Tô Tần thản nhiên như thể sự lo lắng của mọi người đều là thừa thãi.

- Nếu không thì thế này đi, điện thoại của em có radio, em sẽ tìm kênh tường thuật trực tiếp trận thi đấu này cho anh nhé!

Tô Tần cười khẩy:

- Anh mà muốn nghe tường thuật thì cần gì phải mua vé? Vân Vy bực bội trước vẻ thản nhiên của Tô Tần:

- Dù sao bây giờ anh cũng không thể đi được, em cũng sẽ không gọi điện giúp anh đâu! Anh mau mau đến bệnh viện làm tra nếu như không có vấn đề gì thì anh muốn đi đâu cũng được chẳng ai cấm đoán anh đâu!

Tô Tần nhú mày, bực bội gắt:

- Đưa điện thoại đây, anh không cần em giúp!

Điện thoại của Tô Tần để ở trong xe, Vân Vy vừa mới lấy ra được.

- Không được! - Vân Vy thẳng thừng từ chối.

Vẻ mặt của Tô Tần có chút đáng sợ:

- Vân Vy, đây là trận đấu mà anh đã chờ để xem mấy năm rồi đấy!

Cô vẫn một mực kiên quyết:

- Kể cả là mấy năm cũng vậy, có những vết thương bên ngoài không nhìn thấy được, bắt buộc phải đến bệnh viện kiểm tra. Mặc kệ anh nói gì em cũng không để anh đi đâu! - Cô đi đến bên cạnh, đẩy cánh cửa anh đến gần xe cứu thương, anh bác sĩ cứu thương đứng ở bên cạnh thấy vậy liền chạy đến giúp cô.

Tô Tần ngồi trên cáng có phần sốt ruột:

- Vân Vy à, trận thi đấu lần này anh với một người bạn trước đây đã hẹn với nhau rồi, phải ngồi hàng ghế đầu xem cho rõ. Nếu như không phải cậu ấy đã không còn thì anh đã không gọi em đi cùng...

Nghe Tô Tần nói vậy, bàn tay Vân Vy chợt run lên.

- Bọn anh đã hẹn nhau vào năm nay, năm 2010, năm mà cậu ấy định kết hôn sẽ đến xem trận thi đấu giữa hai câu lạc bộ này, nếu như anh thua, anh sẽ phải giúp cậu ta uống hết rượu mời của khách trong đám cưới của cậu ta.

- Mặc dù cậu ấy đã không còn nhưng mỗi câu cậu ấy nói anh đều nhớ rất rõ. Mấy nguyện vọng vợ vẫn của cậu ta anh đều tìm mọi cách để thực hiện giúp!

Sắc mặt của Tô Tần càng lúc càng khó coi, đôi mắt thuôn dài nhìn cô, trong ánh mắt là sự phẫn nộ xen lẫn mỉa mai:

- Đừng tưởng rằng ai cũng có lòng dạ sắt đá, cái gì cũng có thể bỏ qua, cái gì cũng có thể thờ ơ không để ý đến.

Những ngón tay của Vân Vy đang run lên, các đầu ngón tay lạnh ngắt.

Cho dù là ai, bị người khác ép buộc cũng đều có thể đánh mất bình tĩnh. Hơn nữa những điều Tô Tần nói lại là sự thật.

Vân Vy đứng lặng người, dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều đang xa cô dần. Cô mệt mỏi lắm, mệt mỏi đến mức không thể cử động được nữa, chỉ biết lặng đi nghe những lời nói đó.

Mãi cho đến khi nhân viên cứu hộ hỏi:

- Thế nào? Hai người đã cân nhắc kỹ chưa? Chúng tôi không thể cứ đứng đợi như thế này được!

Lúc này cô mới ngẩng đầu lên:

- Giờ đến bệnh viện kiểm tra, ngộ nhỡ có chuyện gì, chẳng ai gánh vác được trách nhiệm đâu.

- Thế cũng phải, chỉ có điều chúng ta không thể ép buộc anh ấy được!

Vân Vy đứng khựng lại ở đó.

Vân Vy gật đầu:

- Tôi biết... - Cô ngập ngừng: - Xảy ra chuyện này, tâm trạng anh ấy cũng không vui, thực sự xin lỗi các anh!

Nói rồi cô quay sang nói với Tô Tần:

- Cho dù có là cuộc hẹn quan trọng thì cũng không quan trọng bằng mạng người. Em nghĩ chẳng ai muốn thấy anh xảy ra chuyện cả, nếu như anh xảy ra chuyện, em mới thật sự không biết...

Không biết ăn nói với Giang Nhan ra sao.

Cô chớp chớp mắt, hai mắt cay xè. Vân Vy vội vàng ngoảnh mặt đi nơi khác, giả vờ như không có gì xảy ra.

Thực ra vết thương của Tô Tần không quá nghiêm trọng đến mức phải thông báo cho người nhà anh biết. Nhưng chẳng mấy chốc, cái tin Tô Tần phải vào viện đã bị giới truyền thông biết được. Mới đầu chỉ là những phóng viên đến đưa tin về vụ tai nạn, nhưng chẳng mấy chốc, đám săn tin ủa đến nhận ra trong số các xe bị nạn có cả xe của Tô Tần.

Những người đến thăm Tô Tần phần lớn đều là hồng nhan tri ki của anh, tiếp theo đó là một toán những người bạn trong giới làm ăn của anh. Người nào người nấy đều xách hoa tươi, hoa quả đến thăm, chen chúc trong phòng bệnh hỏi han nọ tình trạng của anh, nhất là mấy cô gái xinh đẹp kia, cô nào cô nấy mắt đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã, vừa nhìn thấy Tô Tần, câu đầu tiên đều là:

- Tô Tần, anh không sao chứ? - Về sau mấy cô gái xinh đẹp này lần lượt kéo nhau ra ngoài hành lang, thi nhau lấn át, châm biếm, chọc tức nhau.

Đến lúc cần giúp đỡ thì bọn họ biến đi hết sạch, chỉ còn một mình cô chạy lên chạy xuống lo việc kiểm tra sức khỏe của Tô Tần.

Những kết quả kiểm tra quan trọng đều yêu cầu người nhà bệnh nhân đến cửa chờ kết quả. Vân Vy cứ phải chạy qua chạy lại để chờ xem có kết quả chưa. Mỗi lần chạy về phòng bệnh Vân Vy lại thấy có một tốp người mới đang vào thăm Tô Tần.

Những kiểm tra sơ bộ của Tô Tần đã được làm xong, ngoài vết thương lại bị rách da ở chân ra thì không còn vết thương nào khác. Vân Vy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bệnh viện đã chuẩn bị phòng bệnh VIP cho Tô Tần. Thậm chí họ còn mời đến những bác sĩ có danh tiếng trong ngành để điều trị cho anh. Chẳng bao lâu sau, trợ lí của Tô Tần cũng chạy đến, cùng nghiên cứu bệnh án của anh với bác sĩ điều trị. Vân Vy đứng ở trên hành lang nghe thấy họ nói chuyện, đại khái họ nói rằng bởi vì tập đoàn Tô Thị không có bệnh viện ở đây nên sẽ chuyển Tô Tần vào bệnh viện tốt nhất trong thành phố.

Bác sĩ điều trị đề nghị:

- Tôi nghĩ tốt nhất vẫn nên đưa Tô Tần đến bệnh viện trước đây đã làm phẫu thuật cho cậu ấy, bên đó hiểu rõ tình trạng của bệnh nhân. Nhưng đây chỉ là ý kiến của riêng tôi, còn phải chờ quyết định của bản thân bệnh nhân và người nhà nữa.

Người trợ lí vội vàng đáp:

- Tổng giám đốc Tô và phu nhân tương đối bận, chuyện này tôi phải gọi điện về thông báo, lát nữa mới có kết quả!

Người trợ lí dẫn người đến thay cô giải quyết các vấn đề của Tô Tần. Cuối cùng thì cô cũng có thể nghỉ ngơi được rồi. Vân Vy chậm rãi đi bộ dọc hành lang, vô tình gặp cô y tá này ở trong phòng bệnh của Tô Tần đi ngang qua. Nhìn thấy Vân Vy, cô ta liền nói:

- Chị là Vân Vy phải không? Ban này bệnh nhân tìm chị đấy, chị mau đến đó đi!

Cô liền gật đầu:

- Vâng, tôi đi ngay đây!

Vân Vy vừa đi đến cửa phòng bệnh, tiếng ồn ào ngoài hành lang lập tức lắng xuống, những người đang ngồi nói chuyện phiếm lập tức bị đuổi ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Tô Tần. Cô vốn định mở cánh cửa khép hờ kia. Nhưng không hiểu sao bàn tay đưa lên lại khựng lại trong không trung.

Cô tốt hơn hết vẫn không nên đi vào bên trong, chẳng biết Tô Tần muốn gặp riêng cô để nói chuyện gì? Nghĩ đến những chuyện không vui ban nãy... hay là thôi đi!

Vân Vy lấy đồ của mình gửi ở chỗ y tá rồi giao lại đồ đạc của Tô Tần cho trợ lí của anh.

Anh trợ lí luôn miệng cảm ơn:

- Cám ơn cô, nếu không có cô giúp thì thật là...

Vân Vy lắc đầu:

- Mọi người đều là bạn bè mà, lúc ấy cũng có tôi ở đó. Anh vào nói với Tô Tần là muộn rồi nên tôi về nhà trước!

Anh ta nhìn về phía phòng bệnh nói:

- Đúng lúc tôi cũng định vào đó, hay là cô cùng đi luôn, tự mình nói với giám đốc Tần chẳng phải hay hơn à?

Vân Vy cười:

- Đã muộn rồi, anh chuyển lời giúp tôi là được rồi, tôi không vào nữa đâu!

Sau khi tạm biệt trợ lí của Tô Tần, Vân Vy vội vàng bắt xe về nhà. Taxi vừa đi không được bao xa, điện thoại của cô đã đổ chuông. Cô lấy điện thoại ra xem, là của Tô Tần gọi. Cô nhìn màn hình đang chớp nháy

liên tục, nghĩ một hồi, vẫn quyết định không nghe. Vừa về đến nhà, Tô Tần lại gọi đến, cô do dự một lát rồi ấn phím nghe.

- Vân Vy, em đang ở đâu?

- Em đã về đến nhà rồi... - Cô cố ý nói thật nhẹ nhàng: - Muộn thế này rồi, anh còn chưa ngủ à?

Tô Tần im lặng một lát rồi nói:

- Sao em không nói tiếng nào mà đã đi thế?

- Em tình cờ gặp trợ lí của anh ở hành lang, vì vậy mới nhờ anh ta nói giúp với anh một tiếng!

Nghe cô giải thích, Tô Tần im lặng hồi lâu.

- Vân Vy, xin lỗi nhé, những điều hôm nay anh nói em đừng cho là thật!

Cô đứng ở bên ngoài cửa, lục tung túi xách lên để tìm chìa khóa. Mọi hôm có thể tìm thấy ngay, không hiểu sao hôm nay tìm mãi không ra:

- Không phải, thực ra những điều anh nói không hề sai!

Cuối cùng thì cũng tìm ra chìa khóa. Những ngón tay của cô như cứng lại, mãi mà không cắm được vào ổ. Cô một tay cầm điện thoại, một tay xách túi, cảm thấy vai mình càng lúc càng nặng trĩu, nặng tới mức không thể chịu nổi nữa.

- Là do tâm trạng của anh không được tốt!

- Không phải. - Vân Vy cười: - Thật sự không phải vậy! Đó là sự thực!

Cô không biết phải nói thế nào, Tô Tần dường như cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Chuyện đã bao nhiêu năm rồi.

Một giây bất cẩn, chìa khóa trong tay cô rớt xuống đất, cô nhìn những cái chìa khóa văng khắp mặt đất, lòng thầm ngán ngẫm chính bản thân có mỗi một chuyện cón con này cũng làm không xong. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng những giọt nước mắt nhu nhược lại lăn dài trên gò má:

- Tô Tần, thực ra anh nói không hề sai!

Vân Vy ngắt điện thoại, đi vào trong phòng, thả người xuống giường, nằm yên bất động.

Tô Tần nói không sai, cô đúng là như những gì anh nói, chẳng có gì để mà phản bác lại anh cả. Giang Nhan đối xử với cô tốt như vậy, cô cứ tưởng rằng cả đời này cô sẽ chỉ yêu một mình anh, từng cử chỉ, lời nói của anh cô đều nhớ rõ, từng hồi ức của hai người đều được cô cất giữ cẩn thận ở trong tim. Cô thật không thể nào ngờ, sẽ có một ngày cô lại bị nhầm.

Nhầm tất cả mọi thứ.

Cô vùi mình trong chăn, cuộn lại như một cái kén.

Sau khi Giang Nhan xảy ra tai nạn, cô trở về nhà cũng làm y như vậy, cuộn mình trong chăn, nằm yên bất động. Cô nằm trong chăn, khóc không thành tiếng. Trên cơ thể chỗ nào cũng đau đớn. Cô hi vọng đừng có ai đến kéo cô ra khỏi cái kén này, có như vậy cô mới không phải đối mặt với sự thật quá tàn khốc này.

Thực sự quá tàn khốc!

Lúc ấy cô chỉ cảm hận. Cảm hận ông trời tại sao lại mang đến nỗi đau quá lớn như vậy cho cô!

Chẳng biết Vân Vy đã chìm vào giấc ngủ từ khi nào. Khi cô tỉnh lại đã nửa đêm.

Cô đột nhiên nhớ ra phải gọi điện cho Giang Nhan. Nhớ ra là ở chỗ Giang Nhan giờ đang là ban ngày, cô liền gọi cho anh không chút do dự.

Điện thoại mới đổ chuông có vài hồi đã thấy có người nghe.

- Giang Nhan.

Đầu dây bên kia im lặng.

- Giang Nhan ơi... - Cô lại gọi tên anh lần nữa, nhưng không nghe thấy có tiếng người trả lời, chỉ có tiếng gì đó rào rào như tiếng mỡ sôi. Vân Vy hoảng hốt hỏi: - Giang Nhan, anh sao thế?

- Không sao, anh không ngờ em gọi cho anh vào lúc này! - Anh mỉm cười, giọng nói vô cùng dịu dàng: - Muộn thế này rồi sao em còn chưa ngủ?

- Em không ngủ được! - Cô nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, tưởng tượng ra hình ảnh bên kia bờ đại dương.

Đột nhiên cô nghe loáng thoáng có tiếng người nước ngoài nói chuyện, sau đó là một hồi tiếng xoong nồi đập vào nhau leng xeng.

- Giang Nhan oi, sao thế? Có ai đến thế?

- Bà chủ nhà đấy mà! - Giang Nhan cười cười: - Bà chủ nhà người thấy mùi cháy nên vội vàng lao đến! - Anh ngập ngừng một lát rồi nói bằng giọng trong veo: - Bếp ở nước ngoài không thích hợp để xào rau, khói không thoát ra được... hơn nữa anh lại xào rau nát bét rồi...

Thật chẳng ngờ chỉ vài phút thần thờ mà món rau ngon lành đã bị cháy khét hết cả. Thực ra ngày ngày đều phải đi tiệt tùng, không biết tại sao đột nhiên anh lại nhớ đến món rau xào cùng ăn với Vân Vy hôm nào, thế nên đã tìm cố thoái thác. Ai mà biết được chợ ở nước ngoài lại khác chợ trong nước như vậy. Anh phải khó khăn lắm mới mua được đầy đủ những loại rau củ mà hôm trước Vân Vy đã mua, sau đó còn phải mua dụng cụ và gia vị các loại. Nói tóm lại phải mất rất nhiều công sức và thời gian để làm ra món này.

- Anh ra nước ngoài mà vẫn tự nấu ăn à?

- Ừ.

- Anh làm món gì thế?

- Những thực phẩm hôm trước mà em dùng làm thức ăn sống cho anh đấy!

Cô bật cười:

- Ở đó bao nhiêu đồ ăn ngon, sao anh lại ăn món ấy?

Giang Nhan cười dịu dàng.

Tiếng cười của anh đôi khi khiến cho người ta cảm thấy ngứa ngứa như có một chiếc lông vũ khẽ lướt qua mặt. Cô thật là ngốc, sao cô không nghe ra giọng cười này chẳng giống với giọng cười trong kí ức của cô nhỉ? Mặc dù cũng có điểm tương đồng nhưng không thể đồng nhất?

- Hôm nay anh không gọi điện cho em.

- Ừ.

Dạo này anh rất ít gọi điện.

Cô nheo nheo mắt:

- Em còn tưởng là mình rơi mất điện thoại rồi chứ! - Cô dừng lại một lát rồi nói tiếp: - Em đã đi xem nhà rồi, cứ tưởng rằng anh sẽ gọi điện hỏi em tình hình, nào ngờ chẳng nhận được điện thoại của anh gì cả!

- Hôm nay công ty bất động sản ấy đã gọi cho anh rồi!

Cô không ngờ là công ty bất động sản ấy đã liên hệ với Giang Nhan rồi.

Vân Vy bật cười:

- Thế hả, sao em ngốc thế nhỉ, em kí tên vào đó, hợp đồng bắt đầu có hiệu lực, đương nhiên người ta phải thông báo cho chủ nhà chứ!

Giang Nhan bật cười, tiếng cười trong vắt như tiếng suối:

- Không phải đâu!

- Thế thì tại sao? - Vân Vy tò mò.

Giang Nhan nói:

- Bởi vì lúc ấy anh đã đưa vào thêm một công đoạn là chờ chữ kí của em, bọn họ tưởng là anh... - Giang Nhan cười không nói tiếp.

Vân Vy chất vấn:

- Tưởng anh cái gì?

Giang Nhan ngập ngừng một lát mới nói:

- Tưởng rằng anh sợ em, vì thế mới gọi điện báo tin vui cho anh!

Nhớ đến vẻ bề ngoài lịch lãm và lạnh lùng của Giang Nhan chẳng trách mà người ta lại thấy tò mò. Ngay chính bản thân cô cũng không thể tưởng tượng được rằng một người đàn ông như vậy lại có thể đưa ra một đề nghị như thế.

- Chẳng trách, hóa ra là bị hiểu nhầm!

- Không phải đâu! - Giọng của Giang Nhan rất khẽ.

Nghe giọng nói của anh sát ở bên tai, Vân Vy cảm thấy dường như khoảng cách của hai người rất gần. Gần đến mức cô có thể nghe thấy cả tiếng hơi thở của anh.

- Không phải đâu Vân Vy! - Anh cười: - Là anh sợ, sợ em sẽ gọi điện nói với anh là em không thích, em không muốn căn nhà ấy. Thế nên ngay cả điện thoại cho em anh cũng không dám gọi. Nhận được điện thoại của công ty đó rồi, anh lại sợ em sẽ thay đổi.

Cổ họng Vân Vy như nghẹn lại, không sao nói lên lời.

- Căn hộ ấy thật sự quá đẹp, nhất là thiết kế trong phòng bếp và nhà vệ sinh. Em chưa từng nghĩ lại đẹp đến như thế, cho dù có là ai nhìn thấy chắc chắn cũng sẽ rất thích. Nếu như là của em làm thì em chẳng sợ có ai không thích cả!

Giang Nhan cười:

- Không phải vấn đề nằm ở bản thân đồ vật. Không phải cứ tốt thì mọi người đều sẽ thích!

Vân Vy nhớ lại những gì mà anh đã trải qua lúc còn nhỏ. Đúng vậy, lúc ấy anh ngoan ngoãn như vậy, thông minh như vậy, biết điều như vậy... thế nhưng vẫn bị lãng quên.

Vân Vy ngây người:

- Giang Nhan, sao anh lại đối xử với em tốt như vậy?

- Để lừa em đấy!

- Cái gì?

- Lừa lấy trái tim em, có như vậy em mới thích anh! Dùng tất cả của anh để lừa lấy sự yêu thương của em. Thế nên anh mới sợ, sợ em không thích, thế là anh chẳng thể lừa được em. Còn nhớ có một lần em hỏi anh là có phải anh sắp kết hôn không, anh nói với em là phải. Anh vốn định sẽ kết hôn vào ngày 10 tháng 10, căn nhà này anh mua là để cho tương lai. Lúc ấy em hiểu nhầm anh sẽ kết hôn với Khang Di. Thấy em có vẻ buồn, trong lòng anh vui lắm, mặc dù anh biết...

Cô không buồn vì anh.

Anh cười, không dám nói tiếp.

Bàn tay cầm điện thoại của Vân Vy khẽ run run.

- Sao nữa?

- Hơn nữa khả năng phân biệt phương hướng của em không tốt, rất dễ lạc đường. Anh sợ một ngày nào đó em lạc đường, anh lại không ở bên cạnh em. Như thế lúc anh về, anh làm sao tìm thấy em được.

Cuối cùng, cô vẫn mỉm cười đầu hàng:

- Giang Nhan, anh không được nói với em như vậy!

Đầu dãy bên Giang Nhan yên lặng.

Cô gần như có thể tưởng tượng ra đôi mắt lấp lánh như những vì sao của Giang Nhan.

- Anh nói với em như vậy... có nhiều chuyện em không dám nói ra với anh.

Thật sự không thể nói ra được.

Chân của Tô Tần phải làm một phẫu thuật nhỏ. Trước làm phẫu thuật, Vân Vy gọi điện cho Tô Tần hỏi han vài câu. Trong vài phút nói chuyện ngắn ngủi nhưng Vân Vy cũng ong hết cả đầu vì những tiếng ồn ào ở bên Tô Tần. Cô thậm chí không biết Tô Tần đã làm thế nào để chịu đựng được những sự quan tâm nhiệt tình thái quá như thế này?

Vốn nghĩ chỉ cần đối phó như vậy cho xong, nhưng lương tâm cô cứ cắn rứt mãi. Nếu như không phải Tô Tần che cho cô hôm ấy thì có lẽ anh đã không bị thương như vậy rồi. Vừa hay lúc ấy công ty lại cử người đại diện cho công ty đi thăm khách hàng lớn của công ty, Vân Vy liền sốt sắng nhận lời, dẫn theo hai cô sinh viên đại học xinh đẹp đến bệnh viện.

Đi thăm bệnh nhân nhưng chẳng biết phải mang theo quà gì. Cầm hộp tổ yến mà Boss đưa cho, cảm thấy quà có hơi sơ sài. Nghĩ đi nghĩ lại, không thể đơn giản quá như vậy được, Vân Vy liền quyết định mua thêm bó hoa tươi. Cô sinh viên đại học đi cùng đưa ra ý kiến mua thêm một giỏ hoa quả. Thực ra những cái giỏ hoa quả này thực chất đều là làm hàng, bên ngoài thì đẹp mà bên trong thì hỏng hết cả rồi, không thể ăn được nữa, thế nên không thực tế. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao Tô Tần cũng đâu thể ăn được hết chỗ hoa quả mà người ta mang đến biếu, chi bằng cứ mua một cái giỏ hoa quả thật to mang đến cho xong.

Thế nhưng đã xách giỏ hoa quả trên tay rồi mà Vân Vy vẫn cảm thấy có gì đó không ổn. Dù sao thì Vân Vy cũng là bạn của Tô Tần, làm ăn đối phó như vậy thật chẳng ra làm sao. Cuối cùng cô vẫn bỏ giỏ hoa quả

xuống, tự mình chạy đến chợ hoa quả gần đó, mua một cái giỏ đựng hoa quả rồi tự tay lựa chọn hoa quả tươi ngon.

Cô sinh viên đi cùng liền nói:

- Chị Vân ơi, mua táo Mỹ cho nó sang!
- Mùa này táo Mỹ nhập khẩu không được ngon!
- Giỏ hoa quả chỉ cần đẹp mắt thôi chứ có ăn đâu!

Cô mỉm cười, cũng phải, nhưng cô vẫn chọn rất nhiều hoa quả trông có vẻ tươi ngon.

Chỉ cần nghĩ đến Giang Nhan là cô lại không thể nào tùy tiện như vậy được.

Vội vội vàng vàng chạy đến bệnh viện, đẩy cánh cửa phòng bệnh của Tô Tần ra.

Tô Tần đang ngồi ở trên giường, vây quanh toàn là người đẹp. Cô ngồi bên trái đang gọt táo, cô ngồi bên phải đang bóc chuối... xem ra anh này phúc phận cũng không nhỏ! Hai cô gái kia vừa nhìn thấy Vân Vy bước vào liền khoa trương tự giới thiệu họ là nhân viên của tập đoàn Tô Thị.

Những kẻ kiêu ngạo đáng ghét như thế này có lẽ chỉ có tập đoàn Tô Thị mới tin dùng.

Sau một hồi hàn huyên xã giao, hai cô gái kia liền tranh nhau kể về bệnh tình của Tô Tần.

- Tổng giám đốc Tô của chúng tôi vốn lái xe rất điêu luyện, nếu như không phải bị ám ảnh bởi vụ tai nạn lần trước thì lần này còn lâu mới xảy ra chuyện!

- Theo tôi thấy, tình trạng lần này giống hệt với lần trước. Chỉ có điều lần trước ở trên đường cao tốc, xe của tổng giám đốc chúng tôi đã tránh đi rồi, nào ngờ một chiếc xe khác lại đâm phải... - Ngay cả tình tiết của vụ tai nạn mấy năm trước cũng biết, rõ ràng là cô ta đang muốn phô trương rằng mình biết nhiều hơn người khác đây mà.

Nghe thấy những người này nhắc đến chuyện xưa bằng giọng lạnh tanh, Vân Vy không khỏi cảm thấy chua xót.

- Lần này nếu như không phải che chắn cho người ngồi ở ghế lái phụ mà tránh đi thì đã không xảy ra chuyện!

Nghe đến đây, Tô Tần đột nhiên sa sầm mặt mày, gất lên:

- Không biết gì thì chớ có ăn nói linh tinh!

Hai cô gái tỏ vẻ rất ấm ức:

- Ban nãy mấy anh cảnh sát giao thông đều nói như vậy mà!

Vân Vy nhớ lại hình ảnh Tô Tần nghiêng người che chắn cho cô. Nếu như Tô Tần không đếm xỉa đến cô mà chỉ tập trung vào vô lăng thì có lẽ đã không bị đụng xe thảm hại đến vậy. Thế nhưng nếu làm như vậy, trong tình trạng không hề có sự đề phòng gì, cô rất dễ bị thương.

Vân Vy nhìn Tô Tần, vốn dĩ muốn gửi đến anh một ánh mắt cảm kích. Thật chẳng ngờ lại bắt gặp vẻ mặt lạnh tanh của anh:

- Sắp đến giờ rồi, các người về đi!

Đây là lần đầu tiên Vân Vy nhìn thấy Tô Tần lạnh lùng đến thế. Trước đây anh ấy chưa bao giờ như vậy cả. Mấy người lần lượt đi ra, hai cô gái kia vẫn còn oán trách lẫn nhau.

- Đã bảo cô đừng có nhắc đến chuyện này rồi, thế mà cô còn cứ nhắc!

- Làm cho tổng giám đốc Tô mất vui rồi đấy!

- Giám đốc Tô từ trước đến giờ có bao giờ hung dữ như vậy đâu? Chỉ tại cô đấy!

Hai cô sinh viên mà Vân Vy dẫn theo cũng khe khẽ cất lời:

- Chị Vân ơi, nghe nói tổng giám đốc Tô chưa kết hôn phải không?

Vân Vy gật đầu:

- Ừ, nghe nói là chưa!

Một cô sinh viên trong đó lập tức thốt lên ngưỡng mộ:

- Ôi, không biết sau này ai có cái phúc phận ấy nhỉ, được gả cho một người đàn ông tuyệt vời như tổng giám đốc Tô.

Thật không thể hiểu nổi các cô gái trẻ hiện giờ nghĩ cái gì. Trước kia, lúc cô và Giang Nhan ở bên nhau, cô còn nghĩ, sau này ai mà lấy phải Tô Tần thì người đó đúng là đen đui. Một người bạn trai không biết cách từ chối người khác như Giang Nhan cũng đủ khiến cô mệt mỏi lắm rồi. Tô Tần thậm chí càng tồi tệ hơn, từ trước đến giờ chưa bao giờ từ chối người đẹp, thậm chí bản thân anh ta còn chủ động trêu hoa gẹo nguyệt ở bên ngoài. Ai mà làm vợ của anh ta thì sớm muộn gì cũng bị anh ta làm cho tức chết vì ghen tuông.

- Những cô gái đẹp vây xung quanh anh ta không khiến cho cô cảm thấy áp lực sao?

- Thế thì có gì mà áp lực? Người đàn ông có nhiều người đẹp vây quanh mới chứng tỏ được sức hút của anh ta. Em vui còn không hết nữa là...

Tô Tần và Giang Nhan có nhiều điểm tương đồng trong tính cách. Giờ Tô Tần một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, những kí ức ngày xưa lại lần nữa sống lại trong cô.

Ở công ty, bộ phận hợp tác với bên công ty A đang tổ chức tiệc mừng. Vân Vy tình cờ gặp các đồng nghiệp đi dự về, ai nấy mặt mày đỏ bừng, mùi rượu nồng nặc. Nhất là chú Triệu, suốt cả buổi chiều cứ lảo đảo chạy vào nhà vệ sinh.

Hỏi ra mới biết, chú Triệu muốn nhảy sang công ty A làm việc thế nên trong bữa tiệc ngày hôm nay cố tỏ ra vô cùng tích cực. Ai ngờ bên công ty A ấy đâu có mắc lừa. Chú ấy đụng phải bức tường lớn, tâm trạng không vui nên uống quá nhiều.

Chú Triệu là thạc sĩ tốt nghiệp ở một trường đại học có tiếng trong nước. Mấy năm trước, thạc sĩ như chú Triệu rất được trọng dụng, Boss không biết đã dùng thủ đoạn gì mà kéo được chú ấy về đây. Mấy năm nay, chú Triệu đã cống hiến cho công ty không ít. Chú Triệu là một người không giỏi giao tiếp, vụng mồm vụng miệng, không thể diễn đạt được ý của mình, vì vậy thường xuyên bị cấp trên bắt nạt.

Giả sử chú ấy có muốn nhảy đi công ty khác thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

Đây là chuyện mà ai ai cũng biết. Nhưng Boss đã biết rõ chú Triệu là người không giỏi giao tiếp, cho dù có giỏi đến mấy cũng khó mà thể hiện ra được, thế nên những công ty tốt đâu có cho chú ấy có cơ hội thể hiện bản thân, vì vậy chẳng có gì mà phải lo lắng cả.

- Chú Triệu làm việc không tồi, bên công ty A đó có quy định nghiêm ngặt lắm!

- Mặc dù có cơ hội làm việc chung nhưng người bên đó thường không chiếu cố đặc biệt cho chúng ta!

- Chú Triệu nghĩ ngợi đơn giản quá!

- Chủ yếu là do bên công ty A chẳng có ai chịu nói chuyện nửa câu với chú ấy cả!

Đột nhiên có một đồng nghiệp nhớ đến Giang Nhan cũng làm việc ở công ty A: Vân Vy, cô thử hỏi Giang Nhan xem có thể giới thiệu chú Triệu cho một công ty tốt hơn một chút không? Cũng không nhất thiết cứ phải là công ty A.

- Quan hệ giữa Boss và chú Triệu căng quá, cứ thế này mãi e là chỉ càng thêm khó chịu!

Vân Vy nhớ lại lần trước chú Triệu có nói cho cô biết về thành tích của Giang Nhan ở công ty A, lúc ấy chú nói bằng giọng có vẻ rất ngưỡng mộ... nếu như cô không giúp đỡ e là trong lòng khó mà tránh khỏi sự ái ngại.

- Giang Nhan đang ở nước ngoài, không tiện cho lắm, đợi anh ấy về nước đã!

Đồng nghiệp của Vân Vy gật gù:

- Đúng rồi, công việc ở nước ngoài của công ty A có lẽ cũng hòm hòm rồi đấy! Tôi nghe người bên đó nói nhóm đi công tác nước ngoài của họ hôm nay sẽ về nước!

Hôm nay sẽ về nước? Thế mà cô đâu có biết!

Đám đồng nghiệp thấy Vân Vy mặt tươi như hoa liền nói:

- Chẳng trách hôm nay Vân Vy của chúng ta chải chuốt xinh đẹp thế kia, hóa ra hôm nay Ngưu Lang và Chức Nữ gặp nhau.

Vân Vy ra ngoài hành lang gọi điện cho Giang Nhan, đầu dây bên kia có tiếng thông báo không thể kết nối được. Cô gọi liên mấy lần mà vẫn như

vậy. Cô nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, cuối cùng bật máy tính lên tìm kiếm thông tin các chuyến bay ngày hôm nay. Càng ngày cô càng nghi ngờ chuyện Giang Nhan có thật sự đang ở trên máy bay về nước hay không. Nếu không tại sao máy của anh lại không thể kết nối được?

Cô không thể nào tập trung được.

Khang Kiện gọi điện thoại đến cho Vân Vy, thông báo với Vân Vy thời gian điều trị. Cô chẳng mấy tập trung. Sự khác thường này nhanh chóng bị Khang Kiện phát hiện ra:

- Vân Vy, có chuyện gì thế?

Vân Vy ngần ngừ:

- Không có gì, tôi chỉ cảm thấy có chút kì lạ... - Cô ngập ngừng: - Gần đây Giang Nhan có gọi điện cho anh không?

Khang Kiện bật cười:

- Có, nghe nói công việc của cậu ta ở bên đó tiến triển không tồi, có thể sắp hoàn thành rồi! Sao thế?

Vân Vy ngần ngừ:

- Thế anh ấy có nói khi nào thì về nước không?

Khang Kiện nghĩ một lát rồi nói:

- Không, cậu ta không nói với cô à?

- Không có!

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghệ

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tình Mộng

Phần lớn các chuyến bay từ Mỹ về đây đều đã hạ cánh, thế mà điện thoại của Giang Nhan vẫn chưa kết nối được. Cuối cùng đành phải gọi điện sang bên công ty A, cũng may là bên đó thường xuyên có người làm thêm giờ.

- Làm phiền anh một chút, tôi muốn hỏi là có phải hôm nay Giang Nhan sẽ về nước không ạ?

- Anh Giang ạ, không, anh ấy ở bên đó vẫn còn một vài việc phải giải quyết!

- Cô là...?

Vân Vy ghen họng:

- Là một người bạn của anh ấy! - Nói rồi vội vàng cúp máy. Mãi cho đến đúng vào thời điểm mà hai người thường gọi điện cho nhau thì Vân Vy mới gọi được cho Giang Nhan.

- Giang Nhan...

- Oi.

Nghe thấy giọng anh, Vân Vy lại không biết phải nói gì.

- Nghe nói công việc của bọn anh ở bên đó đã hoàn thành phải không? Em còn tưởng là anh sẽ về cùng với họ chứ, thế nên đã gọi điện sang công ty anh, lúc ấy mới biết là anh chưa về.

- Anh ở lại đây vì còn có một vài việc khác phải giải quyết!

Vân Vy đứng bên ngoài ban công, bàn tay vuốt ve những cái chậu gổm trong vô thức.

- Em gọi mãi chẳng được!

- Tín hiệu bên này không được tốt lắm em ạ!

Mặc dù Giang Nhan nói vậy nhưng Vân Vy cứ cảm thấy hình như anh vẫn có chuyện gì đó giấu cô.

- Vân Vy này... - Giọng Giang Nhan trở nên dịu dàng: - Em đừng sờ tay lên đồng hồ gổm sứ trên ban công nữa!

Những ngón tay cô chột co lại, tại sao ngay cả cái tật này của cô mà anh cũng biết thế nhỉ?

- Mấy cái chậu gổm ấy bị vỡ rồi, không cần thận sẽ cửa vào tay đây! Anh vốn định khi nào về sẽ thay cho em cái mới! - Giọng nói của anh đột nhiên dừng lại ở đây.

Hình như giọng nói bị đè chặt lại, toát lên một cảm giác khó chịu như không thể nói ra, giống như những vết nứt kéo dài trên cái chậu gổm, cắt đứt mọi sự gắn kết với nhau.

Thế mà cô không hề phát hiện ra rằng cái chậu ấy đã bị nứt ra rồi. Một khe nứt dài khiến cho những bông hoa in ở trên đó cũng biến đổi hình dạng. Một cơn gió thoáng qua vai khiến cho người ta có cảm giác chưa kịp đưa tay ra đón lấy thì nó đã biến mất, chẳng để lại chút dấu vết.

Chẳng bao giờ có thể nhìn thấy nữa.

Vân Vy nhận ra có điều gì đó khác thường: - Giang Nhan, sao thế?

- Không sao, ban nãy đột nhiên nhớ ra là còn có rất nhiều việc phải làm. Vân Vy, dạo này anh cứ mơ thấy một giấc mơ! - Tiếng cười của Giang Nhan trong vắt: - Anh mơ thấy em viết cho anh một bức thư, trong thư em có ghi địa chỉ, nhưng lại ghi sai. Thế nhưng anh chẳng thể nào nói cho em biết được, chỉ biết giương mắt nhìn em gửi thư đi. Nếu như địa chỉ và người nhận viết sai thì anh không thể nhận được thư đâu. Vì vậy, cho dù anh ở nơi nào... anh cũng không thể nhận được thư của em.

Vân Vy muốn cười dịu dàng và nói với anh rằng mơ và hiện thực bao giờ cũng trái ngược nhau, thế nhưng cô còn đang ngập ngừng chưa nói ra lời thì đã nghe thấy có tiếng người gọi tên Giang Nhan.

- Đợi khi nào có thời gian anh lại gọi cho em nhé!

- Vâng! - Nghe tiếng cúp điện thoại, Vân Vy ngậy người hồi lâu.

Trong lòng cô đột nhiên có một cảm giác rất kì lạ, trống rỗng, hụt hẫng, giống như bị mất hết tất cả vậy.

Cô đến phòng khám của Khang Kiện theo lịch đã hẹn. Cô đang chuẩn bị ngắt máy đi vào phòng điều trị thì nhận được điện thoại của Tô Tần.

- Em mua hoa quả ở đâu vậy?

- Hà?

- Mua cho anh thêm một làn nữa đi!

- Ặc, Tô Tần...

- Tối nay mang đến luôn nhé!

Chẳng để cô kịp nói gì, Tô Tần đã cúp máy. Đúng là phong cách thường ngày của anh ta.

Cô không ngờ Tô Tần lại ăn hoa quả do cô mang đến. Hôm qua, nhìn thấy các loại hoa quả cao cấp bày đầy phòng bệnh của anh, lúc đó cô thật sự ngại ngùng với giỏ hoa quả của mình. Thế nên cô đã giấu nó ở nơi khuất nhất, nào ngờ vẫn bị Tô Tần lôi ra.

Lại còn ăn nữa chứ.

Ăn rồi thì thôi, lại còn to gan gọi điện cho cô, bảo cô mua cho một giỏ nữa mang đến. Sao trước đây cô không nhận ra Tô Tần là một người như vậy nhỉ?

Tắt điện thoại đi, vừa ngẩng đầu lên cô đã phát hiện ra Khang Kiện đang nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt nghiêm túc cứ như thể anh với cô mới gặp nhau lần đầu. Khang Kiện nhìn cô từ đầu tới chân, nhìn tới mức khiến cho cô sồn da gà.

- Vân Vy, tôi chẳng nhìn thấy cô có chỗ nào đặc biệt, sao bên cạnh cô lắm người không bình thường thế?

- Cái gì?

- Tôi nói là Tô Tần ấy, đó chẳng phải là một nhân vật đình đám hay sao, con cháu của một gia đình giàu có, tốt nghiệp trường y nổi tiếng. Thời gian gần đây, báo chí có đăng tải rất nhiều tin bài về anh ta.

- Tôi với Tô Tần chỉ là bạn bè thôi!

Anh mắt của Khang Kiện lóe sáng:

- Chỉ là bạn bè á? Hôn mê mất mấy năm liền, vừa mới tỉnh lại, việc gì không làm lại đến tìm cô luôn á?

Vân Vy ngậy người:

- Những chuyện này có lẽ anh phải rõ hơn tôi mới phải!

Sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên anh ta làm là đi tìm những người bạn trước đây thì không có gì kì lạ, mà hơn nữa anh ta nghĩ đến Giang Nhan đương nhiên sẽ nhớ tới Vân Vy. Về sau nhìn thấy Vân Vy đang ở bên cạnh Giang Nguyên, thế nên mới...

- Tôi không biết, nhưng tôi thấy chuyện này không hề đơn giản!

- Chắc là anh ta tìm tôi có chuyện gì đó, nhân tiện nhờ tôi mua hoa quả luôn!

- Mỗi khi gặp cô anh ta thường nói những gì? Nếu như đã có chuyện muốn nói tại sao không nói hết một lúc đi? Lại còn gọi điện cho cô yêu cầu này nọ. Bên cạnh anh ta làm gì đến mức không có một tên tay sai để anh ta sai đi mua hoa quả?

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Khang Kiện, Vân Vy không nghĩ rằng anh đang nói đùa.

Im lặng hồi lâu Khang Kiện liền nói tiếp:

- Vân Vy, rốt cuộc cô đã nhớ lại được bao nhiêu rồi? Cô có thể công bằng một chút có được không? Nhớ ra những chuyện không tốt rồi thì cũng nên nhớ ra những chuyện tốt! Mặc dù chúng tôi đều lừa dối cô, nhưng chúng tôi đều xuất phát từ ý tốt cả đấy! Lúc ấy, bộ dạng của cô thê thảm như vậy, không biết là ai nghĩ ra cách gì, chỉ cần có hiệu quả là được rồi, ai mà nghĩ ngợi được nhiều như vậy? Vân Vy, tôi đã nói nhiều như vậy rồi, ít nhất cô cũng phải nói cho tôi biết rốt cuộc cô nghĩ thế nào? Cô và Giang Nguyên... cô định thế nào?

Giang Nguyên...

Vân Vy gượng cười:

- Thế thì ít nhất anh phải trị khỏi bệnh cho tôi, để tôi biết được mọi chuyện, như vậy tôi mới có thể đưa ra câu trả lời được!

Phương pháp điều trị của Khang Kiện nhanh chóng đưa Vân Vy vào giấc mộng.

Sau đó mọi thứ diễn ra như một thước phim.

Phương pháp điều trị tâm lí thật giống như một chùm chìa khóa, giúp cô mở tất cả những cánh cửa kí ức đang bị đóng kín.

Sau vụ tai nạn của Giang Nhan, cô đã xảy ra một chuyện mà suýt chút nữa đã khiến cho cô không thể nào tỉnh lại được nữa.

Cô ngã từ trên cầu thang của bệnh viện xuống.

Bố mẹ đưa cô đến bệnh viện để truyền nước. Cô chợt nhớ ra chiếc nhẫn mà Giang Nhan đã mua cho cô, cô chạy đi khắp nơi tìm kiếm nhưng không thấy. Cô hoảng hốt đến toát mồ hôi hột. Cô liền giật cái kim truyền ra rồi lao đảo chạy đi khắp nơi tìm kiếm. Lúc chạy đến cầu thang, cô bất cẩn trượt chân, cả người cứ thế lăn xuống.

Cú ngã này khiến cô bị thương rất nặng, lại bị thương vào đầu, mất một thời gian rất dài không thể nào phân biệt được người và sự vật ở trước mắt. Bố mẹ cô chẳng biết làm thế nào, cuối cùng đành dẫn Giang Nguyên đến.

Bố mẹ cô nói:

- Vân Vy, con còn nhớ không? Cậu ấy chính là Giang Nhan đấy!

Kể từ khoảnh khắc ấy, Giang Nguyên liền biến thành Giang Nhan. Có thể bởi vì vậy mà lúc gặp Giang Nguyên, cô đã chẳng chút nghi ngờ người đứng trước mặt mình không phải là Giang Nhan mặc dù đoạn kí ức về

khoảng thời gian mà Giang Nguyên đã chăm sóc cho cô đã hoàn toàn bị lãng quên, thế nhưng ấn tượng về Giang Nguyên vẫn còn in trong đầu cô, chẳng có chút xa lạ nào.

Đối với cô và Giang Nguyên thì đó chính là khoảng thời gian cả hai phải đối mặt với một cuộc sống hoàn toàn xa lạ. Cô vừa chờ đợi sự điều trị của các bác sĩ, vừa tiếp nhận sự chăm sóc của Giang Nguyên. Giang Nguyên không hề biết chăm sóc người khác, bản thân sống độc lập nhiều năm, vậy mà đột nhiên ở bên cạnh mình lại xuất hiện một người bệnh, không biết phải làm thế nào để lựa theo ý muốn là tâm trạng của cô, phối hợp điều trị bệnh cho cô. Vì vậy lúc đầu, phần lớn thời gian cô đều ngồi ở bên cạnh nhìn Giang Nguyên đọc sách.

Về sau anh nhận ra sự cô đơn của cô nên đã tặng cho cô những món đồ chơi. Đất sét, hạc giấy... tất cả đều là những món đồ chơi hết sức đơn giản.

Cô từ nhỏ đã rất vụng về. Trong khi các bạn nhỏ khác đều biết gấp hạc giấy, gấp hoa thì cô vật vã mãi mà không thể nào gấp được, mà nếu có gấp được thì cũng cong cong vẹo vẹo, người khác nhìn vào chẳng nhận ra đó là cái gì. Lúc đi học phải học môn thủ công, cô thường phải nhờ mẹ giúp mới có thể thêu hết hình một phiến lá.

Huống hồ giờ cô lại phải ngồi trên xe lăn, mắt lại mờ mờ. Anh có thể nhận ra hình của đủ các con vật, thế nhưng khi cục đất sét được đặt vào tay cô, cô thậm chí chẳng biết mình đã nhận ra những cái gì nữa?

Đoạn kí ức ấy đột nhiên hiện lên rất rõ ràng trong đầu cô, giống như một đoạn băng cũ bỗng nhiên rõ ràng trở lại.

Bầu trời trong xanh, cây cối và thảm cỏ đều một màu xanh ngát.

Cô ngồi trên xe lăn, nhìn anh gấp hình con chuột bằng khăn tay. Ban đầu cô không mấy để ý. Anh giơ tay lên, đặt con chuột vào lòng bàn tay rồi

mở lòng bàn tay cô ra. Con chuột nhảy từ lòng bàn tay anh sang lòng bàn tay cô.

Nhảy qua nhảy lại mấy lần liền.

Bàn tay cô khẽ cử động, cuối cùng cũng nắm được cái đuôi của con chuột nghịch ngợm kia lại.

Không ngờ cô lại có tiến bộ lớn tới như vậy, anh đã không giấu được nụ cười vui mừng.

Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô cười.

Đôi lông mày dần ra, đôi mắt sáng lấp lánh.

Vân Vy ngủ giấc này quá say, đến khi cô tỉnh lại đã rất muộn. Cô mở choàng mắt ra, nhìn thấy Khang Kiện đang ngồi làm việc ở bên cạnh.

Ban đầu Khang Kiện không hề biết, chỉ mãi mê vùi đầu vào những trang sách, lật giở tìm kiếm cái gì đó, đôi lông mày nhíu chặt lại, sự bức bối và mệt mỏi khiến cho anh phải nới lỏng cổ áo và cà vạt. Nhìn bộ dạng của Khang Kiện có vẻ như đang gặp bế tắc trong vấn đề gì đó, tâm trạng có vẻ sốt ruột, lo lắng, giống như đang lo người khác sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Vân Vy đằng hắng một tiếng.

Lúc ấy Khang Kiện mới ngoảnh đầu lại, thở dài nói:

- Tôi còn tưởng có khi tối nay tôi không đóng cửa được mất!

Cô cười ái ngại:

- Sao anh không gọi tôi dậy?

Khang Kiện ngán ngẩm nhưn lông mày:

- Ai bảo cô là VIP ở chỗ tôi chứ? Thế nên tôi có nhiệm vụ phải chăm sóc cả đời cho cô! - Bên tay anh là một chồng tài liệu dày đủ loại, bày lung tung khắp bàn làm việc, rất nhiều tài liệu đã bị rơi cả xuống đất, hỗn độn như vừa bị kẻ trộm đột nhập.

Vân Vy định đến giúp Khang Kiện nhặt lên.

Khang Kiện vội vàng ngăn lại, cứ như thể sợ cô phát hiện ra bí mật gì của mình vậy:

- Ấy đừng đừng, cứ để tôi, để tôi tự thu dọn là được rồi! - Nói rồi anh vội vàng chạy đến nhặt chỗ tài liệu ấy lên.

Chắc chắn là Khang Kiện có chuyện gì đó, nếu không anh ta đã chẳng khiến cho bộ quần áo trắng tinh và thắt thóm của mình giờ trông chẳng khác gì cái giẻ rách như vậy?

Khang Kiện vừa đặt được chồng tài liệu mới nhặt lên bàn thì chồng tài liệu ở mép bàn lại rơi xuống. Lần này thì tài liệu bay tứ tung, có một số còn rơi xuống ngay dưới chân cô.

Lần này thì cô không thể đứng yên không giúp được.

Về cơ bản đều là những tài liệu tiếng Anh, dù sao cô đọc cũng không hiểu. Những tài liệu mà cô nhặt lên đều có cùng một con dấu, là con dấu của một bệnh viện nước ngoài.

- Anh tham khảo nhiều tài liệu như vậy có phải định ra nước ngoài học chuyên sâu không?

Khang Kiện đón lấy những tài liệu trong tay cô, mỉm cười không mấy tự nhiên:

- Không phải, những bệnh viện như thế này những người bình thường không thể vào được!

Vân Vy tò mò:

- Một bác sĩ nổi tiếng như anh cũng không được sao?

- Không được, những bác sĩ được đào tạo chuyên sâu ở nước ngoài đều là những tinh anh trong nghề chúng tôi đấy!

- Bệnh viện này rốt cuộc là làm những cái gì?

Khang Kiện ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Làm một số xét nghiệm.

- Xét nghiệm gì?

Khang Kiện bối rối:

- Cô có hứng thú với y học từ khi nào thế hả?

Vân Vy mỉm cười:

- Tôi chỉ ngẫu hứng tò mò chút thôi, nhìn bàn làm việc của anh bữa bọn cứ như thể anh đã vác cả cái thư viện đến đây vậy!

Khang Kiện cúi đầu thu dọn hồi lâu rồi ngẩng đầu lên nói:

- Cái bệnh viện này chủ yếu nghiên cứu khoa học, chuyên nghiên cứu về những vấn đề khó mà y học hiện đại vẫn chưa tìm được câu trả lời.

- Hóa ra là một trung tâm nghiên cứu à?

- Cũng không hẳn như vậy! - Khang Kiện nói có vẻ khó khăn: - Nếu như có bệnh nhân nào đó tình nguyện làm vật thí nghiệm, bọn họ cũng sẽ

không phản đối, ngược lại, còn dùng các phương pháp mới để tiến hành chẩn đoán và điều trị cho bệnh nhân. Nhưng bất kể quá trình điều trị có thành công hay không, bệnh nhân đều phải chi trả chi phí trị liệu khổng lồ.

- Thế thì chẳng phải mang người ra làm vật thí nghiệm hay sao?

- Đúng vậy, giới y học đều biết, vì vậy những phương án trị liệu mà họ đưa ra cũng là những phương án điều trị mà mọi người đều hết sức tán đồng.

Cô cứ tưởng những thứ thế này sẽ chẳng có ai chịu tình nguyện thử:

- Ai lại chịu làm những chuyện này cơ chứ? Hơn nữa còn phải bỏ ra một khoản tiền lớn.

Khang Kiện lặng thinh một hồi mới lên tiếng:

- Những người muốn tiếp tục sống... - Hồi lâu sau anh mới ngẩng đầu lên, hai mắt hằn lên những tia máu: - Vân Vy, cô có biết không, có những người cho dù thế nào cũng muốn được sống tiếp!

Vân Vy nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn đi mua hoa quả cho Tô Tần rồi xách giỏ hoa quả đến bệnh viện cho anh ta.

Kết quả là trong phòng bệnh chẳng có ai.

Vân Vy đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy bóng dáng Tô Tần đâu, cô liền đặt giỏ hoa quả ấy xuống rồi ra về.

Cái anh chàng Tô Tần này, đã bị thương rồi còn chạy lung tung, đúng thật là...

Nửa đêm Vân Vy bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

- Vân Vy, anh bảo em mua hoa quả cho anh, sao đã quá mười hai giờ rồi mà chưa thấy em mang đến thế hả?

Vân Vy ngái ngủ nói:

- Em đã mang qua rồi, nhưng phòng bệnh của anh không có ai.

- Đâu thế thế được, anh ở trong phòng suốt mà?

- Nhưng mà em đã qua đấy thật, phòng bệnh không có ai mà!

- Thế em mang đến bệnh viện nào?

- Thì đến cái bệnh viện hôm trước đưa anh đến đấy thôi!

Giọng của Tô Tần càng cất cao hơn:

- Vân Vy à, chẳng nhẽ em không biết là anh đã chuyển viện rồi à!

Vân Vy ngẩn người, làm sao mà cô biết được, lúc anh ta gọi điện có nói cho cô biết đâu cơ chứ?

- Anh nhớ là sáng qua anh đã dặn trợ lý gọi điện nói cho em rồi cơ mà?

Hôm qua? Cô đột nhiên nhớ lại, hôm qua đúng là trợ lý của Tô Tần đã gọi điện thoại cho cô, nhưng nội dung chỉ là cảm ơn cô thôi, cuối cùng còn khách khí nói với cô là khi nào có thời gian mong cô qua thăm Tô Tần. Tiếp đó hình như anh ta có nói tên bệnh viện nhưng cô chỉ mãi ậm ừ cho phải phép mà không để ý bệnh viện anh ta nói không phải là bệnh viện lúc đầu cô đưa Tô Tần vào. Hai cái tên giống nhau quá nên cô chẳng để ý.

Lúc phát hiện ra sự nhầm lẫn, Vân Vy vội vàng xin lỗi:

- Xin lỗi anh, Tô Tần, em không để ý!

Ai mà biết được Tô Tần đột nhiên trở nên nghiêm túc:

- Vân Vy, rốt cuộc trong lòng em, anh là cái gì?

- Bạn bè! - Cô thật thà đáp.

- Hôm nay anh đã thông báo với rất nhiều người, chẳng có ai đến thăm bệnh viện, thế mà mình em thăm là thế nào?

Vân Vy cứng họng.

Có lẽ là bởi vì gần đây đúng là đầu óc cô cứ để đi đâu ấy.

Kết quả là hôm sau cô mua một giỏ hoa quả mang đến bệnh viện thì Tô Tần đã ra viện rồi.

Cô gọi đến máy của Tô Tần, đầu dây bên kia rất ồn ào tiếng nhạc xập xình đến chói tai.

- Tô Tần, anh ra viện rồi à?

Tô Tần đã trở lại với phong cách thường ngày của mình thản nhiên nói:

- Phải, anh đang mở party, em có muốn qua đây không?

Ban ngày ban mặt mà mở tiệc à? Cuộc sống của đại thiếu gia nhà họ Tần quả là xa xỉ.

Cô khóc dở mếu dở:

- Không được, em phải đi làm, anh chơi thoải mái đi nhé!

Tô Tần cười khẩy:

- Cái gì, ông chủ của em không cho em một ngày nghỉ ngơi à? Nói thế nào anh cũng là khách hàng của em, đến nghiên cứu, bàn bạc phương án cụ thể với khách hàng cũng không được à?

- Thôi bỏ đi! Em thà ngồi viết kế hoạch cho anh còn hơn! - Mấy chỗ party như vậy thật sự không phù hợp với cô.

Không biết những điều Tô Tần nói đã bị cô gái xinh đẹp nào nghe thấy. Vân Vy nghe thấy cô ta nói:

- Tổng giám đốc Tô, giờ bàn bạc công việc gì chứ? Anh nhìn cái váy mới này của em có đẹp không?

- Đây chẳng phải là chiếc váy trên trang bìa tạp chí sao?

- Đúng thế! Thế nào anh?

Dường như cô đã bị lãng quên rồi. Vân Vy gọi Tô Tần hai tiếng, ngán ngẩm cúp điện thoại. Cuối cùng thì cô cũng thoát khỏi những âm thanh ồn ã ấy.

- Định thần lại đi, định thần lại đi! - Tiểu Thu huơ huơ tay trước mặt cô.

Vân Vy ngoảnh đầu lại, không biết các món ăn đã được đưa lên hết từ lúc nào rồi.

Các món ăn của nhà hàng này hết sức đặc biệt, thế nhưng không hiểu sao cô ăn gì cũng chẳng thấy ngon miệng.

- Vân Vy, có phải lại nhớ đến bờ bên kia đại dương không? Vậy thì xin nghỉ bay qua đó đi!

Vân Vy cúi đầu:

- Cậu đừng nghĩ bậy!

- Thế sao cậu không ăn đi? Những món ăn này tuyệt lắm đấy! Tớ chưa bao giờ được ăn các món ngon như thế này!

- Đúng vậy, tớ cũng mới đến đây lần thứ hai thôi!

Ông chủ vô cùng nhiệt tình, luôn miệng gọi nhân viên tới phục vụ cho bàn của cô. Lần trước cô chỉ vội vàng đưa cho ông một tấm danh thiếp, còn tưởng nó chẳng bao giờ được ông ấy đụng đến.

Lúc ăn gần xong, ông chủ nhà hàng cười ngọt ngào đi về phía họ.

Vân Vy vội vàng đứng dậy chào hỏi.

Ông chủ nhà hàng cười nói:

- Không cần khách sáo đâu, lần trước tôi đã nói với cô, tôi và Giang... Nhan là bạn tốt nhất của nhau, cô qua đây ăn cơm tôi vui lắm! - Nói rồi ông đặt món đồ trong tay mình xuống bàn.

Là một cuốn album màu xanh.

- Tôi đã từng nói với cô, Giang Nhan có rất nhiều tác phẩm nhiếp ảnh đẹp, trong đó có rất nhiều bức tôi đã rửa ra và mang về cất giữ... - Ông chủ vừa nói vừa mở cuốn album ra: - Cô nói cô chưa xem nhiều lắm, thế nên tôi mang cuốn album ra đây cho cô xem.

Cuốn album vừa được mở ra, cô đã bị bức ảnh trong đó cuốn hút.

Cảnh sắc tuyệt đẹp, toàn bộ bức ảnh đều toát lên một vẻ đẹp vô cùng kì diệu của thiên nhiên. Mặt biển bình lặng, trời và biển nối liền một dải, từng khoảng không gian xanh biếc nối liền với nhau, giống như màu sắc nơi đáy mắt anh.

Lật từng trang, cuối cùng cô nhìn thấy bức ảnh đó. Dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ, những bông hoa bồ công anh bay tản ra khắp không gian, giống hệt như trong kí ức xa xôi, dịu dàng... và chậm rãi... bay vào trong tim cô.

Vân Vy ngây người ngắm bức ảnh rồi lật tiếp những trang sau.

Tiểu Thu đột nhiên hỏi:

- Con gấu winny và con chuột gấp bằng khăn tay này sao trông thật thân thuộc, chỉ có đôi bàn tay khéo léo mới có thể làm ra được. Lần nào tớ cũng gấp xấu điên lên ấy!

Nếu như nói với Tiểu Thu rằng đây là của Giang Nhan làm, không biết cô ấy sẽ kinh ngạc đến đâu. Ngay cả cô cũng không biết một người đàn ông lạnh lùng và trí tuệ như Giang Nhan lại có thể làm ra những thứ dịu dàng như thế này.

Vân Vy lật album đến trang cuối cùng.

Trang cuối cùng là tờ lịch.

Ngày 31 tháng 10 năm 2007.

Ông chủ nhà hàng lấy ra chai rượu vang mà tự ông ủ đã lâu bảo Vân Vy và Tiểu Thu nếm thử. Trong rượu vang còn có vị ngọt ngào của đậu Hà Lan.

Ông chủ nhà hàng uống vài ly với họ, lúc sau liền nổi hứng hỏi:

- Vân Vy, cô có biết bao giờ Giang Nhan về nước không?

Vân Vy mỉm cười lắc đầu:

- Không, anh ấy còn có vài việc chưa làm xong ở bên đó!

Hóa ra không chỉ có cô mà còn có một người nữa cũng không liên hệ được với Giang Nhan.

Ông ta nói:

- Từ sau khi quen biết cậu ta, chúng tôi nói chuyện rất hợp cạ. Đã lâu không gặp cứ thấy nhớ nhớ! - Ông chủ nhà hàng móc điện thoại ra gọi cho Giang Nhan.

Ông ta chưa kịp gọi đi thì điện thoại của Vân Vy chột đở chuông. Vân Vy vội vàng nhận điện thoại, vừa hay là Giang Nhan gọi về.

Vân Vy mỉm cười nói:

- Ban nãy gọi điện cho anh mà không được, không ngờ anh gọi lại nhanh thế!

- Em gọi cho anh à?

- Không phải... - Vân Vy đưa điện thoại cho ông chủ nhà hàng.

Ông cầm lấy điện thoại:

- Giang Nhan à, sao cái điện thoại của cậu lại trọng sắc khinh bạn thế hả? Tôi gọi mấy lần liền mà không được, cậu đang làm cái gì ở bên đó thế hả? Sao mà bí ẩn thế?

Hai người hàn huyên một hồi, cuối cùng ông ta nói:

- Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa Vân Vy về nhà an toàn, bây giờ muộn lắm rồi!

Nói rồi ông nhưn mày:

- Có phải cậu làm việc mệt mỏi quá không hả? Sao tôi nghe giọng cậu có vẻ là lạ? Có chuyện gì nhớ nói với tôi đấy, đừng có giấu biết chưa?

Điện thoại lại lần nữa về với Vân Vy. Cô đứng dậy, đi ra một góc khuất yên tĩnh để nói chuyện.

- Giang Nhan này... - Cô ngật ngừng: - Anh không sao chứ?

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói rất vui tai của Giang Nhan:

- Không sao!

- Thế thì tốt! - Vân Vy mỉm cười: - Ông chủ mời em đến đây ăn cơm, còn mang rượu ông ấy tự ủ ra mời bọn em nữa!

- Ngon không?

- Ngon lắm!

Giang Nhan bật cười:

- Thế thì em phải uống nhiều một chút, ông ấy rất keo kiệt, chẳng mấy khi mang rượu mình ủ ra mời đâu!

- Ông ấy còn mang cho em xem cuốn album, bên trong toàn là ảnh anh chụp! - Vân Vy cười: - Thế mà em không biết anh lại có tài chụp ảnh như thế đấy! - Cô luôn cố gắng để cho cuộc nói chuyện trở nên nhẹ nhàng nhất, nếu không cô sẽ không biết làm thế nào để tiếp tục chủ đề.

Giang Nhan cười cười.

- Bây giờ em mới biết mình chẳng hiểu gì về anh cả. Lần trước sếp em mang đến cho em một phần mềm do anh viết, trên đó có khắc phiên âm tên anh.

Bên tay Vân Vy là một cái lồng chim rất đẹp, con chim trong lồng đang hót líu lo, thỉnh thoảng còn dùng cái mỏ nhỏ xíu để chải chuốt bộ lông óng mượt của nó.

- Sếp tặng cho em phần mềm ấy rồi, nói là đợi anh về, khi nào có phần mềm mới phải cho cô ấy dùng thử!

Giang Nhan mỉm cười:

- Được thôi!

Con chim nhỏ bay qua bay lại trong lồng, Vân Vy đưa tay búng búng vào lồng trêu nó, thế nhưng nó hoàn toàn chẳng buồn đếm xỉa đến cô.

Cũng giống như Giang Nguyên lúc ấy vậy, vô cùng lạnh lùng và thờ ơ với cô. Cô vì chuyện này mà mất ngủ mất mấy ngày liền, trong đầu chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để tiếp cận với “khối băng” vừa thông minh vừa đẹp trai này? Cô chỉ nghĩ được phải theo đuổi anh cho bằng được.

Kế hoạch lúc ấy của cô là, cứ bám theo anh, cứ có thời gian là cô lại đến đó, thậm chí còn kết bạn với đám nhóc ở đó. Cô cũng thường xuyên sang đó, mang cho lũ trẻ rất nhiều đồ ăn. Lúc đó cô đã say anh như điên rồi.

Kết quả là cô gặp được Giang Nhan. Nếu như Giang Nhan không mặt đối mặt với cô, nếu như anh không cầm một xấp ảnh, nếu như anh không giơ tay ra tự giới thiệu về mình... cô có lẽ đã không có sự hiểu nhầm lần đầu tiên.

Về sau, cô không còn đến đó thực hiện lời hứa của mình với lũ trẻ.

Không biết những điều cô cố ý nói thật to cho Giang Nguyên nghe, anh có nghe thấy hay không?

Cô hi vọng anh đừng nghe thấy.

Nếu không cô sẽ trở thành một kẻ lừa dối trong mắt anh.

Vân Vy ngược mắt nhìn trời:

- Giang Nhan, anh có còn nghe không thế?

- Anh vẫn đang nghe đây! - Giọng nói của anh rất khẽ, đúng như ông chủ nhà hàng đã nói, nghe có vẻ như rất yếu ớt:

- Em đang ở bên cạnh lồng chim à?

- Hả?

- Con chim mà ông chủ nhà hàng nuôi rất thích ăn thức ăn để trong cái hộp màu xanh ở bên cạnh, em cho nó ăn đi!

Cô lấy một đoạn ống trúc lấy thức ăn trong cái hộp màu xanh bỏ vào trong lồng cho con chim nhỏ. Con chim nhỏ thích thú bay đến mổ thức ăn. Ăn được vài miếng nó liền ngước đôi mắt đen như hai hạt đậu nhìn Vân Vy, sau đó há mồm nói:

- Cô thật xinh đẹp! - Một lát sau nó lại lặp lại câu nói ấy: - Cô thật xinh đẹp!

Vân Vy bật cười thích thú, nỗi ám ảnh ban nãy còn đè chặt trong lòng giờ đã giảm đi ít nhiều. Hóa ra đây là một con chim biết nói.

- Giang Nhan ơi... - Vân Vy nghe thấy có tiếng ai đó gọi tên Giang Nhan bằng tiếng Anh.

- Anh lại phải vào rồi!

- Anh vẫn đang bận à?

- Ừ, không được thuận lợi cho lắm, vì vậy anh phải kéo dài thời gian, ban nãy có khoảng nửa tiếng nghỉ ngơi. Vân Vy... - Giang Nhan ngập ngừng: - Em sẽ đợi anh về chứ?

Cô chợt nhớ lại lúc cô nhầm anh là Giang Nhan, gửi nhầm cho anh cái tin nhắn "I have been waiting for you". Lúc gửi tin nhắn đi rồi cô hết sức hoang mang, sợ anh biết được điều bí mật trong lòng cô, điều bí mật là cô

yêu anh. Nhưng mà hiện tại, mặc dù vẫn là một người như vậy, chỉ có điều cái tên không giống nữa, thế mà cô không thể nói ra được đáp án.

Cuối cùng cô liền nói:

- Em chỉ có thể ở đây thôi, có đi đâu được đâu?

Vẫn không thể khước từ được, ông chủ nhà hàng một mực đòi đưa Tiểu Thu và Vân Vy về nhà. Cô thực sự cảm thấy ái ngại, vừa được ăn vừa được nói, cuối cùng lại còn được người ta đưa về tận nhà nữa chứ.

Trên lối vào khu chung cư của nhà cô có một chiếc xe Hum-mer đang đậu, chắn ngang đường khiến cho những chiếc xe khác không sao tiến vào trong được. Cô đành phải xuống xe ở đây rồi đi bộ vào trong. Một đám người ra ngoài hóng mát tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm với nhau. Có mấy chiếc xe đi vào trong khu bị chặn lại bởi chiếc xe Hummer nọ liền xuống xem tình hình rồi đi tìm bảo vệ đi tìm chủ nhân của chiếc Hum-mer ngang ngược nọ. Cả khu nhà bình thường vẫn yên tĩnh nay trở nên huyên náo.

Vân Vy cùng đường với đám người đi tìm chủ nhân của chiếc Hummer. Mọi người cùng đi vào bên trong. Lúc cô nhìn thấy chiếc Hummer thì bảo vệ khu cũng đến, gõ gõ vào cửa kính xe. Lái xe kéo cánh cửa kính ô tô xuống.

Chú bảo vệ tiến đèn hỏi:

- Anh ở khu này à? Sao lại đỗ xe ở đây?

- Chúng tôi đến tìm người!

- Mau mau lái xe ra chỗ khác, anh có biết là đỗ xe ở đây ảnh hưởng đến xe cộ trong khu qua lại không hả?

- Đã vào trong tìm người rồi, một lát nữa sẽ ra ngay. Ở chỗ này chẳng có chỗ đỗ xe, tôi chẳng biết đỗ ở đâu cả!

- Anh vô lí thế nhỉ, anh đỗ xe ở đây, những cái xe ở phía sau làm sao vào được. Anh ngoảnh lại mà xem!

Chú bảo vệ vừa cao giọng thì gã lái xe kia cũng tỏ ra chẳng kém cạnh:

- Thế thì bó tay thôi!

Thật đúng là ngang ngược hết sức! Chặn lối đi của người khác rồi còn lớn tiếng cãi:

- Xin lỗi nhé, các người nói chuyện này với tôi cũng vô dụng, tôi cũng chỉ nghe lệnh của người khác. Hơn nữa ở đây các ông thu tiền đỗ xe như thế nào thì tôi nộp y như thế - Gã lái xe huơ huơ tờ giấy trong tay: - Tôi đã nộp tiền và lấy hóa đơn đỗ xe ở cổng khu rồi đấy!

Nhìn thấy tờ hóa đơn đỗ xe, người bảo vệ tức điên lên, ngoảnh mặt lại nhìn hai anh chàng bảo vệ trẻ tuổi ở bên cạnh:

- Ai bảo các cậu cho cái xe này vào đây? Bây giờ hai cậu đi tìm chủ nhân của cái xe này ngay cho tôi, nói sao với người ta thì nói. Nội trong vòng mười phút mà không giải quyết được việc này thì ngày mai các cậu không phải đi làm nữa!

Hai anh chàng bảo vệ hốt hoảng chạy đi tìm chủ nhân chiếc xe cũng may là ở đây không có nhiều hộ, chắc là sẽ nhanh chóng tìm ra thôi. Nhưng có thể thuyết phục được người ta hay không thì còn chưa biết.

Cũng chẳng biết ai đã gây ra cái phiền toái này. Hai anh chàng bảo vệ kia nếu không giải quyết xong vụ này rất có thể sẽ bị cho nghỉ việc luôn.

Vân Vy chậm rãi đi vào bên trong, vừa đến cổng chung cư đã nhìn thấy một cái bóng cao lớn, tay cầm điều thuốc hút, đứng dựa lưng vào cầu thang, ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt kiêu ngạo như vua chúa đang nhìn các con dân của mình.

Vân Vy ngăn người kinh ngạc:

- Tô Tần?

Cô đâu ngờ Tô Tần sẽ đến tận đây tìm mình. Con người Tô Tần xưa nay cứ xuất quỷ nhập thần, làm việc gì chẳng ai đoán được. Chuyện hoa quả lần trước cô tưởng anh ta sẽ giận ghê lắm, chắc sẽ không đến tìm cô trong một thời gian nữa, thế mà anh ta lại đột nhiên xuất hiện ở đây, đứng là ngoài sức tưởng tượng.

Tô Tần ném đầu lọc xuống đất rồi dập tắt lửa, đi thẳng về phía cô:

- Này Vân Vy, anh phải đến thành phố C, em có đi không? Thành phố C.

Tim cô như run lên.

- Muộn thế này rồi, thôi em không đi đâu! - Trời đã tối lắm rồi, giờ mà đến thành phố C, thực sự là...

- Em không muốn quay lại đó xem sao à?

- Không phải là không muốn, hôm nay thực sự muộn quá rồi, có đi cũng chẳng xem được cái gì!

- Đến nơi thì trời cũng sáng! - Tô Tần vẫn ngang ngược.

- Tô Tần, hay là thôi để hôm khác đi đi!

- Không được, nhất định phải đi trong hôm nay! Em quên là em vẫn nợ anh à? Giờ anh đi đứng không tiện đều là do em gây ra đấy. Giờ anh muốn đến thành phố C thật bất tiện. Hơn nữa anh chỉ nhờ em mua có một giỏ hoa quả mà em cũng làm không xong!

Vân Vy cười như mếu:

- Thực ra em đã mua rồi nhưng anh đã xuất viện mất rồi, lại còn đang party nữa chứ!

- Cho dù thế nào thì hôm ấy em cũng không đến!

- Hôm nay muộn quá rồi, ngày mai em sẽ mua bù cho anh một làn hoa quả đây!

Tô Tần ngang ngạnh:

- Muốn báo đáp người khác phải nghe lời người ta chứ!

- Tô Tần à... - Cô thật sự không biết nói thế nào nữa.

Cô đang đứng ngây ra đó thì hai anh chàng bảo vệ ban nãy chạy đến, hình như đang định đi vào khu này. Một trong hai người ấy đã nhìn thấy Tô Tần, liền dừng lại hỏi:

- Xin hỏi chiếc xe Hummer ấy có phải là của anh không ạ?

Tô Tần gật đầu:

- Đúng là của tôi đấy!

Hai anh chàng bảo vệ thở phào nhẹ nhõm:

- Cuối cùng cũng tìm được anh rồi, anh có thể cho lái xe ra ngoài được không? Cách đây không xa có một bãi đỗ xe lộ thiên. Xe của anh to quá, đỗ

ở đây gây cản trở xe của người khác đi vào.

Tô Tần cười khẩy:

- Không được, tôi đang đợi bạn! - Nói rồi nhướn mày nhìn Vân Vy: - Có đi hay không?

Không biết Giang Nhan đã quen biết Tô Tần như thế nào nhỉ? Người ngang ngược cô đã gặp nhiều rồi, nhưng người ngang ngược đến mức này thì đây là lần đầu tiên, hơn nữa lại còn là một đại thiếu gia của một tập đoàn lớn.

- Tô Tần, muộn thế này rồi, anh có thể gọi người khác ra ngoài chơi cùng, ngày mai em còn phải đi làm! - Cho dù chẳng bao giờ cô ngủ trước nửa đêm nhưng dù sao cô cũng ở nhà, không bao giờ có thói quen đi chơi đêm.

- Vân Vy, làm người không thể không biết báo đáp ơn nghĩa của người khác!

Kết quả là Vân Vy đành phải bước thấp bước cao dìu cái gã đại thiếu gia chết tiệt này đi:

- Tôi bị quáng gà, chẳng may lại ngã cả hai thì...

Tô Tần cười sáng khoái:

- Không sao, thế thì coi như em lại nợ anh lần thứ hai.

Cô đi phía trước, hai anh bảo vệ ban nãy đuổi theo nói:

- Chị ơi. Cám ơn chị nhiều!

Cô chỉ biết thở dài:

- Lần sau đừng có mang cái xe to đùng như thế đến đây nữa, cản trở giao thông của cả khu!

Thế nhưng Tô Tần vẫn thản nhiên như không. Anh ta cố ý tỏ ra kinh ngạc:

- Có phải đám con gái bọn em rất thích sĩ diện không? Anh đã đặc biệt mang một cái xe to đến đây để cho em nở mày nở mặt còn gì!

Cô biết anh nói thế có ý châm biếm cô, cô chỉ mong trước mặt có cái hồ nước thật to để chìm anh xuống đó.

Cô chưa bao giờ được ngồi trong một chiếc ô tô rộng rãi như vậy. Trong xe có đầu DVD rất xịn. Tô Tần với tay đưa cho Vân Vy một chồng đĩa rồi bảo:

- Xem xem có cái nào em thích không?

Đều là những đĩa DVD mới nhất, bản đẹp, thậm chí còn có cả đĩa 3D Avata nữa. Lúc bộ phim Avata được công chiếu, cô còn đang bận tối mắt tối mũi làm thêm giờ nên đã bỏ lỡ mất thời gian trình chiếu bộ phim này. Đợi đến khi cô nhớ ra thì nó đã dừng phát sóng. Không biết Tô Tần chuẩn bị những chiếc đĩa này để đón tiếp cô hồng nhan tri kỉ nào?

- Muốn xem cái đĩa đó à? - Tô Tần hỏi.

Cô giơ cái đĩa trong tay lên:

- Muốn thì có muốn, nhưng đây là đĩa 3D, anh lại chẳng có đầu 3D, vậy thì xem kiểu gì? Lần sau mua đĩa phải xem cho kĩ nhé!

Tô Tần giật lấy cái đĩa từ trong tay cô, sau đó bóc lớp vỏ đĩa ra, đưa cái đĩa cho lái xe bỏ vào máy. Vân Vy nhìn thấy những hình ảnh hiện ra trên màn hình.

Tô Tần cười đắc chí:

- Anh quên không nói với em là trên xe của anh có máy phát 3D thật!

Máy phát 3D, lúc ấy cô đã hạ quyết tâm đến mấy lần vẫn không dám mua. Đúng là người có tiền có khác, ngay cả ô tô cũng toàn lắp các thiết bị xịn.

Cô dựa lưng vào ghế xem Avata. Điều hòa trong xe bật mạnh nên cô thấy hơi lạnh, cũng may là trong xe của Tô Tần có một cái chăn mỏng vẫn còn nguyên cả bao bì. Hình như là mua nhầm hoặc là được tặng kèm khi mua sản phẩm gì đó.

Mới xem có một đoạn đầu mà Vân Vy đã đắm chìm vào trong không khí của bộ phim.

Từ vẻ đẹp thiên nhiên sơ khai hùng vĩ cho đến sự khát vọng tình yêu và cuộc sống của nhân vật chính đều khiến cho Vân Vy say mê. Avata quả là một bộ phim tuyệt vời, khiến cho người ta có cảm giác vượt qua hiện thực để thực hiện cái cảm giác khao khát của mình. Chỉ có điều xem xong bộ phim lại khiến cho người ta có cảm giác như được siêu thoát.

Cho dù có ảo tưởng như thế nào thì cuối cùng vẫn phải trở lại với thực tại.

Vân Vy nhắm mắt lại, vốn định nghỉ ngơi một lát, nào ngờ chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Cô nằm mơ thấy Giang Nhan nói rằng anh sẽ đón cô đi làm về. Cô đã làm thêm giờ rất lâu, lúc ra khỏi công ty thì trời đã tối đen. Cô vội vàng chạy đi tìm anh nhưng không thấy bóng dáng anh đâu cả, cứ tưởng rằng anh chờ không thấy cô nên đã đi rồi. Nào ngờ anh lại trốn trong bóng đêm, đột nhiên nhảy ra hù cô một cái sợ điếng người.

Hai người ăn cơm xong liền đi dạo trên phố. Họ đi ngang qua một công ty xây dựng, Giang Nhan một mực đòi xem những căn hộ có in trên tấm quảng cáo dán trên cửa, sau đó hỏi cô xem thích căn nào. Cô nói cô chẳng thích căn nào cả, chỉ thích những khu giải trí ở bên ngoài thành phố thôi. Giang Nhan hoảng hốt nhìn cô, vẻ mặt nghiêm trọng:

- Chẳng phải em nói các căn hộ nhỏ sao? Sao tự nhiên lại thay đổi thế? Em thay đổi thế anh biết phải làm thế nào?

Cô nổi nóng:

- Còn thế nào nữa, mau mau nghĩ cách biến chung cư thành khu giải trí, sau đó chúng ta sẽ chuyển đến đó ở!

Giang Nhan bật cười:

- Vậy cũng được, hai người chúng ta sẽ sống cuộc sống rừng rú ở trong đó, sau đó sinh con đẻ cái, tạo ra hết đời này đến đời khác những người rừng hiện đại!

Cô mỉm cười nhìn anh:

- Anh tưởng thật đấy à?

Giang Nhan nói:

- Thật chứ, em đã xem cuốn “Ý thiên đồ long kí” của Kim Dung chưa? Trương Thúy Sơn và Ân Tố Tố trong truyện đã sống với nhau một thời gian dài ở Băng Hỏa đảo, chẳng phải lo lắng những chuyện vật vãnh, chỉ có gia đình họ, nếu như không ra khỏi hòn đảo ấy thì gia đình họ sẽ mãi mãi hạnh phúc!

Vân Vy kinh ngạc nhìn Giang Nhan. Cô cứ nghĩ với tính cách của Giang Nhan thì anh chỉ thích những nơi náo nhiệt mà thôi.

- Em chẳng thấy ở những nơi đó là tốt. Ở đó chẳng có người, chẳng có bạn bè, chẳng có người thân...

- Thế thì tốt biết mấy, chỉ có em thuộc về anh, anh thuộc về em! -
Giang Nhan cười: - Vân Vy, em không biết đâu, anh khao khát biết bao một cuộc sống như vậy!

Cô thật sự không thể hiểu nổi tâm trạng của anh, cũng không thể hiểu nổi cách nghĩ của anh.

Giờ thì cô biết rồi, mỗi người đều có nhược điểm của mình. Nhược điểm của Giang Nhan là cứ phải sống dưới ánh hào quang của anh trai mình, anh sợ một ngày sẽ bị ánh hào quang ấy che mất hoàn toàn, sau đó bản thân mình sẽ mất đi tất cả. Cô đã không thể phát hiện ra điều đó, càng không thể nào hiểu nổi nỗi ám ảnh trong lòng anh. Đợi đến khi cô phát hiện ra được thì anh đã không còn ở bên cô nữa rồi. Cô ân hận nhưng đã quá muộn!

Vân Vy mơ màng cảm thấy mình như đang cuộn tròn trong không gian của riêng mình, có thể thoải mái không cần che đậy cảm xúc của mình:

- Giang Nhan, xin lỗi anh!

Bàn tay của cô hơi lạnh, không biết ai đã cho tay của cô vào trong chăn ấm, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ vào người cô, giống hệt như cái ngày tuyết rơi rất dày ở thành phố C năm đó, cô ra ngoài mua sách trở về, cả người lạnh cóng đến mất hết cả cảm giác. Giang Nhan vừa mắng mỏ vừa ủ ấm cho đôi bàn tay của cô. Nhìn bộ dạng của anh, cô lại không nhịn được cười.

Giang Nhan nhướn mày:

- Chẳng ai ngốc như em, bị mắng lại còn cười!

Lúc cô tỉnh dậy thì trời đã sáng. Cô có thói quen hễ cứ lên xe là buồn ngủ, thật không ngờ đánh một giấc đến sáng luôn.

Lúc ngủ say cô còn tưởng mình đang ngủ ở nhà, chẳng biết tối qua cô đã nói mơ những gì. Tô Tần không ở bên cạnh, cũng chẳng biết anh ta đi đâu nữa. Cô nhìn ra bên ngoài cửa kính ô tô, chỉ thấy anh lái xe đang đứng ở bên đường, nói chuyện với một bà cụ.

Đột nhiên cô nhớ ra là phải gọi điện đến công ty xin nghỉ. Giờ đang ở thành phố C, cô có muốn quay về đi làm cũng là điều không thể. Ở công ty còn biết bao việc phải làm, cô không đi làm, e rằng công việc sẽ dồn hết lên vai người khác, càng nghĩ càng thấy ngại. Cũng may sếp của Vân Vy là người rất dễ tính:

- Không sao, cô cứ giải quyết việc của mình đi!

Vân Vy bỏ điện thoại xuống, xuống xe hỏi anh lái xe:

- Đây là đâu thế anh?

- Nghĩa trang Tịnh An.

Nghĩa trang Tịnh An, nghe đến cái tên này, trái tim cô như bị ai đó đâm mạnh, đau tới mức lặng người đi. Cuối cùng thì cô cũng hiểu vì sao Tô Tần lại dẫn cô đến thành phố C.

Hóa ra Tô Tần muốn dẫn cô đến thăm Giang Nhan.

Thật giống hệt như trong mơ. Có một lần Giang Nhan đã nói với cô:

- Vân Vy, tối qua anh đã nằm mơ thấy anh chết rồi, tất cả mọi người đều khóc lóc rất thương tâm, chỉ có mình em là không thấy đâu. Anh vội vã đi tìm em khắp nơi, nhưng đến tận khi mọi người đã về nhà vẫn không thấy bóng dáng em đâu!

Lúc ấy cô mới đi làm thêm giờ về, đang ngồi ăn mì do anh nấu, nghe anh nói chuyện. Thấy anh nói vậy liền vội vã an ủi anh, trong khi chỗ mì vừa bón vào miệng đang nóng đến bỏng cả lưỡi.

- Giấc mơ thường ngược lại với hiện thực. Em cũng thường xuyên nằm mơ thấy mình chết, còn khóc đến mức tỉnh lại. Mọi người thường nói nằm mơ như vậy chứng tỏ anh rất mạnh! - Cô gấp một đũa mì to lên, thổi phù phù cho đỡ nóng: - Chúng ta còn rất trẻ, cái chữ ấy còn cách chúng ta xa lắm!

Giang Nhan trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng:

- Em nói không sai, anh còn trẻ thế này, lại chẳng làm chuyện gì xấu xa, chẳng phải người ta vẫn nói người tốt thường sống lâu hay sao? Chỉ có điều tại vì giấc mơ ấy chân thực quá. Lúc đó anh còn nghĩ, anh trẻ như thế này, chưa làm được việc gì đã chết như vậy sao? Cho dù là mắc phải bệnh gì đi nữa, lẽ nào chẳng còn hi vọng gì? Tại sao lại tàn khốc như vậy, cứ nhất định phải cướp đi mạng sống của anh? Anh không muốn chết, thật sự không muốn chết, cuộc đời của anh mới chỉ bắt đầu, sao có thể kết thúc như vậy được? Về sau có rất nhiều người đến dự lễ tang của anh, nhưng anh tìm mãi mà chẳng thấy bóng dáng em đâu. Anh đã nghĩ: Vân Vy của anh đi đâu rồi nhỉ?

Vân Vy vốn định cười chê anh, nào ngờ Giang Nhan đã sấn lại gần cô, ôm cô vào lòng, hít một hơi thật dài ở cổ cô.

Vân Vy giật mình suýt làm đổ bát mì.

Giang Nhan cười tươi như một đứa trẻ:

- Giờ thì tốt rồi, ác mộng đã qua đi, anh vẫn còn sống, em vẫn ở bên anh! - Anh ngập ngừng: - Anh nên trân trọng em hơn nữa, trân trọng tất cả những gì anh đang có. Ông trời thấy anh trân trọng cuộc sống như vậy nhất định sẽ cho anh sống lâu trăm tuổi.

Vân Vy lau đi những giọt nước mắt nơi khóe mắt. Cô thật sự đã nghĩ tương lai của hai người sẽ hạnh phúc như những gì Giang Nhan đã nói. Hai người sẽ sống với nhau đến già, cho dù có không sống được đến một trăm tuổi thì cũng phải sống được đến bảy, tám mươi tuổi. Lúc ấy hai người tóc đã bạc trắng, anh dìu em, em dìu anh, vui vẻ hòa vào đoàn người đi du lịch.

Thế mà không ngờ Giang Nhan lại phải cô quạnh nằm ở đây.

Cô đã không còn nghe thấy giọng nói của anh nữa, chẳng nhìn thấy con người của anh, cho dù cô có nói gì anh cũng không thể nghe thấy nữa.

Tại sao lại như thế này?

Mãi một lúc lâu sau cô mới nhìn thấy bóng dáng của Tô Tần. Tô Tần cầm hai bó hoa cúc vàng, tập tễnh đi về phía cô, sau đó đưa một bó hoa trên tay cho cô. Vân Vy đưa tay đón lấy bó hoa, những giọt nước trên những bông hoa rơi xuống mu bàn tay cô.

Nghĩa trang vô cùng yên tĩnh. Vốn chẳng phải là ngày đặc biệt nên người đến viếng mộ không nhiều, hơn nữa hai người lại đến từ rất sớm. Hai người đi men theo con đường sỏi đi sâu vào bên trong. Những hòn sỏi thật là cứng, mới đi được một đoạn đã thấy cả người như đang đau nhức.

Nghĩa trang rất rộng, đi mãi mà không thấy đến nơi.

Cô đứng ngây ra đó, không sao hít thở nổi. Những chuyện trước đây cô không sao đối mặt được, giờ cô đang phải chấp nhận tất cả.

Ra khỏi nghĩa trang, Tô Tần chọn một nhà hàng tương đối sạch sẽ và sang trọng để ăn cơm. Vân Vy chẳng thể nuốt nổi cái gì, chỉ ăn một chút cháo loãng, trở về nhà liền nằm lăn ra giường rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Không biết có phải vì buổi tối thời tiết hơi lạnh nên Vân Vy đã mơ thấy mình đang ngồi trên một con thuyền nhỏ, lênh đênh ở giữa hồ. Cô để kiểu tóc như hồi còn học đại học, mặc chiếc váy mà Giang Nhan thích, vẫn là cái dáng vẻ như trước đây, tự do tự tại ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh. Thế nhưng chẳng biết tại sao, chiếc thuyền của cô tự nhiên bị thủng, cả bàn chân cô đã ngập trong nước. Trời tối dần, nước hồ rất lạnh, cô càng lúc càng sợ hãi, muốn chèo thuyền vào bờ nhưng cúi đầu xuống tìm mái chèo mà tìm mãi chẳng thấy. Cô chợt nhớ ra phải kêu cứu, thế nên cô cố sức gọi tên Giang Nhan, hết lần này đến lần khác. Thế nhưng có gọi thế nào cũng không thấy bóng dáng của anh đâu. Cô hết hoảng đến phát khóc, lại mơ mơ hồ hồ nói cái gì đó. Tiếng nói ấy tựa như một tiếng sấm đánh thức cô khỏi giấc mộng.

Vân Vy mở choàng mắt ra, trán ướt đẫm mồ hôi, cổ họng bỏng rát. Cô cầm lấy cốc nước ở đầu giường tu ực một hơi rồi đi ra khỏi giường, vốn định bật ti vi trong phòng ngủ xem một lúc nhưng chẳng bao lâu lại chìm vào giấc ngủ.

Không biết Vân Vy đã ngủ mất bao lâu, mãi cho đến khi có tiếng chuông cửa cô mới bừng tỉnh, lơ mơ bò dậy khỏi giường, ra mở cửa. Không khí bên ngoài rất lạnh, gió thổi mạnh khiến cô rùng mình.

Tô Tần mặc com lê, thắt ca vát, bộ dạng rất lịch sự, khuôn mặt khô ngô nhẵn lại:

- Sao hôm nay em không đi làm?

Đi làm? Chẳng phải cô đã xin nghỉ rồi hay sao?

- Em xin nghỉ rồi mà!

Mặt Vân Vy trắng bệch ra, hai vai so lại vì lạnh, trông bộ T dạng cô thật tội nghiệp, thân hình mảnh mai tới mức gió thổi cũng bay. Tô Tần đột nhiên lơ đễnh.

Xin nghỉ rồi á? Hôm nay anh gọi điện đến công ty cô, mới được biết là sếp của cô đang chạy đôn chạy đáo tìm cô. Nếu như không phải tất cả mọi người đều không liên lạc được với cô thì anh đã chẳng hốt hoảng lao đến đây. Nhìn bộ dạng chẳng biết chuyện gì của Vân Vy, lẽ nào cô ấy đã ngủ từ tối qua đến tận bây giờ? Hồi lâu sau Tô Tần mới mở miệng:

- Em nói là hôm qua à?

Hôm qua? Nhờ sự nhắc nhở của Tô Tần, lúc này Vân Vy mới sực nhớ ra, giơ đồng hồ lên xem. Theo lịch trên đồng hồ thì hôm nay đã là ngày mới rồi, hơn nữa thời gian đã là gần giữa trưa. Ôi trời ơi, sao cô có thể ngủ lâu như thế cơ chứ?

Vân Vy vội vàng lao vào phòng khách, cầm điện thoại trên bàn uống trà lên. Lúc này cô mới phát hiện có tất cả mười hai cuộc gọi nhỡ, đều là của sếp và Tiểu Thu gọi cho cô. Hôm nay còn có một cuộc họp, lần này cô biết giải thích với Boss thế nào đây?

- Tô Tần, xin lỗi anh, giờ em thật sự không thể tiếp anh được, em phải lập tức tới công ty ngay!

Không biết cuộc họp hôm nay thế nào? Kế hoạch cô viết cho khách hàng vẫn còn ở trong máy tính, vốn dĩ hôm qua cô đã phải gửi cho sếp rồi, thế nhưng hôm qua cô xin nghỉ... đó là cuộc họp bàn xem kế hoạch đó có tính khả thi hay không... Vân Vy dường như đã có thể tưởng tượng ra khuôn mặt đáng sợ của Boss rồi.

Trước đây Giang Nhan thường nói cô là một người rất vụng về. Mặc dù Giang Nhan không nói gì nhưng có rất nhiều chuyện anh phải lo lắng cho cô. Mà đặc biệt khách hàng lần này lại là đối tác mà Giang Nguyên đã giới thiệu cho cô lần trước. Cô vô cùng nể trọng họ nên đã viết đến mấy bản kế hoạch dự bị, trong lòng tràn đầy tự tin là có thể giải quyết gọn vụ này chỉ trong một lần, ấy vậy mà chẳng ngờ kết cục lại thành ra thế này.

Cô vừa quay người định lao vào trong phòng thay đồ thì đã bị Tô Tần kéo lại:

- Đợi đã!

Ban nãy phát hiện ra Vân Vy có gì đó khác thường, sắc mặt rất xấu, giọng nói cứ khàn khàn, vốn định hỏi cô không khỏe ở đâu, nào ngờ vừa chạm tay vào cô anh đã phát hiện... Tô Tần nhíu mày:

- Sao mà nóng thế này?

Nóng? Cô đặt mu bàn tay lên trán, hình như là có hơi nóng một chút, tối qua chỉ thấy cổ họng đau rát, khó chịu, ai mà ngờ được hôm nay lại trở nên nghiêm trọng thế này:

- Không sao đâu... - Vân Vy cười cười: - Uống tí thuốc vào là đỡ sốt thôi mà!

Cô mở ngăn kéo lấy ra một vỉ thuốc giảm sốt, rất hiệu quả, chỉ cần uống hai viên vào một lúc là đỡ sốt ngay. Cô đang định bỏ thuốc vào miệng thì một bàn tay đã cướp lấy những viên thuốc trên tay cô đi. Cô ngoảnh đầu lại định đòi lại thuốc của mình thì Tô Tần đã nhanh tay ném hai viên thuốc vào sọt rác.

- Đi bệnh viện kiểm tra rồi bảo bác sĩ kê đơn!

- Không cần đâu, chẳng qua chỉ là cảm cúm thông thường thôi mà, uống vài viên thuốc, uống nhiều nước một chút là sẽ khỏe ngay ấy mà! - Nếu mà đến bệnh viện không biết phải mất bao nhiêu thời gian, như vậy làm sao mà đến công ty được.

Tô Tần nhướn mày, hừ giọng:

- Nếu mà ai cũng nghĩ như em thì còn ai đến bệnh viện nữa? Cuối cùng cô bị Tô Tần ấn ngồi vào xe. Anh ta đã đổi xe khác, không còn là chiếc xe Hummer ngày hôm qua nữa.

- Thắt dây an toàn vào! - Tô Tần ra lệnh.

Thật khó mà tưởng tượng được một người như Tô Tần lại biết nhắc nhở người khác thắt dây an toàn. Hơn nữa trong tình trạng chân anh ta còn chưa khỏi hẳn, anh ta có thể lái xe được không?

Nhưng trên thực tế là Tô Tần có thể lái xe rất ổn, tốc độ vẫn nhanh như trước đây, lại còn có thể vừa lái xe vừa nói chuyện với cô.

- Em khó chịu ở đâu?

- Đau họng, chóng mặt.

Những vấn đề như thế này khiến cho cô có chút mơ hồ, không tự chủ được mình nhớ đến chuyện trước đây Giang Nhan cũng thường không cho phép cô được dùng thuốc tùy tiện, thậm chí còn nghiêm nghị hỏi cô các triệu chứng bệnh.

Có một lần cô bị sốt cao, Giang Nhan lại đang trong kì thi, cô sợ ảnh hưởng đến việc thi cử của anh nên không nói cho anh biết. Giang Nhan gọi điện thoại cho cô, nghe thấy giọng của cô cứ là lạ, hỏi cô làm sao, trong điện thoại cô chỉ nói giảm nói tránh là bị cảm cúm chút thôi, về sau cô sốt cao mãi mà không hạ sốt, đành phải tới bệnh viện kiểm tra. Bác sĩ đã bắt cô truyền rất nhiều nước, ngày nào cô cũng phải đến bệnh viện truyền nước, mà mỗi lần truyền đều mất mấy tiếng đồng hồ.

Một hôm, đang truyền nước thì cô mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Đến lúc cô tỉnh lại đã nhìn thấy Giang Nhan ngồi bên cạnh. Cô còn tưởng là mình đang nằm mơ, giật nảy cả mình, dụi dụi mắt xem có phải là Giang Nhan thật không.

Cô còn nhớ hôm đó là môn thi cuối cùng của Giang Nhan. Mấy hôm trước anh còn nói môn này là môn khó nhất và quan trọng nhất, mà từ trường anh sang trường cô, ít nhất phải mất một tiếng đồng hồ, Vân Vy giờ tay lên nhìn đồng hồ, môn thi quan trọng như vậy, thế mà anh nộp bài sớm thế sao:

- Giang Nhan, anh đến đây thế này... làm bài thế nào?

Giang Nhan không đáp lời cô mà sầm mặt hỏi cô:

- Chẳng phải em bảo là chỉ hơi cảm cúm thôi sao?

Nhìn thấy anh có vẻ giận dữ, cô vội vàng giải thích:

- Em không cố ý nói dối anh đâu, chẳng phải anh đang thi sao? Em vốn nghĩ đợi mai anh thi xong sẽ nói!

- Có thật không?

- Thật mà... - Mặc dù đã không còn phải đợi đến mai nữa.

Nhìn vẻ mặt thành khẩn của cô, đôi mắt tĩnh lặng của anh như gợn sóng. Nhưng Giang Nhan vẫn cố nén cười, nghiêm nghị nhìn cô, ra lệnh:

- Mau đưa đơn thuốc của bác sĩ kê ra đây cho anh xem nào... nếu mà kê đơn hợp lí thì thôi, còn không...

- Không hợp lí thì sao?

- Thì không xong với anh đâu!

Cô không nhịn được cười.

- Vân Vy, em còn dám cười à? Anh nghiêm túc thế này mà em dám cười à?

Chuyện Giang Nhan lén chạy đến thăm cô rất nhiều bạn của cô đều biết. Họ nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ:

- Có bạn trai là bác sĩ thật là tốt biết mấy!

Kể từ đó về sau, Giang Nhan liền có một cái biệt hiệu, mỗi khi nhắc đến anh, bạn bè cô thường nói: “Này Vân Vy, cái anh bạn trai bác sĩ của cậu...”

Về sau cô cứ lo lắng bài thi hôm ấy của anh làm không được tốt, vì chuyện này có liên quan rất lớn đến việc lọt vào top năm nhận được học bổng của trường, hơn nữa năm người này sẽ được theo học với một giáo sư nổi tiếng ở trong nước và được giáo sư này nhận hướng dẫn nghiên cứu. Mà những sinh viên được ông hướng dẫn nghiên cứu đều được vào làm việc ở trong các bệnh viện nổi tiếng trong nước. Cho dù thế nào thì người nhận được phần học bổng này đều có thể được đứng ở vạch xuất phát cao hơn so với những người khác.

Vân Vy đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của việc này. Trong thời gian Giang Nhan thi cử, thậm chí cô còn đề ra thời gian hẹn hò cụ thể, mỗi tuần không được gặp nhau quá ba lần, nếu như anh cần mua sách tham khảo gì, cô sẽ như một con ong chăm chỉ, chạy đến hiệu sách để mua cuốn sách anh cần về, sau đó còn mua rất nhiều hoa quả như là để “khao quân” mang đến cho anh.

Những ngày thi cận kề, ngày nào anh cũng ôn tập đến nửa đêm. Nửa đêm tỉnh giấc, Vân Vy chui trong chăn nhả tin hỏi xem anh đã ngủ chưa, nào ngờ anh lập tức gọi điện lại, may là điện thoại của cô để ở chế độ rung. Mặc dù là vậy nhưng lúc nhận được điện thoại cô cũng không dám nói to, sợ làm cho các bạn cùng phòng tỉnh giấc. Cô thấy anh ở đầu dây bên kia nói:

- Mình à, anh buồn ngủ quá! - Mặt Vân Vy nóng bừng lên, đây là lần đầu tiên anh nói như vậy đấy.

Mặc dù đã áp sát điện thoại vào tai rồi nhưng Vân Vy vẫn sợ bị các bạn cùng phòng nghe thấy. Cô cố nói thật khẽ:

- Dù là thế nhưng cũng phải cố gắng, đây là cơ hội hiếm có mất đi rồi có cố gắng bao nhiêu cũng không thể bù đắp lại được đâu!

Hình như anh cũng biết là cô không thể nói to, thế nên càng cố ý nói ra những điều khiến cho cô phải đỏ mặt:

- Thế thì em mau nể tình anh vất vả mà hôn anh một cái thật kêu đi nào! Có như thế anh mới có động lực. Anh nỗ lực đều là vì em, vì tương lai hạnh phúc của hai chúng ta đấy!

Cô khe khẽ mắng anh:

- Thật không biết xấu hổ gì cả!

Anh cười hi hi, cuối cùng còn hôn chụt lên điện thoại một cái, âm thanh rất to, giống như đang in một cái dấu lên tim Vân Vy, khiến cho Vân Vy bối rối đến phát hoảng.

Vất vả phấn đấu như vậy rồi, đương nhiên ai cũng mong có được kết quả tốt.

Cô thậm chí còn nghĩ, nếu như không phải vì hôm cuối cùng Giang Nhan vội chạy đến tìm cô thì chắc chắn anh sẽ giành được một suất học bổng ấy. Cô cứ đắm chìm trong cái suy nghĩ ấy, mãi cho đến khi công bố thành tích. Vân Vy còn đặc biệt chạy đến trường Giang Nhan, cùng anh chờ đợi lúc thành tích được công bố.

Lúc có kết quả, Giang Nhan xem bảng thành tích trước, sắc mặt không được tốt lắm. Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy ân hận, chắc chắn là môn thi cuối không được tốt rồi, sao cô lại có thể gây cản trở cho anh như vậy cơ chứ?

Khi cô đón lấy bảng kết quả từ tay anh, vừa mở ra xem thì đột nhiên bị anh bế bổng lên. Cô giật bắn cả người, trong khi đó anh lại vui mừng nhảy múa, miệng cười toe toét:

- Vân Vy ơi, em có biết không? Không có em thì anh không thể nào thi đạt, càng không có được kết quả như ngày hôm nay! Cuối cùng anh cũng có được một thành tích có thể khoe khoang trước mặt anh ấy rồi. Vân Vy ơi, em có biết không, anh vui lắm!

Có rất nhiều người đều nhìn thấy cảnh tượng này, cô cảm thấy nóng bừng mặt vì xấu hổ, luôn miệng nói:

- Giang Nhan à, có bao nhiêu con mắt đang nhìn mình kìa, mau thả em xuống nào!

Niềm hạnh phúc này cô mãi mãi ghi sâu trong trái tim mình.

Cô cố ý trêu anh:

- Bác sĩ Giang, liệu có phải càng ngày bác sĩ càng trở nên tài giỏi thì sẽ không nhìn thấy một con người bé nhỏ như tôi nữa không?

Giang Nhan nói:

- Không đâu, anh mãi mãi sẽ là chồng, người tình thuộc về em. Sẽ dốc sức túc trực bên cạnh em suốt cuộc đời, hai tư giờ mỗi ngày. Em cứ gọi bất cứ khi nào em cần!

- Sau đó thì sao?

- Mãi mãi không bao giờ đến muộn!

Thế nhưng cuối cùng anh vẫn đến muộn, không những đến muộn mà còn mãi mãi không bao giờ đến nữa.

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghê

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chạy Trốn

Vân Vy, anh đang nói chuyện với em đấy! - Tô Tần khẽ gọi, Vân Vy lúc này mới sực tỉnh.

- Cái gì thế?

- Anh hỏi em là còn khó chịu ở đâu không?

Thực ra cũng chẳng có gì nghiêm trọng:

- Có hơi lạnh một chút!

Tô Tần đưa tay lên bật điều hòa.

Một luồng gió từ điều hòa thổi vào người cô, giờ Vân Vy mới phát hiện ra đó là một làn hơi nóng.

- Tô Tần, đừng bật điều hòa, em không sao, anh sẽ thấy nóng đấy!

Tô Tần cười ca vát ra, nụ cười vẫn ánh lên vẻ ngang ngược:

- Em đâu phải không biết thương hoa tiếc ngọc là bản tính của anh!

Nói ra vậy thôi chứ con người của Tô Tần thật càng lúc càng khó đoán!

Đến bệnh viện khám bệnh quả nhiên phức tạp chẳng kém tưởng tượng của cô là mấy, mặc dù có Tô Tần nên cô không cần phải xếp hàng lấy số,

thể nhưng sau khi kiểm tra các vấn đề có liên quan, thật sự cũng tốn mất không ít thời gian của Vân Vy.

Bác sĩ cầm tấm phim X quang trong tay, hỏi cô:

- Bình thường cô có cảm thấy hít thở khó khăn không? Đã từng bị hen suyễn bao giờ chưa?

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Có đôi khi cảm thấy hơi khó thở, ngồi xuống thì sẽ đỡ ngay thôi! Chỉ có điều hiện tượng này rất ít khi xảy ra.

Bác sĩ nói:

- Nhìn qua phim X quang, cô có nguy cơ bị viêm khí quản mãn tính, giờ bệnh đang ở mức độ cấp tính, thường ngày thấy có dấu hiệu tại sao không sớm đến kiểm tra?

Cô vốn nghĩ rằng đó chẳng qua chỉ là bị viêm amidan thông thường, ai mà biết được lại có liên quan đến cả khí quản? Chẳng trách mà mấy hôm nay cảm cúm mãi không thấy khỏi, hóa ra là không bắt đúng bệnh để uống thuốc.

Bác sĩ lập tức kê đủ thứ nước truyền cho cô, hết chai to đến chai nhỏ, cô chỉ nhìn thôi cũng thấy sợ. Đợi truyền hết mấy chai nước này không biết đến mấy giờ, mà ở công ty lại còn bao nhiêu là việc...:

- Có thể mang về trạm y tế gần nhà truyền có được không ạ?

- Không được! - Bác sĩ thẳng thừng đáp: - Bên trong này còn có chất kháng sinh đặc biệt!

Cuối cùng cô đành nhắm mắt gọi điện cho sếp. Kết quả đúng như tưởng tượng của cô, sếp cô phản ứng khá gay gắt. Cô giải thích suốt cả

buổi, cuối cùng mới được cô ta lượng thứ, chỉ có điều rắc rối thật sự mới chỉ là bắt đầu. Cô lập tức gọi tiếp điện thoại cho Boss, giọng điệu của Boss có vẻ rất bức bối, thậm chí cô còn nghi ngờ không biết Boss có để vào tai những lời giải thích của cô không nữa.

- Cho dù là bị ốm thì cũng phải gọi điện thông báo cho công ty chứ... cô tự đi giải thích với khách hàng bên đó đi! - Cúp điện thoại xuống, Vân Vy vội vàng tìm cuốn sổ điện thoại trong túi, tìm đến số liên hệ của khách hàng.

- Cô Vân Vy... - Đúng lúc này cô y tá lại gọi tên cô.

Cô đành phải quay sang nói với y tá:

- Xin lỗi, có thể đợi tôi một lát được không?

Cô ta nhú mày:

- Mau lên, thuốc đã chuẩn bị xong rồi!

Vân Vy vừa nghĩ xem nên nói xin lỗi khách hàng như thế nào vừa nghĩ cách làm sao để giảm thiểu tối đa tổn thất của đối tác, xem có thể tạm thời giới thiệu qua một chút về những điểm mấu chốt trong kế hoạch của mình. Nào ngờ lúc gọi điện đến, người phụ trách dự án vô cùng khó tính, hoàn toàn không chịu nghe lời giải thích của cô, chỉ một mực chỉ trích. Cô im lặng lắng nghe, không dám nói chen vào dù chỉ một lời.

- Sáng nay họp tôi vốn định xử lý xong phần kế hoạch để sắp xếp công việc tiếp theo. Thế mà sắp hết một ngày rồi, kế hoạch của các cô còn chưa thấy đâu. Thái độ làm việc của các cô như thế nào vậy hả? Tôi không thể nào tiếp tục hợp tác với các cô được nữa!

Đây là lần đầu tiên cô bị chỉ trích nghiêm trọng như vậy, chẳng nề mặt nhau chút nào, bị mắng cho tối tăm mặt mũi, cô chỉ biết im lặng lắng nghe,

người vã mồ hôi hột mà không dám buông điện thoại xuống, mãi cho đến khi đối tác tức tối đập máy mới thôi.

Thấy kết quả đã không thể cứu vãn được nữa, nhưng cô không thể cứ ngồi chờ chết được, cho dù thế nào cô nhất định phải in bản kế hoạch của công ty ra, cung kính dâng lên đối tác. Cho dù đối phương có không cho cô cơ hội hợp tác nhưng cô vẫn phải làm cố hết sức mình. Vân Vy đang nghĩ xem nên đi nói với cô y tá như thế nào để cô ta đồng ý cho mình vài tiếng nữa quay lại. Đúng lúc ấy Tô Tần đi mua đồ về.

- Sao còn chưa truyền dịch?

- Tô Tần này... - Vân Vy ấp úng: - Cám ơn anh đã đưa em đến bệnh viện, em có chút việc phải ra ngoài một lát, em sẽ quay lại...

Tô Tần nhíu mày:

- Sao thế?

- Em có chút việc phải đến công ty, nếu không em không sao yên tâm được!

- Sếp của em không nghe em giải thích à? Nếu không để anh gọi điện nói hộ!

Đương nhiên cô biết Tô Tần có uy như thế nào, cho dù cô có làm mất mười mỗi làm ăn thì chỉ cần anh lên tiếng là sếp kiêu gì cũng phải nể mặt, nhưng...

- Không phải vấn đề sếp, mà là khách hàng của em nói là hôm nay phải mang bản kế hoạch qua đó, không thể vì em ốm mà nhờ việc của người khác được, hơn nữa chẳng qua chỉ là sang đó đưa một bản kế hoạch thôi mà, cũng chẳng phải làm việc gì to tát... - Cô tưởng rằng mình giải thích như vậy là đủ tường tận để Tô Tần có thể hiểu được.

Ai ngờ Tô Tần thân nhiên như không, thậm chí còn gắt:

- Khách hàng lớn đến đâu? Cái dự án đáng giá bao nhiêu tiền hả? Em làm mất bao nhiêu anh có thể bù cho em bấy nhiêu!

Không phải vấn đề tiền nong, trong lòng cô thật sự không muốn làm hỏng chuyện này.

- Khách hàng này có gì đặc biệt với em à?

- Không phải!

- Không phải á? - Tô Tần cười khẩy: - Có phải là người Giang Nguyên giới thiệu cho em không?

Vân Vy ngẩng đầu, ngậy người nhìn Tô Tần:

- Cũng không phải như vậy, chẳng có liên quan gì đến việc này hết! - Cô chỉ cảm thấy đối phương tin tưởng cô là vì Giang Nguyên, nếu cô làm không tốt sẽ khiến Giang Nguyên mang tiếng xấu. Giang Nguyên làm gì cũng hoàn hảo như vậy, sao cô có thể để anh mang tiếng xấu vì mình cơ chứ?

- Đừng có tự lừa gạt mình nữa! - Tô Tần ngược nhìn Vân Vy: - Không phải lần đầu tiên em làm mất khách hàng đấy chứ? Đâu cần căng thẳng đến mức chẳng màng đến trị bệnh cho mình thế hả?

Đây quả là lần đầu tiên cô làm mất khách hàng của công ty, trước đây, mỗi khi lâm vào hoàn cảnh thế này, cô thường cố sức cứu vãn tình hình, khi phát hiện không còn cách nào cứu vãn, cô liền đến giải thích với Boss. Mặc dù Boss rất không vui nhưng cũng chẳng làm gì cô.

Gần đây thành tích làm việc của cô tốt như vậy, chỉ có một sơ suất nho nhỏ, chắc chắn các sếp sẽ lượng thứ, hơn nữa cô lại đang ốm, mà cũng

chẳng phải cô cố tình không đi làm. Mặc dù giải thích đi giải thích lại nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy không yên:

- Chuyện ngày hôm nay đều là do em sai!

- Nếu như em cảm thấy đã làm mất một khách hàng, anh có thể giới thiệu cho em một khách hàng lớn hơn. Anh cũng có thể giải thích với bên công ty giúp em... - Tô Tần nhìn Vân Vy: - Em thấy thế nào?

- Không phải như anh nghĩ đâu!

Tô Tần cười nhạt:

- Thế thì như thế nào? Bởi vì đó là khách hàng do Giang Nguyên giới thiệu cho em, vì vậy nên em mới cảm thấy khác phải không? Sợ làm không tốt sẽ làm anh ta mất mặt phải không? Có phải thế không?

Vân Vy như nghẹn lời trước những câu chất vấn đanh thép của Tô Tần.

- Em với Giang Nguyên mới quen nhau bao lâu? Thế mà đã thích anh ta rồi à? Em đừng có nói với anh là em coi anh ta như Giang Nhan nhé!

- Không phải...

Hoi thở của cô có phần nặng nhọc, toàn thân nóng bừng lên, không khí hít vào khoang mũi trở nên lạnh buốt. Vân Vy cụp hai hàng mi xuống, đôi bờ mi ươn ướt như nặng trĩu xuống.

Ngọn đèn trên hành lang sáng đến lạnh người, nó khiến cho người ta có cảm giác chóng mặt, mơ hồ như đang ở trong giấc mơ.

- Giang Nhan đã không còn, nếu như em muốn lựa chọn lại lần nữa cũng đâu cần phải tìm đến anh trai của cậu ấy. Em thích mẫu người như Giang Nhan chứ có phải là thích cái vẻ bề ngoài đâu?

Những điều Tô Tần nói khiến cho cô chết lặng.

- Giang Nhan từng nói với anh, rằng ban đầu là em đã gặp anh trai của cậu ấy, hai người ở bên nhau là do em nhận nhầm người. Nhưng dù sao hai người ở bên nhau ngần ấy năm rồi, sự nhầm lẫn ban đầu đã không còn quan trọng. Lẽ nào em không hiểu rõ điều này hay sao?

Đây là lần đầu tiên có người trực tiếp hỏi cô như vậy. Mặc dù Giang Nhan và Giang Nguyên giống nhau như vậy, cô hết lần này đến lần khác dẫn đo giữa hai người, nhưng...

- Em hiểu...

Giang Nhan và Giang Nguyên, cô có thể phân biệt rõ ràng, đặc biệt là sau khi được thôi miên, cô mới phát hiện ra rằng, hai người bọn họ, mặc dù là anh em sinh đôi nhưng tính cách lại rất khác biệt. Chỉ có điều lúc ấy cô bị mê hoặc bởi một giấc mộng do chính mình tạo ra, lúc ấy nỗi đau khổ đã trở thành một liều thuốc ngủ, khiến cho cô tê dại, chính bởi vì cô muôn trốn chạy nên mới dễ dàng chịu khuất phục bởi phương pháp điều trị tâm lí.

Thế nhưng bây giờ, cô đã nhớ rõ tất cả mọi chuyện.

- Tô Tần, giờ em đã nhớ lại tất cả những chuyện trước đây, ai là Giang Nhan, ai là Giang Nguyên em đều biết rõ!

Tô Tần chột khựng lại, nụ cười trên môi không còn tự nhiên như trước:

- Vân Vy, em có biết sau khi tỉnh lại, hay tin em và Giang Nguyên ở bên nhau, trong lòng anh đã căm hận em thế nào! Chỉ cần nghĩ đến việc Giang Nhan đã vì em mà hi sinh biết bao nhiêu vậy mà em chẳng mấy chốc đã đem lòng yêu anh trai của cậu ấy là anh lại khó mà kiềm chế cảm xúc của bản thân. Vụ tai nạn ấy đối với mấy người mà nói đã là chuyện của mấy năm trước, nhưng đối với anh, một người vừa mới tỉnh lại sau một

giấc ngủ dài, chỉ mới như vừa xảy ra ngày hôm qua, anh đã mất đi một người bạn thân, một người anh em tốt nhất đời, anh không thể nào chấp nhận được chuyện người mà cậu ấy vẫn mãi lưu luyến ngay cả lúc cận kề cái chết chẳng mấy chốc đã lãng quên cậu ấy!

- Vân Vy à, nếu như em ở bên một người đàn ông khác, có lẽ anh sẽ lí trí mà chúc phúc cho em, thế nhưng người đó lại là Giang Nguyên... Trước đây Giang Nhan không biết rõ được rằng rốt cuộc người em yêu là cậu ấy hay là anh trai cậu ấy. Mãi cho đến tận phút cuối cậu ấy vẫn còn hoài nghi về điều này. Nếu như không phải như vậy thì cậu ấy đã chẳng vội vàng quay về. Thế mà đến cuối cùng em lại cho cậu ấy một đáp án như vậy. Nhìn thấy em và Giang Nguyên thân mật nói chuyện ở sân bay, lúc đó anh đã nghĩ nếu như Giang Nhan biết chuyện này, cậu ấy sẽ khó chịu đến nhường nào.

- Lúc đó anh đã quyết định rằng, nhất định phải tìm em hỏi cho rõ ràng. Anh vốn định đi tìm em, về sau lại lấy được bệnh án điều trị tâm lí của em, lúc đó anh mới quyết định thay đổi kế hoạch. Thật sự không phải vì cái gì khác, anh chỉ cảm thấy: Thứ nhất, đột nhiên anh nói ra sự thật có thể em sẽ không chịu đựng nổi, Giang Nhan ở dưới tuổi vàng biết chuyện chắc chắn sẽ trách anh. Thứ hai, trên hồ sơ điều trị có nói rõ rằng do não bộ của em bị tổn thương dẫn đến hiện tượng mất trí nhớ tạm thời, thế nên các bác sĩ đã tạo ra một đoạn hồi ức cho em.

Anh không biết rõ cụ thể là thế nào. Người biết rõ sự thật lại là bạn thân của Giang Nguyên. Mặc cho anh có đưa ra cái giá thế nào hẳn ta cũng không chịu nói. Anh không dám chắc chuyện ngày xưa em biết được bao nhiêu, vì vậy chỉ có thể thăm dò em... Thế nên anh đã mua một bó hoa bách hợp kèm kèm vio-let tặng cho em, người đưa hoa nói với anh rằng em có phản ứng đối với những bông hoa ấy. Qua đó anh biết là em vẫn còn nhớ những kí ức về Giang Nhan. Lúc ấy anh định hẹn em ra ngoài nói chuyện,

nói cho đến khi nào em nhớ ra thì thôi, thế nhưng đúng lúc ấy anh lại gặp Giang Nguyên.

- Có lẽ loại người như Giang Nguyên sẽ không bao giờ nói cho em biết những chuyện như thế này...

Tô Tần không tự chủ được lại nhớ về Giang Nhan, ngần ấy năm rồi, anh rất ít gặp người như Giang Nguyên. Anh vốn nghĩ rằng mình sẽ chiếm thế thượng phong trong đoạn hội thoại ngắn ngủi lúc ở bệnh viện, nào ngờ ánh mắt sắc bén, vẻ mặt lạnh lùng của Giang Nguyên đã khiến anh bất ngờ.

- Giang Nguyên nói đây là cuộc chiến giữa anh và anh ta...

- Tô Tần cười khẩy: - Lúc đó em còn chưa biết rõ chân tướng sự việc, vì vậy anh ta nói thế cũng không sai. Về sau, qua mấy lần đả động, anh nghĩ là em dần dần có thể nhớ ra. Quả nhiên là em đã phát hiện ra. Nếu như em đã nhớ lại hết mọi chuyện rồi, anh cũng nên dừng lại tại đây. Những việc còn lại do em tự lựa chọn, anh đã quyết định sẽ không chủ động đến tìm em nữa...

Ai mà biết được những chuyện sau này. Ngay chính bản thân Tô Tần cũng không biết được rằng anh lại sẽ chủ động đi tìm cô.

Tô Tần cười cười, giọng điệu có phần khinh thường:

- Chẳng phải anh xem thường em. Nhưng Vân Vy này, những cô gái bình thường như em đâu đâu chẳng có, vẻ ngoài không nổi bật, chẳng có khí chất hơn người, nếu là người đi qua trên đường anh thậm chí còn chẳng thèm liếc lấy một cái. Có thể là vì trước đây Giang Nhan luôn miệng khen ngợi em hết lời nên anh mới thấy tò mò về em, mới muốn đi tìm em, cũng có thể cả anh và em đều có cùng một đoạn hồi ức mà người khác không hay biết. Nhìn thấy em anh mới có thể nhớ đến những khoảnh khắc vui vẻ trước đây. Nói tóm lại, những chuyện sau này không nằm trong kế hoạch của anh.

- Thật không ngờ hai chúng ta lại gặp tai nạn. Em nói có lạ không, anh đột nhiên lại bất chấp bản thân mình để bảo vệ cho em. Có thể là do tận sâu trong lòng anh luôn cảm thấy ân hận về chuyện Giang Nhan, bởi vì vụ tai nạn ấy cũng na ná như vụ tai nạn này, một chiếc xe tải lớn đã đâm phải rào chắn và hất ngược trở lại, chèn lên xe của anh. Nếu như lúc ấy anh phản ứng đủ nhanh, kéo Giang Nhan lại gần mình thì có thể cậu ấy đã không chết. Mặc dù hết lần này đến lần khác anh cứ tự tìm kiếm lời giải thích vì sao lại đối xử tốt với em, nhưng từ sau lần tai nạn ấy, anh phát hiện ra anh càng ngày càng muốn gặp em. Anh càng nghĩ như vậy thì em lại càng làm ngược lại. Bạn anh đến thăm anh, em lại núp ở ngoài cửa không dám vào, bận rộn làm việc nọ việc kia, cuối cùng lại đi mà không một lời từ biệt.

Trước khi làm phẫu thuật anh nghĩ, trước đó mặc dù thái độ của anh với em không được tốt nhưng dù sao đây cũng coi như anh đã cứu em, thế mà tại sao em lại không chịu đến thăm anh. Ai mà ngờ em đến, nhưng lại đứng ở bên cạnh mà không nói chuyện, còn dẫn theo hai cô gái xinh đẹp khác đến nói chuyện với anh. Cứ coi như em biết anh thích gái đẹp, nhưng sao trước đây anh không phát hiện ra người phụ nữ như em lại hiểu rõ tâm ý người khác như vậy? Giỏ hoa quả em mua đến được giấu ở trong một góc khuất. Vốn dĩ trợ lí của anh đã đem quà cáp của người ta biểu đi hết rồi, nhưng lúc ấy anh đã bảo anh ta để lại giỏ hoa quả của em. Giỏ hoa quả em mua là nhỏ nhất, hoa quả cũng chẳng đẹp để gì cho cam, thế nhưng ăn vào lại thấy ngon vô cùng. Anh chưa bao giờ ăn một quả đào nào ngọt đến vậy. Anh gọi điện bảo em mua thêm mang đến cho anh, thế mà anh đợi mãi, đợi mãi mà chẳng thấy tăm hơi em đâu. Tô Tần anh chưa từng gặp một người con gái như em... mặc cho anh mềm mỏng hay cứng rắn, em đều không đếm xỉa.

- Anh mở party, đám con gái xinh như hoa gần như sẵn sàng lao vào đánh nhau để được vào trong tham dự, thế mà em thà ở lại công ty làm việc còn hơn. Anh mua quần áo cho em, em cũng chẳng cần. Dâng cả một vụ làm ăn có hời đến tận cửa cho em mà em còn căng thẳng sợ không xứng

đáng với tiền của anh. Trên bàn ăn kính rượu mời anh, dưới bàn ăn thâu đêm làm việc, một mực chỉ coi anh là một khách hàng trong công việc, cứ như thể chưa từng quen biết một người như anh vậy.

- Giang Nhan lúc trước thường nói em không giống như những cô gái khác, lúc nghiêm túc thì cực kì nghiêm túc, anh lúc ấy còn không tin, cho rằng cậu ấy quá lời, ai mà ngờ được lại đúng như vậy!

- Tối hôm đi đến mộ của Giang Nhan, em xem hết Avata liền chìm vào giấc ngủ, anh đã đắp chăn cho em, nghe thấy em ôm gối mà khóc, miệng còn lẩm bẩm gọi tên Giang Nhan. Lúc ấy anh mới biết rằng trước đây anh đã hiểu nhầm em, chưa giây phút nào em quên được Giang Nhan.

Tô Tần cười cười:

- Nhưng con người thật là mâu thuẫn, trước đây vì nghĩ rằng em quên Giang Nhan nên trong lòng vô cùng giận em, giờ lại bởi vì trong lòng em vẫn còn có Giang Nhan nên trong lòng cảm thấy khó chịu. Anh cứ nghĩ chẳng mấy chốc rồi em sẽ chia tay với Giang Nguyên, dù sao em cũng sẽ biết toàn bộ sự việc, chắc chắn em sẽ không cùng chung sống với một người đã lừa dối em đâu nhỉ? Hơn nữa anh ta lại chính là anh trai của Giang Nhan, bản thân em cũng biết Giang Nhan cả đời đều sống dưới cái bóng của anh mình. Còn nữa, Giang Nhan và Giang Nguyên hoàn toàn khác nhau, em không thể lấy anh ta làm vật thế thân của Giang Nhan được. Giang Nhan đã qua đời gần ấy năm rồi, cho dù em có muốn bắt đầu lại từ đầu cũng không nên tìm đến Giang Nguyên, người có vẻ ngoài giống hệt Giang Nhan. Nếu em làm như vậy thì đó là sự bất công đối với tất cả mọi người. Thực ra anh nói nhiều như vậy chẳng qua cũng chỉ là để tìm cho mình một cái cớ thích hợp. Giang Nhan là người bạn tốt nhất của anh, theo lí mà nói chăm sóc em là việc anh nên làm, nhưng anh không nên thích em...

Mí mắt Vân Vy chột giật giật:

- Tô Tần...

- Anh biết em vẫn luôn yêu Giang Nhan, có thể em không thể nào chấp nhận được một người nào khác. Nhưng cuộc đời vẫn phải tiếp tục, em nên có cuộc sống mới. Chẳng ai có thể cứ mãi đắm chìm với quá khứ. Chỉ cần em đồng ý, em sẽ không phải giải quyết bất cứ việc gì cả. Cứ giao hết mọi việc cho anh, anh sẽ cho em một cuộc sống mới.

Cô không biết phải nói điều gì, chỉ cảm thấy thở không ra hơi:

- Tô Tần, anh đừng đùa nữa! Em còn có việc, em phải đi trước đây!

Cô xách túi lên, đi vòng qua Tô Tần. Nhưng mới đi được mấy bước thì đột nhiên cánh tay cô bị kéo giật lại. Vân Vy vốn đã rất mệt mỏi, chỉ vụng vụng một lát thôi cũng khiến cho cô kiệt sức đến nỗi xấp tài liệu trên tay cô rơi xuống đất, bay tán loạn ra xung quanh.

Mái tóc dài bay lên che mất tầm mắt của cô, Vân Vy còn chưa kịp gạt tóc sang một bên đã cảm thấy bên tai mình nóng hổi. Cô kinh ngạc vùng vẫy, nào ngờ cô càng vùng vẫy vòng tay ấy càng siết chặt, cho đến khi nụ hôn ấy miết chặt lên tai cô, Tô Tần mới chịu thả tay ra.

Phải nằm truyền dịch mất mấy tiếng đồng hồ, lúc Vân Vy về đến nhà đã rất muộn. Điện thoại, ví tiền của cô đều bị Tô Tần giữ hết, mãi đến khi về đến nhà anh mới trả lại cho cô. Cô thấp thỏm chờ cho đến khi Tô Tần lái xe đi ra rồi mới vội vã chạy đến công ty.

Phần lớn nhân viên trong công ty đều đã về rồi, chỉ còn vài người ở lại làm thêm giờ. Lúc cô bước chân vào công ty, các đồng nghiệp còn kinh ngạc:

- Vân Vy, sao muộn thế này rồi cô còn qua đây?

Vân Vy mỉm cười gật đầu chào bọn họ rồi mở cửa phòng, bước vào trong, bật đèn và mở máy tính lên.

Thực ra phần kế hoạch này cô có thể giao cho những người khác trong bộ phận làm, nhưng cô cảm thấy không sao yên tâm, thế mà rồi cuối cùng lại “lợn lành chữa thành lợn què”. Cô vừa xem bản kế hoạch vừa sửa chữa, cuối cùng mới in ra. Muộn thế này rồi, khách hàng của cô nhất định đã về nhà rồi. Nhưng cô vẫn ôm hi vọng, thử gọi điện cho đối tác, nào ngờ điện thoại được kết nối thật.

Người phụ trách bên đó vẫn nói bằng giọng điệu lạnh lùng. Vân Vy cố gắng lấy hết dũng khí để nói ra ý của mình:

- Giờ tôi sẽ chuyển kế hoạch sang bên đó cho chị, hi vọng chị có thể bớt chút thời gian đọc qua!

Đối phương liền mỉa mai chẳng chút nể nang:

- Các cô làm việc thật là có kế hoạch đấy, giờ đã là mấy giờ rồi? Cô nói xem là tôi phải xem à? Tôi không có thời gian!

Nói rồi người đó lạnh lùng cúp máy.

Mặc dù cứ bị đối tác gây khó dễ nhưng Vân Vy vẫn mang bản kế hoạch đến đó, đến cổng công ty họ liền gọi điện cho khách hàng. Sau một khoảng thời gian dài chờ đợi, cuối cùng cô cũng được tiếp đón.

Cô được mời vào trong phòng tiếp khách, chẳng mấy chốc người phụ trách kia đã xuất hiện. Đối phương trông có vẻ không khó tính như cô tưởng tượng qua điện thoại, toàn thân toát lên một vẻ nhanh nhẹn và sắc bén, nói chuyện rất rành mạch, rõ ràng, thái độ làm việc cực kì nghiêm túc khiến cho những nhân viên cấp dưới không dám thả lỏng dù chỉ là một phút. Cô ta nhanh chóng xử lí công việc của mình rồi ngược lên nhìn Vân Vy:

- Bản kế hoạch đâu?

Vân Vy thật không ngờ sự việc lại tiến triển thuận lợi như vậy, cô còn tưởng bọn họ tuyệt đối sẽ không nhận bản kế hoạch này.

Người phụ trách đọc lướt qua bản kế hoạch của Vân Vy, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt dò xét:

- Nội dung bản kế hoạch cũng không tồi, tôi sẽ xem xét kỹ lưỡng hơn, trưng cầu ý kiến của các bộ phận sau đó sẽ tiến hành bước tiếp theo.

Vân Vy không giấu được nụ cười vui mừng, thật không thể ngờ sự việc lại biến chuyển nhanh như vậy.

Người phụ trách đứng dậy, nhìn cô lần nữa:

- Tại sao cô không nói sớm là cô quen với giáo sư Phí của bệnh viện S. Giờ ông ấy đang làm viện trưởng bệnh viện thành phố C, mà đề án này lại thực hiện cho thành phố C.

Hóa ra là bởi vì mối quan hệ với giáo sư Phí.

Giáo sư Phí chính là ông giáo sư già đã hướng dẫn Giang Nhan làm luận án. Giang Nhan đã từng dẫn cô đến nhà giáo sư ăn cơm, cô đặc biệt rất thích ăn món thịt bò khô mà vợ giáo sư làm. Hôm đó, trước khi về, giáo sư Phí còn bảo vợ bọc cho hai người một bọc thịt bò khô to. Sau khi về đến nhà, cô ăn liền một lúc hết cả bọc thịt bò khô ấy, đến nỗi hai hàm đều đau nhức.

Giang Nhan cười bảo cô là con lợn tham ăn, thế nhưng mấy ngày sau, Giang Nhan lại mang về một túi thịt bò khô to cho cô, sau đó nghiêm nghị nói:

- Đồ ăn khô dành cho cả mùa đông của nhà giáo sư đều bị em ăn sạch rồi đấy!

Tết năm đó, cô và Giang Nhan đã chuẩn bị rất nhiều quà cáp đến nhà giáo sư Phí, lại còn được ăn một bữa sủi cảo ngon lành ở nhà thầy. Nhìn những chiếc bánh sủi cảo nóng hôi hổi vừa vớt ra từ nồi nước sôi, hơi nước đọng lại trên kính cửa sổ, một sự ấm áp lan tỏa trong không gian.

Giang Nhan nháy mắt với Vân Vy:

- Còn không mau mau học nghề của cô đi. Đợi khi nào chúng ta kết hôn, anh sẽ mời thầy cô đến nhà ta xơi cơm!

Giang Nhan nói vậy khiến cho mặt Vân Vy đỏ bừng lên, vừa cười trừ vừa đưa tay ra bẹo vào chân Giang Nhan một cái đau điếng.

Giang Nhan nhăn nhó kêu trời, lúc này trong lòng cô mới thấy dễ chịu hơn.

Về sau cô nghĩ, hành động đó của cô chắc chắn bị thầy cô nhìn thấy rồi. Trên đường về cô ân hận lắm, trong hoàn cảnh như vậy, lẽ ra cô nên tỏ ra vẻ là một cô gái ngoan hiền và lễ phép mới phải, chỉ tại Giang Nhan đã phá hỏng hình ảnh của cô.

- Sao chị biết tôi có quen với giáo sư Phí?

- Tôi cũng chỉ nghe anh bạn đồng nghiệp giới thiệu cô cho tôi nói mà thôi! - Nói rồi cô ta lại nhìn đồng hồ: - Giờ giáo sư Phí có lẽ vẫn còn chưa đi, cô có muốn qua đó gặp ông ấy không?

Thực sự cô rất muốn đi gặp giáo sư, chỉ có điều đột nhiên gặp mặt ở đây khiến cho cô bối rối không biết phải làm sao. Nhìn thấy mái tóc hoa râm của giáo sư Phí, nhớ lại những chuyện trước đây, cô lại không kiềm chế được bản thân, khước mắt lại đồ hoe. Cũng may giáo sư Phí lấy tay vỗ

vỗ vào vai cô, nói bằng giọng điệu bình thản với những người xung quanh. Giọng nói nhẹ nhàng của ông đã giúp Vân Vy kìm nén được nỗi đau ở trong lòng, tạm thời ổn định được tâm trạng.

- Vân Vy, chúng ta lâu lắm mới gặp lại, thế mà em cũng chẳng đến nhà thăm thầy. Cô em vẫn thường nhắc đến em đấy, cũng không biết dạo này em thế nào. Nếu như không phải tối qua Giang Nguyên nói với tôi thì tôi vẫn không biết em rời khỏi thành phố C để đến đây sống đấy!

- Là Giang Nguyên nói với thầy ạ?

Hóa ra là Giang Nguyên, cô còn tưởng Giang Nguyên không biết gì về chuyện bên này.

Giáo sư Phí chuẩn bị ra về, xe của công ty liền đưa ông về khách sạn nghỉ ngơi. Không khí ban đêm se se lạnh, Vân Vy tiễn giáo sư Phí lên xe:

- Ở bên ngoài một mình phải giữ gìn sức khỏe, khi nào em rảnh thì gọi điện cho thầy nhé!

Vân Vy gật đầu lia lịa mà không đáp lời.

Sau khi hoàn thành công việc, mọi người đều có thể ra về. Tâm trạng của người phụ trách dự án có vẻ đã có biến chuyển tốt, vẻ mặt đã tươi tỉnh hơn nhiều:

- Tôi thường ngày tính tình có hơi nóng nảy, hi vọng cô đừng để tâm!

Mặc dù đầu vẫn còn đau như búa bổ, cổ họng nghẹn đặc, tâm trạng nặng nề như bị một hòn đá tảng đè lên, nhưng dù gì lúc này Vân Vy cũng cảm thấy có chút nhẹ nhõm hơn trước.

Về đến nhà, cô lấy điện thoại ra gọi cho Giang Nguyên.

Hôm Giang Nguyên ra nước ngoài, cô có đến sân bay tiễn anh. Cô đã hứa với anh sẽ gửi tin nhắn đều đặn cho anh, nói cho anh biết tình hình ở bên này. Nhưng cô không hề làm như vậy. Lúc ấy cô đã phần nào sáng tỏ sự việc, thậm chí cô còn mong Giang Nguyên đi xa một thời gian để cô yên tĩnh nghĩ ngợi rõ ràng.

Cuốn lịch ở trong nhà vẫn là tờ lịch của tháng trước, trên đó còn đánh dấu ngày Giang Nguyên đi.

Ngày anh đi cô đánh dấu bằng bút nhớ dòng, thậm chí cô đã đếm từng ngày sau đó. Cô nghĩ, nước Mỹ xa xôi như vậy, đi đường phải mất rất nhiều thời gian, mà công việc anh phải giải quyết lại rất nhiều, cần phải ở lại bên đó bảy, tám ngày, sau đó có lẽ mới trở về. Cô đã vẽ mấy bông hoa nhỏ lên mấy ngày cuối tháng.

Cô nghĩ rằng mấy ngày đó nhất định anh sẽ trở về, cô hi vọng anh sẽ chạy đến bên cô.

Về sau, lúc ở bờ biển, cô đã thấp thoáng biết được sự thật, thế nên cô không còn xem những ghi nhớ mà cô đã đánh dấu ở cuốn lịch này nữa, cũng chẳng còn đi đếm từng ngày nữa, cũng không trông đợi ngày nào anh về nữa. Cô không dám trông đợi, bởi vì cô vẫn không biết được lúc Giang Nguyên trở về, cô phải đưa cho anh một đáp án thế nào.

Thế mà loáng một cái đã hết tháng, Giang Nguyên vẫn chưa về.

Nhớ ra là phải nói chuyện với Giang Nguyên, Vân Vy liền lấy một viên thuốc ngậm bỏ vào miệng. Cô không muốn anh nghe thấy giọng nói khàn đặc của cô.

Nào ngờ lúc kết nối được điện thoại, người bị khàn giọng lại chính là Giang Nguyên. Giọng nói của anh khàn khàn, không còn trong veo như trước đây. Cô cầm điện thoại lên, không biết phải gọi anh là gì, theo lí mà nói, Giang Nguyên đã gọi điện cho giáo sư Phí thì chắc chắn anh sẽ biết

giáo sư Phí và cô sẽ gặp nhau, như vậy anh sẽ chẳng che đậy được điều gì nữa. Nói như vậy có nghĩa là anh đã thừa nhận mình là Giang Nguyên chứ không phải là Giang Nhan.

Thế nhưng hai từ ấy vừa ra đến cửa miệng đã nghẹn lại trong cổ họng.

Cô trầm ngâm hồi lâu, ngậy người nhìn vào chậu hoa trên bực cửa sổ, những bông hoa màu tím nhỏ xíu trên đó đang hé nở, cánh hoa nửa khép nửa mở, cứ như thế những bông hoa ấy cũng không biết nên xòe nở hay cụp lại trong tiết trời ban đêm se lạnh như thế này.

Giang Nguyên chẳng hề do dự, mỉm cười hỏi Vân Vy:

- Vân Vy, lại ấm ức cái gì rồi hả?

Không hiểu sao sau khi nghe thấy anh nói vậy, cô lại thấy sống mũi mình cay cay.

Đúng là ấm ức. Cô nói chuyện với khách hàng bằng giọng khàn khàn, vậy mà người ta đâu có chịu nghe cô giải thích, vật vã suốt cả buổi tối, thế mà cô cũng chẳng được nghe một câu nói quan tâm. Cũng không biết là do trời lạnh hay do bị truyền nước nhiều quá mà toàn thân cô cứ như bị ngâm trong nước lạnh toát.

Trước mặt mọi người, cô cố gắng tìm mọi cách để che giấu sự mệt mỏi của mình. Đứng ở bên ngoài lạnh run lên, vậy mà cô không dám rùng mình lấy một cái, chính là bởi vì muốn thể hiện thật tốt, khiến cho khách hàng hài lòng, cố gắng cứu vãn vụ làm ăn này, có được sự thứ lỗi của khách. Cô thực sự cảm thấy rất ấm ức, chỉ có điều cố không thể hiện ra ngoài cho người khác trông thấy.

Nhưng Giang Nguyên cười cô.

- Đâu có... - Vân Vy ấp úng.

Còn lâu anh mới tin.

- Anh biết, người phụ trách đề án bên đó là một người tính tình khó chịu nổi tiếng trong ngành. Anh không ngờ em lại đụng phải cô ta, nếu như anh biết trước mà giúp em sớm hơn thì công việc của em đã thuận lợi hơn rồi!

Vân Vy cúi đầu:

- Không phải, tại em đến muộn trước, cũng chẳng trách cô ta được!

- Vân Vy à...

- Dạ!

- Em bị ốm tại sao không nói với anh, sao cứ bắt anh phải tìm mọi cách đi hỏi thăm về em?

Vân Vy mỉm cười. Ở trong khu này có lắp đèn màu nhấp nháy. Những bóng đèn nhỏ xíu nhấp nháy trong bóng đêm vô cùng đẹp mắt, giống hệt như những vì sao lấp lánh trên nền trời đêm. Cô tưởng tượng ra cảnh Giang Nguyên đứng đợi mình ở dưới lầu, cô đứng từ trên nhìn vọng xuống, cho dù anh có đứng ở trong bóng tối cũng vẫn vô cùng bắt mắt: áo sơ mi màu trắng tinh, giống hệt như những phím màu trắng trên bàn phím dương cầm... một màu trắng tao nhã:

- Em có chuyện gì ở đây anh đều biết mà!

- Đúng là anh biết!

- Anh còn biết chuyện em quen với giáo sư Phí, tất cả mọi việc anh đều tính toán cho em rồi. Chuyện gì anh cũng biết rất rõ, cứ như thể anh vẫn đang ở trong nước vậy!

Giang Nguyên mỉm cười:

- Cho dù em xảy ra chuyện gì cũng sẽ có người nói cho anh biết!

Đôi hàng mi của Vân Vy khẽ rung rung:

- Anh không cảm thấy như thế là không công bằng sao? Rõ ràng cái gì anh cũng biết, thế mà hết lần này đến lần khác lừa dối em!

Dường như anh vừa khẽ thở dài:

- Vân Vy à, trên đời này có nhiều chuyện không công bằng lắm!

- Thôi miên cho em, lại sắp xếp em đến đâu sinh sống, sau đó lại gặp lại em... tất cả những chuyện này anh đã sắp đặt sẵn từ trước phải không?

Giang Nguyên trầm ngâm hồi lâu:

- Đúng vậy, tất cả là do anh sắp đặt từ trước, tất cả đều được tiến hành như kế hoạch của anh. Khiến cho em gặp lại anh, sau đó lừa dối em, làm cho em yêu anh.

- Anh thật đáng sợ!

- Anh từ nhỏ đã như vậy, không phải chỉ có mỗi em nói anh như vậy đâu! Năm anh mười lăm tuổi, anh đã chọn một trường cấp ba, sau đó anh đến tìm hiệu trưởng của trường đó, nói với ông ấy rằng anh đảm bảo sẽ thi được vào trường đại học nào đó, bảo ông ấy trả cho anh tám vạn tệ, anh sẽ đến học ở trường của ông ta. Những trường cấp ba lúc ấy đều chú trọng việc được đánh giá là trường trung học hàng đầu thành phố, mặc dù cái giá anh đưa ra không nhỏ nhưng cuối cùng bọn họ vẫn đồng ý. Kể từ lúc đó anh đã học được thói tính toán, bao nhiêu năm nay, tất cả những gì xảy ra xung quanh anh đều nằm trong phạm vi khống chế của anh.

Giang Nguyên dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Vân Vy à, em gọi điện cho anh có phải là vì muốn nghe anh nói những lí do khiến em có thể chấp nhận được phải không? - Giang Nguyên cười: - Vân Vy à, người như anh, muốn lừa em chẳng cần phải có lí do nào hết!

Bàn tay của Vân Vy khẽ run lên:

- Em thích ăn cái gì, em có thói quen gì, em nghĩ cái gì anh đều biết rõ như vậy!

- Muốn lừa dối một người trước tiên cần phải tìm hiểu về người đó.

- Em đã nhớ ra một số chuyện, bao gồm cả chuyện anh ở bên em lúc em ở trong bệnh viện.

- Đó là bởi vì bố mẹ em đến nhà anh, vừa hay nhìn thấy anh. Vì lúc đó tình trạng của em không tốt nên mới bảo anh thường xuyên đến thăm em.

- Em còn nhớ có một thời gian dài anh thường đến bệnh viện chăm sóc em.

- Ban đầu anh chỉ bỏ chút thời gian rồi đến thăm em, thế nhưng về sau em càng lúc càng quẩn anh, lúc ấy anh lại có thời gian...

Vân Vy cố gượng cười:

- Giang Nguyên, em còn tưởng anh sẽ nói về sau thường xuyên đến thăm em là bởi vì anh đã thích em cơ đấy!

Giang Nguyên cười khẩy:

- Thích không phải chuyện đơn giản như vậy đâu!

Vân Vy nhìn gấu váy của mình:

- Nếu như em không tự phát hiện ra sự thật, anh định khi nào sẽ nói cho em biết?

- Có thể sẽ đợi đến khi chúng ta kết hôn, có con, lúc ấy gạo đã nấu thành cơm rồi anh sẽ nói cho em biết. Còn nếu như cho anh lựa chọn, có thể anh sẽ không bao giờ nói cho em biết, trừ khi...

- Trừ khi cái gì?

- Trừ khi, trong một hoàn cảnh đặc biệt, anh sẽ cam tâm tình nguyện nói cho em!

Vân Vy ngẫm nghĩ:

- Nếu như anh không nói, em còn không biết phải mở miệng thế nào. Tại sao đột nhiên anh lại nghĩ đến việc nói ra? Em còn tưởng ít nhất anh cũng đợi cho đến khi anh về nước...

Giang Nguyên mỉm cười:

- Vân Vy, anh đã từng nghĩ sẽ sử dụng các cách khác để níu kéo em, nhưng anh biết đã đến lúc anh nên nói sự thật cho em. Giờ anh thấy mặc dù chuyện này không nằm trong kế hoạch của anh nhưng cũng không hẳn là một việc xấu...

Những điều Giang Nguyên nói khiến cho Vân Vy chột cảm thấy phức tạp. Một thứ cảm giác rất lạ, không sao nói được thành lời. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Giang Nguyên sẽ là một người như vậy, sẽ nói tất cả những chuyện này ra bằng cách này.

- Vân Vy, giờ em có cảm thấy khó chịu không? Bên đó có lạnh không? Nếu lạnh thì phải mặc thêm áo vào!

Vân Vy cảm thấy Giang Nguyên tối nay rất kì lạ, sự cứng rắn và ấm áp của anh bình thường rất ít khi bộc lộ ra ngoài. Cô liền ngắt lời anh:

- Anh định bao giờ thì về nước?

Giang Nguyên cười:

- Anh cũng không biết, có lẽ là vài ngày nữa, cũng có thể là... - Anh nói đến đây liền im bặt.

Quả nhiên là anh vẫn chưa có đáp án chính xác.

- Giang Nguyên, có phải anh có chuyện gì giấu em không? Giang Nguyên cười cười:

- Đâu có, chỉ là đột nhiên anh nhớ ra... những người mà anh dẫn em đến gặp hôm ấy, chưa nhiều lắm, có lẽ anh nên đi tìm thêm một số người nữa... Có thời gian em đến công ty anh một chuyến. Ở bên tay trái bàn làm việc của anh có một cái ngăn kéo bị khóa, em bảo trợ lí của anh mở cái ngăn kéo ấy ra, trong đó có một cuốn sổ màu xanh. Em hãy cầm lấy nó, đó là cuốn sổ danh bạ điện thoại, trước khi đi anh đã chỉnh sửa lại cẩn thận. Những người có tên trong đó có thể em sẽ cần tới, chỉ cần em nói đến anh trước mặt họ, nhất định họ sẽ giúp đỡ em... Lần này giới thiệu cho em phải một người tính tình khó chịu như vậy, chủ yếu là bởi vì công ty của cô ta rất có tiếng trong giới, nếu như có thể hợp tác thành công với công ty ấy, sẽ rất có lợi cho tiền đồ của em sau này!

Vân Vy lặng thinh lắng tai nghe.

- Giang Nguyên, tại sao anh lại nói với em nhiều chuyện như vậy? Anh nói những chuyện này là để sự nghiệp của em được thuận lợi trong vài năm tới à? Năm năm? Mười năm? Hay mười lăm năm? Giang Nguyên, anh mau nói cho em biết, rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì rồi?

Giang Nguyên cười:

- Vân Vy, em đánh giá anh cao quá rồi đấy! Anh chỉ đột nhiên nhớ ra là rất có thể em cần đến. Anh làm sao mà nhìn xa trông rộng như vậy được? Năm năm, mười năm... - Giang Nguyên ngập ngừng: - Những cái này đối với anh quá xa vời rồi!

Bàn tay Vân Vy vô ý chạm phải một cái nụ hoa màu tím đang chuẩn bị nở, những cánh hoa lá tả rơi xuống khiến cho cô hoảng hốt, không ngờ hoa lại mỏng manh đến vậy. Đáng nhẽ ra cô nên ý thức được rằng sinh mạng là mỏng manh như vậy, mỏng manh tới mức khiến cho con người khó mà dự đoán được. Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một nỗi đau xót kì lạ, lại gián đoạn từng hồi, lúc nó qua đi cô mới có thể thở được, lúc nó ập đến cô lại thấy toàn thân như đang co giật.

- Giang Nguyên, nếu như anh còn không về, em sẽ sang tận đó tìm anh đấy!

- Thật không?

- Thật!

Khoảnh khắc này đây, cô thà tin rằng anh nói thật, anh không làm sao ở bên đó, là do cô nghĩ ngợi quá nhiều, đợi khi nào công việc xong xuôi anh sẽ đường hoàng quay trở lại. Anh là một thanh niên tài năng, tài mạo vẹn toàn, chắc chắn còn rất nhiều điều tốt đẹp đang chờ đợi anh.

Bận rộn suốt cả buổi chiều mới thật sự lĩnh hội được cái uy của người có tiền.

Bạn chẳng thèm đếm xỉa gì đến anh ta, anh ta sẽ tấn công bạn bằng vô vàn những bó hoa tươi. Nếu như bạn không nhận, anh ta sẽ hết lần này đến lần khác gửi qua gửi lại.

- Vân Vy ơi, ở bên ngoài có hoa của cậu đấy! - Đây không biết đã là lần thứ mấy rồi!

Vân Vy đặt điện thoại xuống, cô vốn dĩ không muốn dính dáng gì đến Tô Tần nữa. Chuyện đã đến nước này rồi, cô không thể không gọi điện cho anh ta. Điện thoại vừa kết nối, không kịp để Tô Tần lên tiếng, cô đã đi thẳng vào vấn đề chính:

- Tô Tần, anh đừng gửi hoa đến đây nữa! Còn nữa, mau cho người mang những thứ mà anh đã mang đến đây đi đi!

Bên ngoài cửa đã chất đầy hoa và quà, Vân Vy không biết phải xử lí ra làm sao nữa. Tất cả những thứ ấy cộng lại còn nhiều hơn cả những món quà mà cô được nhận trong suốt hơn hai mươi năm nay.

Đầu dây bên kia Tô Tần dường như đang có ai đó nói chuyện. Vân Vy còn chưa nhận ra được nội dung cuộc nói chuyện của họ thì Tô Tần đã thẳng thừng nói:

- Vậy cũng được, em nói cho anh biết em thích cái gì? Anh sẽ cho người gửi sang tặng em và mang hết những gì em không thích đi!

Tô Tần vừa cất tiếng là giọng nói bên kia bỗng im bặt, không khí cứ là lạ. Vân Vy thờ người ra:

- Giờ anh đang làm cái gì thế?

Tô Tần bật cười, đặc chí nói:

- Họp!

Đang họp mà không buồn né tránh nhận điện thoại của cô. Đây là lần đầu tiên cô gặp một đại thiếu gia như thế này.

Cô thật sự không biết xử trí thế nào với thái độ này của Tô Tần, đành phải cúp điện thoại luôn.

Nghỉ trưa được một lát, điện thoại của cô lại đổ chuông. Cô tưởng là Tô Tần lại gửi cái gì đến nữa, ai dè người gọi đến lại là Khang Di.

- Khang Di? - Vân Vy còn chưa kịp chào hỏi cho phải phép.

Thì Khang Di đã cất lời trước:

- Vân Vy, tôi muốn gặp cô!

Vân Vy ngăn người một lát rồi đáp:

- Cũng được, tôi sẽ ra ngoài...

Khang Di lập tức cắt ngang lời cô:

- Không cần đâu, để tôi nói với bảo vệ rồi tự đi vào trong.

Vân Vy vội vàng đứng dậy, chẳng may đánh đổ cốc nước trà ở trên bàn, nước trà đổ ra lênh láng khắp mặt bàn. Cô cuống quýt chân tay lấy giấy thấm hết chỗ nước đổ ra rồi vội vàng đi ra ngoài.

Hôm nay công ty yên tĩnh đến kì lạ, hành lang chỉ nghe thấy có tiếng bước chân cô vọng lại. Cánh cửa phòng tiếp khách ở gần cầu thang đang để mở, cửa sổ bên trong cũng mở toang, gió từ bên ngoài ùa vào mát lạnh. Cô đi theo cầu thang xoắn ốc xuống dưới lầu, nhanh chóng nhìn thấy Khang Di đang đứng đợi mình ở bên dưới.

Cô đã gặp Khang Di mấy lần rồi, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Khang Di như thế này: thân hình gầy rộc, đôi mắt sưng đỏ, tay xách va li, ủ rũ như một bông hoa bị héo úa, cả khuôn mặt toát lên một sự lạnh lẽo và thê lương.

Khang Di ngược mắt lên nhìn Vân Vy, ánh mắt của cô ta sắc lạnh như một tảng băng khiến cho Vân Vy bất giác rùng mình.

Lúc đi ngang qua phòng tiếp khách, chắc là vì thấy ở bên trong yên tĩnh nên Khang Di liền nói:

- Chúng ta vào đó nói chuyện đi!

Vân Vy vốn định mời Khang Di lên trên phòng họp nói chuyện, nhưng nếu cô ta muốn nói chuyện ở đây, cô cũng chẳng phản đối: - Ok!

Khang Di ngồi dựa vào cái ghế kê gần cửa sổ, mười đầu ngón tay thu lại, đặt ở trước mặt, trên ngón tay còn đeo một cái nhẫn có đính ngọc trai đen, giống hệt với màu mắt của cô ta:

- Vân Vy, cô không muốn biết tôi từ đâu đến đây à?

Vân Vy nhìn cái va li của Khang Di, trên đó có dấu niêm phong của sân bay...

- Tôi vừa từ Mỹ về... - Khang Di ngẩng đầu lên, mái tóc có hơi rối, được buộc lại qua loa bằng một sợi dây nhỏ. Toàn thân Khang Di toát lên một sự kiệt quệ, chẳng còn chút sinh khí.

- Giang Nguyên... - Trái tim Vân Vy chột thắt lại, nhìn bộ dạng này của Khang Di khiến cho cô khó mà không khỏi suy đoán...

Khang Di cười nhạt:

- Hóa ra cô đều biết cả rồi, cô biết anh ấy là Giang Nguyên, không phải là Giang Nhan! - Nói đến đây, Khang Di nhìn thẳng vào mắt cô: - Vân Vy, nếu như cô đã biết rồi, tại sao còn không chịu buông tha anh ấy? Đều bởi vì cô nên anh ấy mới thành ra thế này! - Khang Di đột nhiên giơ tay ra tóm chặt lấy cánh tay của Vân Vy. Bàn tay của Khang Di rất lạnh, năm đầu

ngón tay siết lại: - Tại sao cô không chịu buông tha anh ấy? - Giọng nói của Khang Di như nghẹn ngào, đứt quãng, đôi mắt hằn đầy những tia máu đỏ tươi ánh lên sự chua xót.

Bộ dạng này của Khang Di rốt cuộc muốn cho cô biết chuyện gì?

Trái tim Vân Vy như bị ai đó bóp nghẹt:

- Khang Di, cô đi Mỹ, cô đi thăm Giang Nguyên phải không?

- Đừng nhắc đến Giang Nguyên nữa! - Khang Di đột nhiên gắt lên: - Đều tại cô! Vân Vy, chẳng phải trước đây không có cô, tất cả mọi thứ đều êm đẹp hay sao? Kể từ khi cô xuất hiện, tất cả đã thay đổi... chính vì cô mà Giang Nhan đã chết, tôi và Giang Nguyên vốn dĩ chuẩn bị kết hôn, cũng chính vì cô mà... Đã đến nước này rồi, vậy mà anh ấy còn không buồn nhìn tôi lấy một cái! - Nói đến đây, Khang Di cảm phần nhìn Vân Vy: - Tôi tin rằng chỉ cần cô không còn nữa thì chúng tôi mới sống tốt được. Những người đàn ông thích cô đều chẳng có kết cục tốt đẹp, Vân Vy, cô có thể tránh xa chúng tôi ra không? Hãy tha cho chúng tôi!

Cả căn phòng như đang vang vọng tiếng khóc náo lòng của Khang Di. Có rất nhiều người đã chạy đến xem là chuyện gì.

Rất đông người đứng vây ở ngoài cửa, Khang Di dường như càng trở nên kích động hơn. Cô ta đứng phắt dậy, đến gần cửa sổ nói:

- Vân Vy, Giang Nhan chết rồi, cô không thấy áy náy chút nào sao? Giang Nhan chết rồi, cô nên đi chết với anh ta chứ không nên sống đến tận ngày hôm nay, lại còn cướp đi người đàn ông của người khác. Thực ra lần này tôi đến đây là để cầu xin cô, cầu xin cô hãy tha cho Giang Nguyên, hãy tha cho chúng tôi...

Khang Di vừa nói xong câu này, Vân Vy đã nghe thấy đồng nghiệp của mình ở bên ngoài bắt đầu xôn xao bàn tán.

- Vân Vy, trên đời có biết bao nhiêu đàn ông, sao cô lại đi cướp của người khác?

Tình cảnh lần này giống hệt như hôm trước ở KTV. Lần trước cô còn bạo gan coi Giang Nguyên là Giang Nhan, nhưng mà hôm nay... cô bị ép hỏi tới mức không thể nào nói ra lời. Hơn nữa Khang Di sắc mặt xanh lét, thân hình gầy rộc đang đứng ở bên cạnh cô, có vẻ như cô ta có thể ngã quy xuống đây bất cứ lúc nào.

Vân Vy biết lúc này tốt nhất nên tránh những câu nói sắc nhọn như dao của Khang Di, nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này trước mặt các đồng nghiệp. Thế nhưng cô vẫn không thể nào kiềm chế được bản thân:

- Khang Di, cô đã đi Mỹ, vậy Giang Nguyên thế nào rồi?

Khang Di cười khẩy:

- Cô hỏi tôi à? Tôi sẽ không nói cho cô biết đâu?

Khang Di đứng rất gần cửa sổ, gió to thổi bay tà váy của cô ta. Vân Vy giơ tay ra kéo cô ta lại, định nói chuyện tử tế với cô ta nhưng ai ngờ vừa đưa tay kéo cô ta lại thì tay Vân Vy đã bị hất ra.

Khang Di hất tay Vân Vy rất mạnh, Vân Vy lao đảo ngã vào mấy cái ghế bên cạnh.

- Khang Di, rốt cuộc cô định làm cái gì?

Khang Di ngoảnh đầu lại nhìn, hóa ra là Tô Tần.

Nụ cười của Khang Di thoáng chút mỉa mai:

- Vân Vy, cô thật là tài giỏi, lúc nào cũng có người ở bên chăm sóc! Giang Nhan, Giang Nguyên, giờ lại còn cả Tô Tần nữa.

Khang Di cầm túi xách của mình lên, nhìn Vân Vy bằng vẻ mặt rất kì lạ, ánh mắt trông rỗng vô hồn khiến người khác sợ hãi. Cô ta xoay người bỏ đi một mạch, chẳng buồn ngoảnh đầu lại.

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghê

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Từ Biệt

Khang Di làm vậy khiến cho Vân Vy chẳng có tâm trạng nào mà làm việc, đành phải xin cấp trên cho nghỉ. Cảnh tượng hôm nay đã bị mọi người nhìn thấy, thế nên sếp nhanh chóng đồng ý cho cô nghỉ làm.

Tiểu Thanh sốt ruột ở trong phòng làm việc đợi Vân Vy:

- Vân Vy, hay để tớ đi dạo với cậu cho đỡ buồn nhé!

- Không cần đâu! - Vân Vy mỉm cười: - Cũng vừa hay tớ có việc phải ra ngoài một chút.

Thu dọn đồ đạc và đi ra khỏi phòng, Vân Vy thực sự chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến sắc mặt của đồng nghiệp lúc này. Đầu óc cô rối bời, bước chân nặng nề, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra mình đã ra đến cổng lớn.

Tô Tần quả nhiên vẫn đang đứng đợi ở bên ngoài. Tô Tần bấm còi xe hai lần rồi mở cửa xe cho Vân Vy.

Bảo vệ từ phòng trực ban đi ra, gọi cô:

- Vân Vy, mau mang hết đồ của cô đi đi!

Vân Vy nhìn Tô Tần ngồi trong xe, thấy anh ta tỏ vẻ thản nhiên như không, dường như những thứ ấy chẳng phải là anh ta bỏ tiền ra mua vậy.

- Tô Tần, mau mang hết đồ đi!

Tô Tần thản nhiên nói:

- Quà đã tặng em rồi, em nhận hay không là tùy em!

Sau một hồi đôi co, cuối cùng cô vẫn là người bại trận. Những món quà được bọc tỉ mỉ trong những cái hộp đẹp đẽ kia dù sao cũng không thể ném hết vào thùng rác được. Vừa hay cửa xe ô tô đang mở, thế là cô liền bê hết những món quà mà Tô Tần tặng nhét vào trong xe của Tô Tần.

Sau khi chuyển đến chuyển cuối cùng, đóng hộp quà đã xếp trên ghế ngồi đằng sau xe bỗng nhiên bị đổ xuống, Vân Vy vội vàng leo vào xe sắp xếp lại. Tô Tần liền nhân cơ hội xuống xe, đóng cửa xe lại rồi khởi động xe.

- Tô Tần...

Tô Tần đột nhiên sầm mặt, nhìn cô qua gương chiếu hậu, nói:

- Đến bệnh viện thôi!

Bác sĩ yêu cầu phải đến truyền nước trong một tuần liên tiếp nhưng cô thực sự không nghĩ rằng mình sẽ đến truyền nước đúng lịch. Cô vốn định bàn bạc với bác sĩ, đổi tiêm với truyền nước thành uống thuốc. Thế nhưng không đợi ông bác sĩ nọ lên tiếng, Tô Tần đã từ chối luôn:

- Đổi thuốc cái gì, giờ đi truyền nước ngay!

Cô chẳng có tâm trạng nào mà đôi co với anh ta nữa, đành nằm vào một phòng bệnh tiện nghi để truyền nước. Cô y tá thao tác rất thành thạo, còn chưa để cô kịp sợ thì mũi kim đã cắm vào mạch máu của cô rồi. Bỗng nhiên Vân Vy cảm thấy giờ cô đã không còn sợ hãi bệnh viện như trước nữa.

Thời gian điều trị quá dài, tâm trạng cô lại nặng nề không muốn nói chuyện. Trong thời gian truyền nước, Tô Tần có gọi một cuộc điện thoại. Vân Vy nghĩ ngợi hồi lâu, cứ cảm thấy Khang Kiệt chắc là biết điều gì đó,

thế nhưng cô vừa định gọi điện cho Khang Kiện thì điện thoại của cô lại đột ngột đổ chuông.

Nhìn thấy cái tên “Mẹ Giang Nhan” cứ liên tục nhấp nháy trên màn hình điện thoại, Vân Vy lại cảm thấy căng thẳng.

Vân Vy vừa ấn phím nghe, mẹ Giang Nhan đã hoảng hốt:

- Vân Vy, hôm nay cô có nhìn thấy Khang Di đâu không?

Vân Vy ngần người:

- Dạ có ạ!

- Lúc nào?

Vân Vy nhìn vào đồng hồ trên tay:

- Mấy tiếng trước ạ! Bọn cháu nói chuyện xong là cô ấy bỏ đi ạ!

- Nó có nói sẽ đi đâu không?

- Dạ không ạ!

- Thưa bác, Khang Di vẫn chưa về ạ?

- Đã về rồi... - Giọng nói của mẹ Giang Nhan có vẻ hoang mang: - Tôi bảo nó vào phòng ngủ, hỏi nó Giang Nhan thế nào rồi nhưng nó không chịu nói. Tôi thấy sắc mặt của nó không tốt liền đi vào bếp pha cho nó cốc trà. Nào ngờ lúc ra thì nó đã biến mất! Tôi gọi điện mới biết toàn bộ ví tiền, điện thoại của Khang Di đều để ở nhà tôi. Thế mà chẳng thấy người đâu! Tôi cũng đã gọi đến nhà nó rồi, bố mẹ nó nói vẫn chưa thấy nó về. Vì vậy tôi mới hỏi cô. Rốt cuộc hai người đã nói chuyện gì?

Vân Vy vội vàng nói:

- Không nói gì ạ, chỉ là chuyện về cháu với Giang Nguyên thôi...

- Giang Nguyên? - Mẹ Giang Nhan nghi ngờ hỏi lại: - Nó nói với cô là Giang Nguyên ư?

- Không ạ... - Vân Vy chần chừ một lát rồi nói tiếp: - Tự cháu nhớ ra ạ, những chuyện trước đây cháu đã nhớ ra hết rồi!

- Thế cô có nói với Khang Di là cô sẽ rời xa Giang Nguyên không?

Vân Vy im lặng hồi lâu rồi đáp:

- Không ạ, cháu không nói.

Mẹ Giang Nhan trầm ngâm nghĩ ngợi một lát, không nói gì thêm mà vội vàng cúp máy.

Vân Vy ngây người trên giường, đúng lúc ấy Tô Tần bước vào. Vân Vy ngẩng đầu nhìn anh:

- Tô Tần, Khang Di mất tích rồi!

Tô Tần nhướn mày:

- Là sao? Khang Di mất tích rồi á?

- Ban nãy bác Giang gọi điện đến, nói là Khang Di đến nhà bác nhưng chớp mắt đã không thấy đâu rồi. Mà ví tiền, điện thoại vẫn để ở nhà...

Tô Tần tỉnh bơ nói:

- Khang Di chẳng phải là trẻ con, bỏ lại đồ đạc ở đây để ra ngoài đi dạo một chút, lát nữa chắc sẽ về thôi!

Vân Vy gật gù. Cô nghĩ cũng phải, Khang Di tâm trạng không vui, biết đâu đã ra ngoài đi dạo cho đỡ buồn.

Truyền nước xong, Vân Vy liền gọi điện thoại cho mẹ Giang Nhan. Nào ngờ Khang Di vẫn chưa về nhà, mọi người đang chạy đôn chạy đáo tìm cô ấy mà chưa thấy tăm hơi đâu cả. Mẹ Giang Nhan lúc này càng hốt hoảng hơn.

Vân Vy liền cúp điện thoại, trong lòng thấp thoáng một nỗi bất an.

Vân Vy định giúp họ đi tìm, nhưng bỗng nhiên cô lại nhớ ra rằng mình không có địa chỉ nhà mẹ Giang Nhan.

Mẹ của Giang Nhan đã cùng Giang Nguyên chuyển đến sống ở thành phố C này. Sau đó Giang Nguyên dọn ra ở riêng, cô với Giang Nguyên cũng chưa từng nghĩ đến chuyện chính thức về nhà ra mắt bố mẹ nên cô làm sao biết được nhà anh ở đâu?

Vân Vy ngẩng đầu nhìn Tô Tần thăm dò:

- Tô Tần, anh có biết nhà mẹ Giang Nhan ở đâu không?

Tô Tần quả nhiên là biết.

Vân Vy ngồi trong xe, nhìn ra ánh đèn nhấp nháy ở bên ngoài.

Trước đây Giang Nhan thường nói: “Đợi khi nào rảnh rồi, chúng ta sẽ về nhà anh, bảo mẹ anh làm một mâm cơm thịnh soạn cho chúng ta tha hồ ăn!”

Lúc ấy sống ở ngoài, cô rất muốn ăn những món ăn do người nhà nấu. Giang Nhan biết điều này nên mới cố ý chọc tức cô.

Lúc đó cô cứ thầm nghĩ, không biết lúc nào Giang Nhan mới dẫn cô về nhà. Giang Nhan cứ lần lừa hết lần này đến lần khác mà cô hoàn toàn không biết rằng đằng sau hành động ấy là có một bí mật sâu kín.

- Giang Nhan, anh thật là ngốc! – Nếu như có cơ hội, nhất định cô sẽ đứng trước mặt Giang Nhan, cốc vào đầu anh mấy cái thật đau.

Người cô yêu là chính bản thân anh chứ không phải là người mà cô đã gặp lần đầu tiên. Ngay cả một chút xíu tự tin anh cũng không có!

Chẳng mấy chốc đã đến nhà mẹ của Giang Nhan.

Mọi người đi tìm suốt cả buổi rồi lại quay về bàn bạc. Cái túi của Khang Di đang nằm trên ghế sofa, mẹ Khang Di liền mở ra xem có gì đặc biệt không. Sau khi Vân Vy vào phòng, mọi người đều lo lắng cho Khang Di nên chẳng có tâm trí nào mà để ý đến cô.

Mẹ Khang Di ngồi trên ghế sofa, mẹ của Giang Nhan đang ngồi bên cạnh an ủi.

- Bà nói xem con bé này có thể đi đâu được cơ chứ?

- Lúc nó ra nước ngoài chỉ nói với tôi là đến thăm Giang Nguyên, thế mà đến nơi rồi cũng chẳng gọi về cho tôi lấy một cuộc điện thoại, vừa về đến nhà lại không thấy tăm hơi đâu cả. Nếu như không phải là bà bảo với tôi thì tôi còn chẳng biết là nó về nước cơ! Cái con bé này thật là... trước đây nó có bao giờ như vậy đâu?

Mẹ Giang Nhan mặt mày áy náy nói:

- Tôi cũng không biết là nó vừa đến đã định đi. Lúc tôi rót được cốc nước mang vào thì đã chẳng thấy nó đâu nữa rồi. Tôi tìm khắp trong ngoài căn nhà mà chẳng thấy nó đâu! Đồ đạc thì vẫn ở đây, tôi không nghĩ là nó định đi đâu xa!

- Ví tiền, điện thoại đều ở đây cả rồi, nó đi đâu được nhỉ? Mất tích 24 tiếng đồng hồ mới được báo cảnh sát. Giờ cũng chẳng có cách nào khác là chia nhau ra mà tìm.

Càng để lâu lại càng nghĩ vẩn vơ, nhất là ánh mắt của Khang Di lúc bỏ đi cứ khiến cho Vân Vy cảm thấy khó chịu trong lòng, càng nghĩ càng thấy lo.

Nửa đêm sương xuống dày đặc, cô cảm thấy hít thở thật khó khăn.

Tô Tần dập điếu thuốc trong tay:

- Đừng tìm nữa, bớt đi một mình em cũng chẳng làm sao! Vân Vy lắc đầu:

- Không được đâu Tô Tần, lúc này anh đừng bảo em về nhà! Tô Tần nhướn đôi mắt phượng hoàng lên, vòng tay qua vai ôm cô vào lòng. Vân Vy càng vùng vẫy thì Tô Tần càng ôm chặt. Vân Vy nghiêng răng gọi tên Tô Tần.

Tô Tần li lợm lớn tiếng uy hiếp:

- Ngồi im! Đến cửa hàng đồ ăn nhanh 24 giờ trước mặt anh sẽ thả em ra!

Trên người Tô Tần có mùi nước hoa đàn ông thơm phức, còn cả mùi thuốc lá thoang thoảng. Cô không thể không thừa nhận hơi ấm từ lồng ngực Tô Tần khiến cho cô dễ chịu hơn đôi chút, hít thở cũng dễ dàng hơn.

Đến cửa hàng bán đồ ăn nhanh, Tô Tần quả nhiên thả cô ra như đã nói.

- Có đồ uống gì nóng không? - Tô Tần hỏi chủ tiệm.

Giờ đang là mùa hè, ai lại đi chuẩn bị đồ uống nóng chứ?

Câu trả lời đương nhiên là không có.

- Tôi mua một cốc nước nóng!

Ông chủ tiệm mang đến một cốc nước nóng miễn phí. Chỉ một cốc nước nóng con con đã cứu được mạng sống của cô. Uống cốc nước nóng vào, toàn thân Vân Vy cảm thấy ấm áp lạ thường. Cô đang định nói tiếp tục đi tìm thì... Tô Tần đã nhướn mày:

- Em muốn tự đi hay là để anh tìm mấy người đến tìm?

Lúc này là lúc cần có nhiều người giúp đỡ, thế nên đương nhiên cô phải lựa chọn phương án hai rồi.

Tô Tần gọi điện thoại cho người đến giúp. Ông chủ tiệm rót cho cô thêm một cốc nước nóng, mỉm cười nhìn cô đầy ngưỡng mộ:

- Bạn trai cô đối xử với cô tuyệt thật đấy!

Vân Vy vội vàng giải thích:

- Anh ấy không phải bạn trai tôi đâu!

Tô Tần cho rất nhiều người đi tìm nhưng cũng chẳng có kết quả gì.

Ngộ nhờ Khang Di xảy ra chuyện gì... Vân Vy thật không dám nghĩ tiếp.

Mọi người đã tìm kiếm ở khắp mọi nơi, từ xung quanh nhà mẹ Giang Nhan đến nhà bạn bè của Khang Di... tất cả những nơi Khang Di có thể đến đều đã tìm hết rồi nhưng chẳng thấy bóng người đâu. Không giấy tờ, không ví tiền, muộn thế này rồi, Khang Di không thể ở quán rượu được. Còn nếu như cô ấy thật sự đến nhà bạn mình thì tại sao không liên lạc gì với gia đình. Chỉ có một khả năng duy nhất đó là, cô ấy không muốn cho người khác biết mình đang ở đâu.

Đã là ba giờ sáng, không biết có thể đến đâu để tìm Khang Di đây?

Vân Vy chợt nghĩ đến Giang Nguyên, nếu như Giang Nguyên ở đây, biết đâu chừng anh ấy sẽ tìm được cách giải quyết.

Giang Nguyên ơi...

Biết đâu chừng Khang Di sẽ gọi điện cho Giang Nguyên.

Vân Vy dán mắt nhìn vào màn hình điện thoại hồi lâu rồi không tự chủ được bản thân ấn số của Giang Nguyên.

Điện thoại kết nối được rồi.

Vân Vy nói bằng giọng hoảng hốt:

- Giang Nguyên... Khang Di biến mất rồi, mọi người đang lo lắng lắm! Cô ấy có liên lạc với anh không? Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

Vân Vy vốn dĩ rất hi vọng là Giang Nguyên biết Khang Di ở đâu, nào ngờ Giang Nguyên lại đưa ra cho cô một đáp án phủ định:

- Cô ấy cũng không gọi cho anh!

- Trước khi Khang Di mất tích có đến tìm em. Em phát hiện Khang Di có vẻ bất thường nhưng không mấy để tâm, em tưởng rằng Khang Di chỉ cảm thấy tâm trạng không vui thôi!

Giọng nói Giang Nguyên dịu dàng vọng lại:

- Vân Vy, em đừng sốt ruột, mau kể hết mọi chuyện cho anh nghe nào!

Cả câu chuyện kể ra khiến cho người khác cảm thấy khá kì quặc. Khang Di đã đến nhà mẹ Giang Nhan, vậy sao còn bỏ đi, lại còn không mang theo đồ đạc gì nữa chứ? Cho dù có đến nhà bạn thì cũng cần phải dùng đến tiền? Tại sao ngay cả ví tiền Khang Di cũng không đem đi?

Không có cách gì liên lạc, không có tiền, Vân Vy thực sự không nghĩ ra được Khang Di đã đi đâu nữa?

Cô nóng ruột hỏi Giang Nguyên, giọng nói khàn đi. Nhiệt độ không khí buổi sáng sớm thường rất thấp, cốc nước nóng cô uống ban này giờ đã chẳng còn tác dụng gì nữa, chiếc váy cô mặc trên người cũng chẳng thể giữ ấm cho cô được.

Ban này mẹ Khang Di cứ dán mắt nhìn vào con sông bao quanh thành phố, Vân Vy thật không dám nhớ lại bộ dạng của bà Khang lúc ấy nữa.

- Vân Vy, em vào phòng hỏi mẹ anh xem, chìa khóa nhà của anh có còn ở chỗ bà không?

Vân Vy vào phòng, đưa điện thoại cho bà Giang. Sao đột nhiên Giang Nguyên lại nhớ đến chìa khóa nhà của anh nhỉ?

Bà Giang khẳng định chắc nịch:

- Vẫn ở chỗ mẹ mà, mẹ vẫn để ở trong tủ... - Vừa nói bà vừa mở ngăn kéo tủ ra, lục tung lên một hồi mà không thấy đâu: - Rõ ràng là mẹ đã để ở đây cơ mà, sao giờ lại không thấy đâu nhỉ? Mẹ để ở đây Khang Di cũng biết. Từ trước đến giờ mẹ chẳng giấu nó cái gì, mấy lần nó dùng đến chìa khóa nhà con đều tự đến lấy đấy chứ!

Khang Di rất có thể đã đến nhà Giang Nguyên rồi. Cô ấy đến nhà bà Giang có lẽ cũng vì mục đích này.

Mọi người vội vàng chuẩn bị đến nhà Giang Nguyên. Điện thoại được đưa trở lại cho Vân Vy.

Vân Vy đưa điện thoại lên sát tai, Giang Nguyên vẫn chưa ngắt điện thoại:

- Vân Vy, em ở lại chờ tin, đừng qua đó!

Vân Vy ngán người, không hiểu ý của Giang Nguyên:

- Không được, như thế em không yên tâm. Hơn nữa... Khang Di... đều tại em mới ra... chỉ có biết được cô ấy vẫn an toàn thì em mới yên tâm...

- Vân Vy à... - Giang Nhan cắt lời: - Cho dù có xảy ra chuyện gì, em cũng không thể ôm hết trách nhiệm vào mình được. Ai cũng phải đi trên con đường mà mình đã chọn, chẳng có liên quan đến ai hết!

Cô còn chưa kịp hỏi Giang Nguyên nói thế có ý gì thì anh đã nói tiếp:

- Vân Vy, nghe lời anh, đừng đi, cứ ở lại chờ tin đi!

- Sao em có thể...

Giang Nguyên thở dài, giọng nói trầm đến lạ lùng:

- Vân Vy à, anh chỉ có thể bảo vệ em. Cho dù em có nhất định đòi đi thì cũng phải ở dưới nhà chờ đợi chứ không được lên trên. Nếu như em nghe lời anh thì cứ thế mà làm!

Vì mãi nói chuyện điện thoại nên lúc Vân Vy tắt máy thì mọi người đã lái xe đi rồi. Không hiểu vì sao mà xe của Tô Tần hôm nay lại chạy chậm hơn nhiều so với thường ngày.

Vân Vy sốt ruột giục giã. Nửa đêm xe cộ đi lại không nhiều, mấy xe đi trước lại đi rõ nhanh, chẳng bao lâu nữa xe Vân Vy sẽ bị rớt lại phía sau.

Nếu như Khang Di thật sự đến chỗ của Giang Nguyên thì tại sao không đem theo đồ đạc gì cả, ngay cả một câu chào cũng không nói. Bà Giang chắc chắn sẽ không phản đối Khang Di đến đó mà? Lẽ nào...

Không thể nào, chắc chắn không thể nào!

Chẳng mấy chốc đã đến nơi Giang Nguyên ở. Vân Vy xuống xe, trong đầu vang vọng những lời Giang Nguyên đã nói. Không được lên, chỉ đứng ở dưới chờ tin tức.

Nói thì dễ, nhưng làm được mới là khó!

Khang Di đã rơi vào tình cảnh này, ai nấy đều lo lắng cho cô ấy, rõ ràng cô đã đến đây rồi, sao có thể đứng yên ở đây chờ đợi chứ?

Vân Vy ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa sổ phòng Giang Nguyên, vẫn chưa thấy có ánh đèn hắt ra. Biết đâu chừng Khang Di lại không có ở trong nhà Giang Nguyên. Vân Vy vừa nghĩ ngợi vẫn vợ vừa đi đến cầu thang máy trong vô thức. Vừa đến cửa thang máy thì thang máy đến nơi, từ trong thang máy là một người bạn của Khang Di bước ra.

Mặt cô ấy trắng bệch ra. Vừa nhìn thấy Vân Vy liền lắp bắp:

- Khang Di... ở trên lầu... bật ga... - Cô ấy vừa nói vừa lật tung túi xách của mình lên: - Chúng ta phải gọi điện báo cảnh sát... - Nhưng tìm cả buổi cô mới phát hiện ra là điện thoại của mình đang nằm trên tay.

Mãi lâu sau Vân Vy mới định thần lại được. Bỗng cô nghe thấy có tiếng người xông xáo:

- Mau lên nào! Tình hình cụ thể chưa biết thế nào... giờ có người mở cửa sổ ra rồi...

Nghe thấy giọng nói hoảng hốt ấy, Vân Vy cảm giác tất cả những thứ này cứ như đang ở trong giấc mơ...

- Gọi cấp cứu rồi? Sau đó thì sao?

- Báo cảnh sát có phải 110 không?

Cửa thang máy lại mở ra, xung quanh vang lên tiếng gọi tên Khang Di:

- Khang Di... Khang Di... Khang Di ơi...

Vân Vy chạy lại thấy Khang Di đang được bố cô cõng trên lưng, hai tay buông thõng, chẳng chút sinh khí, toàn thân cô trượt xuống khỏi lưng bố. Có người định đỡ lấy Khang Di từ trên lưng bố cô xuống nhưng ông một mực không chịu buông tay.

Mọi người đành phải đỡ lấy chân Khang Di từ phía sau. Khang Di một chân đi chiếc dép rất đẹp, chân kia đi chân đất, không biết dép đã bị rơi ở đâu mất rồi. Một Khang Di xinh đẹp mỹ miều hàng ngày nay bỗng thành ra thảm hại như thế này đây!

Chiếc dép bên kia của Khang Di cũng rơi ra, Vân Vy vội vàng chạy đến nhặt nó lên.

Một không khí quen thuộc, một nỗi đau đớn quen thuộc.

Cảm giác như đang trở lại với ngày Giang Nhan bị tai nạn.

Tất cả mọi thứ đều khiến người ta hoảng loạn.

Không biết thời gian đã qua đi như thế nào. Xe cảnh sát, xe cứu thương lần lượt lao đến. Các nhân viên cứu thương nhanh chóng tiến hành cấp cứu tại chỗ sau đó chuyển bệnh nhân đến bệnh viện.

Ngồi trên chiếc ghế lạnh tanh bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi.

Điện thoại đổ chuông hồi lâu Vân Vy mới ý thức được đó là điện thoại của mình.

Là của Giang Nguyên...

Nhấn phím nghe, im lặng hồi lâu mà Vân Vy không biết phải nói gì về kết cục này.

Nước mắt Vân Vy bắt đầu lăn chã:

- Khang Di bật ga, lại đóng kín cửa... sao cô ấy có thể nhẫn tâm...

Trong hành lang, mẹ của Khang Di khóc không thành tiếng, bố Khang Di ngồi im lìm như một pho tượng, ánh mắt dán chặt vào cánh cửa phòng cấp cứu.

Nhớ lại ánh mắt của Khang Di lúc rời khỏi công ty mình, Vân Vy không thể nào tưởng tượng được Khang Di lại làm như vậy!

- Đều tại em, Khang Di đến công ty tìm em, em...

- Không phải... - Giang Nguyên nói: - Không phải em, mà là anh! Chính anh đã đuổi Khang Di về nhà! Nếu như cô ấy có chuyện gì thì đó chính là lỗi của anh! Vân Vy, em phải biết là cho dù không có sự xuất hiện của em thì anh cũng sẽ không kết hôn với Khang Di! Đều tại anh thờ ơ với Khang Di, đến khi phát hiện ra thì đã muộn rồi!

- Không phải, không phải đâu... - Nước mắt Vân Vy thi nhau tuôn rơi: - Đều tại em... trước đây cô ấy vốn rất ổn mà, đều tại vì em... - Cô nhớ lại lần gặp Khang Di ở quán KTV trước đây, Khang Di lúc ấy vô cùng hạnh phúc, cả con người bừng lên sức sống và hạnh phúc. Lúc ấy cô đã ngưỡng mộ Khang Di biết nhường nào, ngưỡng mộ Khang Di có được thứ hạnh phúc mà cô chẳng thể nào kì vọng. Cô thật không ngờ rồi lại có một kết cục như ngày hôm nay.

Giang Nguyên cắt đứt dòng suy nghĩ của Vân Vy:

- Vân Vy, nếu như em cho rằng vì sự xuất hiện của mình mà Khang Di mới xảy ra chuyện này thì em sai rồi! Bởi vì trước đây, sau khi em làm

phẫu thuật hồi phục, vào ngày 31 tháng 10 năm 2007, ngày hôm anh phải phẫu thuật tim, vào khoảnh khắc mất đi ý thức, anh chợt phát hiện ra rằng... anh yêu em. Anh nghĩ, nếu như lần phẫu thuật này không thành công, anh chết rồi, mối tình này sẽ trở thành sự vĩnh hằng cuối cùng. Còn nếu như anh sống lại, anh nhất định sẽ nghĩ cách để tiếp tục. Anh không nói với em rằng, đúng vào ngày 31 tháng 10 đó, có một người phát hiện ra rằng anh ta đã đem lòng yêu em, anh ta chỉ có thể dùng máy ảnh chụp lại khoảnh khắc của ngày hôm ấy, hi vọng sẽ có một ngày em phát hiện ra! Anh cứ tưởng rằng có một số chuyện anh có thể nắm chắc trong lòng bàn tay, từ đó có thể tự ý thay đổi, thế nhưng cuối cùng anh mới phát hiện ra rằng mình không thể. Cái ngày hai chúng ta ra biển ấy, anh mới phát hiện ra rằng người mà em yêu vẫn chính là Giang Nhan!

Vân Vy muốn nói điều gì đó nhưng cánh cửa phòng cấp cứu đã mở ra.

Bác sĩ đi ra ngoài nói:

- Tình hình của bệnh nhân đã ổn định, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm!

Trong khoảnh khắc, hi vọng đã bao trùm toàn bộ con người cô. Vân Vy không thể hình dung được tâm trạng của mình lúc này:

- Giang Nguyên, anh nghe thấy chưa? Bác sĩ nói là tình trạng của Khang Di đã ổn định rồi... - Nước mắt trào ra, Vân Vy vội vàng lấy tay lau sạch: - Cũng may, cũng may là họ đã cứu được Khang Di. Giang Nguyên ơi...

Giang Nguyên mỉm cười:

- Vân Vy, anh nghe thấy rồi!

Qua mấy ngày điều trị, cuối cùng Khang Di cũng tỉnh lại.

Bác sĩ nói Khang Di đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch và có thể chuyển vào phòng bệnh bình thường.

Cuối cùng cũng yên tâm được rồi. Tối đến đánh một giấc ngon lành, sáng dậy thấy tinh thần sảng khoái hơn hẳn. Vân Vy đang cố gắng nhớ lại món cháo mà mẹ thường nấu cho cô ăn mỗi lần cô bị ốm lúc còn nhỏ để dựa vào đó làm theo.

Gạo nếp, trứng gà, ăn kèm với rau xanh và thịt gà xé. Sau khi nấu xong, Vân Vy múc vào một cái cặp lồng giữ nhiệt, xách vào trong bệnh viện. Đến trước cửa phòng bệnh, vốn dĩ cô định đẩy cửa bước vào, nhưng tay vừa đặt lên nắm cửa đã nghe thấy tiếng khóc lóc của Khang Di. Cô vội vàng dừng chân.

Tiếng khóc của Khang Di nghe nghẹn ngào, gần như Khang Di không thể nói lên lời nữa. Một hồi lâu sau, Khang Di gắng gượng nói:

- Mẹ ơi, tim của Giang Nguyên thật sự không ổn rồi, con đã ra nước ngoài chứng thực điều đó!

Vân Vy sửng người, trong tim ngập tràn một nỗi sợ hãi không nói được thành lời.

- Anh ấy hiện giờ đang điều trị tại một bệnh viện thực nghiệm, sử dụng các phương pháp điều trị lâm sàng chưa từng được sử dụng trên người. Con không biết, những phương pháp điều trị thử nghiệm ấy... cứ nghĩ lại là con không thể chịu nổi. Đã mấy lần tim anh ấy gần như ngừng đập, lúc cấp cứu còn bị gãy cả xương sườn. Con nghe thấy bác sĩ điều trị nói... đã không còn hi vọng nữa rồi! Mẹ ơi, con thật sự không chịu nổi, con không thể giương mắt nhìn anh ấy bỏ con mà đi! Con muốn qua bên đó đợi anh ấy, đợi anh ấy... con không chịu nổi, thật sự không chịu nổi! Tại sao, ông trời thật không công bằng, con không thể nghĩ... Thật đây mẹ ơi... con cảm thấy con không thể sống tiếp được nữa...

Chẳng trách mà lúc gọi điện giọng nói của Giang Nguyên lại khàn đặc như vậy.

Chẳng trách mà gần đây anh ấy hay mệt mỏi đến thế!

Chẳng trách mà điện thoại của anh thường xuyên không liên lạc được!

Chỉ nghĩ đến chuyện đã mấy lần tim anh ngừng đập... hóa ra cô đã mấy lần mất anh trong vô thức.

Thế mà cô chẳng hề phát hiện ra.

Cô cứ tưởng bệnh của anh đã khỏi rồi, nào ngờ lại thành ra thế này...

Từ những tài liệu của bệnh viện mà cô đọc được ở chỗ của Khang Kiện, qua những gì Khang Kiện đã nói, Vân Vy thực sự rất muốn làm rõ những lời nói dối của Giang Nguyên, thế nhưng cô hoàn toàn không hiểu được hoàn cảnh của anh lúc này.

Trong ấn tượng của cô, anh mãi mãi là Giang Nguyên ấy.

Cao ngạo, không chịu cúi đầu, không có nhược điểm, càng không cần người khác phải quan tâm và thương hại.

Chính là một người như vậy.

Mặc bộ quần áo vest, đứng ở dưới nhà cô, mặc cho gió thổi tung vạt áo... anh luôn ngẩng cao đầu, không gì có thể khuất phục!

Trái tim của anh yếu đuối đến thế trên một đất nước xa lạ, một căn phòng lạnh tanh, gần như là như vậy... ra đi không ngoảnh đầu lại... để từ đó không còn có... Giang Nguyên.

Không còn có con người ấy nữa.

Anh từng nói nằm mơ thấy cô viết thư cho anh, cô ghi nhầm địa chỉ của anh nên anh không nhận được.

Cô gần như chẳng bao giờ chủ động gọi điện cho anh, càng không bao giờ an ủi anh. Thế nhưng anh vẫn mong nhận được tin từ cô.

Nếu như không phải vì tiếng còi chói tai thì Vân Vy cũng chưa biết là mình đã đi ra giữa đường, đồ đạc xách trên tay không biết đã vứt đi đàng nào rồi. Cô chỉ cảm thấy bản thân mình giống như một cái xác không hồn, không biết phải đi về đâu.

Trên đường, người qua lại tấp nập. Cô đi xen qua họ, chẳng ai quen biết ai, nơi đây chẳng giống như trong thế giới của cô.

Cô ngồi trên bậc thềm, nhìn những đứa trẻ bên đường đùa nghịch.

Kể từ sau khi Giang Nhan ra đi, không chỉ có một lần cô thầm mong thời gian quay ngược trở lại. Nếu là như vậy cô có thể lại lần nữa có được hạnh phúc của mình. Nhưng đến cuối cùng cô mới phát hiện ra rằng đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng của chính mình.

Sau khi Giang Nhan ra đi, cô cứ mãi mê chìm đắm trong giấc mộng của mình, chẳng có ngày nào là cô không đắm chìm trong kí ức, nhớ đến những hồi ức đẹp trước đây và nhớ nhung người đàn ông yêu cô chân thành.

Thực ra chẳng có giây phút nào cô không muốn quay trở lại với cuộc sống trước đây. Nhưng cô không biết rằng quá khứ không thể nào trở lại. Mãi cho đến khi gặp được Giang Nguyên, anh mang đến cho cô tất cả những gì cô cần. Những thứ có thể, không thể... đều mang lại cho cô. Nhưng đến cuối cùng, cô lại không biết rốt cuộc người mang hạnh phúc đến cho cô là ai?

Cô chưa bao giờ tự hỏi bản thân, nếu như không có những kí ức thuộc về Giang Nhan thì liệu cô có thể đem lòng yêu Giang Nguyên. Cô chỉ mãi mê vương vấn quá khứ. Đáng nhẽ ra cô nên từ bỏ từ lâu, từ bỏ quá khứ, như vậy mới có thể có được một tương lai mới mẻ.

Cô thường cho rằng cô có rất nhiều thời gian để suy xét nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng có lẽ người ấy sẽ không còn ở đó... Cô hi vọng biết bao được ông trời ban cho thêm một cơ hội. Sau khi cô từ bỏ quá khứ, hãy cho cô một tương lai!

- Cô ơi, điện thoại của cô reo kìa! - Một đứa bé chạy đến nhắc cô. Vân Vy lúc này mới giật mình bừng tỉnh.

- Vân Vy à? - Là mẹ Giang Nguyên.

- Giờ cô có rảnh không? Tôi có chuyện cần nói với cô!

- Cứ đến nhà tôi đi!

Lúc Vân Vy đến, bà Giang đang làm cơm, trong bếp sực nức mùi thức ăn, trên bàn đã bày mấy đĩa món ăn ngon lành. Cuối cùng là một bát súp cua nâu cải.

Bà Giang bảo Vân Vy ngồi xuống.

- Không biết cô thích ăn món gì, thế nên tôi làm vài món ăn phổ biến. Ăn đi, xem ăn có quen miệng không?

Thực ra đều là những món ăn phổ biến của thành phố C, ăn vào vừa ngon miệng vừa quen thuộc. Cô đã từng nghĩ rất nhiều đến cảnh tượng được đến nhà Giang Nhan ăn cơm.

Nhưng không sao nghĩ được sẽ lại như ngày hôm nay, chỉ có hai người là cô và bà Giang. Ngồi đối diện với bề trên ăn cơm lúc nào cũng phải thận

trọng, giữ ý. Cũng may là bà Giang không còn tỏ vẻ lạnh nhạt như trước đây mà tự tay gấp thức ăn cho Vân Vy, khiến cho Vân Vy thực sự bối rối.

Ăn cơm xong, thu dọn xong xuôi đâu đấy, bà Giang liền pha một bình trà. Nhấp một ngụm trà, bà Giang chậm rãi nói:

- Vân Vy, hôm nay tôi tìm cô tới đây là muốn nhờ cô nghĩ cách làm thế nào để Giang Nguyên về nước!

Bà Giang mỉm cười, nụ cười run run:

- Tôi cũng chẳng giấu cô làm gì nữa, tim Giang Nguyên có vấn đề, nó sang bên Mỹ để điều trị. Nó chọn một bệnh viện mang tính thử nghiệm. Tôi nghe Khang Di nói bệnh tình của nó chẳng có chút biến chuyển tốt nào, ngược lại... tác dụng phụ của thuốc rất lớn. Hai hôm nay tôi đã liên hệ với bệnh viện tìm tốt nhất trong nước, hi vọng Giang Nguyên có thể về nước điều trị. Dù gì thì đây cũng là nhà nó, lúc nào cũng có người chăm sóc. Tôi đã thử gọi điện cho Giang Nguyên nhưng nó nhất định không nghe lời. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, người có thể khuyên giải nó chỉ có một mình cô thôi!

Vân Vy cảm thấy hít thở khó khăn, cô thực sự không biết phải nói gì.

- Cô đã biết nó là anh em song sinh với Giang Nhan, cho dù cô có thích nó hay không, tôi hi vọng cô có thể dỗ dành nó quay về, cho dù có là giả và thích nó đi chăng nữa... Nếu như bệnh của nó không khỏi, cô có nói dối cũng chẳng sao. Còn nếu như bệnh tình của nó có chuyển biến tốt, đợi đến khi trị được bệnh rồi nói rõ ràng với nó cũng không muộn! - Bà Giang Nhan gắng gượng nở nụ cười: - Tôi biết làm như vậy là rất ích kỉ, nhưng qua chuyện của Giang Nhan, tôi không thể chịu nổi nỗi đau lại một lần nữa mất con. Giang Nguyên từ nhỏ đã sống độc lập, thế nên tôi đã không quan tâm đến nó, lúc nào cũng cảm thấy nó có thể tự lo mọi việc của mình, chẳng cần đến người mẹ này. Giờ tôi mới phát hiện ra rằng tôi đã sớm coi nó là trụ cột của mình, tôi không thể để cho nó ở một nơi xa như vậy... Chỉ

cần nghĩ đến điều này là trong lòng tôi... - Bà Giang mắt đỏ hoe, nước mắt chan hòa nơi khóe mắt: - Giờ tôi biết là tôi sai rồi, tôi đã dành quá nhiều tình yêu cho Giang Nhan mà ít quan tâm đến Giang Nguyên. Bao nhiêu năm nay tôi thật có lỗi với nó. Từ nhỏ đến lớn, sau khi học hết cấp ba, phí phẫu thuật, phí điều trị đều do Giang Nguyên tự kiếm, nó không động đến một xu nào của gia đình. Lúc đó tôi chỉ nghĩ thẳng bé chống đối lại bố mẹ, giờ nghĩ lại mới biết nếu mình sớm quan tâm đến nó, nó đã không phải khổ như vậy! Tôi ân hận lắm, cảm thấy sức khỏe của Giang Nguyên không tốt, sợ nó sẽ sớm ra đi thế nên mới cố ý dốc hết tình cảm cho Giang Nhan. Thực ra tôi cũng sợ phải gánh chịu nỗi đau mất mát!

- Ai mà ngờ được ông trời lại trừng phạt tôi. Mấy ngày nay tôi thường mơ hình ảnh Giang Nguyên mấy tháng sau khi sinh, thân hình gầy gò, chân tay đầy những vết kim. Một đứa bé xíu như vậy mà phải mang trên mình chiếc máy hô hấp rất to, mê man thêm thiệp vào giấc ngủ. Rất nhiều người khuyên tôi từ bỏ điều trị để chuyên tâm chăm sóc đứa con trai khỏe mạnh. Đều là con mình dứt ruột đẻ ra, sao có thể không có chút tình cảm nào? Cầm bàn tay bé nhỏ của nó, ai mà biết được nó lại xòe tay ra, tóm chặt lấy ngón tay tôi... - Bà Giang gạt lệ mỉm cười: - Cô không biết đâu, lúc ấy... tôi thật hi vọng nó có thể khỏe lại, cho dù đổi lại, tôi phải là người gánh chịu nỗi đau đớn ấy!

Vân Vy vội vàng lấy giấy ăn nhét vào tay bà Giang. Bà Giang lau sạch nước mắt rồi ngược mắt nhìn Vân Vy:

- Vân Vy, tôi chưa bao giờ nhìn thấy Giang Nguyên thích một ai như vậy cả. Dù sao nó cũng là con trai tôi, tôi cũng hiểu được nó đôi chút, cho dù người khác nói nó không nghe, biết đâu chừng cô nói nó lại nghe lời. Tôi hi vọng cô...

- Thưa bác... - Vân Vy siết chặt hai tay vào nhau, căng thẳng nói: - Cho dù bác không nói thì cháu cũng sẽ nghĩ cách để khuyên anh ấy quay về. Nếu như anh ấy không về, cháu sẽ đi tìm anh ấy về!

Mùa hè mưa nhiều, nước con sông quanh thành phố dâng lên cao. Vân Vy đứng bên cầu, cố gắng nhìn xuống. Mặc dù trăng treo trên cao nhưng dưới ánh trăng, cô vẫn không thể nhìn thấy dòng nước tĩnh lặng.

Đột nhiên Vân Vy nhận được điện thoại của Tô Tần, nghe giọng anh có vẻ đang tức điên lên:

- Vân Vy, em gửi hết đồng quà này cho anh là có ý gì hả?

Trên cầu là những bức tượng đá, vốn dĩ được điêu khắc rất công phu, thể hiện phong thái của thành phố này, nhưng lại bị hư hỏng bởi mưa bão và hành vi của con người. Vân Vy sờ vào từng pho tượng, những bức tượng ấy gần như chẳng còn pho nào nguyên vẹn. Bình thường chẳng mấy khi để ý đến, nào ngờ đến khi để ý đến chúng đã tàn tạ.

Vân Vy đứng lặng bên cầu, cả thành phố đã thôi huyên náo, bốn bề tĩnh lặng như cảnh tiên, thế nhưng vẫn phảng phất đôi chút thê lương.

- Tô Tần, những thứ anh tặng em đều không thích, anh đừng có phí công...

- Vậy thì em nói đi, em thích cái gì? - Tô Tần chưa bao giờ chính thức theo đuổi con gái, những người bạn gái của anh trước đây đều là anh dùng tiền để giữ lại bên mình. Những thứ anh nghĩ ra được đều đã mua cho cô rồi, biết tâm trạng cô không vui nên đã cố gắng mua rất nhiều thứ tặng cô, thế mà cô lại chẳng thèm đếm xỉa.

- Vậy cũng được, giúp em làm visa sang Mỹ và đưa em sang bên đó! - Tô Tần ngậy người trong giây lát. Vân Vy tiếp tục nói: - Nếu như anh có thể làm được hãy đưa em sang đó!

Tô Tần bật cười, tiếng cười lạnh nhạt:

- Anh có thể đáp ứng yêu cầu của em, nhưng không thể để em sang Mỹ gặp một người đàn ông khác được!

Vân Vy cười gượng gạo, những ngón tay bám chặt trên bức tượng:

- Thế thì hết cách rồi. Anh ấy ở trong tim của em, anh không thể mang anh ấy đi đâu được đâu!

- Chính bởi vì anh ta sắp chết rồi nên em mới như vậy có phải không? Em thương hại anh ta hay là thích anh ta thật sự? Nếu như em thương hại anh ta, anh có thể giúp đỡ em mọi việc!

- Tô Tần ngập ngừng: - Còn nếu như em thích anh ta, vậy thì anh đành chịu thôi!

Thích một người. Đã lâu lắm rồi cô chưa từng nghĩ đến, cô tưởng rằng tình yêu của cô đã sớm ra đi cùng với Giang Nhan rồi, cô sẽ chẳng bao giờ tìm lại được cái cảm giác yêu thích đó nữa. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ai có thể thay thế được vị trí của Giang Nhan trong lòng cô, cô cũng từng nghĩ, Giang Nguyên và Giang Nhan chẳng qua chỉ có ngoại hình giống nhau, cô sẽ không ngốc nghếch đến như vậy...

- Em thích anh ta là bởi vì anh ta có vẻ bề ngoài giống Giang Nhan, đó chẳng qua chỉ là ảo giác. Tốt nhất em nên nghĩ cho kĩ, nếu không sẽ chẳng có lợi cho ai đâu!

Ngắt điện thoại của Tô Tần, Vân Vy lặng lẽ bước trong đêm.

Hai cô gái ở đầu cầu bên kia đang nói chuyện với nhau. Họ mặc quần áo đồng phục cấp ba, tay đẩy một chiếc xe đạp, một người cúi đầu, một người không ngừng nói:

- Thích thì đi nói với anh ấy đi! Nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng phiền phức. Thích ai, yêu ai có gì sai mà không dám thừa nhận?

Cô luôn nghĩ không ra cái đạo lí này, thích mà không dám thừa nhận, đến cuối cùng cho dù có nói ra được cũng chẳng có ai tin nữa. Tô Tần không tin, Giang Nguyên càng không tin. Nếu không anh ấy đâu có làm một chuyện nguy hiểm như vậy mà không nói một tiếng nào. Chắc chắn anh nghĩ rằng trong lòng cô, anh chẳng qua chỉ là một người thế thân, đợi đến khi mọi việc rõ trắng đen rồi cô sẽ không cần đến anh nữa. Vì vậy anh mới một mực sắp xếp hết mọi việc của cô mấy năm sau chứ không muốn cùng cô sống nốt những ngày tháng cuối cùng.

Thời tiết thay đổi rất nhanh, đột nhiên trời bỗng đổ mưa, những giọt mưa lạnh lạnh rơi trên mi mắt cô.

Cô đã bỏ lỡ một cơ hội, không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cho anh tin rằng cô thật lòng thích anh.

Cô không biết cô có còn cơ hội không nữa, cơ hội làm cho anh tin cô.

Vân Vy liên tục gọi vào máy của Giang Nguyên.

Trước đây cô mù mịt bản thân, cho dù có không liên lạc được cô vẫn cho rằng ở bên đó Giang Nguyên vẫn ổn và chẳng mấy để tâm lo lắng. Giờ cô mới hiểu được chờ đợi là một việc đau khổ và mệt mỏi đến thế nào.

Mãi mà không kết nối được.

Cô sợ đến mức bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Cô mặc vội một cái áo khoác rồi lao ra khỏi nhà, sải bước rất nhanh trên con đường, men theo tuyến đường của xe buýt chạy, hết trạm này đến trạm khác. Cô thở hồng hộc vì mệt, nhưng nếu không làm như vậy cô sẽ cảm thấy thời gian như dừng lại, u uất tới mức không thể chịu đựng nổi.

Không biết cô đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại,... cuối cùng cũng kết nối được với Giang Nguyên.

Cô mỉm cười:

- Giang Nguyên, em còn tưởng anh sẽ không nhận điện thoại của em đấy!

Thấy anh trầm ngâm không nói, cô lại càng đi nhanh hơn, tiếng thở gấp gấp càng rõ rệt hơn, cổ họng đã bắt đầu nghèn nghẹt.

- Vân Vy, em đang làm cái gì đấy?

- Đi đường, lâu lắm rồi em không đi xa thế này! - Cô vừa cười vừa thở: - Đừng hỏi em tại sao, cứ nghe em nói hết đã! Em có một đồng nghiệp, yêu một anh bạn ở Mỹ đã mấy năm rồi, đột nhiên chẳng có tin tức gì về anh ấy, gọi điện thế nào cũng không được, tối qua mới biết anh ta đã kết hôn, không cần cô ấy nữa!

Nhìn thấy đèn đỏ, Vân Vy liền dừng bước, hít thở thật sâu rồi ngồi xuống, áp chặt ống nghe vào tai. Dường như cô phải dốc hết sức lực của mình mới nói ra được một câu hoàn chỉnh:

- Giang Nguyên, có phải anh cũng không cần em nữa rồi? - Nói đến đây, cô không thể nào kìm được nước mắt.

Cô cố gắng nén chặt lòng mình, giọng nói nghẹn ngào:

- Có phải ở bên đó anh có ai đó xinh đẹp hơn em rồi không? Bên đó môi trường sống rất tốt, đãi ngộ lại cao, thích hợp để cư trú. Ở bên đó có phải chẳng có đứa con gái lắm chuyện như em không? Kết quả là anh đã bị cám dỗ, ở lại đó luôn rồi? Nghe nói con gái bên đó vừa bạo dạn vừa độc lập, không giống như em. Em từ nhỏ đã sợ bóng đêm, nhất là nghe câu chuyện bà điên mà người lớn thường hay kể, nếu như trẻ con không đi ngủ đúng giờ sẽ bị bà điên bắt đi! Giang Nguyên, ở đây tối quá, em chẳng nhìn thấy gì cả! - Một cơn gió lạnh lạnh thổi qua, cơn ho của cô lại bắt đầu phát

tác. Vân Vy cứ ho một tiếng lại nghe thấy có tiếng mèo kêu: - Anh nói xem, rốt cuộc có bà điên thật không?

Có lẽ bởi vì tiếng thở của Vân Vy quá to nên Giang Nguyên cuối cùng đành phải mở miệng nói:

- Vân Vy, em đang ở đâu?

Cô cười đắc chí:

- Trước cửa đại sứ quán Mỹ!

- Muộn thế này rồi, em đến đó làm gì?

Mặc dù cô thở rất khó nhọc nhưng vẫn nói:

- Em đứng đây đợi làm visa, hi vọng có thể kiếm được chút thương hại của người ta để làm visa cho em nhanh lên!

Gió lạnh thốc vào cổ họng, cô ho liên tục, ho dữ dội, đến nỗi rơi cả điện thoại xuống đất. Vân Vy nhặt điện thoại lên, vẫn may là điện thoại vẫn chưa bị ngắt.

Giang Nguyên im lặng nghe tiếng thở của Vân Vy, hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Sao em lại ra nông nỗi này?

Cô cười.

- Em mau về đi!

- Không.

- Làm thế chẳng ai thương hại em đâu, chỉ càng làm cho visa lâu được giải quyết!

- Em nghĩ rồi, nếu như visa bị hoãn không giải quyết, em sẽ đến công ty anh. Công ty anh có chi nhánh ở Mỹ, làm visa cũng dễ thôi. Nếu như họ không làm visa cho em, em sẽ đi tố cáo họ, tố cáo họ đưa chồng tương lai của em ra nước ngoài mà không đưa anh ấy về. Em không thấy người đương nhiên phải đến đòi họ. Dù sao, chỉ cần anh ở Mỹ, nhất định em sẽ nghĩ cách qua đó. Trừ phi, anh quay về! - Vân Vy ngừng lại để ho: - Giang Nguyên: anh hãy về đi!

Giang Nguyên ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

- Ừ!

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghệ

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Trở Về

Chuyến bay cuối cùng cũng hạ cánh lúc năm giờ chiều. Vân Vy đã ra sân bay từ sớm và chờ đợi. Giang Nguyên chịu trở về, đương nhiên là không để cho xe cấp cứu đợi trước sân bay, khi nào tới bệnh viện do anh tự quyết định.

Sau khi Vân Vy truyền đạt yêu cầu này, mẹ Giang Nguyên lập tức gật đầu đồng ý:

- Chỉ cần nó chịu về thì thế nào cũng được! Tất cả cứ làm theo ý của nó!

Thực ra Giang Nguyên còn nói nhiều nữa. Kể từ sau khi đồng ý với cô sẽ trở về, dường như anh đã vẽ ra một giới hạn giữa hai người, lúc nói chuyện với cô cũng khách khí như những người bạn. Anh còn bảo không cần cô đến đón ở sân bay, sẽ đến đón anh, rồi còn bảo khi nào rảnh có thể đến nhà thăm anh...

Vân Vy ngồi chờ trong sân bay, đầu óc nghĩ ngợi vẫn vơ, không biết Giang Nguyên giờ thế nào, có phải là rất gầy, rất tiều tụy không? Đây là lần đầu tiên cô sốt ruột chờ đợi như vậy! Để tránh bị tắc đường đến muộn, cô đã xuất phát từ trước đó mấy tiếng, kết quả là đến sớm hơn hai tiếng đồng hồ, ăn vội mấy thứ linh tinh trong cửa hàng đồ ăn nhanh, uống tạm một ly nước lạnh cho xong bữa. Kết quả là mấy thứ đó vào đến dạ dày bỗng trở nên “không nghe lời”, càng lúc càng khó chịu. Chỉ có điều cô chẳng còn tâm trí nào mà để ý đến nữa.

Sân bay rất rộng, cũng không đến mức không có gì để làm.

Nhìn thấy ở trên ghế trong phòng ngồi chờ có người đang gấp hạc giấy, cô liền sán đến gần xem.

- Cô gái, có muốn mua để gấp không?

Vân Vy cười ngại ngùng:

- Cháu gấp xấu lắm!

- Tôi dạy cô!

- Cháu vụng về lắm ạ!

- Gấp hạc giấy tặng bạn trai cũng hay mà, còn hơn mua quà tặng nhiều! Những gì mình tự tay làm sẽ ý nghĩa hơn những thứ mua sẵn. Hơn nữa cái lọ nhỏ thế này cũng chẳng đựng được bao nhiêu đâu!

Cũng phải.

- Mua đi mua đi, rồi tôi dạy cô gấp!

Cô là người dễ bị “dụ dỗ”, thường xuyên không chống lại được sự cám dỗ.

Cuối cùng Vân Vy mua hai tập giấy gấp hạc và một cái bình thủy tinh rồi ngồi bên cạnh học cách gấp hạc. Cũng vẫn là cách gấp như vậy, ấy thế mà cô không sao gấp cho đẹp được.

Những con hạc cô gấp ra không hẳn nhúm thì cũng méo mó. Cô ngồi cặm cụi mất cả buổi mà chẳng gấp được bao nhiêu. Bà bán hàng dạy Vân Vy gấp vài con rồi bỏ những con hạc mình đã gấp vào chung chiếc bình thủy tinh của Vân Vy. Vân Vy nhân lúc bà không để ý đã lén nhặt hai con hạc ấy bỏ riêng ra ngoài.

Cô biết những con hạc màu bạc tượng trưng cho sự bình an, sức khỏe. Một lời chúc phúc như vậy cô biết mình phải dốc toàn tâm toàn ý để tặng cho Giang Nguyên, để lần cả những con hạc do người khác gấp vào thì không được ý nghĩa lắm.

Sắp đến lúc máy bay hạ cánh. Cô cầm chiếc bình thủy tinh đứng đợi ở cửa ra, nhìn lên màn hình lớn thấy trên đó có ghi chuyến bay của Giang Nguyên đã hạ cánh, trái tim cô chột đập nhanh hơn.

Người đứng chờ ở cửa rất đông. Nhiều người còn chuẩn bị hoa tươi, những bó hoa tươi thắm được bọc bằng giấy gói màu hồng nhạt tựa như làn mây cuối chân trời. Vân Vy không biết rằng giờ người ta thường tặng hoa cho người đi xa về. So với những đóa hoa tươi thắm kia, cái bình thủy tinh xấu xí trong tay Vân Vy thật chẳng khác gì một món đồ chơi của trẻ con.

- Ra rồi, ra rồi kìa! - Đám đông ủa đến sát cửa, Vân Vy vì không kịp phản ứng nên đã bị đẩy ra phía sau. Đợi đến khi cô định thần lại được thì đã nghe thấy có tiếng người gọi.

- Giang Nhan!

Cô ngẩng đầu nhìn về phía đó, chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra Giang Nguyên trong đám đông.

Anh vẫn mặc bộ quần áo vest lịch lãm, phong thái đĩnh đạc, đặc biệt nổi bật trong đám đông. Nhìn anh có vẻ gầy, thật sự rất gầy, nhưng hoàn toàn không giống nh người bệnh, nét mặt vẫn rất khôi ngô, tinh thoảng anh lại quay sang nói chuyện với người đi cùng.

Người về cùng anh là một cô gái rất đẹp, có lẽ chính là ABC nào đó của anh. Người đó có cái mũi rất cao, đôi mắt sâu, đôi môi căng mọng, thân hình cao ráo và cân đối, mặc một chiếc váy đen sang trọng, chiếc kính râm gài trên cổ áo... quả đúng là một mỹ nhân đáng được ngưỡng mộ!

Ngược lại, mặc dù lúc này cô cũng đã trang điểm, ăn diện nhưng sắc mặt chẳng dễ coi chút nào. Bởi vì gần đây cô thường xuyên mất ngủ, mặt nổi không biết bao nhiêu là mụn, có trang điểm cũng chẳng che đi được. Nói thật lòng, nhìn thấy cái đẹp là lòng tự tôn của cô lại bị tổn thương.

Nếu như là người dưng thì cô chẳng để ý đến làm gì, nhưng lại là người đi cùng với Giang Nguyên, hai người họ nói chuyện hết sức thân mật. Hóa ra Giang Nguyên không hề nói đùa với cô, đúng là anh đã có người đến đón. Người đến đón anh cũng khá đông, ai cũng cầm theo quà như đã được sắp xếp từ trước.

Tất cả mọi thứ diễn ra rất hài hòa, chỉ có cô là không. Vân Vy chậm rãi tiến lại gần, giống như một nốt nhạc lạc điệu đột nhiên xuất hiện trong một bản nhạc hay.

- Giang Nguyên! - Chỉ có cô gọi anh bằng tên thật: - Anh về rồi à! - Gọi anh là Giang Nguyên ch không phải là Giang Nhan, biểu hiện quyết tâm này khiến cho cô cảm thấy có chút không thoải mái.

Giang Nguyên chỉ cười nhạt đáp lời cô:

- Em cũng đến à?

Giang Nguyên chẳng buồn liếc cô lấy một cái. Giờ thì Vân Vy thật sự đã trở thành một con kiến bé xíu trong đám người.

Những chuyện phải chủ động thế này vốn dĩ cô đã chẳng thể làm tốt, nếu không thì từ lần đầu gặp Giang Nguyên cô đã không cầu xin anh bằng cái bộ dạng thê thảm ấy. Cũng may là mặt cô đủ dày để theo đuổi đến cùng. Dù sao cô cũng đã nhìn ra sách lược của anh, tức là khiến cho cô cảm thấy không thoải mái, biết khó mà tự rút lui, nếu không anh đã chẳng gọi những người bạn mà cô chẳng quen đến sân bay đón mình.

Mọi người vừa đi vừa trêu Giang Nguyên:

- Đi khám bệnh hay là đi nghỉ thế? Sao lại dẫn theo cả người đẹp về thế này? Ngần ấy năm trời chẳng thấy cậu có ai, quả nhiên là bởi vì quá kén chọn!

Đúng là một người đàn ông tài giỏi, đi đến đâu cũng có người tán dương. Giang Nguyên quả nhiên rất thích hợp với những môi trường như thế này, lúc nào cũng tỏ ra hết sức phong độ.

Chỉ khổ cho cô!

Mọi người không đi quá nhanh, nhưng hôm nay cô cứ một mực muốn đi đôi giày cao gót thủy tinh trông thì đẹp mà đi vào chẳng khác gì chịu tội. Gót giày vừa cao vừa nhọn, lúc đi với người yêu, tay trong tay trông sẽ rất điệu đà, thế nhưng đuổi theo sau người khác lại thê thảm chẳng bút nào tả xiết. Sàn nhà ở đại sảnh sân bay vừa sạch vừa trơn, cô đi đứng phải hết sức cẩn thận, không chỉ phải chú ý đến sĩ diện của mình mà còn phải làm sao để người khác không thấy mình đang thực sự rất khó chịu.

Cứ đi thế này gót chân với các đầu ngón chân sẽ bị trầy da mất. Đang thất thần thì Vân Vy chợt nhìn thấy Giang Nguyên hơi ngoảnh đầu lại, cô giật mình chân ð xuống mặt đường, đau đến suýt khóc. Cô cố gắng giả vờ như không có chuyện gì, cũng chẳng biết Giang Nguyên có nhận ra không nữa. Vân Vy không nhìn rõ vẻ mặt của Giang Nguyên, anh chỉ hơi dừng chân một lát rồi lại đi tiếp. Cũng may là chẳng bao lâu sau đã đến bãi đỗ xe.

Mọi người đều lái xe đến, chỉ có cô là nhập bọn giữa đường, cũng may là vẫn còn chỗ ngồi cho cô. Chiếc xe có Giang Nguyên nhanh chóng chạt cứng, cô đành phải lì mặt lên vào ngồi trên xe của người khác. Chẳng ai quen ai, thế nên cô đành ngồi yên, gượng gạo trả lời hết những câu hỏi của người khác.

- Trước đây tôi chưa từng gặp cô!

- Tôi vẫn chưa biết tên cô!

- Cô làm việc ở đâu thế?

Sau khi trả lời xong những câu ấy, chẳng mấy chốc đã bị bọn họ khinh thường rồi.

Mọi người chọn một nhà hàng rất nổi tiếng. Lúc này đi nhờ xe, giờ lại ăn chực, hành vi này chắc chắn sẽ bị lên án, bị nói là không biết xấu hổ. Nhưng mà giờ cô chẳng lo nghĩ được nhiều như vậy. Cô chẳng phải là nhân vật chính, đương nhiên sẽ chẳng có ai để ý đến ý kiến của cô. Vì vậy cô ngồi vào một góc nhỏ để tránh phiền hà.

Một bàn đầy thức ăn đều được bày ra xung quanh Giang Nguyên và người đẹp. Những món ăn đặc sắc của Trung Quốc đều là đồ ăn sống, đồ cay và đồ mặn.

Mỗi món ăn được đưa lên đều được đưa cho người đẹp ném thử trước. Đợi người đẹp ném thử xong, mọi người đồng loạt hỏi:

- Thế nào, có ngon không?

Tiếng Trung của cô ta có vẻ khá chuẩn:

- Rất ngon! - Cô ta nói tiếng Trung tốt vậy chắc không thể không có công lao của Giang Nguyên.

Có người bắt đầu nói đùa với cô ta:

- Những cô gái đẹp thích Giang Nguyên nhiều không đếm xuể, thích cậu ấy thì phải giữ cho chặt!

Cô ta cười cười mở:

- Đương nhiên là phải tóm chặt rồi, một người đàn ông giỏi giang thế này không tóm chặt có mà là đồ ngốc!

Vân Vy cười cười, nói như vậy thì... trước đây Giang Nguyên đối xử với cô tốt như vậy, thế mà cô đâu có dám tiến tới. Vậy thì rõ ràng cô là một kẻ ngốc rồi!

Cô ta nhanh chóng lấy được tình cảm của mọi người. Giang Nguyên ngồi bên cạnh cô ấy trông thật là xứng đôi. Vân Vy biết rõ Giang Nguyên làm thế là cố tình chọc tức cô, thế nhưng càng nghĩ cô càng thấy xót xa. Nhìn một bàn đầy thức ăn, Vân Vy chẳng thấy ngon miệng chút nào, chỉ liên tục uống trà.

Chắc là vì phát hiện cô gần như không động đũa nên người đàn ông bên cạnh liền gắp cho cô mấy miếng thịt thỏ cay. Gần đây dạ dày của cô không được tốt, không ăn được cay, chỉ có điều nhìn thấy ánh mắt ân cần của người đó, cô lại không tiện từ chối. Ăn hai miếng thịt thỏ vào bụng, lại cộng thêm lúc này ở sân bay đã ăn đồ ăn nhanh nên bụng dạ càng khó chịu, dạ dày bắt đầu đình công, ruột nóng như có lửa đốt, đau đớn đến toát mồ hôi.

Vốn dĩ chuẩn bị rất tỉ mỉ, thế mà kết quả lại thành ra thế này. Nhân lúc mọi người không để ý, Vân Vy liền khó nhọc đứng dậy đi ra ngoài, gọi phục vụ cho một cốc nước ấm rồi thu mình trên ghế sofa.

Dạ dày đau tới mức toàn thân lạnh toát quản càng lúc càng khó chịu. Nước đến rồi, cô vội vàng lấy thuốc ra uống, để lâu nhờ bệnh hen lại tái phát, nếu thế thì sao mà trụ được nữa!

Vừa cho thuốc vào miệng, vội vàng cầm cốc nước lên. Cốc nước nóng bỏng. Tay cô run bần bật, nước nóng trong cốc tràn ra ngoài, đổ cả vào mu bàn tay Vân Vy...

Đúng là càng lúc càng rối loạn!

Vân Vy vội vàng gạt chỗ nước nóng trên mu bàn tay đi, còn chưa kịp nhìn xem mu bàn tay có sao không thì tay cô đã bị ai đó kéo mạnh. Cũng

may là mu bàn tay chỉ đỏ lên chứ chưa bị bỏng nghiêm trọng. Nhưng viên thuốc trong miệng cô đã bắt đầu tan ra, vị đắng nghét lan tỏa trên đầu lưỡi, nhổ ra không được mà nuốt vào cũng chẳng xong.

Giang Nguyên vội vàng cầm lọ thuốc lên xem, đôi lông mày thanh tú nhíu chặt lại:

- Không ăn cơm mà đã uống thuốc à?

Lúc này Vân Vy mới nhớ ra là phải uống thuốc sau khi ăn.

- Nhổ ra ngay!

Nên nhổ ra là đúng, nhưng mà trong tay cô không có giấy ăn, không biết nên nhổ đi đằng nào. Đang định bảo phục vụ cho xin tờ giấy ăn thì bàn tay Giang Nguyên đã xòe ra trước mặt cô: “Nhổ ra!”

Cô há miệng nhả viên thuốc vào lòng bàn tay anh.

- Giang Nguyên... - Nghĩ đến việc anh là một người ưa sạch sẽ, Vân Vy lại thấy ái ngại.

- Dạ dày sao rồi?

Cô gập người tỏ vẻ khó chịu.

- Đau!

Anh lại nhìn lọ thuốc:

- Vẫn chưa đỡ hen à?

Cô lắc đầu:

- Chưa...

Chẳng mấy chốc những người bên trong phòng ăn cũng đi ra.

- Sao thế?

- Dạ dày khó chịu à? Mua chút thuốc hay là đi khám đi!

Mọi người bắt đầu tỏ vẻ quan tâm.

Cô gái về cùng Giang Nguyên cũng theo ra ngoài, có người nói:

- Giang Nhan, để tôi chăm sóc cô ấy, cậu cứ vào ngồi tiếp khách đi!

Vân Vy liếc mắt về phía đó, phải rồi, ngồi đối mặt với người đẹp tâm trạng đương nhiên phải tốt hơn rồi!

Giang Nguyên quay đầu lại dặn dò:

- Đưa chìa khóa xe cho tôi. Còn nữa, đến khách sạn Thụy Sa đặt một phòng cho Lulina giúp tôi! - Sau đó anh quay sang nói với cô ấy: - Lulina, em nghỉ ngơi một chút, ngày mai anh sẽ liên lạc!

Giang Nguyên vừa nói, Vân Vy đã thấy thân hình mình nhẹ bỗng. Cô đã được bế bổng lên.

Vân Vy giật thót mình, chưa kịp mở miệng nói gì thì Giang Nguyên đã lạnh lùng ra lệnh:

- Muốn anh đỡ mệt thì ngoan ngoãn hợp tác đi!

Mở cánh cửa xe, Vân Vy ngồi vào bên trong.

- Giang Nguyên, giờ chúng ta đi đâu?

- Cửa hàng thuốc!

- Nhưng mà người bạn nước ngoài của anh phải làm thế nào? Cứ thế này mà đi có được không? - Rõ ràng là trong lòng rất chua xót nhưng cô cứ phải nói như vậy.

Giang Nguyên khẽ nhếch môi:

- Anh đưa em đi mua ít thuốc rồi quay lại tìm cô ấy!

Vân Vy vội vàng nói:

- Thế không được đâu, anh bỏ em lại giữa đường, em làm gì biết đường, hơn nữa dạ dày lại đau, chân thì trầy da, ít nhất anh cũng phải đưa em về nhà chứ!

Giang Nguyên nói:

- Nhà em cũng không xa lắm, mua thuốc xong sẽ đưa em về nhà!

Thấy Giang Nguyên mắc lừa, Vân Vy liền mỉm cười:

- Quên mất không n với anh, em chuyển nhà rồi! - Cô nhanh nhẩu nói cho anh địa chỉ, hươ hươ chiếc chìa khóa mà công ty bất động sản đã giao cho cô không lâu trước.

Căn phòng mà Giang Nguyên mua mấy ngày nay cô đã sắp xếp ổn thỏa, nào là đồ dùng, đồ điện gia dụng, rèm cửa, chăn ga gối nệm... chỉ trong có ba ngày, cô bận rộn tới mức chân chạy nhiều mồi đến rã rời. Cũng may những đồ đạc cô mua đều là hàng chất lượng cao, chế độ bảo hành rất đảm bảo, không những giao hàng đúng hẹn mà còn lắp đặt và dọn dẹp rất sạch sẽ, trước khi đi còn cúi đầu chào cô rất lịch sự.

Sau khi phòng ốc được dọn dẹp sạch sẽ, vì thời gian quá gấp gáp, cô liền thuê người giúp việc theo giờ, cùng với mẹ của Giang Nguyên đến nhà Giang Nguyên thu dọn đồ đạc của anh rồi chuyển hết đến đây. Tối qua cô

thức cả đêm để thu dọn đồ đạc của Giang Nguyên, sợ người giúp việc xếp lung tung nên cô đã sắp xếp lại y nguyên như ở nhà của anh. Máy cái tủ đã được khóa cẩn thận cô càng không dám động đến, chỉ đặt nguyên ở trong phòng ngủ.

Vân Vy mở cửa, đặc chí quan sát tác phẩm của mình.

- Thế nào? Anh có thích không? Em chưa kịp hỏi anh thích đồ dùng gia đình như thế nào, thế nên đành tự ý... Những đồ dùng này đẹp thì đẹp thật nhưng giá cả chẳng rẻ chút nào, là mẹ anh dẫn em đi mua đấy! – Nếu như không phải có bà Giang thì cô chẳng đời nào mua những thứ đắt tiền thế này. Mặc dù đã tích cóp mấy năm nay nhưng trong túi cô cũng chẳng có mấy tiền: - Chỉ có điều đồ dùng trong phòng ngủ đều là của em mua đấy!

Chiếc giường gỗ theo phong cách châu Âu, bên cạnh giường có còn chiếc ghế quý phi, bàn trang điểm và tủ quần áo đều là những kiểu dáng mà cô thích nhất. Phòng ngủ cũng đủ lớn, thế nên bày những đồ đạc này vào trông càng sang trọng và thanh lịch.

Cô giới thiệu cả buổi mà Giang Nguyên vẫn đứng lặng đi.

Vân Vy có chút bất mãn:

- Sao thế? Không thích à? Vì thời gian gấp quá nên em chẳng kịp tìm hiểu xem anh thích như thế nào...

- Em định làm gì thế? - Giang Nguyên cắt đứt lời cô.

Vân Vy đã nghĩ rất nhiều, nếu như anh từ chối cô, cô sẽ phải nói thế nào để thuyết phục anh, thế nhưng đến khi cần phải nói thì cô lại quên cho bằng sạch. Vân Vy ngây người hồi lâu, lặng lẽ nhìn Giang Nguyên bước đi. Cô chột giật mình bừng tỉnh, vội vàng đuổi theo ôm chầm lấy anh.

- Anh hỏi em định làm gì, chuyện này chính bản thân em cũng không biết. Giờ em thích một người, chỉ không biết người ấy có thích em không! - Mặt cô đỏ bừng lên: - Trước đây em không biết anh ấy là ai, đó là lỗi của em, đến khi đột nhiên em phát hiện ra sự thật, tâm trạng cực kì phức tạp, nhất thời không thể lí giải nổi, mãi cho đến một ngày, em nằm mơ, thấy mình ngồi vào một con thuyền trôi giữa dòng, con thuyền chẳng may bị ngấm nước, em đã lớn tiếng gọi tên anh ấy. Lúc ấy em mới biết anh ấy đã ở sâu trong trái tim em, vượt qua cả nỗi nhớ nhung đối với Giang Nhan. Nhưng đến lúc em muốn nói ra điều này thì anh ấy lại né tránh em. Giang Nguyên không lên tiếng, mãi hồi lâu sau mới cười bảo:

- Em đã có người để thích cũng không cần phải nói với anh!

Vân Vy ôm chặt lấy Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, anh thông minh như vậy không thể nào không biết người em nói đến là ai? Cả đời này em chỉ theo đuổi có một người, từ đại học cho đến tận bây giờ, thế nên trình độ chẳng tiến bộ chút nào. Chỉ có điều em đã làm tất cả những gì có thể nghĩ đến được, ngay cả chỗ ở của em cũng cho người khác thuê rồi. Anh sẽ không đuổi em đi, để mặc em lang thang trên đường chứ? - Vân Vy siết chặt vòng tay, dường như có thể cảm nhận được từng cử động nhỏ nhất của Giang Nguyên. Vì sợ cứ ôm anh thế này sẽ khiến anh mệt nên cô dần nới lỏng tay ra.

Hồi lâu sau cô mới nghe thấy giọng nói của anh:

- Em mua cái bình thủy tinh để đựng gì vậy?

Giờ nhớ lại Vân Vy mới thấy xấu hổ:

- Em gấp hạc giấy!

Giang Nguyên xoay người lại cầm chiếc bình thủy tinh lên xem, đôi mắt thôn dài nheo nheo, miệng khẽ mỉm cười:

- Xấu quá!

Giang Nguyên vốn dĩ là bệnh nhân, thế mà người được chăm sóc lại là cô. Cô vừa uống thuốc vừa uống nước mật ong, dạ dày cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Vân Vy mơ màng chìm vào giấc mộng trên ghế sofa, đợi đến khi cô tỉnh dậy thì Giang Nguyên đã làm xong đầy một bàn thức ăn.

Vân Vy vội vàng ngồi dậy, chân vừa giẫm xuống đất cô đã phát hiện ra những vết rách da ở hai bàn chân đã được bôi thuốc cẩn thận. Tủ thuốc gia đình cô mới mua ngày hôm qua thế mà chẳng ngờ đã phải dùng đến nhanh vậy.

Vân Vy kéo Giang Nguyên cùng ngồi vào bàn ăn cơm. Món ăn Giang Nguyên làm rất ngon miệng, chẳng mấy chốc cô đã ăn no căng bụng.

Anh khẽ nói:

- Bị dạ dày phải ăn cháo và những món ăn mềm, đừng ăn những thức ăn có gia vị kích thích dạ dày, sau này đừng có ăn cay nữa đấy!

Vân Vy cười:

- Ai bảo anh chỉ biết ngồi chăm sóc cho người đẹp, chẳng buồn quan tâm gì đến em. Khó khăn lắm mới có người gắp thức ăn cho em... - Vừa nói đến đây Giang Nguyên đã nhanh tay múc một bát súp trứng gà cho cô.

Mặc dù cô đã ăn no rồi nhưng không thể lãng phí thức ăn Giang Nguyên nấu được, thế nên cô lại cố ăn cho hết:

- Em ăn rất nhiều nơi nhưng thấy món ăn anh nấu vẫn là ngon nhất. Người ta thường nói: hay ăn lấn vào bếp, e rằng sau này anh phải thường xuyên vào bếp nấu cho em ăn rồi!

Giang Nguyên mỉm cười rồi gật đầu đáp:

- Ok!

Vân Vy sát lại gần, dựa đầu vào vai anh:

- Đợi tí nữa rồi thu dọn có được không? Em no căng cả bụng rồi, để em dựa vào anh một lát!

Anh nhẹ nhàng vòng tay ôm eo cô:

- Ok!

Cô ở rất rất gần anh, gần đến mức có thể nghe thấy nhịp đập trái tim anh, từng nhịp từng nhịp, rất mạnh mẽ, như đang nói với cô rằng: tất cả những điều không hay ấy đều chỉ là giấc mơ, Giang Nguyên nhất định sẽ khỏe lại. Cô đã từng hai lần yêu, nhưng lần này cô không ước hai người có thể sống bền lâu cùng trời đất, chỉ mong nhắm mắt tỉnh lại, cả hai đã bên nhau đến bạc đầu.

Giang Nguyên không nói gì, Vân Vy cũng chẳng dám cử động, chỉ sợ thời khắc này sẽ nhanh chóng biến mất. Nhưng vì lo lắng cho sức khỏe của Giang Nguyên nên Vân Vy khẽ ngược mắt hỏi:

- Giang Nguyên, em vẫn thấy mệt, chúng ta ra phòng khách xem ti vi được không?

Phòng khách rất to nên Vân Vy đã chọn một cái ti vi cũng rất to, còn đặt làm cả ghế sofa rất rộng, đằng sau ghế sofa là một tủ sách rất dài.

Vân Vy kéo Giang Nhan đến gần nói:

- Lúc em đi đặt tủ, ông chủ giật thót người, tưởng rằng em đặt chung với người khác nên mới đặt một cái tủ dài như vậy. Anh có thấy xấu không? - Không đợi Giang Nguyên trả lời, Vân Vy đã nói tiếp: - Đều tại anh lăm sách vở, mà của em lại chẳng kém anh là mấy!

Mặc dù số lượng là tương đương nhau nhưng nội dung thì khác biệt nhau một trời một vực. Phần lớn sách của anh đều là những sách tham khảo chính cống, không giống như cô, toàn là những loại sách giải trí lãng nhãng mà phần lớn là tiểu thuyết. Những cuốn sách màu mè, sặc sỡ của cô đặt bên cạnh những cuốn sách có bìa ngoài đơn giản trông thật lạ mắt, phảng phất vẻ kiên nghị đi kèm với sự dịu dàng. Cô càng nhìn càng thấy ưng ý.

Bật ti vi lên, hai người ngồi dựa vào nhau trên ghế sofa. Mặc dù trong nhà bếp vẫn còn rất lộn xộn, thế nhưng như vậy mới giống một gia đình.

Nằm được một lúc thì Vân Vy muốn hỏi han tình trạng bệnh của Giang Nguyên. Nhưng nghĩ cả buổi mà cô không biết phải mở miệng ra sao. Giang Nguyên là một người kiêu ngạo, chắc chắn sẽ không thích để lộ sự yếu ớt của mình ra ngoài. Đột nhiên nhớ ra là tối nay cô đã hẹn với bà Giang sẽ cùng ăn cơm, Vân Vy ngồi bật dậy, vội vàng nói:

- Anh nghỉ ngơi một chút đi, em đi thu dọn bát đĩa! Tối nay mẹ anh sang đây, nhìn thấy đồng bát đĩa bừa bãi này thì...

Dọn dẹp được một nửa thì Vân Vy chợt nhớ ra, cô sợ Giang Nguyên nằm trên ghế sofa không đủ thoải mái nên vội vàng chạy vào phòng ngủ lấy gối ra, kê xuống đầu anh. Sau đó Vân Vy lại sợ phòng khách hơi lạnh nên lại hấp tấp chạy vào trong phòng ngủ lôi cái chăn mỏng ra.

- Lúc ngủ dễ bị lạnh lắm! - Cô cẩn thận đắp chăn cho anh.

Cô vừa thu dọn vừa khuyên nhủ anh:

- Anh nghỉ ngơi một lát đi! - Cô biết người vừa ngồi máy bay về thường rất mệt mỏi, mà đường thì xa, sức khỏe của Giang Nguyên lại không được tốt.

Thế nhưng sau khi dọn dẹp một lúc lâu, ngẩng đầu lên nhìn vẫn thấy đôi mắt sáng của anh đang mở to, lấp lánh như hai vì tinh tú trong bóng tối âm đạm, khiến cho người khác nhìn thấy rồi không sao rời mắt đi được.

- Không muốn ngủ hả anh? Vậy thì đợi em dọn dẹp xong mình cùng ra ngoài mua thức ăn nhé! Ở gần đây có một cái siêu thị rất to, trong đó cái gì cũng có, chắc là anh chưa đi qua đó đâu nhỉ?

Cô hí hục rửa bát ở trong nhà bếp, chợt nhớ ra mình đã mua một bộ cốc pha trà rất đẹp, thế là Vân Vy lại lấy từ trong tủ ra.

Nước trong ấm đang sôi sùng sục, cô bỏ những chiếc cốc pha trà vào trong bồn để cọ. Thực ra cô không mấy am hiểu về đồ gốm sứ, nhưng lúc mua tình cờ gặp được một ông chủ rất am hiểu gốm sứ, ông ta đã dẫn cô đi xem hết bộ này đến bộ khác. Cô rất ưng một bộ c sứ mỏng, giá cả cũng rất đắt.

Ông chủ hỏi cô:

- Mua để dùng trong nhà hay là mang tặng?

Cô đáp:

- Tôi mua để ở nhà dùng.

- Nếu dùng trong nhà nên mua những bộ đẹp mắt và chắc chắn. Sứ mỏng rất đẹp nhưng lúc dùng phải cẩn thận!

Cốc sứ mỏng dùng pha trà, cầm trên tay, hướng về phía có ánh sáng, những chiếc cốc trông như là trong suốt, còn có cả những vòng ánh sáng màu trắng tinh. Cô cũng cảm thấy dùng những chiếc cốc này nếu không cẩn thận sẽ bị hỏng mất, lúc ấy chắc chắn cô sẽ rất xót ruột, thế nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Giang Nguyên sẽ dùng đến chúng, cô lại cảm thấy chỉ có loại

sứ mông này mới xứng với anh. Chỉ cần nghĩ đến việc anh sẽ dùng những chiếc cốc này để uống trà, cô lại vui vẻ gạt hết nỗi lo lắng về tiền bạc.

Cô vịn vôi nước để cọ những chiếc cốc uống trà đó, cọ đến cái cuối cùng, vừa định xối nước đi thì Vân Vy đột nhiên phát hiện ra trên cái cốc hình như có một vết nứt nhỏ. Lúc mua rõ ràng cô đã cẩn thận chọn lựa, không thể nào chọn phải một cái cốc bị hỏng thế này. Trong phòng bếp không đủ sáng, cô liền chạy ra ngoài nhìn rồi đi vào phòng khách:

- Giang Nguyên, anh nhìn xem, cái cốc trà em mua như bị nứt...

Không thấy có tiếng trả lời, cô quay lại nhìn Giang Nguyên theo thói quen.

Giang Nguyên nằm im trên ghế sofa, hai mắt nhắm lại, đôi hàng mi dài rủ xuống tạo thành một cái bóng hình nan quạt trên mặt anh. Cuốn sách ban nãy anh cầm trên tay giờ đã rơi xuống đất.

Vân Vy chợt thấy toàn thân lạnh toát, đứng ngây như phỗng, toàn thân cứng đờ không thể động đậy. Hồi lâu sau cô mới định thần lại, vội vàng chạy đến trước ghế sofa, nắm chặt lấy tay Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, anh đừng dọa em, Giang Nguyên...

Bàn tay anh rất lạnh, lạnh tới mức khiến cô kinh ngạc, cả con người như bị vây bọc bởi cảm giác sợ hãi. Cái cốc trên tay cũng rơi xuống nền nhà, phát ra tiếng “choang”.

Cô đang cuống cuồng không biết phải làm thế nào thì bàn tay của Giang Nguyên đột nhiên cử động. Đôi mắt thôn dài từ từ mở ra.

Là do thần kinh của cô quá nhạy cảm, Giang Nguyên chỉ là ngủ thiếp đi, thế mà cô đã phát hoảng lên rồi. Cô thật sự rất sợ, sợ anh đột nhiên ngủ thiếp đi, lạng lẽ rời bỏ cô không một lời từ biệt. Nếu thật sự là như vậy cô

biết phải làm thế nào? Lúc ấy cho dù có gọi tên anh khản cả cổ anh cũng chẳng thể quay lại, nếu vậy cô biết phải làm sao? Cho dù cô có đau dạ dày, có bị đôi giày gót thủy tinh làm xước hết cả chân, có không thở được ra hơi anh cũng sẽ chẳng vì xót thương mà quay đầu lại. Nếu vậy cô biết phải làm thế nào?

Nước mắt không thể kìm nén được, tí tách lăn dài trên má, có làm thế nào cũng không kiềm lại được. Cô cũng đâu có muốn để lộ ra sự yếu đuối của mình, ở bên cạnh anh, ngay cả một câu hỏi cô cũng không dám hỏi, cô chỉ có thể vùi mặt vào lồng ngực anh, hi vọng nghe thấy nhịp đập trái tim anh. Chỉ có như vậy mới có thể khiến cho tâm trạng của cô bình tĩnh lại được.

Cô siết chặt lấy bàn tay anh, khóc không thành tiếng khiến cho anh hốt hoảng, vội vàng ngồi dậy những mảnh sứ vỡ nát trên nền nhà, anh lo lắng hỏi:

- Vân Vy, em sao thế? Có phải lại bị đứt tay không? Để anh xem nào!

Nhìn thấy cô không bị làm sao, Giang Nguyên mới yên tâm được. Anh vội vàng lau nước mắt cho cô, dịu dàng dỗ dành cô như dỗ một đứa trẻ:

- Thôi được rồi, em đừng khóc nữa...

Anh càng dỗ dành cô càng thấy tủi thân, thế nhưng lại không thể nói thật tình hình cho anh biết, đành bịa ra một lí do:

- Cái cốc trà em mới mua hôm qua, chưa dùng lần nào đã bị vỡ rồi! Có phải tại em vụng về quá không?

Anh mỉm cười gật đầu:

- Đúng là rất vụng về!

- Hẳn nào... Mới ra nước ngoài có một chuyến đã thấy ở ngoài tốt hơn, thế nên có gọi thế nào anh cũng chẳng thèm quay lại. Khó khăn lắm mới quay lại, thế mà còn dẫn theo một người đẹp, cố ý chọc tức em, về đến nhà rồi cũng chẳng buồn để ý đến em nữa!

Giang Nguyên im lặng nhìn cô hồi lâu mới hoang mang hỏi:

- Vân Vy, có phải em đã nhớ lại tất cả những chuyện khứ không?

- Nếu không sao em lại gọi anh là Giang Nguyên chứ?

- Nếu em đã nhớ lại thì em không thể nào thích anh thật sự được! -
Giang Nguyên cười: - Tất cả những thứ này đều giống như một giấc mộng, anh chỉ sợ nói to một tiếng sẽ phải tỉnh lại, tất cả những thứ trước mắt sẽ lại tan biến. Anh biết rõ rằng em chỉ thương hại anh nhưng anh vẫn không thể không cảm thấy vui mừng, cũng không đành lòng không quan tâm đến em!

Vân Vy ghen ngào:

- Có phải anh còn muốn nói, anh không thực sự thích em, anh tìm đến em chẳng qua là vì em là bạn gái của em trai anh?

Giang Nguyên mỉm cười, vòng tay ôm chặt lấy Vân Vy:

- Em chỉ nói đúng một nửa thôi. Thực ra anh không yêu em, anh cứ bám lấy em chỉ là vì trái tim của em thôi! - Anh khẽ đặt tay vào lồng ngực cô: - Anh muốn chiếm giữ trái tim em!

Vân Vy cố nặn ra một nụ cười:

- Vậy anh hãy lấy đi đi!

- Không được... - Anh lắc đầu: - Anh vốn định dùng trái tim của anh để đổi lấy trái tim của em, nhưng giờ anh mới biết trái tim anh đã hỏng rồi, không thể mang ra trao đổi được!

Vân Vy cười, nhưng nước mắt vẫn trào ra:

- Thế thì chúng ta dùng chung một trái tim có được không? Tại sao trong sách thường nói, tình yêu chân chính có thể biến hai người thành một? Tại sao trên đời này có quá nhiều thứ mà tình yêu không thể giải quyết được?

Giang Nguyên cười, đôi mắt hơi cong lên:

- Có thể, anh không làm được là bởi vì anh không đủ yêu em, sau này nhất định em sẽ tìm được một người yêu em, ở bên em trọn đời trọn kiếp!

Cô thu mình trong vòng tay anh:

- Trước đây em thường nằm mơ một mình mình lênh đênh trên dòng sông. Mấy hôm trước, em nằm mơ, thấy anh biến thành con thuyền của em, dẫn em đi khắp nơi, kể từ đó em không bao giờ còn mơ thấy giấc mơ này nữa. Em hi vọng nó dự báo một điềm lành sắp đến. Thế nhưng anh lại không chịu tin, không tin rằng em thích anh! - Vân Vy lau khô nước mắt: - Thế này có lẽ phải để thời gian chứng minh thôi, đến lúc ấy có chứng cứ rành rành rồi, anh có muốn không tin cũng không được!

Giang Nguyên bật cười.

Cô tức giận e dọa:

- Mau nói đi, mau nói là anh tin, nếu không tối nay em không cho anh ăn cơm, cho anh đói chết!

Khóe mắt Giang Nguyên cong lên, hồi lâu sau mới nói:

- Thôi được rồi, anh tin mà!

Rõ ràng cô nhìn thấy từ trong mắt anh có một thứ gì đó trong vắt và long lanh khẽ rơi ra, cô cố ý ngoảnh đầu đi nơi khác, giả bộ như không nhìn

thấy, nếu không chắc cô cũng không kèm lòng được mà rơi nước mắt.

- Thế anh dẫn cô ấy về làm gì?

- Cô ấy là bác sĩ điều trị của anh, theo anh về nước là bởi vì trong tim anh đang chứa sản phẩm thí nghiệm của họ.

Vân Vy hồi lâu sau mới nghẹn ngào nói:

- Nếu như thử nghiệm thành công thì thế nào?

- Tim sẽ sản sinh ra các tế bào mới, thay thế những phần đã bị hỏng, kiểm soát bệnh tình, hi vọng có thể duy trì mạng sống...

- Giang Nguyên ngập ngừng: - Nếu như không thành công... thì hết cách rồi!

Nghe những điều này, tim cô lại đập thình thịch:

- Khi nào mới biết kết quả?

Giang Nguyên đáp:

- Ngày mai!

Nhanh vậy sao? Cô chợt thấy toàn thân mình mềm nhũn, sắp sửa thở không ra hơi. Cô sợ mình căng thẳng sẽ gây ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, thế nên vội chuyển sang đề tài khác:

- Thế anh có nói đến em với cô ấy không? Anh mắt cô ta nhìn em cứ là lạ sao ấy?

Giang Nguyên bật cười:

- Anh không cần nói cô ấy cũng tự đoán ra mà!

- Nói dối, thái độ anh đối xử với em lạnh nhạt như vậy, chẳng khác gì người dưng cả!

Giang Nguyên nheo nheo mắt:

- Ai bảo trái tim anh chẳng lừa được người khác, mà cô ấy lại đang nằm trong tay máy theo dõi tim của anh, thế nên khi nào tim anh đập nhanh thì cô ấy đương nhiên là người biết rõ nhất!

Vân Vy cười cười:

- Nếu biết sớm như vậy thì em chẳng cần phải tỏ thái độ với cô ta làm gì!

- Em tỏ thái độ với cô ấy rồi à?

Vân Vy thè lưỡi:

- Đúng thế! Nhân lúc anh không để ý, cô ta quay sang nhìn em, em đã lườm cho cô ta một cái rồi! Anh không ngờ chứ gì?

Giang Nguyên ôm chặt lấy Vân Vy:

- Đúng thế anh không ngờ em lại nhỏ mọn thế!

- Sợ rồi chứ gì?

Cô có thể cảm nhận được anh đang khẽ gật đầu.

- Sợ rồi thì ngoan ngoãn nghe lời đi!

Cô vừa dứt lời thì bờ môi anh đã dịu dàng đặt lên môi cô.

HÃY ĐỂ ANH Ở BÊN EM

Vân Nghê

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tình Muộn

Lúc bà Giang đến, Vân Vy đang chuẩn bị cơm nước.

Cá chép đã ướp gia vị, còn chưa rán thì bà Giang đã đón lấy, nói:

- Con đi vào nói chuyện với Giang Nguyên đi, để bác rán cá cho. Đám thanh niên nấu nướng làm sao ngon bằng người già được!

Cô đã khía cá ra rồi, cho dù là không rán được giòn tan và vàng ươm nhưng cũng không đến mức nát bét. Nhưng giờ có mẹ Giang Nguyên tình nguyện giúp đỡ thì còn sợ gì không ngon? Cô định ở lại giúp bà Giang nhưng chẳng mấy chốc đã bị bà đuổi ra ngoài.

Vân Vy rửa sạch tay rồi đi vào phòng với Giang Nguyên. Anh đang sắp xếp lại đồ đạc trong hai cái tủ bị khóa. Vân Vy vừa mở cửa ra, vừa hay trông thấy Giang Nguyên đang lấy ra một cái áo blu trắng tinh. Tim cô chợt run lên, vội vàng lùi lại, thế nhưng Giang Nguyên đã nhìn thấy và gọi cô lại.

Là đồ đạc của Giang Nhan. Cô chỉ liếc qua cũng có thể nhận ra. Giang Nguyên sắp xếp lại đồ đạc rồi đặt từng chiếc một vào tay Vân Vy:

- Đây là những thứ anh lấy về từ đồn cảnh sát và bệnh viện của Giang Nhan. Một phần anh đưa cho mẹ rồi, những thứ này anh vẫn giữ lại, thực ra anh biết nên sớm giao chúng cho em.

Vân Vy sờ vào cái móc bệnh viện trên chiếc áo blu trắng, trong một cái túi khác có chứa những món đồ rất quen thuộc với cô: đồng hồ đôi, ví

tiền, thắt lưng, còn cả một chiếc nhẫn kim cương... tất cả đều là những hồi ức chung của cô và Giang Nhan.

- Lúc còn nhỏ, bởi vì anh bị bệnh nên bọn anh rất ít khi ở bên nhau. Anh chỉ biết Giang Nhan là một cậu bé rất khỏe mạnh và vui vẻ mà không hề biết rằng cậu ấy có nhiều tâm sự như vậy, càng không biết mình lại trở thành bóng đen ám ảnh trong lòng Giang Nhan. - Giang Nguyên khẽ cười: - Nếu sớm biết... anh đã nghĩ cách bù đắp!

- Thực ra hai anh em anh đều giống nhau, thích giấu tâm sự của mình!

Giang Nguyên im lặng một lát rồi nói:

- Nếu không thì đâu phải là anh em ruột? Anh biết cậu ấy có một người bạn gái, nhưng không hề biết đó là em. Lúc ấy anh chỉ cảm thấy Giang Nhan thật là ấu trĩ, sao lại đi lo lắng những chuyện không thể nào xảy ra như vậy. Nhưng thật không ngờ cuối cùng anh lại đem lòng yêu em thật. Giờ anh giao lại hết những thứ này cho em, coi như vật về chủ cũ.

Vân Vy ôm chặt những món đồ ấy trong lòng:

- Đều đã là quá khứ rồi, có ở trong tay em cũng chỉ là một kỉ niệm thôi! - Cô hiểu ý của anh, thế nên không muốn mãi vẫn vướng với chuyện này.

Sau khi cất những món đồ của Giang Nhan đi, cô cúi đầu nhìn vào những tấm văn bằng xanh xanh đỏ đỏ của anh:

- Những cái này là của anh à?

- Toàn là những thứ vô dụng ấy mà!

- Em xem được không?

Thấy Giang Nguyên không có ý định từ chối, cô liền hào hứng lấy ra từng bằng khen ở trong tủ ra xem.

- Phần lớn đều là những thứ vô dụng lấy được từ hội học đại học!

Đâu phải là những thứ vô dụng? Có những tấm bằng này thì cho dù không thi đại học thì các trường đại học hàng đầu cũng tranh nhau mời anh đến học:

- Nếu quen anh từ sớm có phải là tốt không, như thế em đâu cần vì thi vào đại học mà suốt ngày phải thức đêm ôn luyện. Lúc đó anh không biết là em mong quen được một sinh viên giỏi thế nào đâu!

Giang Nguyên bật cười:

- Nếu em thích thì những thứ đó cho em hết đây!

Vân Vy ngây người, thật không ngờ Giang Nguyên lại tặng cho cô.

- Anh thi những thứ này không phải để mang ra cho người khác xem. Nếu như em thích thì cứ lấy đi, không thích thì thôi!

Vân Vy thấy Giang Nguyên cất lại những tấm văn bằng ấy liền vội vàng đưa tay ra giữ lại:

- Không phải là em không muốn lấy, chỉ là không ngờ anh lại tặng những thứ này cho em. Từ nhỏ đến giờ em chưa bao giờ giành được nhiều giải thưởng và bằng cấp thế này, chỉ duy nhất có một lần thi thư pháp được xếp thứ ba thôi, thế nên tấm bằng khen ấy em giữ rất kỹ, những thứ này đều là những hồi ức đáng trân trọng của anh...

Giang Nguyên cười nói:

- Anh giữ lại cũng chẳng để làm gì. Sở dĩ anh giữ lại là bởi vì nghĩ những thứ này anh giành được nhưng chẳng có ai nhìn đến, thật đáng tiếc,

thế nên không nỡ vứt đi!

Vân Vy thấy sống mũi cay cay, nước mắt lại trào ra.

- Những thứ này sao có thể vứt đi được? Khó khăn lắm mới giành được một cái bằng khen... Hơn nữa, những thứ này sao lại không có tác dụng gì cơ chứ? Sau này anh phải mang nó ra để dạy dỗ con cái chứ, bố của nó giành được nhiều bằng khen thế này, chúng nó phải cố gắng để giỏi hơn bố chúng gấp trăm lần chứ!

Giang Nguyên khẽ mỉm cười, ánh mắt vốn sâu thẳm nay bỗng trở nên mơ màng. Hồi lâu sau anh mới đưa tay ra đón lấy những tấm bằng ấy, mở một tấm bằng khen ra, bên trong có bức ảnh của anh mặc đồng phục học sinh:

- Còn có cả ảnh nữa, em có chê xấu không?

Vân Vy vội vàng cướp lại, sụt sịt mũi:

- Không chê!

Ăn cơm xong, ba người ngồi nói chuyện đến rất khuya. Bà Giang định về nhà, Vân Vy phải nói mãi mới giữ bà ở lại được, dù sao căn nhà này cũng rộng như vậy, có đến bốn phòng, ba người ở cũng vẫn thoải mái.

Chăn màn đều mới tinh, Vân Vy đã giặt qua rồi mới trải, thế nên nằm trên giường còn ngửi thấy mùi thơm thoang thoang.

Buổi tối gió không quá to, thế nhưng rèm cửa bằng lụa mà cô mua chỉ cần gió thổi nhẹ cũng tung bay. Nằm mãi không ngủ được, Vân Vy quyết định ngồi dậy, nhẹ nhàng xuống giường và mở cửa ra, đi đến trước cửa phòng của Giang Nguyên. Cửa phòng của Giang Nguyên không khóa, đèn ngủ vẫn bật sáng. Cô khẽ nhón chân đi vào bên trong.

Giang Nguyễn mang về rất nhiều thuốc. Ban nãy cô không nhìn thấy anh uống thuốc. Anh một mực phải chờ bằng được cô về phòng rồi mới chịu uống. Cô nghe nói những loại thuốc chưa có mặt trên thị trường thường có nhiều tác dụng phụ, Giang Nguyễn chắc là sợ cô nhìn thấy bộ dạng khó chịu của anh lúc uống thuốc.

Chiếc giường rất lớn, vốn dĩ hai người nằm vẫn thấy rộng, huống hồ giờ chỉ có một mình Giang Nguyễn, thế nên càng thấy rộng hơn. Nhìn anh co người thu mình trên giường, trong lòng cô lại thấy vô cùng xót xa. Nghĩ vậy cô liền khẽ kéo chăn ra rồi chui vào trong chăn với anh.

Không biết trước đó Giang Nguyễn đã ngủ chưa. Lúc cô nằm xuống giường, tim bỗng đập thành thịch liên hồi, cứ như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đã đến nước này cô chẳng nghĩ được nhiều, thản nhiên vòng tay qua eo, ôm chặt lấy anh. Lúc vòng tay qua người anh, cô cảm thấy người anh khẽ run lên. Vân Vy vội vàng thì thầm nói:

- Suyt, biết điều thì nằm yên, đừng có mơ phản kháng! Em nói cho anh biết, cho dù anh có kêu rách toác cả cổ họng cũng chẳng có tác dụng gì đâu!

Nghe thấy anh bật cười.

Vân Vy đỏ mặt, tiếp tục đùa:

- Sao? Chưa nhìn thấy nữ yêu râu xanh bao giờ à? Dám không khóa cửa, có phải là cố ý đợi em đến không hả?

Cô vừa nói xong đã thấy tay mình bị kéo ra, Giang Nguyễn xoay người lại, đè lên người cô khiến cho Vân Vy chột bối rồi không biết làm sao. Dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, cô nhìn thấy đôi mắt anh long lanh tựa làn nước. Anh say đắm nhìn cô, đôi mắt hơi nheo lại, đầu hơi cúi xuống, hơi thở nhẹ nhàng cũng trở nên nặng nề, những ngón tay thon dài của anh trên eo cô bắt đầu vuốt ve lên trên...

Sự di chuyển và động chạm của những ngón tay khiến cô bỗng thấy hoảng loạn, cô cố vùng vẫy... nhưng toàn thân lại mềm nhũn chẳng có chút sức lực nào, đôi bàn tay tham lam đặt trên lồng ngực anh càng lúc càng thấy ấm áp.

Đôi môi mềm mại của anh đặt lên môi cô, nụ hôn càng nồng nàn, vẫn vương.

Đêm khuya yên tĩnh, cả thế giới của cô chỉ trong chốc lát đã bị anh độc chiếm, bên mũi phảng phất hơi thở của anh. Một bàn tay của anh vuốt ve cơ thể cô, nụ hôn của anh càng lúc càng mãnh liệt, cuối cùng nhẹ nhàng dừng lại trên khoe môi cô, sau đó không tiếp tục có các hành động tiếp theo.

Anh hít thở một hồi rồi mỉm cười:

- Giờ thì sợ chưa? - Sau đó nằm nghiêng lại, ôm chặt cô vào lòng.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, có quá nhiều điều muốn nói thế nhưng vẫn tham lam giây phút yên tĩnh này!

Bàn tay cô đặt lên tay anh, dịu dàng vuốt ve những đốt ngón tay anh, thu mình trong lòng anh, thanh thản muốn nhắm mắt lại nhưng lại sợ thời gian sẽ âm thầm trôi qua rất nhanh, vì vậy mà không nỡ chìm vào giấc ngủ.

Giang Nguyên khẽ hỏi:

- Không ngủ được à?

Cô gật đầu:

- Hay là anh kể chuyện cho em nghe đi!

- Muốn nghe chuyện gì nào?

Cô nói rất nghiêm túc:

- Truyện cổ tích!

Không biết tại sao lúc này cô lại rất muốn nghe truyện cổ tích, những câu chuyện thường có kì tích xảy ra.

Câu chuyện cổ tích mà anh kể chẳng hay chút nào, cô liền cắt ngang lời anh rồi tự kể tiếp:

- Trước đây có một cô gái, gặp được một chàng trai, họ trải qua muôn ngàn khó khăn, cuối cùng đã trở thành vợ chồng, sau đó sinh ra hai đứa con xinh đẹp, cả nhà hạnh phúc bên nhau trọn đời.

Cô không biết từ bao giờ một câu chuyện đơn giản thế này lại trở thành một câu chuyện cổ tích.

- Cả gia đình họ mùa xuân đi ngắm hoa, mùa hè đi nghỉ mát, mùa thu đi hái quả, mùa đông đi đắp người tuyết... Anh thấy cuộc sống như vậy có thích không?

Anh bật cười rồi nhẹ nhàng đáp:

- Thích!

- Thế sau này chúng ta cũng sống như vậy nhé! - Ủ!

- Nhận lời em rồi chớ có thất hứa đấy!

Anh vẫn mỉm cười đáp:

- Ủ!

Cô dường như cảm thấy yên tâm hơn:

- Thế thì tốt, mùa đông năm nay chúng ta sẽ cùng đắp một người tuyết thật to, đến lúc ấy em sẽ cho anh thấy tài nghệ đắp người tuyết của em!

Nghe hơi thở đều đều của anh, hai người vui vẻ trò chuyện. Chẳng biết cô đã chìm vào giấc ngủ từ khi nào, lúc tỉnh lại thì trời đã sáng.

Ăn sáng xong, Vân Vy định cùng Giang Nguyên đến bệnh viện, ai ngờ anh lại từ chối không muốn để cô cùng đi:

- Em đến công ty giúp anh thu dọn đồ đạc đi!

Quyết định của anh từ trước đến giờ chẳng ai có thể thay đổi được, cô đành phải nghe theo sự sắp xếp của anh.

Bà Giang thì thầm với Vân Vy:

- Đợi tí nữa có kết quả bác sẽ thông báo cho con!

Vân Vy khẽ gật đầu.

Đợi đến khi Giang Nguyên đến bệnh viện rồi Vân Vy mới gọi điện cho Khang Kiện. Khang Kiện quả nhiên đang đợi ở bệnh viện. Anh nói:

- Chuẩn bị xong hết rồi, bác sĩ từ Mỹ về cũng đang ở đây rồi! - Anh ngập ngừng: - Em yên tâm, giờ các thiết bị trong nước chẳng hề thua kém các thiết bị nước ngoài, tập đoàn Tô Thị lại cho mời bác sĩ khoa tim xuất sắc nhất về đây, đợi Giang Nguyên đến là tiến hành các phương pháp điều trị tốt nhất.

Vân Vy ngạc nhiên hỏi:

- Tập đoàn Tô Thị á?

- Em không biết à, Tô Tần không nói gì với em à?

Vân Vy ngậy người:

- Không, em không nghĩ là anh ấy sẽ giúp đỡ!

Vân Vy gọi cho Tô Tần, điều kì lạ là ở đầu dây bên Tô Tần không có tiếng nhạc như thường ngày. Giọng Tô Tần hỏi cộc lốc:

- Đang ở bệnh viện à?

Cô khẽ đáp:

- Không, anh ấy không cho em đi!

Tô Tần nói:

- Không cho em đi là em không đi à? Sao từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy em ngoan ngoãn nghe lời như vậy nhỉ?

Vân Vy ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Cám ơn anh đã giúp đỡ!

- Không cần cám ơn anh, anh làm như vậy là có ý cả đấy! - Tô Tần im lặng một lát rồi nghiêm túc nói: - Vân Vy, anh không muốn để em có bất kì sự tiếc nuối nào!

Vân Vy đến công ty Giang Nguyên thu dọn đồ đạc của anh. Mới thu dọn được một nửa cô đã nhận được điện thoại của bà Giang. Còn chưa kịp mở miệng hỏi tình hình thì bà đã hết hoảng:

- Vân Vy, tim của Giang Nguyên có vấn đề rồi, giờ đang phải cấp cứu, con mau qua đây đi!

Những thứ trên tay cô rơi hết cả xuống sàn. Ngắt điện thoại, Vân Vy nhờ trợ lí của Giang Nguyên đến giúp rồi chạy ngay vào bệnh viện.

Tay chân cô lạnh toát, toàn thân run lên cầm cập như mất kiểm soát. Vừa bước vào cửa bệnh viện, chân cô bị vấp, ngã nhoài ra đất. Thế nhưng Vân Vy vội vàng ngồi dậy chạy thẳng đến trước cửa phòng cấp cứu.

Bà Giang như người đã bị rút hết máu, đôi mắt ngân ngấn nước nói:

- Ban nãy còn khỏe mạnh, bác cũng không ngờ... Nó vừa từ trên bàn kiểm tra xuống đã hỏi bác Khang Di ở bệnh viện nào, tí nữa phải qua thăm nó. Bác chỉ mãi lấy điện thoại gọi cho mẹ Khang Di, hỏi xem bên đó thế nào, ai mà biết bác mới đi được hai bước đã...

Vân Vy căng thẳng dán mắt vào cánh cửa phòng cấp cứu:

- Bác sĩ đâu ạ? Có ai nói gì không ạ?

Bà Giang đáp:

- Bác sĩ vẫn ở trong đó, chưa thấy ra!

Vân Vy ngây người đứng bên ngoài hành lang, chỉ thấy cả người như đang lâng lâng, tâm thần bất định. Ánh đèn phòng cấp cứu chói lóa khiến cho cô hoảng hốt đến mức mất đi kiểm soát.

Thượng đế như muốn cướp đi của cô tất cả, chẳng để lại cho cô thứ gì. Nếu là như vậy, kể từ giờ cô chỉ còn cái xác mà không có linh hồn.

Khang Kiện là người đầu tiên đi ra, mang đến một tin tức tốt, Giang Nguyên đã thoát khỏi cơn nguy kịch, nhưng hiện giờ vẫn phải nằm theo dõi. Cô khó khăn lắm mới nhờ Khang Kiện thuyết phục bác sĩ điều trị cho cô mặc áo vô trùng vào thăm anh.

Giang Nguyên vẫn chưa tỉnh lại, trên người anh bị cắm rất nhiều ống. Nhìn anh bị giày vò đến mức này, thật sự đau đớn cô không nỡ bỏ ra ngoài.

Cô thật muốn cứ được đứng ở bên anh như thế này, cho đến khi anh từ từ mở mắt ra và người đầu tiên anh nhìn thấy sẽ là cô.

Vân Vy và Khang Kiện lặng lẽ đi ra ngoài, các bác sĩ đã hội chẩn xong. Vân Vy vội vàng chạy đi hỏi thăm tình hình, tình cờ gặp Tô Tần ở trong phòng hội họp.

Vân Vy nhìn Tô Tần bằng ánh mắt tràn ngập hi vọng:

- Thế nào rồi? Có cách gì không...?

Tô Tần đáp:

- Thuốc của nước ngoài chẳng có tác dụng gì, tim anh ta đã suy kiệt rồi, giờ phương pháp điều trị chỉ là dùng máy trợ tim kéo dài thời gian thôi.

Vân Vy nghĩ đến việc phẫu thuật ghép tim. Hiện giờ với các ca phẫu thuật này, tỉ lệ thành công ở trong nước cũng đạt đến 100% rồi.

- Thế còn phương pháp ghép tim thì sao?

Tô Tần ngược mắt nhìn Vân Vy:

- Trước đây anh ta cũng từng làm phẫu thuật ghép tim rồi, chẳng ngờ trái tim mới lại nhanh bị hỏng đến thế. Giờ có làm như vậy nữa thì tỉ lệ thành công cũng không cao, hơn nữa cũng không tìm thấy quả tim thích hợp để làm phẫu thuật.

Vân Vy sửng người không nói được lời nào.

Tô Tần rót một cốc nước ấm nhét vào tay cô:

- Vân Vy, anh sẽ giúp em, nhưng em phải chuẩn bị sẵn sàng về tâm lí. Tình trạng hiện nay của Giang Nguyên e rằng không thể cầm cự đến ngày

làm phẫu thuật. Cho dù có làm phẫu thuật thì cũng chưa chắc đã thành công.

Có lẽ đây chính là vận mệnh của cô. Ông trời bắt cô phải mất đi hết người này đến người khác.

Yêu càng nhiều thì tổn thương càng nặng nề.

Lần này cô đã đau đớn đến mức mất hết cả tri giác, không thể nào gọi tên nỗi đau ấy ra.

Lúc Giang Nhan ra đi, cô đã đau đớn đến mức muốn kết thúc cuộc sống. Nếu như Giang Nguyên cũng ra đi, cô biết cô không cần thiết phải kết thúc sinh mạng, bởi vì sinh mạng của cô đã theo anh ra đi, đã mất rồi!

Giang Nhan từng hỏi cô: “Em có biết làm thế nào để loại bỏ những tàn dư của một đám cháy để lại không?”

Cô lắc đầu. Giang Nhan nói: “Đó là tạo ra một đám cháy to hơn”.

Cô vốn nghĩ rằng cuộc đời này của cô sẽ không bao giờ còn có thể châm lên ngọn lửa tình yêu nồng nàn hơn thế, nhưng thật không ngờ Giang Nguyên lại khiến cho ngọn lửa tình yêu mới trong cô bùng cháy dữ dội.

Cô giờ giống như một con thiêu thân mất đi phương hướng trong ngọn lửa này và bị thiêu thành tro trong ngọn lửa.

Vân Vy mua cơm hộp vào cho bà Giang ăn. Bà ăn được hai miếng thì không nuốt nổi nữa. Khang Kiện khuyên nhủ hai người phải ăn uống để có sức lo liệu mọi việc:

- Đợi đến khi Giang Nguyên tỉnh lại, nhìn thấy hai người thế này...

Đúng thế nếu là như vậy Giang Nguyên sẽ đau lòng lắm. Mặc dù cô cũng biết điều này nhưng vẫn không sao nuốt được.

Bà Giang ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quyết định về nhà:

- Vân Vy, con ở đây, bác về nhà lấy cho Giang Nguyên hai bộ quần áo sạch, đến khi nó tỉnh lại chắc chắn sẽ đòi thay quần áo. Nó không thích mặc quần áo bệnh nhân ở đây đâu, nó thích mặc quần áo sạch sẽ thôi.

Tâm nhìn của Vân Vy mờ dần, nước mắt trào ra:

- Bác ơi, cứ để con đi cho, để con về nhà lấy quần áo cho anh ấy. Quần áo của Giang Nguyên đều do con sắp xếp, con biết thứ gì ở đâu.

Vân Vy vội vàng về nhà, mở tủ quần áo ra, nhìn thấy những bộ quần áo được treo gọn gàng ở bên trong. Lúc này cô mới sực nhớ là mình đã mua quần áo mới cho Giang Nguyên, vốn định khi nào anh về sẽ mang ra cho anh mặc thử, thế nhưng vì nhiều chuyện quá nên cô đã quên mất.

Vân Vy lấy mấy bộ quần áo rồi tất tả quay lại bệnh viện.

Khang Di và bà Khang đang đứng trước phòng theo dõi của Giang Nguyên.

Anh ấy, không bao giờ có thể quay lại được nữa rồi.

Khang Di đến bệnh viện thăm Giang Nguyên. Cô đứng trước cửa phòng bệnh, mắt đẫm lệ, bà Khang đứng bên cạnh vỗ vai con gái an ủi. Khang Di khóc sưng cả mắt, hồi lâu sau mới xoay người lại, nhìn thấy Vân Vy đang đứng đó.

Trên mặt Khang Di không còn vẻ căm phẫn như trước. Khang Di nắm chặt tay Vân Vy, vẻ mặt cầu xin:

- Chỉ cần cô khiến cho anh ấy sống lại, tôi tuyệt đối không bao giờ tranh giành với cô nữa! Chỉ cần anh ấy có thể sống lại, bảo tôi làm gì cũng được! Chắc chắn cô có thể làm được, cô không biết trong lòng anh ấy cô

quan trọng đến thế nào đâu. Có một lần anh ấy muốn trở về, kết quả là ngất đi ở sân bay, các bác sĩ phải vất vả lắm mới cứu anh ấy sống lại được, thế mà nằm trên giường bệnh anh ấy vẫn cầm điện thoại gọi về cho cô, về sau nghe được giọng nói của cô rồi mới yên tâm!

Vân Vy siết chặt bàn tay, chẳng trách mà có lần Giang Nguyên gọi điện về, cô chẳng thấy anh nói gì. Đến khi anh ngắt máy, Vân Vy vội vàng gọi lại thì điện thoại đã tắt máy.

Khang Di nói tiếp:

- Cho nên chỉ cần cô ở đây nhất định anh ấy sẽ không đành lòng bỏ đi!

Vân Vy gật đầu:

- Anh ấy sẽ khỏe lại! - Cô mong muốn anh có thể sống tiếp hơn bất kì ai, cho dù có phải đánh đổi bằng trái tim cô đi chăng nữa.

Giang Nguyên từng nói, anh muốn dùng trái tim của mình để đánh đổi lấy trái tim của cô, chỉ đáng tiếc là trái tim của anh đã hỏng mất rồi, không thể mang đi đổi được nữa. Cô hi vọng biết bao có thể đổi tim cho anh, cô sẽ tặng trái tim mình cho anh, để anh được sống tiếp. Và rồi từ đó, cô sẽ mãi mãi sống trong trái tim anh, hai người sẽ mãi mãi không bao giờ chia lìa.

Ngày hôm sau, Giang Nguyên đã tỉnh lại.

Tô Tần đã đặc biệt sắp xếp cho Giang Nguyên một phòng bệnh riêng biệt.

Vân Vy vội vàng vào thăm Giang Nguyên. Trước khi bước vào cửa, cô phải điều chỉnh tâm lí cho ổn định rồi mới đẩy cửa bước vào, đến bên giường bệnh của anh, lần lượt nói cho anh biết những thứ mà bạn bè của Giang Nguyên nhờ cô mang vào cho anh. Mãi một lúc lâu sau Vân Vy mới dám nhìn thẳng vào mắt Giang Nguyên.

Giang Nguyên ngăm nhìn cô hồi lâu, bàn tay yếu ớt giờ lên chạm vào mặt cô, miệng khẽ mỉm cười:

- Sao em gầy thế này? Xấu quá!

Vân Vy sục sục mũi:

- Thật vô lí! Người duy nhất trên đời này không được phép chê em xấu là anh đấy!

Anh cười, đôi mắt cong lên.

Mấy hôm sau, tinh thần của Giang Nguyên đã khá hơn nhiều, cuối cùng anh cũng đã ăn được những món ăn mềm. Vân Vy liền làm rất nhiều đồ ăn đem đến bệnh viện cho anh.

Trước đó cô đã hỏi thăm ý kiến của bác sĩ, thế nên những món cô làm đều là những món mà Giang Nguyên có thể ăn được sau khi phẫu thuật. Mặc dù các loại thực phẩm anh được ăn không nhiều nhưng cô đã cố gắng để làm thành nhiều món ăn khác nhau. Cuối cùng cô xách một lô một lốc đồ ăn đến, bày đầy trong cái tủ đầu giường của anh.

Bàn tay cô khẽ run lên, suýt chút nữa thì đánh rơi cái bát.

Bác sĩ nói rằng tỉ lệ thành công của ca phẫu thuật này không cao.

- Chỉ có điều vẫn chưa tìm được quả tim thích hợp, không biết có kịp không nữa?

Vân Vy cố nén nước mắt, nở nụ cười gượng gạo:

- Chắc chắn là kịp mà, anh đừng quên Tô Tần là ai, cho dù chỉ có một quả tim thích hợp thì anh ấy cũng sẽ tìm giúp chúng ta. Chuyện này anh cứ yên tâm, chỉ cần bồi dưỡng cho khỏe là được!

Cô lấy thìa bón từng thìa cháo vào miệng Giang Nguyên:

- Ngon không anh?

Giang Nguyên mỉm cười:

- Ngon lắm!

Cô bón thìa nào anh ăn hết thìa nấy. Vân Vy sợ anh không ăn nhiều sẽ không đủ dinh dưỡng, thế nên bảo anh ăn hết cái này đến cái kia. Mãi cho đến khi cô y tá bước vào, nhìn thấy vậy liền giật mình hỏi:

- Cô cho bệnh nhân ăn ngần này đồ ăn à? - Lúc này cô mới phát hiện ra những thứ mình mang đến gần như hết nhẵn.

- Bệnh nhân không được phép ăn nhiều đồ ăn như vậy, sao cô có thể một lúc nhét cho anh ấy ăn hết ngần đó thức ăn cơ chứ?

- Mấy ngày nữa anh phải làm phẫu thuật rồi!

Giang Nguyên vội nói đỡ:

- Là tôi muốn ăn đấy chứ!

Ai ngờ cô y tá không bị mắc lừa, liền nhíu mày quát:

- Anh muốn ăn cũng không được, ăn nhiều lại đầy bụng, khó tiêu hóa, bác sĩ không dặn anh à?

Hai người im lặng ngồi yên nghe giáo huấn, ngoan ngoãn như hai đứa trẻ vừa phạm lỗi. Cô y tá nói một thôi một hồi mới chịu đi ra.

Vân Vy đỏ bừng mặt:

- Anh chẳng chịu nhắc em gì cả, vốn dĩ em chỉ định xem anh thích ăn cái gì thì cho anh ăn cái nấy, ai ngờ...

Giang Nguyên mỉm cười:

- Không phải lỗi tại anh, anh chỉ nghĩ những món này đều do em làm, không đành lòng bỏ không ăn!

Sống mũi cô lại thấy cay cay, nước mắt suýt chút nữa thì trào ra. Cô vội vàng sờ vào bụng anh:

- Thế dạ dày có khó chịu không? Hồi nhỏ lúc em ăn nhiều, mẹ thường lấy tay xoa xoa bụng cho em, vừa xoa vừa bảo làm vậy cho dễ tiêu hóa.

Tay cô xoa xoa một hồi mới phát hiện Giang Nguyên đang nhướn mày cười cô, ánh mắt anh sáng rực như hai ngọn đuốc thiêu đốt con người cô. Bỗng chốc mặt Vân Vy đỏ bừng lên.

Lúc đó cô đã không nghĩ ngợi gì mà lật chăn ra, sờ vào bụng anh, dưới lòng bàn tay là làn da ấm áp. Mặc dù ăn rất nhiều nhưng bụng anh vẫn phẳng lì, thân người mặc dù đã gầy đi nhiều nhưng vẫn rất rắn chắc. Cô vừa nghĩ vừa di chuyển bàn tay. Chẳng biết từ lúc nào tay đã dịch xuống phần dưới thắt lưng của anh. Chẳng biết tay đã chạm phải “thứ” gì đó nóng ấm, đột nhiên Vân Vy bừng tỉnh, giật nảy mình như bị ong chích, vội vàng rút tay lại.

Giang Nguyên bật cười trêu Vân Vy, mặt Vân Vy đỏ lựng lên, xấu hổ chỉ muốn chui ngay xuống đất!

Thế mà Giang Nguyên còn cố ý muốn trêu chọc cô:

- Không sờ nữa à?

Cô nghiến chặt răng, mạnh mẽ đáp:

- Không sờ nữa!

Anh vẫn cười như nắc nẻ:

- Thế thì đừng có hối hận nhé! Sau này có muốn chưa chắc đã được sờ đâu!

Bình thường đây chỉ là một câu nói chọc cười cô thôi, nhưng giờ nói ra những điều này khiến cho cô không kìm được nước mắt. Y tá mang nước nóng vào phòng, Vân Vy vội vàng ngoảnh mặt đi chỗ khác, len lén lau nước mắt, không muốn để người khác nhìn thấy. Đợi cô y tá ra ngoài, Giang Nguyên liền dúm cho cô tờ giấy ăn:

- Sao lại khóc rồi? Lắm nước mũi quá đi mất!

Cô giơ tay dấm cho anh một cái:

- Đều tại anh, cố ý chọc em khóc còn dám nói! Chỉ cần một ngày không nhìn thấy em khóc thì anh không chịu được à?

Anh mỉm cười, đợi cô không khóc nữa mới nói tiếp:

- Lúc em đến sân bay đón anh, anh tưởng rằng em thật sự yêu anh rồi. Tối hôm năm chung giường, về sau em ngủ, nằm mơ cứ gọi tên Giang Nhan mãi, vừa gọi vừa khóc, lúc ấy anh mới hiểu trái tim em chỉ có Giang Nhan, cũng giống như lúc đó em đốt cháy bức ảnh chụp Tần Lĩnh rồi lại chạy khắp nơi tìm kiếm... Chuyện này cứ ám ảnh mãi trong tim anh, về sau có cơ hội, anh lại lên đỉnh Tần Lĩnh để chụp ảnh, mặc dù bức ảnh ấy không mấy khác biệt nhưng anh biết cái mà em muốn vẫn chính là bức ảnh Giang Nhan đã tặng.

Vân Vy định nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng Giang Nguyên đã nói tiếp:

- Trong đời anh có hai nguyện vọng. Thứ nhất là sống thật lâu, thứ hai là hi vọng em sẽ yêu anh. Anh nghĩ nếu cả hai nguyện vọng này không thể cùng lúc trở thành hiện thực thì đối với anh đều là một bi kịch! Cũng may

là cả hai cùng không thành hiện thực, thế cũng coi như là một kết cục không tồi!

Nước mắt Vân Vy vừa lau khô giờ lại trào ra.

Giang Nguyên cười nói:

- Anh đã bảo em lắm nước mũi mà lại!

Vân Vy há miệng định phản bác lại nhưng cổ họng nghẹn đặc, toàn thân không ngừng run rẩy, hồi lâu sau mới cố nặn ra được một câu:

- Anh lừa em, anh nói có thể nào cũng không từ bỏ, chẳng phải anh đã nói những gì anh cố gắng đều sẽ thành công, giờ sao tự nhiên anh lại nói như vậy?

Những ngón tay anh liên tục lau nước mắt cho cô.

- Vân Vy, không giấu gì em, bác sĩ cảm thấy phẫu thuật ghép tim không cần thiết phải làm nữa, nếu như không phải vì anh và Tô Tần cứ kiên quyết đòi làm thì sẽ không có cuộc phẫu thuật này đâu. Nhưng bọn anh đều biết cơ hội thành công gần như là con số không. Anh không muốn nằm lên bàn phẫu thuật, nhưng anh muốn thử lại lần nữa. Vân Vy, nếu như phẫu thuật thành công, anh sẽ lại theo đuổi em. Đến lúc ấy em hãy cân nhắc xem có nên yêu anh hay không, như thế có được không?

Vân Vy cố gắng nặn ra một nụ cười:

- Được ạ!

- Người ta thường nói những người mong thời gian quay ngược trở lại đều là trẻ con, thế nhưng hiện giờ, anh rất mong tất cả có thể quay trở lại, như vậy anh sẽ nghĩ đủ mọi cách để làm mọi việc cho tốt hơn. Chỉ cần em

có thể hạnh phúc, thế là anh đã mãn nguyện lắm rồi. Vì thế, Vân Vy à, hãy nhận lời anh, nhất định em phải sống hạnh phúc nhé!

Mặc dù rất muốn làm anh vui vẻ nhưng Vân Vy không sao nhận lời anh được.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn cô:

- Em không đồng ý thì anh chẳng thể nào yên tâm lên bàn phẫu thuật được. Chỉ khi em đồng ý, anh mới có dũng khí chiến đấu tiếp. Đến giờ anh mới biết, anh không hề tốt như mình đã tưởng tượng, anh chỉ có chút niềm tin ấy thôi, em hãy để cho anh yên tâm có được không?

Vân Vy cuối cùng đành phải gật đầu:

- Vâng ạ!

Anh mỉm cười, nụ cười đẹp hơn bao giờ hết. Mặc dù khuôn mặt anh rất tiêu tụy nhưng vẫn rất khôi ngô.

Buổi chiều, Giang Nguyên nói có một số chuyện phải bàn giao, thế nên anh đã gọi rất nhiều người vào trong phòng bệnh của mình để nói chuyện. Vân Vy đứng ở bên ngoài chờ đợi. Cái ghế bên ngoài rất lạnh, ngồi chưa được bao lâu đã thấy có người đẩy cái xe lăn vốn chuẩn bị cho Giang Nguyên ra ngoài. Trên xe có kê một tấm đệm dày, người đó nói với cô:

- Giang Nguyên bảo một lát nữa là xong thôi!

Vân Vy gật đầu rồi ngồi vào xe. So với ngồi trên ghế đá thì ngồi trên xe lăn dễ chịu và ấm áp hơn nhiều. Tấm đệm rất ấm áp, Vân Vy cúi nhìn mới phát hiện ra đó chính là cái chăn ban nãy Giang Nguyên đắp trên người.

Giang Nguyễn có thể không thể tưởng tượng ra được nếu như anh không còn trên đời thì cô sẽ trở nên thế nào? Chính bản thân Vân Vy cũng không thể tưởng tượng ra và cũng chẳng dám tưởng tượng.

Cũng giống như việc cô không dám nói với anh, cái đêm mà hai người nằm ôm nhau ở trên giường đó, cô thực sự đã nằm mơ thấy Giang Nhan. Cô mơ thấy cảnh tượng buổi lễ thành hôn của cô, cô mặc một chiếc váy cưới rất đẹp, vui vẻ đón nhận lời chúc phúc của mọi người xung quanh. Thế nhưng đột nhiên cô lại nhìn thấy Giang Nhan trong đám đông. Cô rẽ đám đông đi tìm anh, ai ngờ anh vừa nhìn thấy cô đã liên tục lùi lại phía sau. Cô cứ vội vàng đuổi theo nhưng anh càng đi càng tuyệt vọng, trong lòng cô vô cùng khó chịu.

Bởi vì cô biết Giang Nhan chắc chắn rất thất vọng về cô. Anh ấy không muốn cô yêu Giang Nguyễn, thế nhưng cuối cùng cô lại yêu Giang Nguyễn thật, vì vậy nên cô và Giang Nguyễn không nhận được lời chúc phúc từ anh. Cô lo lắng gọi, là bởi vì cô muốn cầu xin anh tha thứ. Cô lớn tiếng gọi tên anh, hi vọng anh sẽ tha thứ cho mình.

Cô không thể kể cho Giang Nguyễn nghe chuyện này, cô sợ anh sẽ vì vậy mà cảm thấy khó chịu.

Những người trong phòng lần lượt đi ra, Vân Vy liền trở lại phòng.

Giang Nguyễn đang nằm trên giường, vẻ mặt mệt mỏi thấy rõ.

Một người đàn ông liền đưa cho cô một xấp tài liệu có liên quan đến pháp luật.

Giang Nguyễn mỉm cười nói:

- Anh có việc cần nhờ em giúp đỡ. Anh đã mở một công ty nhỏ, mới thành lập không bao lâu, vẫn còn rất rối rắm. Em tiếp quản công ty giúp

anh có được không? Anh còn có mấy phần mềm đã làm xong nhưng chưa bán ra, em có thể giúp anh tìm đối tác được không?

Anh mắt anh lấp lánh khiến cho trái tim cô đau đớn.

Tất cả những gì anh có đều nằm trên đồng tài liệu này, giờ anh giao hết cho cô:

- Em không muốn! - Cô đưa tay ra kéo anh, bàn tay anh lạnh toát. Bàn tay kia của cô vươn ra chạm vào đuôi mắt anh. Lúc anh cười, ở khóe mắt thường có một nếp nhăn nhỏ xíu, giống như một cái chồi non vào mùa xuân, một nhánh cây xinh đẹp: - Em là một kẻ tham lam, em không chỉ cần quá khứ của anh mà còn cần cả tương lai của anh nữa! - Cô mỉm cười, nụ cười gượng gạo: - Thế nên cho dù anh có cho em nhiều hơn nữa em cũng không thèm, bởi vì cả con người anh đều phải thuộc về em!

Khóe mắt anh khẽ rưng rưng, nước mắt trào ra.

Anh còn tưởng trước mặt cô, cả đời này anh sẽ không bao giờ rơi nước mắt. Cô cũng không biết rằng tối hôm ấy, hai người nắm tay, nắm ngủ bên nhau, khi cô đã ngủ say, anh đã nằm khóc thầm sau lưng cô.

Cô thiếp đi trên đùi anh.

Anh chiều tà chiếu qua ô cửa sổ vào phòng, ánh nắng ấm áp mang theo màu vàng dịu dàng khiến cho cô tỉnh giấc, hé hé đôi mắt... Chưa bao giờ cô được nhìn thấy một cảnh tượng tuyệt đẹp đến như vậy!

Giang Nguyên nửa nằm nửa ngồi gấp hạc giấy. Từng con hạc giấy được gấp xong và bỏ vào trong cái bình thủy tinh xấu xí và rẻ tiền.

Anh đã gấp rất nhiều. Cuối cùng anh cũng dừng tay, đưa trả cái bình cho cô.

- Em có biết câu “Chim bay thành từng đôi” không? - Anh ấy cũng có lúc dùng nhầm từ đấy!

Anh đã gấp số hạc bằng đúng số mà cô đã gấp được.

Cô bật cười:

- Anh nói cho em một tin vui nhé, quả tim thích hợp cho phẫu thuật ngày mai sẽ được chuyển đến. Anh có một yêu cầu, ngày mai em hãy đến sân bay đón anh!

Cô gật đầu:

- Vâng ạ!

Nói xong Giang Nguyên tỏ vẻ rất nhẹ nhõm, anh chỉ vào bộ quần áo ở đầu giường:

- Mau đưa quần áo mới cho anh mặc đi!

Cô đúng là chẳng thể giấu anh chuyện gì!

Quần áo lần lượt được mặc lên người anh, chỉnh tề, gọn gàng... Trông anh thật đẹp trai!

- Có đẹp không? - Anh hỏi.

- Đẹp lắm! - Thật sự rất đẹp, Vân Vy cố gắng nở nụ cười.

Anh dang rộng vòng tay:

- Ôm anh đi!

Vân Vy vòng tay ôm anh, nước mắt cô chảy ướt áo anh.

Giang Nguyên siết chặt vòng tay:

- Vân Vy, em vẫn chưa nói cho anh biết đáp án!

Cô không biết anh đang nói đến đáp án gì?

- Anh rất muốn được làm con thuyền của em, nhưng hiện giờ anh không thể mang em đi phiêu bạt khắp chốn, anh chỉ có thể đưa em đến bến bờ của hạnh phúc thôi! Anh còn chưa hỏi em là em có muốn ngồi lên con thuyền của anh không?

Vẫn còn một tiếng đồng hồ nữa máy bay sẽ hạ cánh.

Vân Vy chợt nhận được điện thoại của Khang Kiệt:

- Vân Vy, chắc là không kịp rồi!

Cô không còn đủ thời gian để đi tìm hiểu ý nghĩa câu nói của Khang Kiệt. Toàn thân cô cứng đờ trên ghế băng, không sao cử động được.

Mãi cho đến khi có người chạy đến trước mặt nói với cô:

- Cô ơi, mua báo đi, được tặng một tấm thiệp đấy! - Có người chìa tấm thiệp ra trước mặt cô.

Vốn dĩ Vân Vy chẳng còn tâm trí nào mà xem, nhưng vì người bán hàng quá nhiệt tình, mặc dù thấy Vân Vy không nói gì, người đó vẫn tỉ mỉ giới thiệu.

- Tấm thiệp này không giống như những tấm thiệp bình thường đâu nhé. Đây là thiệp Mandi, cô chỉ cần viết vào vài lời để tương lai có thể gửi cho người mà cô yêu thương nhất đấy! Hãy để cho anh ấy biết mấy năm trước cô đã yêu thương anh ấy như thế nào!

Có lẽ chính câu nói này đã chạm vào nỗi lòng của cô.

Tầm thiệp ấy đã đặt trước mặt cô rất lâu, nước mắt cô đã rơi trên tấm thiệp. Cô vội vàng lấy tay lau đi rồi nghẹn ngào:

- Chậm nhất là bao lâu mới gửi đi?

- Cô cần bao nhiêu thời gian?

Vân Vy ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ba mươi năm.

Cô bán hàng ái ngại nói:

- Chúng tôi không có kì hạn lâu như vậy, chỉ có điều sau khi nhận lại rồi cô có thể giữ lại để sau này gửi tiếp.

Vậy cũng được.

- Ở đây phải điền tên của người yêu.

Người nhận, cô viết hai chữ rõ ràng: “Giang Nguyên”.

Giang Nguyên, anh vẫn không tin rằng người em yêu thương nhất chính là anh, em còn chưa kịp nói cho anh biết điều đó.

Thực ra hai nguyện vọng của anh vẫn còn có một đáp án thứ ba.

Đó chính là thời gian không thể thay đổi tình cảm nhưng có thể mài mòn sinh mệnh. Ba mươi năm đủ để em có thể mài mòn cuộc đời của mình, đến lúc ấy em sẽ mang tấm thiệp này ra, đến bên cạnh anh. Kể từ đó, chúng ta sẽ không bao giờ xa rời.

Anh thận trọng như vậy chắc chắn sẽ không dễ dàng tin rằng em yêu anh, vậy thì giờ em viết cho anh, đợi đến lúc gặp anh, sẽ lấy tấm thiệp này ra làm bằng chứng, khiến cho anh không thể nghi ngờ được nữa.

Em yêu anh, yêu cho đến tận cuối cuộc đời!

Cuối cùng Tô Tần cũng hạ quyết tâm sẽ dọn dẹp căn phòng.

Trợ lí của anh đã thuê người giúp việc đến lau dọn. Lúc mở cánh cửa phòng ra, người đó giật nảy mình hỏi:

- Căn phòng này của anh đã bao lâu rồi không được dọn dẹp?

Đã bao lâu rồi? Kể từ sau khi Giang Nhan qua đời, đồ đạc ở đây chưa từng có người động đến.

Ngay cả Tô Tần sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, quay trở lại đây cũng chỉ ngồi trên ghế sofa một lát mà không nỡ động vào bất kì thứ gì, tất cả mọi thứ vẫn giữ nguyên như từ trước ngày Giang Nhan ra đi. Hơn nữa Tô Tần cũng cảm thấy mình chẳng có quyền gì mà quyết định việc có nên động đến căn phòng này không. Anh cứ cho rằng, người có quyền nhất với căn phòng này chính là Vân Vy. Anh vốn đã định giao chìa khóa nhà cho cô nhưng thật không ngờ Vân Vy và Giang Nguyên lại ở bên nhau.

Anh nghĩ đợi đến khi mọi việc sáng tỏ, anh sẽ nói ra chuyện này, giờ thì anh cảm thấy chuyện đó là không cần thiết nữa rồi. Giang Nhan đã dốc hết tâm trí và sức lực trang trí cho căn phòng này chỉ là để Vân Vy được vui chứ không phải tăng thêm áp lực tâm lí cho cô.

Nếu là như vậy xem ra anh nên giấu cô chuyện này thì tốt hơn. Chỉ cần anh không nói thì sẽ chẳng ai biết đến bí mật này.

Anh vẫn còn nhớ có một lần Giang Nhan uống say đã tiết lộ cho anh một bí mật.

Bí mật này đã giấu trong lòng Giang Nhan từ lâu lắm rồi, nó đè nặng lên trái tim khiến cho Giang Nhan không thể thở nổi:

- Tô Tần này, cậu có biết không? Thực ra tớ với Vân Vy chẳng phải là tình yêu sét đánh đâu! Thực ra hôm ấy tớ vô tình nhìn thấy cô ấy trong tấm ảnh của anh tớ chụp, nào ngờ sau khi xem xong bức ảnh ấy, tớ lại tò mò mới chủ động làm quen với cô ấy. Ban đầu tớ chẳng có chút cảm giác nào đặc biệt với cô ấy, chẳng qua chỉ là tò mò thôi, tò mò không biết vì sao anh tớ lại chụp cô ấy. Nếu như anh tớ thích cô ấy thì tớ càng muốn biết anh trai tớ rốt cuộc sẽ thích mẫu con gái thế nào. Kết quả là tớ không bao giờ ngờ rằng bọn tớ lại yêu nhau, tớ rơi vào cái hố sâu không lối thoát. Chuyện này tớ chỉ biết nói cho cậu thôi, tớ luôn cảm thấy sớm muộn gì cũng sẽ có ngày phải đối mặt với vấn đề này... ngộ nhỡ Vân Vy biết chuyện sẽ, cô ấy có...

Cuối cùng chuyện này đã trở thành một bí mật.

Tô Tần đang mải mê nghĩ ngợi vấn vợ thì đột nhiên nhận được điện thoại của Vân Vy. Ở đầu dây bên kia, Vân Vy liên tục lặp lại thời gian và địa chỉ:

- Tô Tần, anh nhớ nhé, đừng có đến muộn đấy!

Tô Tần gật máy.

Giang Nhan không ngờ rằng có một ngày mình lại đem lòng yêu Vân Vy.

Tô Tần mỉm cười, anh cũng chẳng bao giờ nghĩ rằng sẽ có một lúc nào đó anh cũng lại rung động trước cô.

Trong lòng Tô Tần chợt cảm thấy xót xa. Vân Vy chắc cũng sẽ không bao giờ tin rằng anh sẽ thích cô, mặc cho anh dùng đủ mọi cách để chứng minh nhưng cô chỉ coi đó như một trò đùa lúc nông nổi của anh mà thôi.

Anh sẽ không nói cho cô biết, ngày hôm ấy, anh xuất hiện trong phòng bệnh của Giang Nguyên là để đưa ra điều kiện với một gã đàn ông chỉ còn đang thở yếu ớt.

- Nếu như anh đồng ý rời xa Vân Vy, tôi sẽ nghĩ mọi cách để giúp anh tìm một quả tim thích hợp. Anh nên biết cả Trung Quốc này chẳng ai có khả năng này bằng tôi đâu!

Người đó đã thắng thường từ chối.

Anh vẫn không nản lòng:

- Anh phải biết hiện giờ tôi thuận lợi hơn anh nhiều, bởi vì anh sắp chết rồi, còn cái tôi có chính là thời gian!

Một kẻ đường đường là người thừa kế tập đoàn Tô Thị hùng mạnh như anh lại đi dùng thủ đoạn bỉ ổi này.

Cuối cùng anh vẫn là người đầu hàng trước Giang Nguyên.

Lúc quả tim thích hợp với Giang Nguyên chưa về đến nơi thì anh đã tìm thấy cho Giang Nguyên một quả tim thích hợp hơn.

Phẫu thuật đã thành công.

Hiện giờ bọn họ chuẩn bị nắm tay nhau bước vào lễ đường.

- Tổng giám đốc Tô, hội nghị đã chuẩn bị xong, thời gian là sáng mai!

- Thay đổi thời gian đi! - Tô Tần đột nhiên nói.

- Nhưng mà...

Ngày 10 tháng 10 năm 2010, nếu như ngày này là ngày thành hôn của anh.

Anh đã từng nghĩ thầm, mặc dù trong lòng Vân Vy, Giang Nhan là người cô yêu nhất, chuyện này là không thể thay đổi, nhưng Giang Nhan đã

không còn, anh có lẽ vẫn có thể chấp nhận đứng vị trí thứ hai trong tim cô. Nhưng thật không ngờ, ngay cả vị trí thứ hai này cũng chẳng đến lượt anh.

Tô Tần đi ra ngoài, ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu vào mắt anh, khiến cho đôi mắt anh nhức nhối, suýt chút nữa thì rơi lệ.

Thật là đáng tiếc!

Anh đã bỏ ra tất cả, thế mà cô mãi mãi chẳng bao giờ tin.

Thật là đáng tiếc!

Cô không biết và cũng không tin vào một tình cảm như vậy!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Chương Mở Đầu

Chương 2: Tạm Biệt

Chương 3: Tình Cảm Vãn Vương

Chương 4: Chui Đầu Vào Lưới

Chương 5: Khó Mà Không Động Lòng

Chương 6: Lựa Chọn

Chương 7: Muôn Vàn Trở Ngại

Chương 8: Sự Khác Biệt Trong Kí Ức

Chương 9: Chỉ Là Trò Bịp Bợm

Chương 10: Lưỡng Nan

Chương 11: Tình Mộng

Chương 12: Chạy Trốn

Chương 13: Từ Biệt

Chương 14: Trở Về

Chương 15: Tình Muộn